Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

764
G-6

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

τοῦ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

τὰ

ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

MUSAEI

GRAMMATICI

de

HERONE ET LEANDRO

CARMEN;

CUM CONJECTURIS INEDITIS

PETRI FRANCII,

EX RECENSIONE

JOHANNIS SCHRADERI,

QUI VARIANTES LECTIONES, NOTAS, ET ANIMADVERSIONUM LIBRUM ADIECIT.

LEOVARDIAE
Excudit TOBIAS VAN DESSEL, CIↃ IↃ CC XLII.

Koninklijke
Bibliotheek
te 's Hage.

SERENISSIMO ET CELSISSIMO

GULIELMO CAROLO HENRICO FRISONI

ARAUSIONENSI AC NASSAVIO

PRINCIPI

GELRIAE, FRISIAE, GRONINGAE, AGRORUMQUE CIRCUMJACENTIUM, AC DRENTIAE

GUBERNATORI ET SUPREMO REI BELLICAE PRAEFECTO.

ACADEMIAE CURATORI MAGNIFICENTISSIMO,

ETC. ETC. ETC.

UT ET

VIRIS NOBILISSIMIS, SPLENDIDISSIMIS,
ATQUE INSIGNIBUS IN REPUBLICA
HONORIBUS CONSPICUIS,

HESSELO DOUWONI
ERNESTO AB AYLVA,

DUCONI MARTENA
A BURMANIA,

LIVIO SUFFRIDO
LYKLAMA A NYEHOLT,

ULBONI SIXMA
AB ANDLA,

ACADEMIAE FRANEQUERANAE
CURANDAE IV VIRIS

HANC MUSAEI EDITIONEM

ET

SE SUAQUE STUDIA

ANIMO DEVOTO

D. D. D.

JOHANNES SCHRADER.

INclyta Naſſaviae, PRINCEPS Generoſe, propago
Stirpis, & Auriacae ſpes recidiva domûs,
Fata cui toties torvi diſcrimine Martis
Credidit eventu Belgica laeta bono.
Cujus avos toties Hiſpanâ clade cruentos,
Inque fugam ſtupuit Gallica terga dari.
Adfuit adſidue quorum Victoria ſignis,
Et dedit Heroae laurea ſerta comae.

Quos tamen & poſitis haſta clypeoque Virago

Cepit, & haud artes dedecuere togae.

Splendida per quorum veſtigia, laudis avitae

Inpulit, ut caleas tendere, verus amor:

Si fera bella tonant (quod abominor) inpiger hoſtes

Per medios certus fulminis ire modo:

VOSQVE adeo noſtrae ſublimia ſidera gentis

Inluſtres priſca nobilitate Viri:

Patria quos illis, quos aurea condidit aetas,

Tempora longa Viros gaudet habere pares.

Numina Friſiacis qui Tutelaria Muſis

Aonio regitis templa dicata Deo:

Et quorum auſpiciis, atque aegide tuta Minerva

Pieridas patriis adſerit alma ſacis.

Siſtere

Siſtere quis noto fugituras limine Divas
Cenſetur verae nobilitatis opus.

En age, Muſaeo quae carmina tincta lepore
Rapta ſitu nobis Graja ſenecta dedit:
Igne quibus valido tactus Leander amoris
Ducitur in thalamos, Seſta puella, tuos;
Procedant cultu jam ſplendidiore ſuperba
In lucem veſtro tuta favore novam.
Vos mihi praeſidium tutelaque certa timenti
Eſte, nec in vaſto linquite vela mari.
Lucida ni trepidam, ni ſidera fauſta regatis,
Evertet dubiam ſaeva procella ratem.
Sit pretium curae, vigilatorumque laborum
Non penitus Magnis diſplicuiſſe Viris.
Sit pretium curae, quamvis juvenilia ſcripta
Lumina Magnorum detinuiſſe Virûm.

Hoc ego si capiam, ceciderunt inproba vota,
Spirat & inceptis aura secunda meis.
Hoc ego si capiam, nitidos errabo per axes,
Et tangam plantis sidera summa meis.
Quo feror insanus? commoti pectoris ignes
Quo rapiunt vatem, Calliopêa, tuum?
Pondera cum Frisiae subeatis maxima molis,
Quae vestris humeris non leve fertur onus;
Parcaque, quae multis, contingant otia Vobis,
Urgeat at patriae, ne labet illa, salus:
Scilicet ut posito tantarum pondere rerum
Turbarent curas otia nostra graves;
Muneris & celsi missâ statione, precamur,
Ut libeat nostros evoluisse jocos.
Parva mora est, Vobis ducibus quae laeta moventur,
Perlegere inparibus carmina facta modis.

Si tamen & nobis hoc tempora parca negarint,

Sintque ea (quod metuo) vota modeſta parum.

At placeat, prima quae fronte notata, tueri

Carminis haud alio nomina digna loco.

Integra devotae conſtabunt pignora mentis

Pectoris & grati debita ſigna dabunt.

Parva quidem fateor pro magnis munera reddi,

Munera Principibus nec ſatis apta Viris:

Sed tamen auratis, quae maxima victima, taurus

Cornibus ut grato tinguit odore focos;

Sic ſale Divorum fieri placabile numen

Credibile, & laetum thuris honore pio.

Quod ſi grandiloquum mihi Calliopéa dediſſet

Pectus, & herois condere geſta modis;

Praecipuos Vos arte togae celebrare diſerto
Carmine pro meritis unicus eſſet amor;
Publica res quanto valeat fundamine, quantum
A veſtra capiat Friſia robur ope;
Qualibus auſpiciis Academia celſa lacertos
Erigat, & toto nomen ab orbe ferat.
Frigida ſed quoniam Natura caleſcere noſtrum
Invida Phoebeo pectus ab igne vetat:
Carmine Maeonio laudes atque inclyta facta
Grande ſonaturo, quo decet, ore canant;
Vos, o Calliope, quos turba diſerta creatos
Vidiſtis placido luminis orbe ſemel.
Quod licet, adtonitus, quo numina magna Deorum,
Nomina ſacrato veſtra ſtupore colam.
Quod licet, ut meritis bene convenientia cives
Optabo grata praemia mente ferant.

Quod

Quod licet, ut domibus veſtris felicia ſur-
gant
Tempora, pars turbae parva precantis ero.
Quod licet, in coeli redeatis caerula tarde
Publica perpetuo vota juvabo meis.
Friſia cum longum nullâ quaſſata procellâ
Stabit, & usque novo creſcet honore vi-
rens;
Exſeret & ſtudiis Academia patria florens
Mitibus ad coeli ſidera ſumma caput.

LEC-

LECTORI ERUDITO
S. P. D.
JOHANNES SCHRADER.

QUod plerique omnes, qui vel novos Auctores, vel veste splendidiore indutos summo Reipublicae literariae bono in lucem produnt, institutum laudabile sane sequuntur, ut, quae ipsis vasta veterum Scriptorum volumina adsidua manu versantibus, de aetate & meritis Scriptoris istius, de quo bene mereri cupiunt, sedulo vestigata sunt, in medium producant; auxilia, quibus instructi arduum opus adgredi ausi sunt, diligenter enarrent; candide & aperte de Interpretibus, quos nactus est Auctor, eorumque meritis sententiam dicant: id ne nos deseruisse jure optimo queraris, Erudite Lector, sedulam operam dabimus, sic tamen, ut, quae Viri Eruditissimi Jo. Alb. Fabricius (a), Jo. Henr. Kromayerus (b), nec non Matthias Röverus (c) in hanc rem observarunt, vel breviter adtingamus, vel omnino (quamvis non poenitendam eorum partem ipsi per nos videramus) praetervehamur taciti.

Inter omnes, quos ex Graecia & antiquo Latio per tempus edax nobis superstites posside-

(a) Biblioth. Graec. Lib. 1. cap. 16.
(b) In Dissertatione editioni ipsius praefixa.
(c) In Praefatione.

ſidere licet Scriptores, neſcio an ullius aetas adeo, ac Muſaei noſtri controverſa ſit, in diverſiſſimas Eruditorum ſenatu ſententias miro modo abeunte, aliis quippe ultra Homeri aetatem ipſum evehendum; aliis Ovidio priori aetati adligandum; quibusdam ad Veſpaſiani tempora; plerisque ad inferiora Reipublicae Romanae tempora; quin nonnemine ad Seculum poſt C. N. decimum tertium, vatem noſtrum demittendum contendentibus.

Primam opinionem Virum aetate ſua Eruditorum principem Jul. Caeſarem Scaligerum (a) in primis tuitum fuiſſe quis neſcit? Hic poſt aſpera quaedam in Homerum, in quem ſemper iniquior eſt, dicta ſcribit: *Arbitror enim ego Muſaei ſtylum eſſe Homerico politiorem atque comptiorem, quod ut clarius pateat, aliquot verſus adducere coactus ſum. Nam quemadmodum omnes ſunt incomparabiles, ſolique e Graecanicis Virgilio digni, ita nonnulli adeo compoſiti; ut ab ejus gentis nullo alio quam a Muſaeo dici potniſſe videantur. quare neque Homerum, neque Orpheum, ſed Muſaeum fecit ille principem Elyſiacarum cantionum. illo igitur verſu quid rotundius, elegantius, ornatius, numeroſius?* &c. Tandem conlatis quibusdam Muſaei & Homeri, victore Muſaeo, locis inter alia addit (b): *Quod ſi Muſaeus ea, quae Homerus ſcrip-*

(a) Poëtices lib. 5. cap. 2. p. 539.
(b) pag. 540.

ſcripſit, ſcripſiſſet: longe melius eum ſcripturum fuiſſe judicemus. Scaligeri, vetuſtiſſimo illi Muſaeo Orphei aequali carmen hoc adſcribentis, ſententiam ſecutum fuiſſe Davidem Whitfordum, virum minime indoctum, docent verba in fronte libri poſita:

Vos exemplaria Graeca
Nocturna verſate manu, verſate diurna.
Horat.
Muſaeum ante omnes. Virgil.

Paucos praeterea hujus opinionis, cui favere etiam video Cerdam (a), & Magium (b), patronos recenſet Röverus (c), ut adeo id latuiſſe Kromayero (d) demirer. At vero ſententia haec adeo vana, adeo ab omni veriſimilitudinis ſpecie eſt aliena, ut ullum patronum invenire potuiſſe merito ſtupeas. Non poenitendum contra hoc commentum mihi dudum viſus ſum reperiſſe argumentum in ipſius Poëtae noſtri carmine (e), quo loco horrendam illam, qua periit Leander, tempeſtatem deſcribens canit:

Αἰθὲρ μὶσγετο πόντος, ἀνέγγετο πάντοθεν ἠχὴ
Μαρναμένων ἀνέμων· Ζέφυρῳ δ' ἀντέπνεεν Εὖρος,
Καὶ Νότος ἐς Βορέην μεγάλως ἀφέηκεν ἀπειλάς.

(a) ad Virgilium lib. 6. Aen. v. 667.
(b) Lib. 1. Var. Lect. cap. 8.
(c) pag. 3.
(d) pag. 3.
(e) v. 317.

Quatuor vides ventos memorari, atque istos inter Eurum, mea quidem sententia, vetustissimo aevo ignoratum. Id non vane elicio ex Hesiodo (a):

Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
Ἀργέστην Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον
Καὶ Νότον ἐν φιλότητι θεῷ θεὰ εὐνηθεῖσα.

Astraeo vero Aurora ventos peperit violentos,
Celerem Zephyrum, Boreamque rapidum,
Et Notum in amore cum Deo Dea congressa.

Sic infra (b):

Ἐκ δ' Τυφωέος ἐστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἐέντων,
Νόσφι Νότου, Βορέαο, καὶ ἀργεστέω Ζεφύροιο.

Ex Typhoeo autem est ventorum vis humide flantium,
Exrepto Noto Boreaque & celeri Zephyro.

Viden' in generatione ventorum, in qua Hesiodus adcuratus est, omitti Eurum, sic ut nullum ipsius in toto libello vestigium usquam adpareat? Sic & Hyginus (c): *Ex Astraeo & Aurora Zephyrus, Boreas, Notus.* ita enim, expuncta ultima voce *Favonius*, quae tamdiu nemini Interpretum, ne ipsi Munckero animadversa menda, legendum quovis pignore contendere ausim. *Zephyrus & Favonius*, quod & illis, qui aere nondum

(a) In Theogonia v. 378.
(b) v. 869.
(c) pag. 8. edit. Munckeri.

dum lavantur, perſpectum, iidem venti ſunt. Error autem forſan ortus, quod indoctus aliquis Monachus, Hyginum in Genealogiis hiſce Deorum Heſiodum conpilare ignorans, tres autem ventos tantum memorari indignatus, quo numerus receptus conſtaret, ſiniſtra liberalitate quartum hunc, ſed omine non ſatis fauſto, intruſerit. Egregie autem haec de tribus ventis obſervata firmantur ex Orphei Hymnis (a) in honorem trium ventorum ab Heſiodo memoratorum, praeterito iterum Euro. An vero credibile Muſaeum, Orphei aequalem ſecundum Scaligerum, venti, cujus nomen iſta tempeſtate ignorabatur, mentionem facturum? Homerus, fateor, (b) Euri mentionem facit; ſed inde tantum diſcimus tempore Homeri, &, ſi velis, jam paulo ante Eurum cognitum fuiſſe: minime vero longe anterioribus temporibus. Suſpicor enim Θεογονίας, & Hymnorum, qui Orphei nomen gerunt, auctores Homero eſſe antiquiores; aliter enim rationem, quae dubitanti plane ſufficiat, nullam dari poſſe puto, cur ab Homero memoratis ventis quatuor, Heſiodus & Orpheus, non adeo longo temporis intervallo ab eo, fatentibus pleriſque, remoti, tres tantum adgnoſcant, qui vero ipſis inferiores Scriptores receptum numerum ſequantur. Certe non paucos repe-

(a) p. 176. edit. Eſchenbachii.
(b) In Iliade B. & N.

rias, qui Heſiodum Homero antiquiorem ſtatuant, ſicut videre eſt apud Cel. Fabricium (a). Orphei Hymnis ſi quis tantam antiquitatem adſcribere vereatur, & potius ab Onomacrito tempore Piſiſtrati ſubpoſitos exiſtimet, illum hac etiam arte Veteribus ſe inſerere voluiſſe non inepte forſan conjeceris. Cogitent tamen acutiores. Aliud argumentum ſubpeditat ipſe Poeta (b):

Οἱ δ' πάλαιοι
Τρεῖς Χάριτας ἐφάσαντο πεφυκέναι·

Tangi hic Heſiodum more, ut vidimus in Animadverſionibus (c), Poëtis uſitato docet ipſius imitator Ariſtaenetus (d): ἡ τοῖς ὄμμασι Χάριτες, οὐ τρεῖς κατ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων ἀξιχορεύτοι δεκάς· *Et circa oculos ejus Gratiae non trinae ſecundum Heſiodum; ſed decies denae tripudiant.* ita legendum, non, quod Jo. Corn. de Pauw ſine ratione jubebat, περιχορεύτοι vidimus in Animadverſionibus. Heſiodo igitur inferior noſter. Argumentum praeterea minime inficiandum, ſi firmo talo niteretur, praeberet opinio Cel. Jac. Gronovii (e) rati amores Leandri & Heronis poſt Bellum Trojanum accidiſſe, quod ſi verum, Sca-

(a) In Bibl. Gr. lib. I. cap. 13. p. 85, 86.
(b) v. 63.
(c) Cap. VIII. p. 187.
(d) Lib. I. ep. 10. p. 58.
(e) Tom. II. Theſ. Antiq. Graec. num. VII.

Scaligeri opinionem penitus everteret. Scilicet Ovidius (a) mentionem facit Ulyxis:

Nobilis ille quidem eſt, & clarus origine:
ſed non
A tibi ſuſpecto ducit Ulixe genus.

Et inferius paulo raptus Helenae:

Ut ſemel Idaeus Lacedaemona venit adulter,
Cum praeda rediit protinus ille ſua.

Nam quod Daedali v. gr. & Andromedae mentionem factam huc referat Vir Celeberrimus, in eo manifeſte labitur, cum temporibus Trojanis has antiquiores eſſe conſtet. Jam vero Helenae ex. gr. meminiſſe qua ratione poterit Hero niſi Iliacis temporibus ſit inferior? ita quidem fere Gronovius. Sed cum, fatente ipſo viro Clariſſimo, ex talibus adcurata temporis notatio deduci continue non debeat; & Ovidius non raro tempora miſceat, ut ad ipſum Interpretes non raro monent, argumentum probabile, quodque numerum facere queat, tantum habebimus, quamvis Ovidium in ea fuiſſe opinione fere perſuaſus ſim. Longe majoris momenti merito habeas ſilentium omnium Veterum Scriptorum, qui Muſaei Homero antiquioris, ejusque ſcriptorum mentionem facientes opuſculi hujus tane elegantis nuſpiam ante Tzetzem apud Fabricium (b) meminerunt, quod

(a) Heroid. ep. 20.
(b) Bibl. Gr. p. 105.

invictum, mea quidem sententia, argumentum recte ursit Doct. Casaubonus (a), cum simile quid ulli Scriptori ex antiquissimis illis accidisse mihi inconpertum: nam Latinis ex. gr. Gratio ab uno Ovidio memorato (b); Curtio & Manilio a nemine, per barbariem seculorum, & ingentes, quibus pressum inperium Romanum a longo tempore ante instauratas meliores literas, tenebras eam adversam fortunam subeundam fuisse notum: quamvis haud inficias ire ausim, alio etiam modo notitiam Doctorum effugere potuisse ante tristissima illa tempora, quod de Nemesiano Gratii poëma ignorante credibile est, quamvis alii aliter sentiant (c). Ipse etiam stylus, & scribendi modus adeo vetustissimis illis temporibus non congruit, ut ille recentiorem Poëtam luculenter prodat. Quis enim, ut alia mittam exempla, in Veterum scriptis adeo est hospes, ut non facile Homerum, Hesiodum, Orpheum aliosque raro, aut nunquam, dictorum suorum rationem reddere consueviſse mihi largiatur? Id tamen apud nostrum non raro observare licet ex. gr. v. 36.

Μῶμον

(a) Cujus verba exhibet Rondelsus in praefat. p. 8. & 9.

(b) De quo consulendi Vlitius & Burmannus in praefatione.

(c) V. quae ad Cyneget. v. 8. Viri Docti observant; ut & conjecturam Bentleji in praefatione ante Manilium p. xi.

Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλύτεροιν.
Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες.

Evolve, si volupe est v. 51, 92, nec non v. 129.

Θηλείης ᾗ Λέανδρος ἐπεὶ κλύεν ὄτρον ἀπειλῆς,
Ἔγνω πειθομένων σημήϊα παρθενικάων.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἠϊθέοισιν ἀπειλείουσι γυναῖκες,
Κυπρίδίων ὀάρων ἀντάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί.

Qui Achillem Tatium sedula manu volverit, illius Scriptoris aetatem ipsum potius adtingere, quam remota illa tempora non difficulter persuadebitur. Facit huc nomen ἡ ῥεμματικὴ in MSS. Codicibus testibus Viris Doctis (a) repertum, quod non fugit Eruditissimum Röverum. Denique, quo nihil gravius opinioni alicui obesse judico, nullo a patronis hujus sententiae vel minimo ad hoc usque tempus argumento tam mirabilem sententiam conroboratam vidi. Quod enim Scaliger (b) Musaei stylum longe esse Homerico politiorem atque comptiorem sese arbitrari referat, in eo misere fallitur Vir Doctus, cum simplicitas, qualem in Homeri & Hesiodi carminibus regnare deprehendimus, summam antiquitatem arguat, quod recte jam observatum ante nos video Eruditissimo Kromayero (c). Optimo igitur judicio parentis vestigia minime hic adoravit filius Josephus Scaliger, cumque eo Eruditorum haudquaquam infima

(a) a Fabricio p. 105. productis.
(b) pag. 539.
(c) Differt p. 5, 6.

pars, quos inter Matthaeus Sladus, Amſtelaedamenſis Medicus & Poëta Celeberrimus, qui luſu aſpero (a) virum Eruditum excepit.

Secundam ſententiam, quae Muſaeum Ovidio ſcribendi exemplum dediſſe ſtatuit, praeter Gul. Canterum, A. Morellum aliosque Kromayero (b) memoratos, ſequitur Daniel Pareus Comment. in Muſaeum (c): quamvis & alibi (d) amplecti ſibi ſententiam Magni Caſauboni, ad tempora Nonni Panopolitani Muſaeum demittentis, ſequi certum eſſe praedicet, cui inconſtantiae nihil ſimile aut ſecundum vidi. Verum cum hoc commentum nullo tibicine fulciatur idoneo, contra ultima, quae Scaligero obmovimus, argumenta illud evertant, mittemus. Infelici autem judicio Barthius (e) Epiſtolam decimam octavam Heroïdum Ovidio adſcribere vix audet, inductus v. 147. & 148. quos ex Muſaeo verſos eſſe putat, niſi Muſaeus, addit, ſit antiquior, quam perſuaſi nunc ſunt docti homines, quam ſententiam non inmerito rejecit Cel. Burmannus (f); quemadmodum Scaligeri, epiſtolam utramque Sabino ad-

(a) Illum in Jenſii Lection. Lucian. Lib. 2. cap. 6. p. 189. videre licet.

(b) Diſſert. p. 3.

(c) p. 128. 129. ad v. 259. pag. 62. v. 57. &, ſi recte memini, aliis locis.

(d) Ad v. 135 p. 100. & in praefatione.

(e) Ad Theb. 6. 545.

(f) Ad initium epiſtolae.

adſcribentis, opinionem Nauzius (a): adeo enim Naſone indignae non ſunt, ut inter eruditiſſimas atque elegantiſſimas a rerum peritis ponantur ſuo merito.

Tertia ſententia, quae Martialis aetati adligat vatem noſtrum, eſt Meurſii (b), cui, judice Fabricio (c), non abſurde auctor poematis iſtius videbatur eſſe Muſaeus, cujus *pathicoſſimos libellos, qui certant Sybariticis libellis, & tinctas ſale pruriente chartas*, memorat Martialis (d), quam ſententiam diu antefoverat Georgius Valla in libro *de expetendis & fugiendis rebus*, qui Siculum vatem noſtrum & ſub Veſpaſiano vixiſſe, ſed fine ulla ratione credebat (e). At recte addit Fabricius non ſine ratione Gyraldum exiſtimaſſe Muſaeum illum Martialis ſcripſiſſe Latine, non Graece, quod veriſſimum puto. Adde noſtrum Muſaeum ubique caſtiſſimum eſſe, & res turpiculas, ſi quando tractat, vocibus maxime pudicis & honeſtiſſimis velare, ut, cum nihil nos eo cogat, adeo a ſe in aliis ſcriptis (ſi enim hoc carmen iis verbis indicari

(a) In Animadverſionibus in Hiſtoriam Heronis & Leandri, quas exhibent Les Memoires de Litterature tirez des Regiſtres de l'Academie Royale des Inſcriptions & Belles Lettres T. X. p. 388.

(b) Lib. II. cap. 19. Attic. Lect.

(c) p. 105.

(d) Lib. XII. Epigr. 97.

(e) Conſule Cel. Monetam Menag. Tom. III. p. 450.

cari quis putarit, ineptus merito haberi debebit) diversum esse vatem Elegantem, a se ipso, ut *libelli pathicissimi & Sybariticis certantes* audire mereantur, in animum inducere ut credam minime queam.

Quartam sententiam, quae vatem nostrum ad tempora Nonni Panopolitani, quem ad seculum V. referunt, demittendum pronunciat, omnium nobis verosimillimam adparere fateri non erubescimus, pro ea quippe stante, si a paucis discesseris, Eruditorum toto Senatu, cum ultimis vatis Elegantissimi Editoribus Doctissimis Kromayero & Röverο, quamvis certam illi prorsus aetatem adsignare nesciamus. Hoc ut credam praecipue facit stylus Scriptorum istis temporibus vicinorum, proprius Achillis Tatii, Aristaeneti ex. gr. & prae ceteris magni spiritus Poëtae Nonni Dionysiacorum auctoris, qui in locutionibus & scribendi genere adeo amice consPirant, ut qui alteri scribendi exemplum dederit dignoscere difficile sit. Nonnum Seculi V. Poëtam, ut probabile reddidit Cel. Fabricius (a), Musaeo aetate esse superiorem (b), ejusque praeceptorem esse putat Daniel Pareus, neque ab hac sententia alienum se ostendit Röverus eam certissimis argumentis, cum auctor noster integros fere versiculos sibi admodum familiares ex Dionysiacis transcripserit, pro-

(a) Bibl. Gr. Vol. VII. lib. 5. cap. 16. 19.
(b) Ad v. 97. p. 118. comment. sui.

probari posse ratus, quae adeo Krommayero probare se non potuit, ut in alia omnia iverit (a) his verbis: *relinquitur prorsus incertum, ex Nonno Musaeum plurima, tanquam ex fonte hausisse, immo puduit forte Musaeum negligere meliora, & ad Nonnum proficiendi caussa adire, quem & ingenii & poëticae artis facultate superabat, cujusque praeceptor, contra quam existimabat Barnes, poterat esse.* At parcius Nonno fulminantis spiritus & sublimis, non diffitentibus acerrimis ejus adversariis Heinsio & Cunaeo, ingenii Poëtae haec objicienda meminisse debebat vir Eruditus: cum, ut Musaeum arte poëtica, & mirabili isto praecipue seculo scribendi castimonia Nonnum longo post se intervallo relinquere lubentissimo animo concedam, ingenio tamen superari, mea quidem sententia, prorsus indubitatum sit, ut adeo Magni Vossii (b), Musaeum referentis in numerum istorum Poëtarum, qui plus arti, quam ingenio debeant, sententiae subscribam haut gravate. Id si certum, ut revera est certissimum, ex Nonno Musaeum plurima tanquam ex fonte haurire non puduisse, non adeo erit absurdum. Ut unico exemplo, sunt autem plurima, defungar, nonne Latinorum Poëtarum plerorumque judicio princeps Maro ex Ennii carminibus, qui judice Ovidio ingenio maximus, arte autem

(a) Dissert. pag. 6.
(b) De Artis Poëticae Natur. ac Constit. cap. 1. §. 4.

tem rudis fuit, plurima, quae in rem ſuam convenire arbitrabatur tranſtulit, atque uſus eſt pro ſuis? Nonne integros aliquando Ennii verſus, ut ex Nonno fere Muſaeus deſumſit, in Aeneide reperire eſt? Certe qui Servii commentarios, & ab Hieronymo Columna digeſta Ennii Fragmenta verſavit, de ea re nullus, puto, dubitabit. Jam vero, cum Muſaeus Veterum ſcripta Homeri ex. gr. quin & e Latinis Ovidii tam diligenti manu verſavit, ut plurima inde carmini ſuo intexuerit, imo maximam elegantiarum, & acute dictorum, ipſius etiam argumenti partem Naſoni debeat (niſi forte cum Nauſio (a), Poëtis ambobus tot easdem cogitationes in mentem, ſine furti ulla ſuſpicione, venire potuiſſe tibi perſuadere malueris) ut volventibus notas & Animadverſiones noſtras in quibus, ubi operae eſſe videbatur, utrumque contulimus, parere poterit, quis credat Poëtae aetate ſua adeo non ignoti, ut ab Agathia in Hiſtoria laudari etiam meruerit, opera, certe non ſpernenda, evolvere Muſaeum puduiſſe, cumque non paucis hinc carmen ornare poſſet, non exiguam verſiculorum partem iſti adaptaſſe? Certe Nonnum fulminantis & ſublimis adeo ſpiritus vatem, quemque vehementer dubito convinci poſſe tot verſus ex aliis tam paucis inmutatis in opus ſuum tranſtuliſſe, ex carmine tam brevi tot verſiculos con-

(a) p. 392, 393.

conpilaſſe difficulter ut credam adducor, quamvis fateor mihi deeſſe argumenta adeo valida, ut pervicaciores in ſententiam pertrahere queant.

At quid dicemus de Viri Eruditiſſimi, & vatis utraque Lingua Graeca & Latina feliciſſimi P. Francii conjectura Muſaeum eundem ac Nonnum eſſe ſuſpicantis, ut probant verba in titulo Editionis Dav. Whitfordi poſita: *Multa habet hic auctor cum Nonno communia, niſi ipſe ſit Nonnus. Stylus certe plane ſimillimus eſt?* Hoc & conjecerat Casparus Barthius (a), cujus verba (b) adponam: *verſus*, inquit, *Muſaei 35. cum hemiſtichio praecedentis eſt ad verbum ex Nonno ductus lib.* 16.

Μῶμον ἀλευομένη Φιλοκέρτομον ἥλικος ἥβης.

Qui locus cum innumeris aliis ſuſpicari nos facit, Nonnum ipſum, meliori judicio temperantem naturales ſuae inconſultae luxuriae morbos, poëma auſum. de quo tamen nil adfirmamus. Equidem, cum novae opiniones firmo talo niti debeant, haec autem infirma valde ſit, non temere viris Eruditis adcedendum putem. At ſtylus ſimillimus eſt? Ego, ſi locutiones & dictionem ſpectes, concedo, aliter inficior, cum Muſaeus caſtigato, humili-

(a) Adverſ. lib. 20. cap. 21. p. 1008.
(b) Ex diſſert. Kromayeri p. 2.

miliore minimeque inflato; Nonnus autem tumido, dithyrambico & valde luxuriante ſtylo utatur. At temperavit naturales inconſultae luxuriae morbos? Ego an luxuriantis venae adeo potens fuerit Nonnus dubito, certe eadem ſcribendi vitia in Paraphraſi Euangelii Joannis notare eruditos monuit Fabricius: quamvis ſtylus, ut certe non decebat in eo argumento, non adeo ſit inflatus. Dubito quoque an voluerit, nimium ſibi blandiente forte cothurnato iſto ſtylo. Quae ratio, quaeſo, etiam, quod cum reliqua opera ipſius Nonni nomen gerant, hoc ſub Muſaei nomine in MSS. & apud Tzetzem jam veniat? an ipſe Nonnus nomine ſuo diſſimulato hoc carmen prodidit? ſed Nonni opera reliqua longe ſuperabat, adeo ut tam varium & elegans omni fere numero poëma Nonnum feciſſe, etiamſi maxime velit credere, cogitare non poſſe quenquam putet Cl. Kromayerus (a). Quid denique eſt, quod conjecturam Virorum Eruditorum probabilem reddat? Nihil certe.

Praeter Nonnum in Ariſtaeneto locutiones geminas obſervare licet; illum autem ad Seculum V. referendum credibile eſt. Scilicet Ariſtaenetus (b) in laudibus Panaretae totus ita loquitur: ἡ πᾶσι θεατὴς ὑφ' ἥδο-

νῆς

(a) Diſſert. p. 6.
(b) Epiſt. lib. 1. ep. 26. p. 172.

τῆς ἐμπείρους εἶναι πλήσσειν· ἵνα δὲ μόνον φερνῆς μιμησάμενος ὁ Καραμάλλου τοῦ παίγνιος, ἅπαντας ἔχων τὰ μίμησιν φιλεῖβῃ. Vides Caramalli chironomi celeberrimi mentionem hic fieri: illius autem meminit & Sidonius Apollinaris (a):

Coram te Caramallus, aut Phabaton
Clausis faucibus & loquente gestu,
Nutu, crure, genu, manu, rotatu
Toto in schemate vel semel latebat.

Ubi aetatis suae aut sane non multo anteriores artifices ipsum laudare Doctissimus Mercerus recte notare videtur Viro longe Eruditissimo Jac. Phil. Dorvillio (b), qui Caramalli aetatem medio seculo V. feliciter adligavit, & omnino consuli hic meretur. Aristaenetus igitur quin ad ista tempora jam referendus mihi vix dubium fere videtur: quis vero alterum imitatus sit non adeo liquidum. Eruditissimus Alciphronis editor (c), Aristaenetum imitatum fuisse Juniorem nostrum Musaeum non vane existimat, cum alios paucis immutatis describere huic sollemne, ut adeo hanc sententiam sequi non detrectem.

Achillem Tatium quaedam cum Musaeo habere communia ex locis quibusdam a nobis conlatis certum satis videtur: suspicor autem hunc Aristaeneto priorem, qui non pauca sublegis-

(a) Carm. 23. 268.
(b) In Vanno Critica cap 7. pag. 208.
(c) Ad lib. 3. ep. 1.

legisse ipsi videtur: nam de Tatio id ut minus cogitem, quamvis cum Gaulmino Bourdelotius simiam ipsum Heliodori adpellet, facit quod illum in tam manifestis furtis, quam Aristaenetum, nondum deprehenderim. Quid? Eruditissimus Moneta (a), ante medium Seculi IV. Achillem vixisse argumento sane firmissimo ostendit, ut adeo, quin non tantum Aristaenetus, verum etiam noster illum imitatus sit, nullum mihi sit dubium. Cum vero tot argumenta, (huc enim quae contra Scaligerum observavimus referenda) consensusque omnium fere Eruditorum sententiam hanc tueantur, nihil vero, quod sciam, ei obponi possit, reliquae autem multis laborent, opinionem hanc satis firmam & probabilem sequemur.

Antequam tamen disquisitionem nostram de aetate Musaei absolvam, verbo memoranda quinta sententia prae caeteris peculiaris Joannis Harduini *de Nummis Populorum & urbium* (b), qui fabulam hanc Seculo demum XIII. fictam ex mala interpretatione nummi Abydenorum censet, in quo pro ΗΡΩΜΗ ΑΝΔΡΟΣ perperam legissent Monachi quidam Galli ΗΡΩ ΛΗΑΝΔΡΟΣ, & hinc fabulam

(a) Menag. Tom. III. p. 118. & seqq.

(b) Ea quidem in editione Paris. A. 1684. non invenitur, sed in Amstelaedamensi A. 1709. in qua cum aliis hanc ipsum addidisse didici ex Jo. Clerici Bibliotheca Selecta Tom. XVII. p. 377-879.

lam illam demum fabricati essent, quando Musaeus noster ad Seculum saltem XIII. demittendus esset: sed quo nihil vanius, nihil ineptius. Quis enim, ut alia jam absurda mittam, credat barbaro isto seculo stupidissimorum Monachorum ingenia in tantum mutata, ut adeo elegantia in claustris suis poëmata pangere potuerint, ut postera aetas pro Ovidii foetu ex. gr. habere non dubitaverit. Sed ut nugas istas satis riserunt viri Eruditi, sic & hanc ineptam de fabulae origine opinionem Jo. Clericus (a), &, qui nomine ejus ignorato locum laudavit, Cl. Kromayerus (b), nec non Doct. Nauzius (c). Nihil vero magis ridiculum vidi, quam Harduinum adeo absurdam horum amorum originem exsculpsisse, cum tamen apud ipsum Virgilium, cujus Georgicis antiquitatem ereptum ire an ausus fuerit nondum constat, (liber enim non est ad manum) hujus rei mentio diserta exstet (d):

Quid juvenis, magnum cui versat in ossibus ignem
Durus Amor? nempe abruptis turbata procellis
Coeca nocte natat serus freta: quem super ingens
Porta tonat coeli, & scopulis illisa reclamant

(a) Ad Ausonii Cupid. Cruc. Adfix. v. 23.
(b) Dissert. p. 9. & seqq.
(c) p. 386, 387.
(d) lib. 3. Georg. v. 278.

Aequora: nec miseri possunt revocare parentes,
Nec moritura super crudeli funere virgo.

Quod unicum absurditatem hujus commenti facile ostenderet. Sed id tanti non est, cum Auctor ipse deinceps sententiam damnarit (a).

Adeo autem elegans hoc de Herone & Leandro Carmen magnam gloriam peperit Auctori ipsius Musaeo, ut omnium fere Eruditorum communibus suffragiis adprobatum sit. Marci Musuri & Demetrii Ducati Cretensium testimonia paulo infra sequentur. Scaligerum ipsi Homero praetulisse jam vidimus, quod judicium Viri Summi licet minime videatur esse probabile, & Homero inventione jam necessario relicta non parum labefactetur, tamen vati nostro omnino honorificum, cum certe principibus in hocce studio viris placuisse non ultima sit laus habenda. *Elegans & suave* poëmation vocat Gul. Canterus (b); *Musaeus etsi non vetustissimus, bonus tamen & elegans Poëta* Ger. Falkenburgio (c) audit; Caspar Barthius, loco adducto a Pareo in praefatione, in laudes ejus effusus, *omnia* inquit, *floridissima; nec tamen*

(a) Ita videre est in Biblioth. Selecta Jo. Clerici Tom. XVIII. p. 256, 257.
(b) Nov. Lect. lib. 1. cap. 2.
(c) Lect. & Conject. ad Nonni Dionysiaca p. 1319.

tamen turgida: omnia nitentia, nec tamen calvitiem quandam prae se ferentia: omnia compta, sed sine pinguedine unguentorum exoticorum: omnia limpidissima, sed sine profunditate: omnia polita, sed sine furcis: omnia dulcia, sed sine somnifero papavere, qua parte esse plerumque soleat omnia illa sibi aequalis suavitas. Amoris praeterea affectus, & effectus tanquam in elegantissimo speculo apparent, ad vivum suis genuinis coloribus depicti: temeritatis coërcendae, & exercendae, etiam in occulto, castitatis exempla doctissima. Jac. Gronovius (a): *Hoc igitur qualecunque, sed antea inauditum amoris specimen ab illis tamen aliisque, verum singulari exculto ab ingenio Musaei venustatem poëseos accepit.* Fabricius (b), *non invenustum carmen & versibus mollissimis compositum* vocat. Nauzius (c): *son ouvrage est plein d'exactitude & de delicatesse: le style en est pur, & les expressions toujours choisies.* Addam testimonia Editorum Poëtae nostri sed pauca. Rondellus (d), satis in laudibus ejus prolixus, inter alia *Musaeus*, inquit, *amoeni fuit & elegantis ingenii Poëta. Id satis arguunt illius erotica; siquidem in hoc poë-*

(a) Tom. II. Thes. Ant. Gr. num. VIII.
(b) Bibl. Gr. lib. I. cap. 16. p. 105.
(c) l. c. p. 388.
(d) In praefatione p. 12.

materie ordinem videas & convenientiam, selectas sententias & schemata: Scriptio quam laeta! quam florida! quam venusta! Non fluit lutulentus, sed pleno & puro exundat gurgite, lectorem non magis ubertate quam elegantia exhilarans, pelliciens atque detinens. Jam argumentum ut blandum! ut molle! ut patheticum! ferreus sit, qui non legat: novum sane, sed periculosum argumentum, si quod uspiam occurrit. Kromayerus (a), fateri plerosque omnes, fingi carmine hoc venustius nihil posse, refert; in Dedicatione *parvum quidem sua mole, sed praestantia & suavitate in primis commendabile carmen* & in Dissertatione *multo venustissimum, pulcrum fetum, elegantissimam summi ingenii prolem*, & *poëma suavissimum* adpellat. Missis aliorum testimoniis agmen claudat honorificum prae caeteris illud Röveri in erudita praefatione: *Quis tamen ex Poëta tam facundo tamque castigato judicaret, amplis Eloquii & Elegantiae theatrum suo aevo jam fere occlusum fuisse? Nisi quod Poëtica Majestas, aurea & amabilis illa simplicitas, quam in antiquis deprehendimus, in ipso hoc auctore aliquando recessisse posset videri, omnes tamen sui temporis aequales facile superavit, & victor exsistens palmam iis praeripuit. Nam tanta suavitate infelicioris aevi vitia temperavit, ut hoc carmen ab omni parte*

(a) Ad v. 297.

parte Atticam venustatem & ingenium vultum ferat? Ipsum certe Amoris opus! ubi cum Gratiis Venus cervare videtur. Utinam Musaei plura vel ipsius tincta lepore nobis supereſſent poëmatia? Dignus igitur est, si quis alius ejus seculi, cujus scripta quam emendatissima in lucem prodeant. Adde Dedicationem juvenis Eruditi. Nihil igitur famae Vatis Elegantissimi detrahet siniſterius judicium Cel. Monetae (a): *Les connoisseurs ne conviendront jamais que le Musée, Auteur du Poëme de Léandre & d' Héro y ait réüssi, comme on le prétend dans le Menagiana Tom. 1. pag. 204. Ses vers sentent le Grammairien plus que le Poëte. Ils sont la plûpart copiez d' après Nonnus.* quae per omnia tamen non falsa. Vid. & Nauzius p. 391.

Manum hic de tabula tollerem, nisi verbo memoranda esset opinio Schöettgenii, qui *Christianum* fuisse Musaeum nostrum existimat argumento ducto ex v. 156.

Τὸν πάρος ἐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ νεαδίῃ θέτο πάσῃ·

Quam *phrasin Hebraismum sapere* putat, sed merito inprobante Kromayero. Potiori jure advocare potuisset v. 137.

Ὄλβιος, ὃς σ' ἐφύτευσε, ἡ ὀλβίη, ἣ τέκε, μήτηρ,
Παστὴς, ἣ σ' ἐλόχευσε, μακαιρτάτη?

(a) Tom. III. Menag. p. 287. propositum.

Quae adumbrata videri poſſent quibusdam eſſe ex Lucae Euang. cap. XI. 27. Ἐγένετο δὲ τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα, ἐπαρασά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου, εἶπεν αὐτῷ· Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε, καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Potuiſſet & v. 183.

Γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος· ἐν δὲ σιωπῇ
Ἔργον, ὅπερ τελέει τις, ἐπὶ τελόδυσιν αἰνεῖ.

Quam ſententiam in N. T. reperiri notum. Sed bonum factum, quod loca illa non adtenderit, neque enim quicquam hinc elici poteſt, cum talia apud Auctores temporibus illis antiquiores reperiantur, ex. gr. apud Ovidium (a):

Sive es mortalis, qui te genuere beati,
Et frater felix, & fortunata profecto
Si qua tibi ſoror eſt, & quae dedit ubera
nutrix.

Quod quidam forte objicerent cum ſanctitate Chriſtiana Carmen hoc minus convenire, non adeo urgerem, cum Eccleſiaſticorum, qui Erotica ſcripſerunt, exempla conlegiſſe Aegidium Menagium in Anti Bailleto referat Cel. Fabricius (b). At ſententiam Schöettgenii tuus demum amplectar, cum firmioribus, ut decet, argumentis innixam videam, auctori ſuo tamen ipſam placere haud aegre paſſus.

Carminis hujus longe elegantiſſimi a Muſaeo

(a) Metam. lib. 4. 322.
(b) Bibl. Gr. lib. V. cap. 6. p. 785.

laeo condendi occasionem miram, & alibi non repertam pandit Rondellus (a), cujus verba stylo praecipue jucundo se commendantia, longiora quamvis, adponam: *Inter scyphos ludebant Agathias & Musaeus, & more Poëtarum, postquam nugas canoras deblaterassent, & scholia cantassent innumera, periit noster ab Agathia, quonam vulnere beatus, quanam periret sagitta. Ille diu anceps, tandem fide silentii data, fassus est se Sestiadem quandam Dorcalidem nomine, cui nulla par esset in terris, deperire. Adjecit aerumnas, angores, & superba fastidia puellae. Dein subnectit, quo tandem pacto spe omni decollante, contra spem victor evaserit. Istud quidem temeritate auspice, at furore duce contigisse, nec ideo minus belle & venuste: gratulari sibi dementiam, quae tam felicem sortita exitum; velle ipsum ἐν τῇ εὐφ. amare Dorcalidem. Musaeus noster illico mirari, laudare, bonas fortunas hominis ad coelum extollere. Sed, Amico, ait, quid invides victoriae modum? Age, effare:* Pars est meminisse triumphi. *Ad quae Agathias: Anno praeterito furens, & vivus vidensque perions, ad dominam nudus adnato, qua parte stant horti ejus, in quibus spatiari solet circa meridiem. Coram me stilo; ajo me in mare jam jam praecipitem daturum, ni amanti & furioso succur-*

(a) In praefatione pag. X.

curvat, Seſtias mea, nuditatem viri procul dubio miſerata, & imagine mortis perturbata, & audacia novi Leandri permota, diritatem morum frangi paſſa eſt, & Heronem ſe praebuit. Ex illo tempore nobis dextrum omen ſternuit Amor. Felix tu quidem, inſit Muſaeus; verum eſt quod ſtupeam, quum Agathias poëta inclytus, ſuos ſcribere; imo Leandri veteres illos & decantatos amores, quippe & tu alter Leander es, non adgrediatur. Ad haec nihil Agathias, niſi ſe non eſſe tam alti & tam excelſi ſpiritus poëtam, quam qui verſibus dignis, & pollenti pectore rem tantam poſſet exſequi. Riſit Muſaeus, & in ſe negotium poëticum recepit. Haec fuit noſtri poëmatii origo, quod opus cum prae ſe ferret dubium & epicoenum nomen authoris, in errorem plerosque induxit, qui nullo temporis habito diſcrimine, junioris opus vetuſtiſſimo poëtae perperam vindicarunt. Sed haec, quia nullo auctore referuntur, ut incerta ſuo loco relinquemus, ut & an veteres illi amores Heronis & Leandri temporibus Iliacis ſint anteriores nec ne, cum nihil ea de re nobis conſtet, & Magni Bocharti de hac materia foetus, qui inter Opuſcula inedita memoratur nondum lucem adſpexerit. Vere tamen olim contigiſſe, quod in dubium videtur vocare Cl. Jac. Gronovius (a), negare non au-

ſim,

(a) Tom. II. Theſ. Antiq. num. VIII.

sim, quamvis fabulosa quaedam intermixta non inficias eam. Natatio certe illa Leandri ex Abydo versus urbem Sestum (non ex urbe Sesto versus Abydum, ut referri miror in Itiner. Sponii & Wheleri (a)), quamvis mirabilis valde fidem non superat, cum urbes istae sibi oppositae admodum sint vicinae, septem quippe stadiis a se invicem disjunctae secundum Plinium (b), vel octo secundum Xenophontem (c). Videndi e recentioribus Sponius & Whelerus l. c. Th. Smith in Brevi Constant. Notitia (d), Thevenotus in Itinerario (e) aliique. Nec deesse exempla quorundam arte natandi celebrium maxime patere potest ex observatione Rondelli (f), quam hic adscribam: *Forsitan incredibile videbitur, hunc maris tractum a Leandro fuisse transfretatum, qui tamen referente Stokovio sesquilencae est. Sed majus quid vidit Gallia, obsidione Reae insulae. Gregarius enim miles nomine* La Pierre, *ab ea insula, jussu Mareschalli Thoraſii ad Rupellam usque, per 4. lencas & amplius natando, ibat & redibat, ceu utrimque interpres & pararius. Verum, quid istuc, ad celeberrimum urinatorem Colan, qui plus in aquis, quam in terra degebat?*

(a) Explic. Numism. T. I. pag. 425.
(b) H. N. IV. xi.
(c) Locis adductis a Pareo Comment. p. 42.
(d) pag. 68.
(e) Lib. I. cap. 7. pag. 27. Edit. Belg.
(f) ad v. 255.

hat? Vid. Alex. ab Alex. Consul. & Lipsius ad Tacitum (a), ubi de Batavorum arte natandi agens producit versus hos Hadriani de Serano Batavo:

Hadriano potui qui judice, vasta profundi
Aequora Danubii cunctis trenare sub armis.

Sed jam satis de Auctore poëmatis hujus, atque ipso carmine; restat ut promissi memor nostrum interpretandi institutum, operisque occasionem pandam, & simul de auxiliis, quae scribenti ad manus fuerunt, ut & interpretibus quaedam in medium proferam.

Annus intercessit unus & dimidius, cum in vatem nostrum, quem tum forte quadam in manus sumtum avide semel atque iterum percurreram, notas quasdam conscribendi impetum cepi, quas tamen non nisi ad versum 272. id temporis perduxi. Illas cum ostendissem Viro harum literarum ante alios omnes peritissimo TIBERIO HEMSTERHUISIO, à cujus facundo ore pependisse semper juvabit, qua est humanitate vir summus ad adcuratius examen notata ocyus revocaturum promisit; at quo minus tam beato esse licuerit obstiterunt multiplices, quae virum Magnum (per idem enim

(a) in notis ad lib. 4. Annal. n. 21. pag. 44.

enim tempus Graecarum Literarum in urbe Leyda professio ipsi offerebatur) distrahebant curae, quibus effectum, ut notas, sicut erant, non inlaudatas tamen invitus tandem reddere coactus fuerit. Ab hoc tempore diu in scriniis repositae delituerant, cum in familiari aliquando conloquio fugientium Camenarum inter paucos stator felicissimus P. BURMANNUS (per HEMSTERHUSIUM enim aliquid ipsi, ni fallor, innotuerat de conamine nostro) ineditas quasdam conjecturas PETRI FRANCII: nec non Conlationem duorum Codicum MSS. ut & editiones quasdam penes se esse, eorumque omnium copiam lubentissimo animo mihi facturum vir Humanissimus memoravit, & non tarde mox exhibuit, pro qua prolixo in me favore Praeceptori honoratissimo, atque optime de me merito publice quas possum maximas gratias ago.

Copiis his instructus de Musaeo cogitare iterum, & exactius aliquid elaborare consilium cepi. Primae enim illae notae breviores erant, nec decimam partem operis, quale nunc in vulgus prodit, constituebant; tenuiores etiam erant, ut adeo plerasque vel emendare, vel longe abesse panitus jubere coactus fuerim. Nec mirum. Usus fueram tantum una editione, quae Basileae apud Nicol. Bryling. A. 1550. in qua praeter Musaeum Aesopi &

Ga-

Gabriae fabulae, Agapetus aliaque continebantur, prodierat, cujus varias Lectiones, quia nec Fabricio nec alteri cuiquam memorata, quamvis non adeo magni momenti, adjeci. Suspicor Basil. editionem A. 1584. quam in notis & Dissert. p. 13. memorat Kromayerus, ex illa expressam esse, nisi sit eadem.

Postquam vero ultimam editionem, quae Lugduni Batavorum Anno MDCCXXXVII. nuper prodierat, de qua antea ne fando quidem audiveram, mihi comparare licuit, majore successu opus inceptum mox adgrediebar. In hac enim editione prae caeteris omnibus nitida & adcurata longe Eruditissimus juvenis MATTHIAS ROVERUS, eo tempore annos tantum decem & octo natus, variantes Lectiones septem codicum MSS. & septendecim Editorum cum inedito Scholiasta, & tribus Virorum Doctorum interpretationibus exhibuerat, notisque paucis sed egregiis ornaverat, quo opere de omnibus qui pretium his literis ponere norunt, optime meritus est, & famam, quam non diu post eximia Fragmenti veteris Jurisconsulti a Dositheo magistro servati, & felicissimarum ad Glossas Nomicas Emendationum editione maximo confirmavit opere, ingentem retulit. De Scholiasta quid sentiam in notis & Animadversionibus hic illic aperte

te declaravi, neque dissentire Doctiss. Editorem ex humanissimis ad me datis literis intellexi, quibus saepius risum sibi movere hominis istius ineptias, publico tamen invidere, quia ineditus, & in libro optimae notae repertus erat, noluisse significavit, quod institutum nemo humanior improbarit facile.

Adcessit haud adeo longo post tempore (semel enim hic enumeratione editionum defungar) *Musaei Erotopaegnion Herus & Leandri* commentario libro inlustratum a DANIELE PAREO, quod lucem vidit Francofurti A. MDCXXVII. in hoc autem Pareus id sibi negotii solum datum esse credidisse videtur, ut ex omnis aetatis Scriptoribus, quos forte unius Musaei caussa evolverat, ingenti exemplorum farragine congesta doctrinae famam apud istos homines, qui aliquid futilissimum illud scribendi genus putare solent, aucuparetur; verum adeo mihi non satisfecit, ut Lectorem, cui cornea non est fibra, adeo laboris patientem fore credam vix ullum, ut commentarium illum, quamvis otio abundet, totum percurrere libeat. Vere certe adfirmare mihi posse videor de Musaeo ipsum pessime meritum esse, & vix unquam favente Diva Critica emendationem protulisse, vel locum obscuriorem nitido lumine perfudisse; sed contra, si quid tentet, inep-

tum

rum esse & absurda non raro loqui, certe talia quae nihil ad Musaeum faciunt; qualia in notis & animadversionibus nostris haud raro aspere satis explosa esse non mirabitur Eruditus Lector. Devoranda tamen nobis fuit haec molestia, & taedio[illegible]simo scripto perlegendo labor impendendus, cujus tamen minime poenitet, cum simul Weitzii & Barthii notata non raro his mixta, quamvis haud multo majoris momenti, reperiantur; tum variorum Eruditorum de hac vel illa materia cogitata memorentur; tum occasione perperam acceptorum quorundam locorum, nobis verum non raro videre licuerit, nonnunquam & aliqua latius deducendi materies nata sit.

Tardius accepi editionem, quam Halae Magdeburgicae Anno MDCCXXI. in lucem emisit JO. HENR. KROMAYERUS Barthii, Weitzii, Voëtii, Heumanni, Schoëttgenii, Gesneri, Bergleri, Groebelii, & ipsius editoris notis ac Dissertatione praevia instructam, de qua editione Vir Celeberrimus *ante illud tempus digniori habitu venustissimum Poëtam in publicum vix prodiisse* jure confirmare posse nobis videtur. Ipse enim vir Eruditus a scribendi illo insanabili cacoëthe, quo praeter imprudenter congesta quaedam non dissimilia exempla, dicta, sententias, Auctorum denique veterum & Recen-

centiorum taedioſiſſime conſtipata loca, vix quicquam bonae frugis ipſi proferunt, longe remotus, nec peſtilenti illo, quod multos noſtro praecipue tempore adflavit, ſidere contactus, Muſaeum nobis nitide expreſſum, & egregie multis locis emendatum, & notis non maximae molis ſed doctis inluſtratum, veteri etiam interpretatione ſaepius correcta, exhibuit. Quae eruditiſſimus Alciphronis editor, & Cl. Heumannus adtulerunt pauciſſima ſunt, nec tamen ſpernenda. Adtulit plura Voetius, ſed nec adeo multum praeſtitit. Notas Schöettgenii & Geſneri, quae parum bonae frugis continent, & nihil Muſaeo opitulantur, ſi mei res fuiſſet arbitrii, procul abeſſe juſſiſſem; neque puerilibus illis Jo. Auguſt. Groebelii Oſſitienſis, quae Minellio, Farnabio, Junckero, & ſimilis farinae hominibus, palmam dubiam reddere poſſent, adnotatiunculis editionem meam onerari & conſpurcari paſſus fuiſſem.

Editionem noſtram adornanti ad manus praeterea fuerunt editiones Davidis Whitfordi Londini Anno MDCLIX., ut & Andreae Papii Gandenſis Antwerpiae MDLXXV. in lucem emiſſae, quae quamvis non poenitendae eſſent, nobis tamen exiguum uſum praebuerunt, cum conlationes earum in ſua jam exhibuerat Cel. Röverus, cujus diligenti ope-

ra effectum, ut reliquarum editionum desiderium vix me incesserit, quippe quae notis nudae fere prodierant, si quae autem reperirentur, jam meliorem partem prostabant in editione Kromayeri: unde factum quoque, ut parum mihi profuerit editio, quam ad Codicem Regium conlatam Jacobus Rondellus Parisiis Anno CIↃ IↃ C LXXVIII. cum notis in vulgus prodiderat. Hisce auxiliis instructus editionem novam adgressus fui, in qua quid praestiterim, paucis monebo.

Prima vice hic comparent conjecturae viri Ingeniosissimi PETRI FRANCII, quas margini editionis Dav. Whitfordi adposuerat, ut & haud exiguum variarum lectionum numerum ex editione Papii, Stephani, & Rondelli aliorumque conlectarum, quas tamen, quia jam conspiciebantur in editione Röveri. praecipue si parvi momenti essent, omisi; ipsas autem conjecturas, quamvis a Viro Erudito in eum finem non viderentur conscriptae, integras adjicere visum fuit, quia aliquando difficilior ipsarum electio esset, nec difficulter, si quid ultimam limam forte non expertum videretur, veniam apud aequos rerum arbitros inventurum arbitrarer. Conjecturas autem has cum conlatione Musaei facta ab IS. VOSSIO, sed v. 118. jam desinente.; ut & altera conlatione a NIC. HEIN-

HEINSIO inſtituta cum editione vetuſta Veneta *literis capitalibus* inpreſſa ad editionem A. Papii Plantinianam A. 1575. quae v. 79. jam finitur, ut & varias ex editione Baſileenſi Lectiones textui, ut vocant, ſemper diligenter ſubjectas videre licet, quamvis raro alicujus pretii lectio in iis occurrat, quae non in aliqua jam Röveri exhibeatur, unde aequiore animo tuli Conlationes iſtas non diligentius ad finem ipſum peractas me poſſidere. Neque ſane, quidni enim fatear, vati noſtro a novis membranis multum auxilii ſperandum puto, cum omnes fere, in locis procul dubio turpiter conruptis, nihil expediant, & in abſurdas lectiones conjurent, ut adeo in ſolvendis nodis reliquis, qui pauciſſimi nunc ſunt, ingenio Critico opus eſſe neceſſario judicem.

Ipſum textum, ut vocant, ad editionem Cel. Röveri, quae raro diſcedit ab illa Cl. Kromayeri, diligenter exactam expreſſimus, nec, niſi rationibus, ut nobis videbantur, juſtis, quas ſemper reddidimus, moti mutavimus; ipſa etiam lectio edita quibus MSS. niteretur, nec minus quibus de cauſſis vetuſtiores repudiatae, ne Lector neſciret diligenter cautum, ut adeo alicujus pretii lectio vix alicubi exſtet, quam non adtigimus. Id autem eo praecipue ſcopo factum, ne aliis forte diſtrictior Lector toties alias editiones

conſulere opus haberet, quamvis in conſilium adhibuiſſe Röverianam, non ſit, quod quemquam poeniteat. Bina Marci Muſuri Cretenſis Epigrammata & unum Demetrii Cretenſis, ceteraque quae in Editione Röveri, aliisque etiam habebantur, praemiſi.

Indices denique Rerum & Verborum, ut & Auctorum Veterum & Recentiorum, in quibus nihil omiſſum temere reperias, adjeci.

Cum vero ex Commentario Parei, aliisque interpretibus percepiſſem, non pauca eſſe, quae Muſaeo cum Nonno conveniebant, inque eo ipſa lectione magis magisque confirmarer, tandem vaſtiſſimum Dionyſiacorum opus quadraginta octo prolixis libris conſtans, totum perlegendi, atque omnia ea, quae aliquo modo ad vatem noſtrum pertinebant, diligenter conportandi conſilium cepi; neque exiguus inde ad me fructus redundavit. Cum enim nemine diſſentiente tot vatibus ambobus communia eſſent, non vano conatu ex ſedula conlatione locorum, multis male adfectis ſuccurrere, tueri male tentata, obſcura luce clara perfundere, & viciſſim Nonnum pluribus in locis eximie ſanare licuit, qua in re priores interpretes tam negligenter verſatos miror.

Ordi-

Ordinem autem hunc plerumque tenui, ut ea quae propius ad lectionem Musaei constituendam pertinerent, omnia textui ipsi subjicerem; loca intellectu difficiliora, quaeque longiorem interpretationem flagitabant, in Animadversionum librum rejecerim, in quo, sicut & in notis, quam plurima Veterum Auctorum tam Latinorum quam Graecorum loca, quae medicam manum poscere videbantur, vel oblata vel adrepta occasione sanare, male tentata a Viris Eruditis vindicare, obscuriora inlustrare omni ope contendimus, quae res an ex voto ceciderit tui, Erudite Lector, erit arbitrii.

Id autem praecipue egi, ut nihil fere, quod in toto Musaeo cuiquam difficultatem vel minimam parere posse videretur; quod exemplis ex Poëtis aliisque Scriptoribus petitis inlustrari posset; imo vix quicquam eorum, quibus lucem capere, vel dare poterat vates egregius, omitterem, ut adeo pauciſſimi versus existent, ad quos non aliquid monuerim.

Neque tamen eo fiduciae veni, ut post meam curam nihil usquam in Musaeo obscuri, nihil, quod medicam Eruditorum manum poscceret relictum vane arbitrarer, quin nodos vindice digniſſimos, licet pauciſſimos, restare candide fateor. Indicio esse queunt emendationes ineditae Viri Eru-

ditiſſimi, qui nuper Reipublicae literariae, & praecipue huic Academiae flebilis admodum occidit, GEORGII D' ARNAUD, quarum a Venerando juvenis Eruditiſſimi parente acceptarum, inter plurima prolixi favoris indicia, beneficio eximio me ſibi obſtringere voluit Athenaei hujus ſublime decus L. C. VALCKENAER. Illas (ſunt autem plurimae in Scholiaſten) ſicut erant margini editionis Cel. Röveri adſcriptae, tuo, Erudite Lector, ſiſtam judicio. v. 38. in Scholiaſtae verbis Ἀλλὰ ϗ τὴν Ἀφροδίτην, ϗ † Ἀθηνᾶν ϗ αὐτὸν † Ἕρματα θυσίας παρήνη ἡ Ἥρα pro † Ἀθηνᾶν conjicit κλήτην ἱερήνην & pro παρήνη, παρήνει. v. 45. pro

ἀλιτρεφέων σφυερὸ νέεσσι

ſicut & in Scholiaſta, legit ἀλιτρεφέων. v. 47. pro Κυθήρων] τοπικῶς ὀνομαζομένων emendat τοπικὸν ὀνόματος ὄν. v. 111. pro

Ἐν περάτῃς δ' ἀνέφαινε βαθύσκιος Ἕσπερος αὐτῆς.

Ἀνέβαινε legendum, ſicut v. 151. pro

Φητεύειν ἐκόμιζεν κ. τ. λ.

Conjicit ἐκόμισσεν. v. 162. pro ἔξει πρὸς † γῆν in Scholiaſta ἔπηξε. v. 171. Οὐ κάμεν] οὐκ ὑπέμενεν, vocem οὐκ expungit. v. 199. in eodem verbis ἐν οἷς Βασιλεύει τὰ πάντα deeſſe cenſet δαμάζων. v. 205. pro

Οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα τεὴν μετανέμοντος ἐυνήν.

le-

legit

Οὐ τρομέω βαθὺ χεῦμα (vel βαιὸ χεῦμα) τεὸν μετανείμενος ὄυνὴν.

ut Homerus νεῖται. v. 213.

Οὐκ ὄψομαι δύντα βοείην.

emendat ὄψιμα vel ὀψιμέοντα. v. 98. pro

Ἤδη νῦν μέλαιναν ἀπήλασεν διχθάδι χέρσῳ.

conjectat ἐφέλκων. Si meam ſententiam de iis roges, Erudite Lector, emendationes in Scholiaſta omnes fere certiſſimas videri; in ipſo vero Poëta, eruditas licet, incertiores me putare non diſſimulo; truncare tamen nolui, quia aliis ſecus forſan videretur, nec quemquam adeo exuiſſe omnem humanitatem, ut propter conjecturam forſan minus neceſſariam manes Viri ex literis hiſce immortalem gloriam merito adepti vel verbo laedere velit, facile crediderim.

Ubique libertatem in ferendis judiciis de Interpretibus, ſive Muſaei, ſive aliorum ſcriptorum, ſententiis ſecutus ſum, ſed non effrenem illam, qua plauſtris conviciorum vel in minima re diſſentientes, quo jure quaque injuria, quibusdam obruere mos eſt; verum moderatam, & qualem viciſſim nemini in noſtra ſcripta denegarim, niſi ſi aliquando calor juvenilis, praecipue Scholiaſtae,

Parei, aliorumque ineptiis bilem moventibus, in diverſa nos abſtuliſſe videri poſſet.

Hinc nollem Lector Eruditus, cum toties Viros longe Doctiſſimos, Burmannum, Bentlejum, praecipue vero Heinſium, & Marklandum, aliosque refutari videat, ſiniſtram opinionem de me foveat, ac ſi iſta ratione famam mihi conciliandi animus eſſet, quem iſtam cogitationem nunquam ſubiiſſe candide fateri poſſum; quin contra, cum ex nullorum fere ſcriptis majorem utilitatem perciperem, nullorum veſtigia laetius adorarem, ante alios illorum lectionem me cepiſſe, & detinuiſſe ſancte teſtor, quando fieri non potuit, ut non raro ab iis diſcedere, & diverſam, parcens tamen nominibus virorum magnorum, quos colere & venerari nunquam deſinam, ſententiam, libertate cunctis in hoc ſtudiorum genere conceſſa uſus, ſequi neceſſario debuerim.

Unum tandem oro, Erudite Lector, ne, tam brevi interjecto tempore novam Muſaei editionem in vulgus prodire nimium mireris, & indignum aliquid me ſuſpiceris; quando, cum animum ad ſcribendum primum adpuli, de Eruditiſſimi Röveri editione me nihil inaudiviſſe; quin aliquando, omnem, ubi innotuerat, novae curandae cogitationem

nem

nem abjeciſſe; & in Obſervationibus Miſcellaneis notata publicandi certam, a qua non niſi virorum Eruditorum hortatus & nimia operis moles tandem me deterruerunt, mihi ſediſſe ſententiam vere adfirmare liceat, quod ſi tam facile tibi, quam Elegantiſſimo Editori, ut ex humaniſſimis ipſius literis non vane mihi perſuadere videor, probavero, ſummo profecto opere mihi gratulabor.

Longiore ſermone tempora tua, Erudite Lector, non eſt quod morer. Tu, ſi ita videtur, conatibus noſtris fave, quando majora olim molituro aeres ſtimulos addes. Quod ſi in quibusdam verum cernere haud licuerit, erranti comiter viam monſtrare, quaeſo, ne dedigneris. Exiguum, per quod caſtiſſimis hiſce Muſarum ſacris juveni operari licuit, (dum etenim hanc praefationem abſolvo annum vigeſimum, ante quem, ſi per moras operis typographicis in ipſa praeſertim praefatione factas licuiſſet, opus hoc prodere fuerat animus, haud ita pridem exceſſi) tempus apud te, ſi aequus es rerum arbiter, paratiorem veniam dabit; ſin iniquus es, nihil te moror. Juvenili adeo aetati, poſt tot Eruditorum curas Muſaeo inpenſas parum, quod Eruditioribus placere poſſet, peragendum reſtare in Auctore iſto non inmerito videri poſſe, candide fateor; idque aliquando me terruiſſe non negabo; verum

cunctantem inpellebant Doctiſſimorum & optime de me meritorum Virorum hortatus; incendebant exempla eorum, qui in tenera juventute tale quid auſi grande nomen tulerant, quemadmodum ex. gr. ipſius etiam vatis noſtri interpretum Andreae Papii, & Matthiae Röveri; incitabat & elegantiſſimum Quintiliani monitum, ab aliis jam laudatum: *Non differendum eſſe tyrocinium in ſenectutem: nam quotidie metus creſcit, majusque fit ſemper, quod auſuri ſumus, & dum deliberamus quando incipiendum ſit, incipere jam ſerum eſt. Quare fructum viridem, & adhuc dulcem promi decet, dum venia & ſpes eſt, & paratus favor. Et audere non dedecet, &, ſi quid deſit operi, ſupplet aetas, & ſi qua dicta ſunt juveniliter, pro indole accipiuntur.* J nunc, Erudite Lector, atque animum, quem longioris praefationis taedium fors jam tenet, aureo Vatis Elegantiſſimi Carmine paſcere.

SYL-

SYLLABUS

Codicum manu exaratorum, & editorum, quorum Variantes Lectiones in hac Editione memorantur.

A.	Codex Anglicanus Bibliothecae Bodlejanae primus.
B.	—— Secundus.
Basil.	Basileënsis.
Heins.	Heinsianus.
L.	Lectii.
Lond.	Londinensis.
Pap. & P.	Papii.
Par.	Parei.
Reg.	Regius.
S.	Secunda editio.
St.	Stephani.
Vatic.	Vaticanus.
Ven.	Venetus.
Vo.	Voetii.
Voss.	Vossianus.
Whit.	Whitfordi.

EPI-

EPIGRAMMATA QUAEDAM

IN

HERONEM ET LEANDRUM.

Vel in quibus eorum mentio fit.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ Μακεδόνος.

Lib. I. Anthol. cap. 55.

Αἰεὶ θηλυτέρῃσιν ὕδωρ κακὸν Ἑλλήσποντος
Ξεῖνε, Κλεονίκης πεύθεο Δυρραχίδος.
Πλῶε γὰρ ἐς Σηστὸν μετὰ νυμφίον· ἐν δὲ μελαίνῃ
Φορτίδι τὴν Ἕλλης μοῖραν [1] ἀπεπλάσατο.
[2] Ἥρῳ δειλαίῃ, σὺ μὲν ἀνέρα, Δημάχος δὲ
Νύμφην, ἐν πάτρῃς [3] ὠλέσατε σταδίοις.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Lib. 3. cap. 7.

Οὗτος ὁ Λειάνδροιο διάπλοος, οὗτος ὁ πόντου
Πορθμὸς, ὁ μὴ μύνῳ τῷ Φιλέοντι βαρύς.

Ταῦθ'

1. Ἀπεπλάσατο. in quodam Codice legitur ἀπεσπάσατο, sed frustra; sic lib. 7. p. 589. Epigr. 3. v. 4.
Ἀντὶς Μελπομένης βέμβιξ ἀπεπλάσαθ'.
Et pag. 619. Epigr. 5. v. 4.
Ὄφρα τοι μὴ δορὸς φύγος ἀπεπλάσατο;
Haec loca mihi indicavit Cl. Dorvillius. *Röverus.*

2. Ἥρῳ,

EPIGRAMMATA.

ANTIPATRI
Macedonis.

Interprete Eilhardo Lubino.

Semper mulieribus aqua malum Helleſpontus,
Hoſpes: Cleonicam interroga Dyrrachidem.
Navigabat enim Seſtum ad Sponſum. In ni-
gra vero
Oneraria navi Helles fatum effinxit.
Hero infelix, tu quidem virum, Deimachus
vero
Sponſam, in paucis perdidiſtis ſtadiis.

ANTIPATRI.

Eodem Interprete.

Hic Leandri tranatus, hic ponti
Tranſitus, qui non ſoli huic amatori gravis
Haec

2, Ἥρῳ· lege Ἥροῖ, ex optimo Codice Vaticano; ut apud Theocritum Eidyll. 15. v. 1. Γοργοῖ in optimis. hoc quoque me docuit vir laudatus. *Id.*

3. Ὠλέσαν cadiens. Quidam vitioſe de cadiens. *Id.*

Ταῦθ' Ἥρῃς τὰ πάροιθεν ἐπαύλια, τῆτο τὸ πύργῳ
Λειψανον· ὁ προθότης ὣδ' ἀπέκειτο λύχνος.
Κοῖνος δ' ἀμφοτέρῃς ὅδ' ἔχει τάφος, εἰσέτι καὶ νῦν
Κείνῳ τῷ φθονερῷ μεμφομένῃς ἀνέμῳ.

ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ τῦ Κρητός.

Νηὸς ἔην ἀνὰ Σηςὸν, ἀγλίεον ἦχι Θυμλὰς
Κυπρογενεῖ ςπεύδοντες ἐτήσιον· αὐτὰρ ὁ τόξον
Οὖλος Ἔρως βάςαζε, διοιςεῦσαι δὲ μεμηνὼς,
Ὀξέα δενδιλλεσκε, πικρὸν δ' ἴθυνεν ἰῒ-
ςὸν
Μητρὸς ἐπ' ἀρήτειραν, ἐπισπέρχων δ' ἐπελάσθη
Ἤπατι Δειάνδρειο, κόρης Ἐφρένας αἶψα περῆ-
σας·
Ἀμφότεροι δὲ πόθῳ αὐτῷ πεφορημένοι ὄι-
ςρῳ,
Ἀλλήλων ἀπόναντο, γάμων δὲ συνίςορα χύ-
χνον
Λαθριδίων θήκαντο, σιδήρειον δὲ λελογ-
χὼς

Αἶμα

EPIGRAMMATA.

Haec Herus prius habitatio. Hae turris
Reliquiae, proditor hic jacet Lychnus.
Communis utrumque hic habet tumulus, nunc etiam adhuc
Illum invidum accusantes ventum.

MARCI MUSURI
Cretensis.

Templum erat in Sesto, porriciebant ubi libamenta
Veneri festinantes quotannis: ac arcum
Vafer amor gestabat, jacularique gestiens
Acute circumspectabat, amaramque contorsit sagittam
Matris in Sacerdotem, properans que inhaesit
Hepati Leandri, quum puellae praecordia statim transfodisset.
Utrique autem Cupidinis eodem perculsi furore
Sui potiti sunt, nuptiarumque conscium lucernam
Clandestinarum posuere; ferreum autem illa sortita

Sangui-

Αἶμα, [1] πολυπλάγκτης πρέσβυς [2] πεθεῦντας ἀέλλας,
Καὶ σφε φάος μὲν ἄμερσεν, ἄμερσε δὲ καὶ [3] φιλοτήτων.

Τῷ αὐτῷ. Εἰς ΜΟΥΣΑΙΟΝ.

Καὶ φρένας ἀδρήσεια θεῶν ἔλε, δὴ γὰρ ἀοιδαῖς
Στεῦτο λαχεῖν Ἄρης μῶνος ἄποινα πόνων.
Ἔσθτο κλύων νεμέσησ', ὅθ' ἑοῖς ἐπενήνοθεν ἔργοις
Ἀχλὺς ἄδην, Ἄρευς τ' ἀχάδεν ὕβριν Ἔρως,
Μουσαίῳ δ' ἐπέτελλεν. ὁ δ' ἐκλήϊζε ποθεύντων
Οἶστρον ἀποδρέψαι παρθενίης κάλυκας.
Αἰνείσθω δὲ [1] μιχρῆσιν ἐπισίξας σελίδεσσιν,
Ὅσσ' ὀλίγαις παίζων χερσὶν ἔοργεν Ἔρως.

ΔΗ-

1. Πολυπλάγκτης. πολυπλάγκτοις MS. *Röverus.*
2. Πεθεῦντας. πεθεῦσας Ed. Bas.
3. Φιλοτήτων. φιλότητι MS. *Röverus.*
σ' ἑοῖς. Eruditiſſ. Maittairius legendum conjicie-

Sanguinem, multivagis prodidit amantes procellis,
Et eos luce privavit, privavit etiam lusibus venereis.

Ejusdem in MUSAEUM.

Etiam praecordia invidia Deorum tetigit;
nam carminibus
Jactavit se consecutum Mars praemia laborum.
Id audiens indignatus est, quod sua obumbraverunt opera
Tenebrae satis, Martisque non tulit injuriam Amor,
Musaeoque mandavit; Ille vero canebat amantium
Furorem decerpendi virginitatis florem.
Laudetur ergo, parvis panxisse paginis,
Quae parvis ludens manibus patravit Cupido.

****

DE-

bat. ἐφ' ἑαυτῷ, vel ἐπ' αὐτῷ, vel ἐπ' αὐτῷ. *Id.* Priorem conjecturam a Basil. & Par. editione firmatam recepi.

1. Μικρῷσιν. μικραῖσιν. MS.

EPIGRAMMATA.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΟΥΚΑΤΟΥ Κρητός.

Καὶ μέγα μικρὸν, καὶ σμικρὸν μέγα, ὃ τόδε, ὡς δεῖ
Πρᾴξαι, ὑμνοπόλοις Φοῖβος ἔδωκε μόνοις.

1 Παρθένος Ἥρῳ Λειανδρός τε βροτοὶ πέρ ἐόντες·
Εἰσὶ δὲ ἀθάνατοι τερψινόοις ἔπεσιν.
Εἰ δὴ Μουσαῖός τις ἔμ' ὑμνήσαιτο θανόντα,
Αὐτίκα τεθναίην, ὄφρα βίοιο τυχῶ.

2. Παρθένος Ἥρῳ. Ἥρῳ παρ- θένος MS. Rōverus.

EPIGRAMMATA.

DEMETRII DUCATI
Cretenſis.

Et magnum *aliquid*, *quod tamen parvum eſt*,
& parvum
Quod tamen magnum, non ita, ut decet
Facere, Poëtis Phoebus dedit ſolis.
Virgo Hero & Leander mortales ambo exiſtentes,
Sunt inmortales animum oblectantibus verſibus.
Si vero Muſaeus aliquis me caneret morientem
Statim morerer, ut vitam ſortirer.

EPIGRAMMATUM

FINIS.

Pag. 39. l. 20. *pro* Interpretibus l. Interpretum,

JUVENI EGREGIO

JOHANNI SCHRADERO

ERUDITIS IN MUSAEUM
ANIMADVERSIONIBUS
FAMAM AUSPICANTI.

FLos & honor doctae, sollers SCHRADERE, juventae,
Delicium Phoebi, Pieridumque decus.
Cui sua Graja Charis nudavit pectora, sacro
Et puerum pavit lacte Latina Venus.
Qui nihil abjectum tenero meditatus ab ungue,
Regia qua ducit te via, carpis iter.
Et procul a secli sectantis vilia peste,
Ignoto populis tramite, summa petis.
Exsere te, docti nam sic meruere labores,
Dignaque virtutis praemia tolle tuae.
Praemia, laurigeri quae collibus edita Pindi
Melpomene aeterna texuit ipsa manu.

Et

Et quae Pimplaeo rorantia flumine ſerta
Aptantur meritis, Palladè dante, comis.
Illa tibi ſpondent, quod vix de millibus uni,
Vivere jam verno flore per ora virûm.
Quodque aliis aetas longo confecta labore,
Id tibi nunc ultro prima juventa dabit.
Te, duce Naturae genio, teque auſpice Phoebo,
Fervidus Aonidum raptat in antra calor.
Et Latias Grajis felix conjungere Muſas
Tendis, ubi ad Superos Gloria pandit iter.
Agreſtesque animis linquens vulgaribus eſcas
Tu ſolo veterum nectare corda reples.
Gurgite coenoſo cum pectora vulgus inundet,
Permeſſi liquido proluis ora vado.
Noſtraque futilibus tumeant cum ſecula ſcriptis,
Quae mox cum domino ſint peritura ſuo;
Nil aliud condis, niſi pura quod adprobet auris,
Et ferat a memori poſteritate decus.

Teſtis Abydeni juvenis quae cantat amores
Pagina, quae flammas, Seſti puella, tuas.
Hanc dudum foeda obductam rubigine ſecli,
Temporis immundum vel ſubiiſſe ſitum,
Vidit & indoluit blandi Dea mater Amoris,
Et medicam Myſtae ſedula quaerit opem.
Invenit & geminos juvenes, quis pectora Paean
Numinis adtactu nobiliore movet.
Doctaque Muſaeo ſuccurrit dextra RÖVERI,
Qui nitido adfectum pumice limat opus.
Novaque SCHRADERI ſuccedit cura, ſalutem
Qui medica vati reſtituitque manu.
Dumque ſuo vitam reddit lucemque poëtae,
Ingenii varias divitis addit opes.
Et bene maturos verno jam tempore fructus
Profert foecundâ meſſe beatus ager.

Haec

Haec ſunt ſeptenae vixdum trieteridos orſa,

Quae nil protritum, nil puerile ſonant.

Hac arte Heinſiades famae proludere coepit,

Hac inmortalis Grotius ante via.

Perge decus noſtrum: tibi ſic Helicona colenti

Caſtalidum ſacros detur adire choros.

Exemploque tuo doctam firmare juventam,

Atque aliis genio perge praeire tuo.

Vindice te Phoebi myſteria rite colantur,

Stet ſuus Aoniſin, te ſtimulante, decor.

At fera Barbaries, inviſaque nomina Muſis,

Incipiant vires aegra timere tuas.

Tempus erit, raro quae nunc adplaudit alumno,

Quo meritâ cinget FRANECA fronde caput.

PETRUS BURMANNUS
JUNIOR.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ
τοῦ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ
τὰ
ΚΑΘ' ΗΡΩ
καὶ
ΛΕΑΝΔΡΟΝ

MUSAEI
GRAMMATICI
de
HERONE
&
LEANDRO
CARMEN.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

Εἰπὲ, θεὰ, κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων,

Καὶ

Μουσαίου τοῦ γραμματικοῦ τὰ κατ' Ηρὼ καὶ Λέανδρον. Editio Basil. A. 1550. omittit voces τοῦ γραμματικοῦ, nec non κατ' pro καθ' expressit Sed veram esse, quam dedimus inscriptionem, liquet, quia in Vett. Codd. inventa est a Michaële Sophiano, ut testatur Vossius de Natura Art. lib. I. c. 4. tr. p. 147. ΜΟΥΣΑΙΟΣ Ita expresserunt hanc Vocem Ed. Basil. Röveri, aliaeque, cum Kromaijerus ΜΟΥΣΑΤΟΥ in sua, quod auctoritate MS. Oxon. apud Jac. Gronovium To. II. Thes. Antiq. num. VIII. firmatur. Eadem hujus literae forma placuit Viro Docto in epigrammate Musuri pag. 27. Sed utraque sententia se tueri potest. Errat enim Harduinus de Nummis Antiquis Populorum & Urbium pag. 15. & de nummis Herodiadum pag. 31. 84. quique ipsum laudat Th. Smith Annot. in Monum. Palmyr. I. pag. 40. qui *C pro Σ vix occurrere in nummis aut marmoribus ante Domitiani principatum, post illum non aliter fere: veteri forma pingendi σίγμα per Σ prorsus ablegata*, confidenter pronunciant, cum contrarium facillime luculentis exemplis ostendi queat. Ita C pro Σ ante Domitianum reperitur apud Reinesium Inscr. Synt. Cl. I. 242. p. 224. cui & haec literae forma placuit in exhi-

MUSAEI GRAMMATICI de HERONE & LEANDRO CARMEN.

Dic, Dea, occultorum teſtem lychnum amorum,

Et

hibita inſcriptione, quae exſtat apud Strabonem & Lucianum, 202. p. 202. Apud Patinum in Hiſtoria Numiſm. cap. 9. p. 60. exſtat Numiſma cum inſcriptione: ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΒΑΣΙΛΗΣΣΗΣ, quod ille refert ad Cleopatram Julii Caeſaris amicam, cui non diſſimile admodum profert Cel. Havercampus in Tabula Numismatica ante Joſephum num. 10. quamvis in notis p. 18. referat ad Antiochi Magni filiam, quae Ptolomaeo nupſit. Eandem figuram obſervare licet in nummo Regis Antiochi, qui quarto Veſpaſiani anno regno exutus eſt, apud eundem num. 24. ut & p. 22. in nota addita, nec non in Reginae Jotapae ib. Minime igitur *invictum argumentum*, quale ipſi viſum, quo ductus Cel. Smith emendationem tentat in Inſcriptione citata, ratus *aut Quadratarium aut Exſcriptorem in notatione anni hujus marmoris erraſſe.* Contra Β pro C poſt Domitiani imperium notavi in Reineſii Syntagm. Inſcr. Cl. III. 11. p. 303. 12. p. 304. 17. p. 305. 54. p. 323.

ΘΕΙΟΝΤΑΤΗΣ ΚΑΙ ΒΓΣΕΒΕΣΤΑΤΗΣ ΣΕΒΑΣΤΗ.

ubi intelligitur Helena Conſtantini M. mater. Vide & p. praeced. & 72. p. 330. de Abgaro Oſroënonim Rege, nec non Ap-

Καὶ νύχιον πλατὶ θαλασσοπόρῳ ὑμεναίων,
Καὶ γάμον ἀχλύοντα, τὸν οὐκ ἴδεν ἄφθιτος Ἥρη·
Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον, ὅπη γάμος ἐννυχος Ἥρῃ.

5. Νηχομένου τε Λέανδρου ὁμῶς καὶ λύχνου ἀχλύω,

pend. Omiſſ. 13. p. 1020. Patini Hiſt. Num. cap. 16. p. 113.

4. ὅπη. Voſſ.

5. ἀχλύω. Ad crepitantis facis ſonitum & natantis ſtrepitum haec referenda cenſet Celeberrimus Dorvillius, faces enim dum cremantur crepare. Atque ita etiam intellexiſſe Whitfordum patet ex interpretatione ejus:

Fax & Leandri nantis ſonus impulit aures.

Sed an λύχνον proprie dictam facem notare probatorum Scriptorum teſtimonio oſtendi queat dubito. Certe in eadem fabula alii *lucernam* memorant. Ita Fulgentius Mythol. 1. p. 4. *Neque enim illas Heroïdarum arbitreris lucernas meis praeſulgere libris, quibus aut Sulpicillae procacitas, aut Pſyches curioſitas declarata eſt: neque illam, quae vi maritum Phaedriam in tumulum duxit, aut Leandricos natatus intercepit.* Teſtam vocat Auſonius Cupid. Cruc. Adf. v. 22.

fert fumida teſtae
Lumina Seſtiaca praeceps de turre puella.

Ubi confer Vinetum. Praeterea Ovidius in epiſt. Heroidum 18. & 19. ſemper *lumen*, numquam facem adpellat. Obſtare tamen videtur ipſe Muſaeus v. 307.

Θελγομένη δὲ
Μοίρῃσιν λύχνοιο, καὶ ἐκπάγλοις δαῆναι ἐρώτων.

Niſi, quod verum puto, Poëta reſpiciat ad Meleagri fatum, de quo Antoninus Li-

Et nocturnum natatorem, nuptiarum causa per mare vectum,
Et coitum tenebrosum, quem non vidit immortalis Aurora;
Et Sestum & Abydum, ubi nuptiae nocturnae Herus (*erant.*)
Natantemque Leandrum simul & lychnum 5.
specto,

Liberalis cap. 2. καὶ αὐτὸς ἀπεθυήσκειν, τῆς πηγῆς ἐπιούσης σάους τε καὶ τὸ μειρῶν πυλῆ δόθυτα δαλόν. *Periit, cremata a matre face, quam ei Parcae dederant.* Et ad Cupidinem, cui nunquam non faces adtribuuntur, unde minus ipsi placuisse λύχνον ἑαυτῶν verosimile est. Pedibus igitur malo ire in alteram sententiam ejusdem Viri Eruditissimi, qua ὁ ἀκόλουθος refert ad id quod proprie videtur, lectissimis exemplis demonstratam. Ita Achilles Tatius lib. 1. p. 17. συνεπίνομεν δύο καλὰ τὰς κλίνας διειλαχότες. ἔπιον δὲ ἕλκειν ἡ μητὴρ· ἐγὼ τὴν μέσην, αἱ μητέρες αἱ δύο τὴν ἐκ ἀριστερᾶς, τὴν δεξιὰν εἶχον αἱ παρθένοι. Ἐγὼ δὲ ὡς ταύτην ἤκουσα τὴν ἐντολήν, μικρῶν ἐπιστείλων τὰ πατέρα καταφίλησα, ὅπως μὴ κατ' ὀφθαλμῶν ἀπέλιπε τὴν παρθένον· ἐπὶ δὲ τῇ ἐξόδῳ τὸν λύχνον ἐπεσκόπουν. *Bini singulis mensis accubuimus hujusmodi ob Hippia ordine adhibito. ut ipse & ego mediam, matres sinistram, dexteram virgines obtinerent. quod cum ipse animadvertissem, parum abfuit quin ad patrem, propterea quod virginem exadversum oculis meis collocaverat, osculando procederem.* Eadem verborum sensus denotantium permutatio apud eundem lib. 2. p. 105. ἡμεῖς δὲ οἱ μὲν ἔφυγον, οὐδὲ ὅτι πόντος ἦν καὶ ἀναπότης, οἱ δὲ ὅμως τε εἶδον καὶ ἔβλεψαν, λῃσταὶ Καλιγόνην ἔχουσι. *E nobis alii ea re neque visa, neque audita fugae sese mandarunt: nonnulli & viderunt & vocem hanc simul miserunt; Calligonen piratae avexerunt.* Orpheus Argon. v. 1147.

ἐκτὸς ἔσαν πόντοιο καὶ ἤδη
Λέσβον ἐπὶ Πύρφαν παλαιὸν ἐρύσσαμεν

Lychnum

Δύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην Ἀφροδίτης,
Ἥρῃς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἄγγελόν την·
Δύχνον, ἔρωτος ἄγαλμα· τὸν ὤφελεν αἰθέριος Ζεὺς

Ἐν-

inhorreſcentem enim jam
In ſuperficie flantem Zephyrum perſentiſco.

Vel *audio.*
Virgilius Ecl. 9. v. 58.

Et nunc omne tibi ſtratum ſilet aequor; & omnes
(Adſpice) ventoſi ceciderunt murmuris aurae.

Ad quem locum Servius: ADSPICE &c.] *frondes ſcilicet arborum; oſtendens vel ipſas auras quieviſſe, quibus nihil omnino moveatur.* Sed minime mihi liquet Lycidam comiti ſuo oculos flectere juſſiſſe ad arbores folia non moventes; videturque non multo melius explicatione praecedentis versus, qua *aequor* interpretatur per *ſpatium campi*, cum neminem Veterum *ſtratum campum* vocaſſe, quem ventus non pandat, perſuaſiſſimus ſim. Conſultus de hoc loco Eruditiſſimus Burmannus, pro ſingulari, qua eſt erga me, humanitate Patruum ſuum hunc locum in notis nondum editis de fluvio ſeu Mincio ſeu alio explicuiſſe oſtendit, & ita *aequor* non raro poni adſeverabat, quod veriſſimum: ſic enim uſus inter alios Auſonius in Moſella: v. 35.

Non ſuperante vado rapidos reparare meatus
Cogeris, exſtantes medio non aequore terras
Interceptus habes.

quemadmodum & alibi in eodem hoc carmine:

Navita caudiceo fluitans ſuper aequora lembo.

Olim cogitabam an non pro *Adſpice* rectius legeretur *Accipe*, nam & alibi has voces permutatas deprehenderam: Ita apud Boëth. de

Lychnum adnuntiantem nuntium Veneris,
Herus nocte nubentis nuptias ornantem nuntium;
Lychnum, laetabile amoris signum: quem debuit aetherius Jupiter

Noctu-

de Consol. Phil. lib. 4. metr. 6. v. 3.

Adspice summi culmina coeli.

Codex MS. ab Helia Putschio conlatus *Accipe*; apud Ovid. Art. Am. I. v. 398.

Tempora qui solis operosa colentibus arva
Fallitur, & nautis adspicienda putat.

Duo Codices *accipienda* praeferunt teste Burmanno, qui conjecturam Heinsii *arripienda* docte inlustrat. Sed frustra. *Adspice* significat *aures adverte*. Securum jubet esse Horatius Carm. I. 14. v. 3.

Nonne vides, ut
Nudum remigio latus
Et malus celeri saucius Africo
Antennaeque gemant?

Ubi asperis verbis potuisset parcere Bentlejus, qui nimio, ut saepe, hic acumine peccat. Ceterum huic explicationi Cel. Dorvillii favet etiam Andreas Papius in versione sua:

Iam mihi Leandrum video spectare natantem,
Et lychnon Veneris qui jussa referre solebat.

P. FRANCIUS autem: *Animadverto.* Verbum debuerat poni, quod ad utrumque referri possit: & ita quoque hunc locum explicat Rondellus.

6. Αὔχνον Ducem vocat Ovidius in epist. Leandri. V. infr. v. 212. & 218. *FRANCIUS.*

7. γαμοστόλον *Pronubam lucernam.* V. Rondellum. ID.

8. ἄγαλμα *monumentum* Rondellus. ID. Orpheus in Lunae Suffimine p. 106.

Λαμπτῆρι, χαροδῶν, τελεσ-
σφόρῳ, νυκτὸς ἀγάλματι

Εὐνυχίον μετ' ἄεθλον ἄγειν ἐς ὀμήγυριν ἄστρων,

Καὶ μιν ἐπιλήσω νυμφοστόλον ἄστρον ἐραστῶν,

Ὅττι πέλεν συνέριθος ἐρωμανέων ὀδυνάων,

Ἀγγελίην τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων.

Πρὶν χαλεπὸν πνοιῇσιν ἀήμεναι ἐχθρὸν ἀήτην.

Ἀλλ' ἄγε, μοι μέλποντι μιὸν ξυναείδε τελευτὴν.

Λύχνε σβεννυμένοιο, καὶ ὀλλυμένοιο Λεάνδρου.

Σηστὸς

Percoquisfrux, Trivia, Lucetia, noctis Ocelle.

9. ἄεθλον. *Officium* vertunt omnes, sed significatione, ut puto, Graeciae ignota. Solus non caecutivit Florens Christianus, qui vertit:

quam (tedam) *post certamina noctis*

Inserere astrorum numero cata debuit alti

Ora Jovis.

Quidni hunc audiam? Certe de ministerio lucernae mox agit. v. 11.

Ὅττι πέλεν συνέριθος ἐρωμανέων ὀδυνάων. κ. τ. λ.

Plura dicemus in Animadversionibus. Posses tamen retinere *Officium*, sed eo significatu quo usus Ovidius Amor. 3. 7. v. 23.

At nuper bis flava Chlide, ter candida Pytho,

Ter Libas officio continuata meo est:

Sed prius praestat.

ibid. ἐσ. ἐφ' Voss. & Basil. ἐστ' ὁ μην. Heins.

10. Νυμ-

Nocturnum post certamen addere astrorum
consortio,
Ac ipsum adpellare pronubam stellam amo- 10.
ris,
Quoniam erat administer amatoriarum solici-
tudinum:
Nuntiumque servavit insomnium nuptia-
rum,
Antequam molestum flatibus flaret inimicus
ventus.
Sed eja, mihi canenti unum concine finem
Lychni extincti, & pereuntis Leandri! 15.

Set

10. Νυμφοστόλον. νυμφαγωγὸν ut exponit Hesychius, qui futuris sponsis praeluceat. FRANCIUS. νυμφοστόλον Heins.

11. πέλεν. ita Basil. Sed Heins. πέλε.

12. τ'. δ'. Basil.

13. Χαλεπὸν. Omnes construunt χαλεπὸν πνέμεναι, molestum flare, quemadmodum v. 295.

ὑγρὰ δ' ἔμιθλα θαλάσσης.
Χειμέριον πνείοντες ἀεὶ κυφέλιζον ἄηται.
madida fundamenta maris
Hiemale spirantes semper verberabant venti.

Ex conjectura Doctissimi Dorvillii. Vulgo χειμέριοι. Aliter tamen cepit Scholiastes, qui notat: πρὸς τὸν χαλεπὸν πνεῖν ἐκθλίβεσθαι τὰς πνοὰς τοῖς ἀνέμοις. Jungit hic χαλεπὸν cum πνέμεν, duo epitheta uni voci adtribuens, de quo plura ad v. 133. in Animadversionibus.

ibid. πνοιήεντα. πνοιήεσσα Basil. mendose, ut & in Oraculo apud Euseb. de Praep. Euang. v. 8.

Πνοιὴ ἐκὸ λιγυρὴ κεκαλυμμένον ἦρος ἀήτης.

legendum πνοιῇ

14. ξυνάϊδε. ita quoque Basil. cum alii συναΐδε.

Σηστὸς ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον ἐγγύθι πόντου
Γείτονές εἰσι πόληες· Ἔρως δ' ἀνὰ τόξα τιταίνων,
Ἀμφοτέρῃς πολίεσσιν ἕνα ξυλέηκεν ἰθυντὸν,
Ἤϊθεον φλέξας καὶ παρθένον· ἔσπασε δ' αὐτῶν
Ἱμερόεις τε Λέανδρος ἔην καὶ παρθένος Ἡρώ.
Ἦεν Σηστὸν ἔναιεν, ὁ δὲ πτολίεθρον Ἄβύδου,
Ἀμφοτέρων πολίων περικαλλέες ἄστερες ἄμφω.
Ἴσχελοι ἀλλήλοισι. Σὺ δ' εἴποτε κεῖθι περήσεις,

Δίζεά

Εἰσὶ δύω.

Non sane unum est contentionum genus, sed in terra.

Sunt duo.

Qui locus simillimus est, nisi quod nostro elegantior, in utroque enim versu priori ἴσ', altero autem εἰσὶ occurrit.

18. Ἀμφοτέρῃς ita Basil. Ἀμφοτέρων Voss. ibid. πολίεσσιν. Heins. πολίεσιν Basil.

19. Ἤϊθεον.

16. ἴσχελοι. *erat vertunt omnes*; mihi magis arridet *est*, quae significatio obvia. Lucianus Dial. Mort. 3. p. 4. ed. Hemst. ἴσα μετρήσας ἄλλα τοιαῦτα, ὅσα εἶναι τὴν, ἢ ἴσα πλείω. *Si fieri possit.* Scholiastes Poëtae nostri ad v. 52. Ὅσον ἀσχελίαν ἦν ἐφεῖς. explicans illa, ὅσον πρὸς ἴσον μοχλόν. Nonnus Dionys. lib. 4. p. 114. l. 4. Hesiodus in Ἔργοις. v. 11. Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν

Sestus est & Abydus e regione: prope mare
Vicinae sunt urbes: Cupido autem, arcum tendens,
Ambabus urbibus unam immisit sagittam,
Juvenem urens & virginem; nomen vero eorum
Suavisque Leander erat, & virgo Hero.
Haec quidem Sestum habitabat, ille vero oppidum Abydi,
Ambarum urbium perpulcrae: stellae ambo.
Similes inter se. Tu vero, si quando illac transieris,

Quae-

19. Ἥβων. *juvenem*, *puerum*, ut Hylas, Hermaphroditus appellantur Ovidio, Alexis Virgilio. Idem de Marcello. Proprie est ἀμφὶ ἥβης πεπλεγμένος, ἤγουν ἐφηβος. Hesychius. FRANCIUS.

22. Πολίων. Heins. πολίων Basil. *ibid.* Περιπολίοις. περιπολίοις Basil. mendose, quemadmodum & apud Phavorinum in voce κύκλος. male scribitur ἐν τῷ πολίῳ

φίλου, ἀμφιφύρου. pro καλοῦ.

23. Ἰκηαι. Ita diserte omnes Codices legunt praeter Wint. & Lond. qui habent ἔκηαι, probante Rövero, qui potius se cum iis, quod prima syllaba in πικρὸς melius conripitur, facere profitetur. At nihil mutandum docet locus Hesiodi in Ἔργοις v. 304.

Ζεὺς, πυρίκαυστον πελώριον
ἰκηλον ἔγειρε.

Δείξεν μοι ταῦτα πόρην, ὅπη ποτὲ Σηστιὰς Ἡρὼ

25. Ἔσχετο λυγρὸν ἔρωτα, καὶ ἠγερέτευε Λεάνδρῳ·

Δίζεο δ' ἀμφιάλοιο παλιγκλύστοιο πορθμὸν Ἀβύδου,

Εἰσέτι που κλαίοντα μόρον καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.

Ἀλλὰ πόθεν Λείανδρος, ὁ Ἀβυδόθι δώματα ναίων,

Ἡρῆος ἐς πόθον ἦλθε, πόθεν δ' ἐδάησε καὶ αὐτήν;

Ἡρὼ

Vixit, fucis aculeo carentibus similis cupiditate.

Nonnus Dionys. lib. 53. pag. 1434.

Ἦλθεν ἴσιλα δῶρα γίρων ἄκεα Πακτωλὸς ἄφρα.

Nec non lib. 1. pag. 14.

Θὺ βοὶ χίρσαίῳ τύπον ἴσιλον ἀγλαὸν ἀγκύλου βρύου

Idque imitatione sua probavit Jo. Gothofr. Herrichen in Carmine de Thea herba apud Henninium in notis ad Tollii ep. Itiner. 3. pag. 81; ubi ἴσιλον dixit versu Adonio.

26. Πορθμὸν Ἀβύδου. Nescio quid moverit Doctissimum Juvenem Andream Papium ut verterit *littus*:

Quaere & fluctisonans antiquae littus Abydi.

Quem secutus Whitfordus, cum ea significatio Graeciae ignota. Recte enim Eustathio ad Dionysium pag. 24. πορθμὸς definitur θαλάττης πόρος γῆς ἑκατέρωθεν γῆς μεσολαβούμενος, apud Gronovium ad Pomp. Melam l. 1. not. 26. qui male reprehendit Henr. Stephanum in Thesauro L. G. (illum enim tangi puto) qui vertit: *fretum, sinum maris in angustias coarctati, qui facile trajici potest*, quod debuerat non *sinum*, sed *transitum* reddere, quasi id nescivisset Vir Doctus, qui exemplis ex Hesychio, Eustathio &c. ipse docuerat.

Quaere mihi quandam urbem, ubi quondam
Sestias Hero
Stabat Pychnam tenens; & dux erat Leandro:
Quaere & antiquae marisonum fretum Abydi,
Adhuc flens mortem & amorem Leandri.
Verum unde Leander, Abydi domos habitans,
Herus in amorem venit, amore vero devinxit & ipsam?
Hero

rat. Quin Statius Syl. 3. 3. v. 37. fretum Sestum inter & Abydum *sinum* vocat:

Sestiacos nunc fama sinus, pelagusque natatum
Factet.

Πόρος autem αἰγιαλῶν non male dicitur fretum, quod inter Sestum & Abydum, cum quia de curre Sestiaca jam locutus, tum quia non dissimili modo alii scriptores loquuntur. ex. gr. Fulgentius Myth. 1. pag. 12.

Quod Moeonides ranarum
Cachinnavit proelio,

ita Munckerus pro *Moeonius* conjecit. Martialis lib. 14. Epigr. 183.

Perlege Moeonio cantatas
carmine ranas,
Et frontem nugis solvere
disce meis.

Uterque respicit ad *Batrachomyomachiam* Homeri, & tamen solas memorat ranas missis muribus, ut contra in antiquissimo, quod Homeri exhibet Apotheosin, marmore tantum mures conspiciuntur. Confer Ampl. Cuperum p. 46.

26. Ἀχαιῶν, ἀχαιῶν Heins.

27. εἰσίν τε, ita Heins. & Basil. τε Pap. & Vo. quemadmodum Antipater apud Roverum, cui id merito non displicuit. Pro eo Antoninus Liberalis cap. 2. dixit: ἔχει τὸν τόπον.

29. ἧς θεὸς ἦεν, ita

Theo-

Ἥρῃ μὲν χαρίεσσα, διδραφὲς ἅρμα λαχοῦσα,
Κύπριδος ἦν ἱέρεια, γάμων δ' ἀΐδηκτος ἔασα,
Πυθέην ἀπὸ πρεσβάων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσσῃ,
Ἄλλῃ Κύπρις ἄνασσα· σαοφροσύνῃ δὲ καὶ αἰδοῖ
Οὐδέποτ' ἀγρομένῃσι μεθωμίλησε γυναιξίν,
Οὐδὲ χορὸν χαρίεντα μετήλυθεν ἥλικος ἥβης,
Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων.

Καὶ

Theocritus, εἰς λίνον ἐλθεῖν, Idyll. 27. v. 16.

Μή λίνε, μὴ βάλλῃ σε, κακὴ δ' εἰς λίνον ἄλτο θήρη.

Ibid. Πολλὰ δ' ἐνίδησε κἠμὲ αὐτόν, ἐνίδησε tres Codices apud Röverum, quomodo & Heinf. Sed nihil mutandum docet Herodotus lib. I. cap. 11. μετὰ δὲ, ἐπίτηδες μή μιν ἀναγκαίῃ ἰδεῖν διαφεύγειν τοιάνδε αἰτίην. *Postea obsecrate illam, ne se necessitati alligaret dijudicandæ talis electionis.* Oraculum, quod exstat apud Eusebium de Praepar. Euang. v. 8.

Κλῦθί μευ ὦ τέλεστος, ἐπὴν μοι ἐνίδῃσθα αἰνίγμῃ.

Me nolentem audi, quem vis, intuta cogit.

ubi forte non adeo infeliciter legendum quis conjectaret ἐνίδησας. Conferri potest cum hac elegantì locutione locus Alciphronis lib. 3. ep. 49. Ὦ δαῖμον ὃς με κεκλήρωσαι κἠμὲ εἵλησας, ὃς πονηρὸς εἶ, κἠμὲ λυπεῖς ἀεὶ τὴν πανίαν συνδέων; *O Daemon, qui me sortitus es & sorte adep-*

tus

Hero gratiosa, generosum sanguinem sor-
tita,
Veneris erat sacerdos, nuptiarum vero ex-
pers existens,
Turrim avitam ad vicinum habitabat ma-
re,
Altera Venus regina; castitate vero & pu-
dore
Nunquam congregatarum commercio est
usa mulierum,
Neque tripudium gratiosum adivit juvenilis
aetatis,
Livorem evitans invidum mulierum;

Nam

tus quam malignus es & mihi molestus, semper paupertati me adstringens?

32. ὦ Ζεῦ. Non capio notam Rondelli, nisi σὲ γάμου velit ex Regio. FRANCIUS. Nihil mutandum recte docet Röverus.

33. Ἅπας κ. τ. λ. Hic versus deest in MS. Sed infra occurrit v. 188. Pro eo autem hic exhibet MS.

Ἦ ἵνα καὶ τούτοισιν σὺν ἀμφιπόλῳ ἰὼ μάλα,
Οὐδ' ἔσκε τ' ἀγρομένῃσι σὺν ὁμήλικες γυναιξίν.

34. ἀγρομένῃσι μεθ' ὁμήλικες. ita Heinf. ἀγρομενῆσιν ὁμήλικες Basil. & Rondell. notante FRANCIO.

35. χορὸν. Scholia: πόνον σημαίνει. male: ita enim vocari χορήγιον testatur Pollux lib. 4. cap. 15. Segm. 106. χορήγιον ὁ θεός. ibid. ἡλικῶν ἥβης. Scholia: ὁμηλικίης. Abrahamus Gronovius ὁμήλικας, non male, nisi velis ὁμηλικίης. Hesychius: ὁμηλικίη, ἡ δυνὴ ἡλικίας συνήλιξ. eadem habet Phavorinus Camers. Sed nihil mutasse praesti-

Καὶ γὰρ ἡ ἀγελαίη ἐρημάδες εἰσὶ γυναῖκες·

Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἀλαλήμενη Ἀφροδίτην
Πολλάκι καὶ τὸν Ἔρωτα παρηγορέεσκε θυηλῇς·

Μηλοβοτὴς δ' ἀνίη Φλεγέρην τρομέουσα φαρέτρην·

Ἀλλ' ὅδ' ὡς ἀλέεως πυριπνείουσας ὀΐστούς.

Δὴ γὰρ Κυπριδίῃ παμφήμιος ἤλυθεν ἐρωτὴ,
Τὴν ἀνὰ Σηκὸν ἄγουσιν Ἀδωνίδι καὶ Κυθερείῃ·
Παννυχίδη δ' ἔσπευδον ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἱκέσθαι
Ὅσσοι ναιετάουσιν ἁλιηφέων σφυρὰ νήσων.

O

fuiterit. ita πυφαῖος est apud Antonin. Liber. cap. 34. ὅτι ἄντρῳ κοίλῃ παναρίων ἀνθρώπων ἔοικε, καὶ ἀφεγγέσι πυφαίοις ἐς τὸν πόνον. ubi plura inquus generis notavit Th. Munckerus. 412 πυριφόρους. Primam in voce πυρὶ corripit Poëta aliorum exemplum secutus. Producit tamen Orpheus Argon. v. 868.

Ὡς τε βόας ζεύγλῃσι δαμάσσεται πυρὶ πνείοντας.

Tum etiam, ut boves sub jugum miserit ignivomos.

qui locus vindicare posset Callimachum Hymn. in Del. v. 200.

Φύκεος ἄνυμφα πατὶ φλιὴς ἐπὶ πυριναίῃ πυρὶ,

Marinam algam ante limen exussisti: quoniam ejus quaque flagrabat igne.

Quem corruptum putat Henricus Stephanus, qui deesse aliquid suspicatur, vel suspectam habet vocem πυρὶ. Inmerito. Nisi potius apud Orpheum legas πυριπνόιτας, & ibi prima ob con-

Nam ob pulcritudinem invidae sunt feminae:
Sed semper Cytheream placans Venerem,
Saepe etiam Cupidinem conciliabat libamentis,
Matre cum coelesti flammeam tremens pharetram.
Sed neque sic evitavit ignitas (*ejus*) sagittas.
Jamque Venereum populare venit festum,
Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri,
Catervatimque festinabant ad sacrum diem ire
Quotquot habitabant mari circumdatarum extrema insularum:

Hi

concursum trium brevium recte producatur.

42. Κυπρίδη. Κύπρισιν ἡ. Voss.

43. Κυθερείη. Κυθερεία. Voss. Κυθερείη. Basil.

44. Παιονίδη. Heinf. παιονίδη. Basil. quomodo & apud Homerum Il. λ. v. 708. nec non 724. Illud exstat apud Tryphiodorum de excidio Ilii. v. 140.

Πλάστη παιονίδη ψευδάνορον εἴκελα νύμφην.

ibid. ἐς. Voss. εἰς.

45. Ἁλιτερφίων. Homerus Odyss. κ. v. 195. (206.) idem Hymno in Apoll. ἁλιτερφάων πολίτην. ἁλιτερφίων. Hortibonus. Dionysius in princip. νῆσος ἀπείρεσιος ἐτερφάνοισι. FRANCIUS. ἁλιτερφίων. Basil. ἁλιτερφίων. Voss. quomodo etiam legisse Scholiasten patet ex ejus nota: παιτερπὰ τὴν πολλῷ ὄχλῳ τὴν ἁλιτερφομένων νήσων. Emendat quidem Gronovius ἁλὶ τερφομένων; sed an ita scripserit Scholiastes, qui usus forte jam tum minus emendato Codice, equidem dubito. Casauboni

Οἱ μὲν ἀφ' Αἱμονίης, οἱ δ' ἐναυλίης ἀπὸ Κύπρου.
Οὐδὲ γυνή τις ἔμιμνεν ἐνὶ πτολίεσσι Κυθήρων·
Οὐ Λιβάνου θυόεντος ἐνὶ πτερύγεσσι χορεύων,
Οὐδὲ περικτιόνων τις ἐλείπετο τῆμος ἑορτῆς,
Οὐ Φρυγίης ναέτης, ὃ γείτονος ἄσσον Ἀβύδου,

Οὐ-

emendationem certissimam post alios recepi. Sic Orpheus Argon. v. 45.

ἃς περὶ Νείλος ἀγαίρεος ἱστεφάνωται.

quas circum Nilus rapidus cingit.

ut & v. 143.

ὃς Γύρτωνος ἁλισεφὲς ἴκετο ἄστυ.

qui Gyrtonis mari cinctam urbem condidit.

nec non v. 1206.

Λυκαῖον πολὺ χέρσον ἁλισεφέας τε θεμέλιας.

Lycaeam ad terram, marique cinctas stationes.

Nonnus Dionys. lib. 2. pag. 56. l. 1.

Ῥιζοπαγὲς ὄθι πέζα παλιμπορος ὤκεανοῖο,
Τέτρηχε τμηθεῖσα περιβάλλεται ἄντυγα κόσμου·
Ζωσαμένη στεφανηδὸν ὅλην χθόνα κυκλάδι μίτρῃ.

Homerus Od. κ. l. c.

Νῆσος τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται.

Versum hunc Auctor vitae ipsius pag. 294. edit. Gal. adducit ad exemplum Metaphorae, additque: καὶ ἔτι (λόγον ἔχει) ὁ στέφανος περὶ τῦτον, ὃν περίκειται, κύκλῳ θαλάσσα περὶ νῆσον.

47. ἐνὶ πτολίεσσι. ἀνὰ πτολίεθρα. Heins. nec non S. St. & L. in marg. exhibent probante Rövero, propter illud. sequens ἐνὶ πτερύγεσσι. Sed tanti id non putarem, ut ideo tot Codicum consensum spernerem.

ibid.

Hi quidem ab Haemonia, hi vero marina e Cypro.
Neque mulier ulla remanſit in oppidis Cytherorum,
Non Libani odoriferi in ſummitatibus ſaltans,
Neque accolarum quisquam deerat tunc feſto,
Non Phrygiae incola, non vicinae civis Abydi,

Ne-

ibid. Κυθήρων. Κυθείρων. Voſſ. 49. Περικλύτων. Recte hoc vocabulum, quod in paucis perperam ſcribebatur περικτυόντων, retinuit Röverus. Ita apud Orpheum Argon. v. 659.

Ἄθλοι ἐπὶ ξείνοισι περικλύτων ἀνθρώπων.

Ibi confer Eſchenbachium. Homerum Il. τ. v. 104.

Οὓς πάντοσε περικλύστοισιν ἀνάξω.

Nec non v. 109. praeterea apud Apollonium Rhodium lib. 1. v. 942.

Γηγενέες, μέγα θαῦμα περικλύστοισιν ἰδέσθαι.

& Nonnum Dionyſ. lib. 3. p. 106.

Πάσι περικλύστοισι πόλοις, φάος.

Vid. & lib. 4. p. 142. l. 5. Ceterum integer hic verſus deeſt in Baſil.

Ibid. ἐλείπετο τῦτος ἑορτῆς. Reg. ἐλείπετ' ἑορτῆς τοῖνε. forte ἕνεκ' ἧς ἐλείπετ' ἑορτ. FRANCIUS.

50. Φρυγίης. Primam vocis ſyllabam reliquos Poëtas ſecutus corripit noſter. ita enim ex. gr. Callimachus Hymn. in Dian. v. 159.

Οὐ γὰρ ὅγε Φρυγίη παρ' ἰσόθεον ἑνὶ γυῖα θεείης.

Nonnus Dionyſ. lib. 3. pag. 104.

Καὶ Φρυγίῃ Σεμέλῃ θαλέθοντα δόκει κομάων.

Et quicquid eſt bonorum Poëtarum. Evertitur igitur conjectura Viri. Cel.

Οὐδὲ τις ἡθέων Φλοιοπάρθενος· ἦ γὰρ ἐκεῖ-
νοι
Αἰὲν ὁμαρτήσαντες, ὅπη Φοῖβος ἐφίλη ἑορτῇς,
Οὐ τόσον Ἀθανάτων ἀγέμεν σπεύδουσι θυη-
λὰς
Ὅσσον ἀγειρομένων διὰ κάλλεα παρθενικάων.

55. Ἡ δὲ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπωχέτο παρθένος Ἥρῃ,
Μαρμαρυγὴν χαρίεσσαν ἀπαστράπτουσα προσώπῳ,
Οἵα

Ez. Spanhemii in Diogene. Tragico apud Athenaeum lib. 14. pag. 636.

Κλύω δὲ Λυδὰς, Βακτρίας τε παρθένους
Μόλπαις παρούσας Ἅλυϊ, Τμωλίαν θεὸν,
Ἀμφόκτιτον κατ' ἄλσος, Ἄρτεμιν σέβειν.

Audio autem Lydias, Bactriasque virgines,
Accolas fluvio Halyi, Tmoliam Deam,
In luco, lucro multa opaco, Dianam venerari.

Quo loco pro Βακτρίας legendum putabat Φρυγίας ob situm Halyos & Tmoli in Lydiae ac Phrygiae confinio. Sed omnino retinenda lectio vulgata, admissa explicatione ejusdem Viri Docti, qua Βακτρίας pro Persicis capit, quia Bactrii iis parebant, Diana autem colitur in Lydiae tractu Persico, unde ipsa Persica vocatur. Spanhemium autem metri non nimis gnarum fuisse patet quoque ex loco Euripidis apud Plutarchum de Pyth. Orac. Tom. II. p. 407. in quo, pro

Φοῖβον ἀνδράσιν μόνον χρὴ θεσπιᾴδειν,

Oportet Apollinem solum hominibus vaticinari.

in

Neque ullus juvenum amator virginum; certe enim illi
Semper secuti, ubi fama est festi,
Non tantum immortalium (deorum) adferre festinant sacrificia,
Quantum congregatarum ob pulcritudinem virginum.
Verum Deae per aedem incessit virgo Hero, 55.
Splendorem gratiosum emittens facie.

Qua-

in notis ad Callim. Hymn. in Del. v. 94. restituit secundum metrum, ut ait,

Χρὴ Φοίβου ἀνθρώποις θεσπιωδὸν μόνον.

Cum tamen antepenultima vocis θεσπιωδὸν syllaba non producatur. Aristoph. in Plut. v. 9.

ὃς θεσπιωδὸν τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου.

Lege igitur,

Χρὴ θεσπιωδὸν Φοίβου ἀνθρώποις μόνον.

Id elegans & certum.

53 Ἀθανάτων ἀγίμεν. Basil. Ἀθανάτοισιν ἄγειν Voss. & quatuor codices apud Röverum, qui merito in his Musaei manum latere suspicatur.

56. Μερμαιρυγὴν χαρίεσσαν. Μερμαιρυγὰς χαρίεσσας. Cod. Reg. χαρίεσσαν aliae editiones & ita saepe Nonnus. V. Pareus. FRANCIUS. cum Regio facit Voss. χαρίεσσας autem Heins. quomodo sex alii Codices, quos secutus in editione sua Doctiss. Juvenis Röverus, χαρίεσσαν Basil. cum reliquis omnibus, a quibus non multum dissentiunt, qui scribunt χαρίεσσας, quod recipere non dubitavi ob imitationem Nonni, qui voci Μερμαιρυγὴ plerumque adponit epitheton, ut liquet ex notis Parei, quemadmodum quoque Achilles Tatius lib. 5.

Οἷα τε λευκοπάρῃος ἐπαντέλλουσα σελήνη,
Ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν,
Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον· ἦ τάχα Φαίης
Ἥρῃς ἐν μελέεσσι ῥόδων λειμώνα φανῆναι.
Χροιὴν γὰρ μελέων ἐρυθαίνετο· νισσομένης δὲ
Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπετο κούρης,
Πολλαὶ δ' ἐκ μελέων χάριτες ῥέον. Οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δέ τις Ἥρῃς
Ὀφθαλ-

pag. 307. de Melite: ἐμοὶ μὲν οὖν ἡ αὐτὴ τὸ βλίμμα μαρμαρυγὴν Ἀφροδίσιον. Atque ita in ſuo Codice invenit Scholiaſtes, qui reſtituente Gronovio notat: λαμπηδόνα ἰσχναπεριήνην φησὶ προσφέρεσθαι τῇ ὄψει.

58. Ἄκρα. Ἄκρα Baſil. Conferendus Achilles Tatius lib. 1. pag. 17. de Leucippe: λευκὴ παρεία, ἡ λευκὴ εἰς μίσον ἐφοινίσσετο, καὶ ἐμιμεῖτο τὸ πορφύρεον, οἷον εἰς τὴν ἐλέφαντα Λυδία βάπτει γυνή. quem locum forte reſpexit:

quod enim illi εἰς μίσον ἐφοινίσσετο, Muſaeo ἄκρα κύκλα φοινίσσετο dicitur, ut ſignificet id quod eminet in genis rubere.

61. Χροιὴν. Baſil. χροιή. Voſſ. & Heinſ. ἐρυθαίνετο. ἐρυθραίνετο Baſil.

62. Κούρης. κούρη. Heinſ.

63. Οἱ δὲ παλαιοὶ κ. τ. λ. Verti: *Antiqui igitur tres eſſe Gratias mentiti ſunt*, quia ſcilicet ex membris puellae centum fluebant. Reliqui *autem*: Sic apud Heſiodum in Ἔργοις v. 24.

ἀγα-

Qualis alba genas exoriens luna.
Summi vero nivearum rubebant circuli genarum,
Ut rosa ex thecis bicolor: certe diceres,
Herus in membris rosarum pratum adparere.
Colore enim membrorum rubebat: euntis vero
Etiam rosae candidam indutae tunicam sub talis splendebant puellae,
Multae vero ex membris Gratiae fluebant; antiqui igitur
Tres Gratias mentiti sunt esse: alteruter enim Herus

Ocu-

ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.

Bona ergo haec contentio hominibus.

Aelian. Var. Hist. 2. 4. Ἤξιώ ϛ τ Μενέλαον οἱ συγχωρῆσαι.

64. Εἷς ϛ τις Ἥρως Ὀφθαλμὸς. Verti: *alteruter enim Herus Oculus*, ut ita det Poëta rationem, cur Veteres mendacii arguat. Sic particula hac usus Hesiodus in Ἔργοις v. 151.

Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

Nec non v. 23.

Ζηλοῖ ϛ τ γείτονα γείτων.

Theocritus Idyll. 22. v. 214.

Χαίρετε Λήδας πῶλοι, τῶν αἰμυτέροις κλείδες ὕμνοις

Ἐθέλω καὶ πίμπλοιτο. φίλος ϛ τις πάντας ἀοιδοὺς

Τυνδαρίδας.

Nec non Idyll. 26. 23.

Σὺν δ' ἐπέραξε ποσὶν μανιώδεος ἔργια βάκχου.

Ἐξαπίνας ἐπίασε· τὰ δ' οὐκ ὁρόωντο βέβαλοι.

Lucianus Dial. Mort. 2. p. 3. Οἶσθα ἴσως ἅπαντας, ὦ Ἑρμῆ· τοὺς δ' ὀλίγους, οἷς ἀμῷ ἀφικνοῦνται ἡμῖν. Felicitер hunc significatum Lucae cap. 12. v. 2. restituit Lubos, quemadmodum Anacreonti Od. 9. v. 6.

Τὶ ἐστι; μοὶ μέλει ϛ.

Ὄφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.
Ἀτρεκέως ἱέρειαν ἐπάξιον ἔυρατο Κύπρις.
Ὡς ἡ μὲν, περὶ πολλὸν ἀριστεύσασα γυναικῶν,
Κύπριδος ἀρήτειρα, νέη διεφαίνετο Κύπρις.
Δύσατο δ' ἠϊθέων ἀπαλὰς φρένας· οὐδέ τις ἀνδρῶν
Ἦεν, ὃς οὐ μενέαινεν ἔχειν ὁμοδέμνιον Ἡρώ.
Ἡ δ' ἄρα καλλιθέμεθλον ὅπῃ κατὰ νηὸν ἀλᾶτο,
Ἐσπόμενον νόον εἶχε, καὶ ὄμματα, καὶ φρένας ἀνδρῶν.
Καί τις ἐν ἠϊθέοισιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦθον.
Καὶ Σπάρτης ἐπέβην, Λακεδαίμονος ἔδραχον ἄστυ,
Ἦχι

Quaenam es tu columba? mea enim interest.

Doctissimus Georgius d' Arnaud, cujus emendationem amplector. Hoc si scivisset pauper plerumque, nisi cum aliorum scrinia strenue conpilat, Jo. Clericus, non conjecisset tam infeliciter in epist. ad Hebr. cap. 13. v. 4. Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος· πόρνους γὰρ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός. scriptum fuisse olim φθ; Vulgatus enim Interpres, qui recte vertit: *Fornicatores enim & adulteros Deus judicabit*, frustra ad partes vocatur, quasi & huic obvia illa particulae significatio latuisset.

65. Γελόων. γελάων. Basil.
66. Ἔυρατο. ἴυρατο. Basil.

sed

Oculus ridens centum Gratiis pullulabat.
Profecto ſacerdotem dignam nacta erat Venus.
Sic ea quidem, plurimum antecellens feminas,
Veneris ſacerdos nova adparebat Venus.
Subiit autem juvenum teneras mentes; neque ullus vir
Erat, qui non cuperet habere conjugem Hero.
Illa autem bene fundatam quacumque per aedem vagabatur,
Sequentem mentem habebat, & oculos, & corda virorum.
Atque aliquis inter juvenes admiratus eſt, (*eam*) & dixit verbum:
Et Spartam acceſſi, Lacedaemonis vidi urbem,
Ubi

ſed prius recte adgnoſcit Voſſ.

68. Ἀρήτυρα, ἀρήτυρα. Heinſ.

71. Καλλιθέμεθλον, καλλιθέμεθλον. Baſil.

74. Λακεδαίμονος ἴδεκαν ἄστυ. An hinc firmari poſſet Gottorphiani Codicis lectio in Ovidio Heroid. ep. 19. 177. *Ut ſemel Idaeus Lacedaemona vidit adulter.* ut & ita in ſuo invenerit Muſaeus? ſed nihil adfirmo. Vulgo legitur *venit.* ut & hic Codex B. & Rond. apud Röverum ſcribunt ἴδεκμοι. Simili modo in eadem voce corruptus videtur Orpheus Argon. v. 462.

75. Ἦχι μόθον καὶ ἄεθλον ἀκόμεν ἀγλαϊάων·

Τοίην δ' ὅπῃ ὄπωπα νέην, κεδνὴν θ' ἁπαλήν τε.

Καὶ

Οὐλύμπια δὲ βαθυσκοπίλα πρηῶνας ἱρυμνὰς

Ἐισίδεμεν Μινύαι.

Olympique excelsa cacumina ad inaccessa

Advenerunt Minyae.

Verissima enim emendatio Eschenbachii restituentis Εἰσίδεμεν.

76. Τοίην δ' ὅπῃ ὄπωπα νέην. Ven. & Codex Barthii, legunt ὅποτ', atque ita conjecit P. FRANCIUS. Fateor molliorem ita effici versum, nec tamen, quod pace viri Doctissimi dixerim, aliquid temere mutandum censerem, cum utique apud utriusque Linguae Scriptores similia non raro notari possunt. ex. gr. ita locutus Hesiodus in Ἔργοις v. 82.

Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀφήμονσιν.

Homerus. Il. ω. 232.

Χρυσὸν ἕ φησας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα.

Locum hunc alio tamen scopo adducit Auctor vitae Homeri pag. 298. ubi mendose editur Ὀδυσεύς. In ipso autem Homero legitur ἔφερεν, quod unice verum. Theocritus Idyll. 23: v. 37

Τοῖσι ποῖσιν ἴδῃς.

Bion 3: 11.

Θιάσων ἀθανάτων τε πόθος,

Huc referri posset locus Nonni in Paraphr. Joannis cap. 19.

Κηκεμένων μελίων τετεμένων ὀσίοιο ἔσω.

Quemadmodum & Hesiodi in Scut. v. 154.

Ἐν δὲ προΐωξις τε παλίωξις τε τέτυκτο.

Quin & ipse Musaeus, si vera lectio, ita scripsit v. 136.

Οὐ γὰρ ἐπιχθονίησιν ἴσην καλίη σι γυναιξὶν.

quem locum jam pulcre contra Alexandrum Popium defendit summus Dorvillius. Virgilius Æneid. lib. 12: 442.

Telum immane manu quatiens.

Sta-

Ubi laborem & certamen audimus pulchritudinum: 75.
Talem autem nondum vidi puellam, tam venerandam, tamque teneram;

For-

Statius Theb. lib. 1: 367.

Paſtorum pecorumque domos.

Ubi adeo me non offendit ὁμοιοτελευτὸν, ut lubens hanc lectionem fide duorum Codicum firmatam recipiam, ſecus ac cenſet vir Eruditus in Obſ. Miſcell. vol. 1. pag. 172. Vulgo legitur: *pecudum*. Ovidius Heroïd. ep. 19: 60.

Brachia nunc humeris humida ferre meis.

& paulo ante v. 44.

Pallade jam pingui tinguere membra putes?

ubi tamen Doctiſſimus Burmannus offenſus ejusdem ſoni iteratione emendat *Ungere j. p. Pallade m. p.* quae voces ſaepe commutantur, ſed nihil mutaſſe conſultius putarem. *ibid.* κεδνὴν δ', ἀπαλήν τε. illo epitheto ornantur plerumque pudicae mulieres. ita Heſiod. Θεογ. v. 68.

Κεδνὴν δ' ἔσχεν ἄκοιτιν, ἀμαρυῖαν πραπίδεσσι.

Pudicam vero habuit conjugem, ſapientem.

& in Ἔργοις v. 699.

Παρθενικὴν δ' ἄγαμεῖν, ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς.

Virginem vero ducito, ut mores caſtos doceas.

Interpres in editione Baſil. A. 1550. *prudentem* vertit, ut ita ad animi bona referatur, quemadmodum ἁπαλὴ ad corporis. Sed dubito an hoc voluerit amator, cui tantum externa facies puellae adparebat. Reliqui vertunt, *praeſtanti corpore puellam*; ſed vix puto hanc vocem eo ſenſu facile occurrere. Ego verti *venerandam*, ut indicet Poëta pulcritudinem cum majeſtate decora fuiſſe conjunctam, quae ſacerdoti recte convenit, confer v. 55. ita cepit quoque Doct. Heumannus, hunc ſignificatum probans ex Homero Il. 1. v. 582. qui reddi quoque poſſet forte

Or-

Καὶ ταχα Κύπρις ἔχει χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων.
Παντοίων ἐμόγησα, κόρον δ' οὐχ εὗρον ὁπωπῆς·
Αὐτίκα τεθνάιην λεχέων ἐπιβήμενος Ἥρᾳς·
Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' ὄλυμπον ἐφιμείρω θεὸς εἶναι,
Ἣ μετέρην παράκοιτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἥρω·
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τὴν ἱέρειαν ἀφάσσειν,
Τοίην μοι, Κυθέρεια, νέην παράκοιτιν ὀπάσσαις.
Τοῖα μὲν ἠιθέων τις ἐφώνεεν· ἄλλοθεν ἄλλος
Ἕλκος ὑποπλέπτων ἐπεμήνατο καλλιεϊ κόρης.
Αἰνοπαθὲς Λείανδρε, σὺ δ', ὡς ἴδες ἐυμελέα κόρην,
Οὐκ ἔθελες κρυφίοισι καλαῖς ὑχειν Φρένα κέντροις,

Α'λ-

Orpheo in Hymno Proserpinae pag. 126.

Πλούτωνος πολύμηλε δαμεὶς, κλειδὶ, πολυδέγμη.

Reperitur & apud Homerum Il. ω. 730. Ceterum Codicis Heinf. Scripturam, quae & in aliis apud Röverum, νείνδα πάνθ' ἁπαλίτε, nemo facile amplectetur; quo enim, quaeso, referetur illud π?

78. Παντοίων ἐμόγησα. *intuendo defessus sum.* Rondellus, monente Röverо in Add. legebat ἀμόγησα, quia alioqui pugnant cum v. 171. Οὐ κάμοι εἰσορόων. at recte

Forte Venus habet Gratiarum unam juvenum.
Intuendo defessus sum, satietatem autem non inveni adspiciendi.
Illico moriar, cubile ubi conscenderim Herus:
Non ego in coelo cupio Deus esse,
Nostram uxorem habens domi Hero.
Si autem mihi non licet tuam sacerdotem contrectare,
Talem mihi, Cytherea, puellam uxorem praebeas!
Talia quidem juvenum quis locutus est: aliunde (*vero*) alius
Vulnus celans insanivit pulcritudine puellae.
Gravia passe Leander, tu autem, ut vidisti inclytam puellam,
Nolebas occultis consumere mentem stimulis,

Sed

recte observat Doctissimus Juvenis Poëtas tam accurate non loqui, & exprimi ita ultimo loco vehementiorem amorem. Quid, quod vel solum rem conficit, hic sermo de Juvene quodam, altero autem de Leandro?

ibid. δ'. ε'. Rondellus. Non opus. FRANCIUS.

79. ἐνσθήμενος. ita Heins. ἐνισθήμενος Pap. Huc usque conferre coeperat Nic. Heinsius.

81. Ἡμερίσιν α, τ. λ. Acute, ut solet, Cel. Dorvillius conjectabat Ἡμετέρης. ut

Ἀλλὰ σὺ πυριπνείοισι δαμεὶς ἀδάμαντον ὀϊστοῖς,
Οὐκ ἔθελες ζώειν περικαλλέος ἄμμορος Ἥρης.
Σοῦ βλεφάρων δ' ἀκτῖσιν ἀέξετο πυρσὸς ἐρώτων,
Καὶ κραδίην πίφλαζεν ἀνικήτου πυρὸς ὁρμή.
Κάλλος γὰρ περίπυστον ἀμωμήτοιο γυναικὸς
Ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει πτερόεντος ὀϊστοῦ·
Ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
Κάλλος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἄνδρος ὁδεύει.

Εἶλε

ut ita vim majorem haberet sententia. Firmat hanc emendationem Homerus Il. Α. v. 29.

Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν
Ἡμετέρῳ ἐν οἴκῳ ἐν Ἄργεϊ, τηλόθι πάτρης.

Vulgatam tamen commode servari posse non diffiteor.

88. Πυριπνείοισι. πυρισβλήτοισι Voss.

89. Ἄμμορος. ἄμορος Basil.

94. δ'. cum Par. & H. melius legi posse θ' putat Röverus, sed nihil mutasse satius forte erit.

95. Κάλλος ὀλισθαίνει. Quo facilius mendum sublatum adpareat totum adponam locum:

Κάλλος γὰρ περίπυστον ἀμωμήτοιο γυναικὸς
Ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει πτερόεντος ὀϊστοῦ·
Ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
Ἕλκος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἄνδρὸς ὁδεύει.

ita diserte legunt, quae prodierunt ad hoc tempus, editiones omnes, etiam emendatissima Röveri, qui omnino hanc lectionem retinendam censet. Equidem vix adducor, ut credam hanc esse Poëtae manum, quem quovis fere pignore contendere ausim nobis reliquisse Κάλλος ὀλισθαίνει. elegantissima repetitione superioris vocis, quam cum toto

Sed ardentibus domitus inopinato sagittis,
Nolebas vivere perpulcrae expers Herus.
Cum oculorum vero radiis crescebat fax a-
morum,
Et cor (ei) fervebat invicti ignis impetu.
Pulchritudo enim celebris emendatae formae
mulieris
Acutior hominibus est veloci sagitta;
Oculus vero via est, ab oculi ictibus
Pulchritudo delabitur, & in corda viri de-
scendit.

Ce-

toto orationis cursu conrumpit inficetum illud Ἕλκος. Firmant hanc lectionem Codex Voss. Venet. & Bodlejanus B. apud Röverum, qui diserte habent κάλλος, nec non Regius, in quo testibus Francio & Rövero, Κάλκος, qui egregie nobis erroris fontem aperit. Nempe κ & λ saepe inter se permutantur, quod & notavit Gul. Canterus in Syntagm. de ratione Emend. Graec. Auct. pag. 20, 21. inde cum haec vox abiisset in κάλκος, nec quisquam intelligeret bonus aliquis corrector, quasi esset pro σοὶ ἕλκος emendabat κάλκος: Sed cum misero huic σοὶ locum plane non esse emunctioris naris Criticus probe perspiceret reponebat Ἕλκος, quam vocem invenerat v. 85. & versui 93. ubi mentio πτερύγων ὄπισθε, recte convenire sibi persuadebat. Ita quoque legisse Scholiasten docent ejus verba: ἐκ βολῆς τ ἱμερόεντος ἁλισθὲ (ita legit Gronovius) ἱμερτοειδὲς κάλλος. Denique, ut plane securus sis, ita locutus Achilles Tatius lib. I. pag. 17. quem noster in hoc, ut aliis multis locis, religiose imitatus est: Ὡς ἰδού, τύπος ἀπολώλειν. κάλλος δ ἑτέρου πτερύγεσι βέλους, ἢ ἀφὲ τ ὀφθαλμῶν

Εἶλε δὲ μιν τότε θάμβος, ἀναιδείη, τρόμος, αἰδώς.

Ἔτρεμε μὲν καρδίη, αἰδὼς δέ μιν εἶχεν ἀλῶναι.

Θάμβεε δ' εἶδος ἄριστον· ἔρως δ' ἀπενόσφισεν αἰδώ.

Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείην ἀγαπάζων,

Ἠρέμα ποσσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἵσατο κούρης.

Λοξὰ

μῶν εἰς τὴν ψυχὴν καταῤῥεῖ· ὀφθαλμὸς γὰρ ὁδὸς ἐρωτικῶν τραυμάτων. *Isaque statim, ut eam contemplatus sum occidi. Forma enim ad inferendum vulnus telo acutior est, per oculosque amatoris vulneri aditum patefaciens, in animum penetrat.* Vide & lib. 6. pag. 375. ἐπειδὴ γὰρ εἰς τὸ ὄμμα τῆς καλῆς τὸ κάλλος κάθηται, ῥέον ἐκεῖθεν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἐρωτικῆς ἵσταται. Confer praeterea elegantissimum locum, lib. 5. pag. 307. ἡ δὲ τῆς θέας ἡδονὴ διὰ ὄμματος εἰσρέουσα, τοῖς στέρνοις ἐγκάθηται· ἕλκουσα δὲ ἐρωμένης τὸ εἴδωλον ἀεὶ, ἐναπομάσσεται (Salmasius pag. 674. l. ἐναπομάσσεται) τῇ τῆς ψυχῆς καθόπτρῳ, τὴν ἀπεικόνισιν τῆς μορφῆς. ἡ δὲ τῆς καλλους ἀπορροὴ δι' ἀφανῶν ἀκτίνων ἐπὶ τὴν ἐρωτικὴν ἑλκομένη καρδίαν, ἐναποσφραγίζεται τῷ νοητῷ. *Voluptas autem, quae in videndo percipitur, per oculos illapsa menti insidet, neque visae imaginem secum raptam animi speculo continenter imprimit, atque effingit: pulchritudinisque fluxio ipsa per occultos radios in amantis pectus dimanans, amatae rei formam insculpit.*

ibid. ἀνδρὸς. ἀνδρῶν. Voss.

96. Θάμβος, ἀναιδείη. Scholiastes: Τότε δὲ αὐτὸν ἔλαβεν θάμβος ἀναιδές. Sed hominis inperitiam satis arguit ipse Poëta, qui distincte mox voces has & ordine explicat, quod & facit Achilles Tatius loco inferius citando.

97. Ἔτρε-

Cepit autem ipsum nunc stupor, impudentia, tremor, pudor:

Tremuit quidem (*ipse*) cor, pudebat vero ipsum capi.

Obstupuit vero pulchritudine optima, amor vero ademit (*ipsi*) pudorem.

Audacter autem ob amorem impudentiam adfectans,

Tacite pedibus incedebat, & e regione consistebat virginis. 100.

97. Ἔτερμε μὲν κραδίην, κτέρε δίην. Basil. cum aliis apud Röverum. Elegantissimus FRANCIUS κραδίην conjectabat, quam conjecturam nonnihil juvat Achilles Tatius lib. 1. pag. 17. ἔτερμον τὴν καρδίαν. & praecipue ipse Musaeus, qui hanc loquendi rationem amat. Ita v. 61.

Κρίνει γὰρ μικρὸν ὑπαλύνει

ibi pariter Voss. & Heins. atque apud Röverum Codices legunt κραίνει. & v. 107.

Ἡ δ' ἐρόθη, θυμὸν ἰαίνει

ut & v. 167.

Θέρμετο δ' ἀμφὶ κραδίην γλυκερῷ πυρὶ πάσης ἐπὶ νηός.

Nam quod v. 91. Obli-

Καὶ κραδίη παφλάζε φ. π. λ. fecit ut melius casus conveniret cum praecedentibus, αἶξατο, πυκνὰς ἐρύσσας. Eandem mihi conjecturam conlato Tatii loco natam fuisse non diffiteor, sed, praecipue quia nulli Codices addicunt, nihil moveram.

97. Αἰδὼς δ' μὲν εἶχεν ἀλᾶσθαι. Dignissimus est, qui conferatur locus Achillis Tatii lib. 1. pag. 17. πάντα δέ με εἶχεν ἐμοῦ, ἔπαινος, ἔκπληξις, τόλμης, αἰδὼς, ἀναίδεια· ἐκέλευε μὲ μίγνυσθαι, ἐκώλυε μίγνυσθαι· ἔτερμεν ἡ καρδία, ἔβλεπον ἀναιδῶς, ἠδύνατο μὲν ἀλᾶσθαι. *Temporisque momento eodem & proceritatem laudare, & pulchritudine obstupefieri, & corde tremere,*

&

Λοξὰ δ' ὑπὸ βλεφάρων θαλερὰς ἐλέλιξεν ὀπωπάς,
Νεύματιν ἀμφήγγασι παραπλάζων φρένα κούρης.
Αὐτὴ δ', ὡς ξυνέηκε πόθον δολόεντα Λεάνδρου,

Καὶ-

& oculis laſcivius intueri, ac ne deprehenderet vereri coactus ſum. Ultima melius verterentur, *ac capi pudebat*; id enim menti ſcriptoris melius convenire nemo non videt. Hic autem locus nobis ad verum intellectum verborum Muſaei, αἰδὼς δέ μιν εἶχεν ἑλῶσιν ſponte ducit; haec enim non, quod vulgo fit, reddenda cenſeo: *pudor vero ipſum tenebat captum eſſe*, ſed clarius: *pudebat vero ipſum capi*. Atque ita fere Doctiſſ. Berglerus, qui tamen minus recte Leandrum pudoris cauſſam, *ſi quis eum virginem Sacerdotem tentaſſe ſenſerit ac deprehenderit*, conſtituiſſe putat, quae verior erat, quod adgnoſceret, *non eſſe viri vinci a femella, & amore ei quaſi mancipari*, ut recte Heumannus, qui tamen minus recte: *pudebat ipſum, quod captus eſſet*, cum deberet *capi*. Mecum facit, ut videtur, Kromajerus in elegantī Diſſertatione Muſaeo praefixa p. 19. ut adeo mirer ipſum reddidiſſe: *pudor vero ipſum tenebat captum eſſe* & non potius *capi*, ut dudum Florens Chriſtianus:

Cor trepidat, vincique pudebat.

Ceterum ut Muſaeus, αἰδὼς δέ μιν εἶχεν, ita dixit Homerus Iliad. ξ. v. 416.

Τὼν δ' ἔπος ἶχε θεόφιν.

101. Ἐλέλιξεν. ἔλαξεν. Voſſ. ἐλέλιξεν. Baſil. cum plurimis apud Röverum, qui hanc elegantiſſimam lectionem in Addendis omnino retinendam cenſet. Atque ita ἐλελίξειν in aliis locutionibus frequens, ut apud Nonnum Dionys. lib. 15. p. 416. l. 8. lib. 24. p. 636. l. 7. lib. 31. p. 800. l. 12. l. 32. p. 806. lib. 23. lib. 44. p. 1138. l. 17. & in con-

Oblique vero intuens dolosos torquebat oculos.

Nutibus mutis in errorem inducens mentem puellae.

Ipsa vero, ut sensit amorem dolosum Leandri,

Ga-

conpositis lib. 22. p. 590. l. 18. lib. 42. p. 1096. l. 23. Septem autem Codices apud Röverum legunt ἰλίλιζεν, quam lectionem plurima apud Nonnum loca firmant. Ita lib. 2. p. 72. l. 17.

Εἰ δ ἐς ἀνθολίην σφαλερὸς ἰλίλιζεν ὀπωπάς.

& lib. 7. p. 212. l. 16.

Ὑψιφανὴς ἰλίλιζεν ἀτέμονα κύκλον ὀπωπῆς.

Ut & l. c. p. 216. l. 17.

Ἀτυβίος δ' ἰλίλιζεν ἀλύμονα κύκλον ὀπωπῆς.

Nec non lib. 9. pag. 250. l. 33.

Ὀφθαλμὸς ἰλίλιζεν ἀκοσμήτοιο σοφιάων.

Confer praeterea lib. 10. p. 272. l. 14. p. 280. l. 10. lib. 19. p. 520. l. 30. lib. 48. p. 1256. l. 7. quae loca tantum indicasse sufficerit; reliqua enim, in quibus eadem verbi forma quidem occurrit, sed non significatus, ne lectori taedium oriatur, (tantus est numerus) sciens praetereo. His inductam mentem cogitatio subiit, an non vera in Musaeo lectio esset ἰλίλιζεν: sed ne sic ἰλίλιξεν loco movere ausus fui, quod tuetur unus ejusdem Poëtae locus lib. 4. p. 118. l. 30.

Εἴ που δυσέας φερεσπερίης κύκλον ὀπωπῆς

Ὀφθαλμὸς ἰλίλιξεν.

qui non fugit diligentiam Elegantissimi Röveri. Plures praeterea Musaei Codices, eademque vocis forma, licet in aliis locutionibus, Nonno, ut liquet ex locis adductis, non insolita, satis hanc lectionem tuentur.

102. Παφλαζέν φάος αἰγλης. Est imitatio Nonni

105. Πολλάκις ἱμερόεσσαν ἐπὶ τρηχείῃσιν ἀοιδὴν;
Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελέουσα Λεάνδρῳ
Καὶ πάλιν ἀντέκλινεν. ὁ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἰάνθη,
Ὅττι πόθον ξυνέηκε, καὶ οὐκ ἀπεσείσατο, μέρμνα.
Ὣς φάμεν οὖν Λεάνδρος ἐδέξατο λάθριον ὄρνιν,
110. Φέγγος ὑπαστείλασα κατῆλθεν ἐς ὑδρίν Ἠοῦς.

Ἐκ

Dionyſ. lib. 42. p. 1096. l. 27.

Εἶπεν ἀκηλήθιος τὸν ἀγλαΐ-
ζου φρίσσων κῆρυκα.

105. Ἀτίκρυψιν. Tres Codices Ἰτίκρυψιν, duo in margine ἐπίκρυψιν apud Rövérum. Error natus quod α, ο & ε facillime permutantur, quod notum. Sic in Colutho de Raptu Helenae v. 22. pro

Ζεὺς μὲν ἐπ' Οὐλύμποιο, πάλιν
σπάσαις ὀ δαλὸς ἔπιπτε

Ἐκ δ' ἀκαλήθιος ἐπτοιημένος Ἀλιόνευς

Μυρόεν λιγύφωνον ἄγων χορὸν ἤλυθ' Ἀπόλλων.

Legendum ἐπ' Οὐλύμποιο.

106. Ὑπαγγελέουσα. ita Basil. ἐπαγγελέουσα Voss.

110. Ἠοῦς. Aurora vertitur in editione Basil. aliisque, Kromajero placuit δοῖ, quemadmodum & v. 287. quod cum Röverо secutus sum. v. 102. autem

Ἀγρονόμου ἀπὸ δοῦ.

Notat *diem*. Varios hujus vocis significatus tradunt Grammatici, de quibus post citatos a Doctiss. Valckénaerio

Gavisa est suum ob pulchritudinem, facile vero & ipsa
Saepe gratam suam in occultis sensit mentem.
Nutibus occultis signa amoris praenuntia data
Leandro,
Et rursus ex adverso ipsi innuit. ille vero intus animo gaudebat,
Quod amorem sensisset, & non renuisset puella.
Dum igitur Leander quaereret occultam hominem
Lucem contrahens descendit ad occasum sol.

naerio ad Ammonium in V. Ἠοῖος consulendus. Tzetzes ad Lycophr. Cassandr. v. 16. Ἠοῖς χρωματίζεται τὸν ἑῷον ἀστέρα μεταξὺ δὲ γενόμενος ἑσπερίου καλεῖται, καὶ ἄλλοτε ἑωθινὸς καὶ ὁ αὐτὸς νύκτα καὶ ἡμέρας διάστημα, ὡς ὅταν τις εἴπῃ,

Ἠοῖς γέ μοι ἔσκε
Ἡ δὲ δυωδεκάτη, ἡ ἐς ἄλλον πλείετο.

καὶ κεφαλονικῶς αὐτὸν ὁ ἑῷος ἀστὴρ ἐπὶ τὸ ἕωθεν ἄγει καὶ ἑσπέρας, ἵνα ὁ τῶν ἀστρολογούντων γυμνασθῇ δοκιμασθῇ ἕνα, εἰς οἷον ἕκαστον

Ἠοῖς δ' ἐπὶ λαχνήεν
ἄστρον ἀνιπλάζων μεγάλης ἐπιβήσεται ἄρκτου;

Primus locus exstat apud Homer. Iliad. φ. 80. Secundus Odyss. E. 1. Quid differat haec vox ab ἠέριος tradit Ammonius l. c. Ἠέρια Ἠῶα διαφέρει. Ἠέριον μὲν οὖν ἐστὶ τὸ καταχυσμα μόνον ἀνάμεσον. Ἠῶα (ita lego cum Valken. non Ἠῷα) δὲ τὸ ὑγιεινόφωτον. Totum autem locum sepulcri hujus obscurissimum esse acutissimo Editori facile largior, nec quomodo in clariori luce constituendus adhuc video, nihil excidisse aut quid lacunae sors fortasse

Ἐκ περάτης δ' ἀνέφαινε, βαθύσπας. Ἕσπερος ἀστὴρ.

Αὐτὰρ ὁ Θαρσαλέως μετεπίθεσθαι ἐγγυθι χαίρης,
Ὡς ὑδὲ κυανέοιο πλόον ἐπιθρῴσκουσαν ὁμίχλην,
Ἤρεμα μὲν θλέβων ῥοδοειδέα δάκτυλα χεί-
ρης,

Βυσσόθεν ἐσανάχιζεν, ἀθέσφατον· ἡ δὲ σιω-
πῇ

Οἷάτε

ilia verba: ἢ Ἥσιοδος Μουσῶν γενεαλογῇ κ. τ. λ. ut & ἢ (vera haec conjectura Valck. pro ἢ) πάλιν Ἡσιόδῳ Θείας ἐπεκθέσεως. κ. τ. λ. per parentheſin ſunt inſerenda, quod non inſuetum eſſe Ammonio docet locus plane ſimilis in V. Ἄγγελος. Poſt verba autem inſerta, ultimo ſaltem loco deberet ſequi exemplum ex Poëta, Homero vel Heſiodo, quod καπέτυμα αἰνύμενοι denotaret, ſed librariorum ſupina incuria & ignorantia neglectum. Non diſſimili certe ratione loco depoſito ſuccurrendum eſſe perſuaſus ſum.

111. Ἀτίφατος. ita Baſil. cum reliquis omnibus, praeter ſolam editionem ſecundam, in qua legitur ἀτίμητος, non improbante Rõvero, quia nullis, editio haec gloſſis eſt inquinata. Firmat hanc conjecturam Nonnus Dionyſ. lib. 7. p. 218. l. 24.

Ἔστιμον αἰνύμενος κεφαλὴ δ' ὑπὸ δώματα πλέκτου.

lib. 12. p. 296. l. 12.

Ἄμμιλλος αἰνύμενος ἅτε φορτοφόρος.

ſic lib. 5. p. 146. l. 13.

Ἔστιχες αἰνύμενος φάος ψευδήμονος ἠοῦς.

confer lib. 13. p. 376. l. 3. lib. 33. p. 832. l. 17. lib. 38. p. 964. l. 31.

114. μὲν. Baſil. 3. Voſſ. & quinque alii apud Rõverum Codices. Elegantiſſima haec lectio curſum Orationis molliorem facit, quae ſi vulgatam ſequaris durior eſt. Nihil tamen in textu (ut vocant) immutare

E regione autem adparuit umbrosa Hesperi
stella,
Sed ipse audacter adibat prope puellam,
Ut vidit atratas insurgentes tenebras,
Tacite quidem stringens roseos digitos puel-
lae,
Ex imo suspirabat vehementer, illa vero si- 115,
lentio,
Tan-

tare ausus fui, cum ipsi Poëtae hanc duritiem adscribendam alius non multo elegantior locus docet, qui occurrit v. 320.

Πομάχει μὲν λιτάνευσε θαλασσαίῃ Ἀφροδίτῃ,
Πομάχει δ' αὐτὴν ἄρακτος Ποσειδάων θαλάσσης·
Ἀτρεΐδης δ' Ἐρίνυν ἀμείλιχον πάμπαν πόρφης·

Ubi copulae inelegans, mea quidem sententia, est defectus. Praeterea v. 213.

Καὶ μὲν ἐπιστυφέλιξε σὺν ὄψεσιν ἠέρι δίνης Βόρεω,
Οὐ θρασὺς Ὠρείθυια, ἢ ἄβρεχα ἴχνια λείπει Ἀμφῖς·
Πατρίδος ἀντιπέρωθε πολὺ γλαυκὸν ἔρεβος ἐκείρων.

Sed hoc loco plane durissimo Doctissimi Canteri elegantem, quicquid alii censeant, emendationem ἐψὶ δίνῃς, omnino recipiendam esse docebimus. Ita nascitur optimus sensus & constructio minime impedita, istud enim ἐκείρων convenit cum ἔτεμνε v. 212. permutatione modorum non inusitata, quod & ibi ostendemus, admissa.

114. Κείνῃ. Memoria lapsus Thomas Munckerus ad Antonin. Liber. cap. 41. p. 333. citat χαίρῃ, cum in omnibus aliis Codicibus MSS. & editionibus habetur πείρῃ.

115. Βίοτον ἰσοπαλίζει ἀϊδήφατον. ἀνεστὶν Voss. Ita Rosweytha de Gestis Oddonis I. T. I. Scriptorum Rerum Germanic. Meybomii p. 725. v. 745.

Ex negri latebris ducens
suspiria cordis.

Οἷάτε χιονόεσσης ἐρεβεννὸν ἔσπασεν ἠέρα χεῖμα.
Ὡς δ' ἐρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα νείμερτα κύ-
πριδος
Θαρσαλέης παλάμῃσι πολυφράδμονα δῶρα χιτῶνα,
Ἔμπεσε τηκεδόνος ἄτερ ἐπὶ κραδίῃ ῥηγείσῃ.
Οἰναλέοις δὲ πόδεσσιν ἐφέσπετο παρθένος Ἡ-
Οἷάπερ οὐκ ἐθέλουσα, τοίην δ' ἀνενείκατο φωνήν,
Θαρσαλεώτερος ἐπέεσσιν ἀπειλείουσα Λεάνδρῳ·
Ξεῖνε, τί μαργαίνεις; τί με, δύσμορε παρ-
θένον ἕλκεις;
Ἀλ-

Hesychius. FRANCIUS.

18. Θαρσαλέης παλάμῃσι Basil. Θαρσαλέῃ Ven. Θαρσαλέῃ Codex ab H. Vossio conlatus, qui hic jam desinit, quae elegans est & vera forte lectio, a qua non multum abit Ven. cum casus istos permutari in Codicibus tritum. Non parvum pro hac lectione pondus est in Nonno, qui saepe hunc loquendi morem secutus est. Ita lib. 26. Dionys. p. 680. l. 17.

Ἠμαλέῃ παλάμῃ πολυποίκιλον ἄνθεϊ πάλλων.

& lib. 34. p. 860. l. 20.

Μειλιχίῃ παλάμῃ πτερύγων ἔριν ἔκλυεν ἠοῦς.

ut & lib. 37. p. 940. l. 10.

Λίθοφιν παλάμῃσι πανυστερίην ἐπὶ λαγὼ
πρηνέα θηρεύεσκε lib. 37. p. 946. l. 12.

Θερμῇ παλάμῃ πάντα ἀφίκτορι νίκης.

Confer. lib. 43. p. 1126. l. 30. lib. 48. p. 1260. l. 13. lib. 48. p. 1284. l. 23.

20. οἰναλέοις δ' ποδεσσιν. Sic Kromajerus, qui tamen minus accurate vertit *Pigre*, & Reverus cum septem

Tanquam iraſcens, roſeam retraxit manum.
Ut vero amatae ſenſit remiſſos nutus puellae,
Audacter manu artificioſam traxit veſtem,
Ultima venerandi ducens ad penetralia templi.
Pigris autem pedibus ſequebatur virgo Hero,
Tanquam nolens, talemque emiſit vocem,
Femineis verbis minans Leandro:
Hoſpes, quid inſanis? quid me, infelix, virginem trahis?

Alia

tem aliis. Plures cum Baſil. Ὀχναλέως. Prius recepi. Ita Nonnus Dionyſ. lib. 32. p. 816. l. 19.

Ὀχναλέοις ϑ' πόδεσσιν ἐχάζετο νηθὲς Ἐρίχθους.

& l. 32.

Σιγαλέοις ϑ' πόδεσσιν ἐδύσατο δύσκιον ὕλην.

Sic lib. 33. p. 32. l. 25.

Ὀχναλέοις ϑ' πόδεσσι μόγις βεβαὼς ἴχνι Μοίρης.

Conferri velim lib. 34. p. 860. l. 30. & lib. 43. p. 1134. l. 3. qui locus primo fere ſimilis eſt. lib. 44. p. 1154. l. 22. lib. 47. p. 1204. l. 10. lib. 45. p. 1176. l. 27. lib. 48. p. 1256. l. 32. p. 1266. l. 32.

121. Τοίην δ' ἀνενείκατο φωνήν. Coluthus de Raptu Helenae v. 167. 259. 288. dixit Τοίην ἀ. φ. Sic Nonnus Dionyſ. lib. 6. p. 198. l. 10. Idem lib. 37. p. 942. l. 9. dixit;

Καὶ οἱ ἐπισσυμένῳ τρομερὴν ἀνενείκατο φωνήν.

quod rarius eſt, & forte in ἀνενείκαϑ mutandum; quod in hac re proprium fere eſt. Atque ita quoque Muſaeus v. 172. Quod autem paucos Codices inſedit ἀνενέκαϑ omnino corruptum hic eſt.

122. Ἀπαλείσασα. ἐπαλείσασα Whitfordus. leg. ἀπαλοίσασα. FRANCIUS.

123. Ξεῖνε, τί μαργαίνεις;

Ἄλλην δεῦρο κέλευθον· ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα·
Μῆνιν ἐμῶν ἀπόειπε πολυκτεάνων γενετήρων.
Κύπριδος ἦ σὰ ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν·
Παρθενικῆς ἐπὶ λέκτρον ἀμήχανόν ἐστιν ἱκέσθαι.
Τοῖα μὲν ἠπείλησεν, ἐοικότα παρθενεκῆσιν.
Θηλείης δὲ Λέανδρος ἐπεὶ κλύεν οἶστρον ἀπειλῆς,
Ἔγνω πειθομένων σημήϊα παρθενικάων.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἠϊθέοισιν ἀπειλείωσι γυναῖκες,
Κυπριδίων ἀέρων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί.

Παρ-

Sic & Nonnus Dionyſ. lib. 45. p. 1160. l. 32.

Καὶμὲ τί μαργαίνεις; τίνι δαίμονι κῶμον ἐγείρεις;

Nec non lib. 37. p. 942. l. 19.

Φαῦνε, τί μαργαίνεις ξυνήθεσι μῶμον ἀνάπτων;

Faune, quid feſtinas inſane communem reprehenſionem accendere?

vel potius *quid inſanis c. r. accendens?* Quid enim huc faciat *feſtinare* non video.

129. Ἔπεὶ κλύεν. Baſil. cum plurimis aliis, quod auctoritate Homer. Iliad. O. v. 270. recte firmavit Röverus. Ven. & B. legunt ὡς ἔκλυεν. atque ita Nonnus Dionyſ. lib. 18. p. 498. l. 28.

Μίλτῳ δ' ὡς ἔκλυε φωνήν.

Verum metro ita laboranti melius ſuccurrit editio ſecunda, quae legit ὅτ' ἔκλυεν. atque hanc lectionem minime ſpernendam tuetur idem Nonnus lib. 35. p. 878. l. 14.

Δαμονίην δὲ γυναῖκες ὅτ' ἔκλυον ἴδιον ἠχώ.

Nec

Alia ito via, meamque dimitte veſtem!
Iram meorum evita (*time*) locupletum parentum!
Veneris non te decet deae ſacerdotem ſolicitare;
Virginis ad lectum difficile eſt pervenire.
Talia minata eſt, convenientia virginibus.
Feminearum autem Leander ubi audivit furorem minarum,
Senſit perſuaſarum ſigna virginum.
Etenim quum juvenibus minantur feminae,
Venerearum conſuetudinum nuntiae ſunt minae.

Vir-

Nec non lib. 48. p. 1248. l. 2.

Καὶ Σεμέλης ὅτε παῖδα φερέσβιος ἔκλυε μήτηρ.

131. Ἀπαλείσεσι. ἐπιχθαίρουσι. Cod. Reg. alii contra metrum *ἐχθαίρουσι* apud Röverum, qui recte rejicit has lectiones, quas non fabricaſſent boni librarii, ſi ſtylum Muſaei accuratius adtendiſſent, qui easdem voces, praecipue cum dictorum rationem reddit, repetere ſolet. Supra v. 36.

Μῶμοι ἀλιτομένοις ζηλήμονα θηλυτερῆσι.

Καὶ ἦ ἐπ' ἀγλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες.

Atque ita aliis locis.

132. Κυπρίδιοι ἀέθλοι. Optime Scholiaſtes: Ὁμιλιῶν δὲ διὰ τῆς μιξίως. Ita v. 230.

Παννυχίοις δ' ἐέθλοις κεκρυφίης πολιοῖο πόλιος ἀίθλης.

Orpheus Argon. v. 1324.

Εἰδί με νυμφιδίοις ἐέθλοις λέκτρα τε καλιδῶσα

Παρθενίην ἔχουσι, εἰς πόσις ἄκριτα ἀγείρῃ.

Quod ſi vero maritali conſuetudine, concubitu-

que

Vir-

Παρθενικῆς δ' ἐύοδμον ἑὴν χάριν ἀὐχένι κύ-
σας.

Τοῖον μῦθον ἔειπε, πόθῳ βεβολημένος οἴστρῳ·
Κύπρι φίλη μετὰ Κύπριν, Ἀθηναίη μετ' Ἀθήνην,
Οὐ γὰρ ἐπιχθονίῃσιν ἴσην καλέω σε γυναιξίν,
Ἄλλα

Virginitatem deflorauit, ſuus maritus eam ducito.

Saepiſſime tamen notat *confabulationes*. Ita Nonnus lib. 31. p. 790. l. 33. lib. 38. p. 968. l. 8. lib. 40. p. 1016. l. 20. lib. 48. p. 1258. l. 30. p. 1276. l. 10. & l. 32: aliisque locis, quae non congero. Vid. & Heſiodum in Ἔργοις v. 780. & in Theog. v. 205. ſaepe autem, quemadmodum & in quibusdam locis jam citatis, notat *ſermones de rebus Venereis*. Ceterum de vario hujus vocis ſignificatu conſule Ez. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Lavacr. Pall. v. 66. & ad h. l. Röverum.

134. Πόθῳ βεβολημένος οἴστρῳ. πόθῳ β. ὄιστρ. Venet. apud Röverum, atque ita forte in ſuo invenit Scholiaſtes, notat enim: Τοῖον λογὸν εἶπε τὴ πόθῳ βεβλημένος ὁ ἡδονῆς. Sed nihil muta. ὄιστρος enim, ut recte definit Ammonius in V. Μανία. eſt μανιώδης ἐπιθυμία. Ita Coluthus de Raptu Helenae v. 95.

Οὕτω φιλόπλους ἱμὰς ἐμὸν οἶστρον ἐλᾶσαι.

Nonnus lib. 4. p. 122. l. 27. lib. 7. p. 218. l. 17. lib. 11. p. 316. l. 14. lib. 13. p. 384. l. 10. lib. 15. p. 424. l. 33. p. 430. l. 1. lib. 16. p. 456. l. 31. lib. 26. p. 690. l. 10. lib. 31. p. 794. l. 2. lib. 33. p. 836. l. 11. lib. 34. p. 848. l. 15. lib 37. p. 956. l. 16. lib. 41. p. 1068. l. 10. lib. 42. p. 1090. l. 33. p. 1102. l. 12. Sic & lib. 7. p. 216. l. 15.

Ζεὺς ἢ πτερυγλώχινι πόθῳ δεδονημένος οἴστρῳ.

Quae phraſis, pro eo quod Mu-

Virginis autem bene olentem bonique coloris cervicem osculatus

Tale verbum ait, amoris ictus furore:

Venus cara post Venerem, Minerva post Minervam,

Non enim terrestribus aequalem voco te mulieribus,

Sed

Musaeus π. βιβολημένος ὁ. dixit, in deliciis ipsi habita recurrit lib. 10. p. 288. l. 7. lib. 42. p. 1084. l. 1. Ceterum hic consule Röverum, qui inter οἴνεον & κίντεον ἴμπτος recte distinguit: hoc autem apud Nonnum crebro quoque recurrit, ut quivis notare potest: lectorem enim exemplorum, quae notavi, numero obrutum ne taedium capiat, vereor.

136. Ἐπιχθονίῃσιν ἴσην---γυναιξίν. Ita omnes editiones, & plures MSS. constanter; nec male. An tamen in his lateat manus auctoris equidem dubito. Suspicionem injicit lectio trium MSS. V. Ven. & Reg. apud Röverum, qui diserte praeferunt ἐπιχθονίων ἴσην---γυναιξῶν, quod cur spernamus? ἴσος quidem cum casu secundo construi sine exemplo putabam; sed res in vado. Ita enim Achilles Tatius lib. 8. p. 475. Καὶ καλὸς λόγος ἔστιν ὁ λοιπὸς τῶν καλάμων χορὸς ἴσα σοι τὸ σῶμα ἴσον ἴχνη. Sic vulgo. Sed omnino emendandum, quod tamen huc non facit, cum Doct. Salmasio pag. 707. ἄνισον. Absorpta videtur prima vocis syllaba, quae in nonnullis forte Codicibus scribebatur, ut centies α & ι permutantur, ἄνισον, a praecedentis vocis ultima. Juvat Longus Pastor. lib. 2. p. 61. in eadem fabula: τὸ ὄργανον ποιῶ, κηρῷ τοὺς καλάμους κηρῷ συνδήσας ἀνίσους, καθ' ὅτι κἀμὲ ὁ Ἔρως ἄνισους ἀυτοῖς. *Instrumentum animo suo concipit, dispares cera conjungendo calamos, ad testandum dispărem illis fuisse amorem.* Sed in viam. Nonnus lib. 8. p. 234. l. 31.

Τῆς

Ἄλλα σε θυγατέρεσσι Διὸς Κρονίωνος ἐίσκω.
Ὄλβιος, ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη, ἥ τε τέκε, μήτηρ,
Γαστὴρ, ἥ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη· ἀλλὰ λιταίων
Ἠμετέρων ἐπάκουσε, πόθῳ δ' ὄιστειρον ἀνάγκην.
Κύπριδος ὡς ἱέρεια, μετέρχεο Κύπριδος ἔργα.

Δεῦρ'

Τῇς Ἥρης ἴσον ἴχνος ἀλίσκεο δὸς δόμον Ἥρῃ.

Cui corpus aequale habens transiit in domum Junonis.

Idem lib. 22. p. 586. l. 2.

Κανόνις σελας ἴσον ἀνατέλλουσα σελήνης.

Candidae jubar aequale jaculans Lunae.

Nec non lib. 25. p. 674. l. 14.

Ἀνδρὸς ἴχνη τόπου ἴσον, ὃς οὐ λιχέεσσιν ἰούσαν.

Ut & lib. 37. p. 928. l. 4.

Μῶνος ἴχνη τόπου ἴσον ἰῆς γενέτορος τιταῦσης.

Sic & ἴσαλος occurrit apud eundem lib. 25. p. 642. l. 27.

Τίς καὶμε τοῖον ἀγῶνα, τίς ἴσαλος ἴσαλέῃ Βάκχῃ·

Nec tantum cum casu secundo, sed & cum quarto junctum invenitur ἴσος apud eundem lib. 26. p. 667. l. 12.

Καὶ δίνας ἀνακάμψασα μετάτροπον ἴσον Ὀρόντῃ,
Γαμβρὸν ἀνερτιλάφῳ μιμήσατο Δηϊαδῆος·

Et corpus mutans versatile simile Orontem,
Generum superbi imitabatur Deriadei.

140. οἴστειρον Ita in Nonno Dionys. lib. 5. p. 166. l. 13. pro

Πει-

Sed te fillabus Jovis Saturnii adſimilo.
Beatus, qui te genuit, & beata, quae peperit, mater,
Venter, qui te enixus eſt, beatiſſimus. Sed preces
Noſtras exaudi, amorisque miſerere neceſſitatis.
Veneris ut ſacerdos, exerce Veneris opera.

Hue

Παιδοφόνους ἄκτειρον ἀμειμφέας.

Filii homicidas miſerare irreprehenſibiles.

legendum ἀίκτειρον.

141. Μετέχω κύπριδος ἔργα. Recte contra Pareum, qui μετέργω volebat, vulgatam lectionem defendit Röverus ex Homero Iliad. E. v. 429. Sic Nonnus Dionyſ. lib. 1. p. 24. l. 26.

Μετεχόμην ὑπὸ οἴστρῳ,

Οἰστρηθεὶς μύρετο δρηστοσύνης πόθον εὐνῆς,

Κοσμοτόρον ἴφθιμε διημάχεν ἄθρα δρακόντος.

Pertranſiens vero & ipſa,

Oeſtro agitata murena ſerpentini deſiderium lecti.

Per mare incedentium exhorruit cum Diis pugnantem balitum draconum.

Mallem vertere: *Cum adiret vero & ipſa o. a. m. ſerpentis deſideratum lectum*, vel potius *exercens deſideratum cum ſerpente concubitum.* Cum iſto autem loco conferri meretur Achilles Tatius lib. 1. p. 59. apud quem legitur ἐμύρατο, quod & in Nonno forte quis reponeret, ut obfuerit ſimilitudo ultimae praecedentis vocis literae; ſed ego Vulgatam lectionem non temere ſollicitarem.

143.

Δεῦρ' ἴθι, μυχπόλευε γαμήλια θεσμὰ θεᾶς
Παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρήσσειν Ἀφροδίτῃ,
Παρθενικαῖς δ' Κύπρις ἱλήκεται. Ἦν δ' ἐθελήσῃς
Θεσμὰ θεῆς ἐρέεντα, καὶ ὄργια πιστὰ δαῆναι,

Ἔτι

142. Omittit hunc versum editio Basileensis.

143. ἱπίοικεν. Pareus edidit ἱπίοικε.

ibid. ὑποδρήσσειν, ὑποδρήσειν Basil. aliaeque apud Röverum mendose Nonn. Dionys. lib. 34. p. 862. l. 16.

Ἀστεμφὲς ὑποδρήσσων Διονύσῳ.

Sic. lib. 40. p. 1036. l. 5. p. 1028. l. 4. lib. 43. p. 1116. l. 23. Attamen lib. 48. p. 1264. l. 25. occurrit:

Μὴ γαμίῃ μετὰ πότμον ὑποδρήσεις Ἀφροδίτῃ.

Quem locum Pareus adducit edens & in notis ὑποδρήσειν. Sed in Nonno omnino legendum ὑποδρήσσεις.

145. Ὄργια πιστὰ. Duo Codices πιδικὰ apud Röverum, sed qui recte notat Veneris sacra per excellentiam dici posse πιστὰ, atque hinc *foedera amantium*. Vox autem ὄργια, quae proprie *Sacra Liberi* notat, varios induit significatus, & quaevis *mysteria* denotat. Nonnus Dionys. lib. 4. p. 126. l. 32.

Καὶ Αἰγυπτίῳ Διονύσῳ

Ἐννία φοινικῆρες Ὀσειρίδι ὄργια φαίνων.

ibid. l. 27. Cadmus, qui Graeciae literas induxit, dicitur,

Πάτρια δαιμονίης δεδαημένος ὄργια τέχνης.

Paterna divinae doctus mysteria artis.

Sic lib. 41. p. 1074. l. 21.

Κάδμος ἐνιγλάσσοιο διδάξατο ὄργια φωνῆς.

Sic lib. 35. p. 868. l. 10.

Εἴ ποθι ἔυρω

Φάς-

Huc ades, initiare nuptialibus legibus
Deae!
Virginem non decet miniſtrare Veneri,
Virginibus Venus non gaudet. Si vero vo-
lueris
Inſtituta Deae amabilia, & caerimonias fidas 145.
(*veras*) ſcire,

Sunt

Φάρμακα λυσιπόνου Παιήονος ἔργια τέχνης.

lib. 38. p. 966. l. 22.

Ἴδμων δ' αἰολόμητις, ἐπεὶ μάθεν ἔργια Μούσης
Οὐρανίης εὔκυκλον ἐπισταμένης ἴτυν ἄστρων.

Idmon vero varia conſilia ſciens, poſtquam didiciſſet orgia Muſae
Uraniae circularem cognoſcentis viam aſtrorum.

Quemadmodum & lib. 41. p. 1072. l. 16.

Σίλβων, ᾧ ἵνι πάσῃ τετεύχαται ἔργια θεσμῶν.

Atque ita *ſacra Veneris* hoc loco vocat Poëta, quocum conferri velim, quem ipſum reſpexiſſe non vane conjeceris, Achillem Tatium lib. 4. p. 219. ubi Clitophon ad Leucippen: Μίχει πότε, εἶπον, χηρεύσομεν τῆς τῆ Ἀφροδίτης ἐργίων; *Quousque tandem, inquam, Veneris fructu carendum nobis erit?* Quo loco vehementer adridet, quemadmodum in libris eſſe, & potius legendum monet Cl. Salmaſius pag. 607. elegantiſſima lectio χηρεύσομεν. Sic apud Suetonium in Julio Caeſare cap. 66. *Aut quidem vetuſtiſſima nave impoſitos, quocumque vento in quaſcunque terras jubeo avehi.* Cum viris Doctis omnino legendum, non *jubebo*, quod minus ſapit minantem ducem. Praeſentia autem tempora pro futuris eleganter adhibentur, ſed parum intellecta corrumpendi Scriptores ſaepe anſam dederunt Callimachus Hymn. in Dian. v. 251.

Ἔ"στι γάμος καὶ λέκτρα. Σὺ δ', εἰ φιλέεις Κυθέρειαν,
Θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων,
Σὴν δ' ἰκέτην με νόμιζε, καὶ, ἣν ἐθέλῃς, παρακοίτην,

Τὸν

Ἀλαπαξίμην ὑπείλησε
Λύγδαμις ὑβείσης.

Quod non intellexit Henr. Stephanus, qui perperam in ἀλαπαξίμην mutat. Epigr. 1. v. 6.

Σὺν μοι
Βήλινσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.

Lactantius de Mort. Perſ. cap. 18. *Ille vero ajebat ei indecens eſſe, ſi poſt tantam ſublimis faſtigii claritatem in humilis vitae tenebras decidiſſet & minus tutum quod in longo imperio multorum ſibi odia quaeſiſſet.* Vir Doctus Jo. Columbus legendum putat & pro *ei*, quod elegantia non caret; recte enim cohaeret cum ſeqq. *& minus tutum.* Nec tamen plane neceſſarium. *Ei* enim pro *ſibi* aliquando occurrit, ut notum. Nec *decere* cum caſu tertio inſuetum. Quod enim P. Bauldri intrudit *futurum eſſe*, ſolito more inſcitiam prodit. Plautus Milit. Glorios. 3. 1. v. 10.

Quippe ſi reſciverint inimici conſilium tuum

Tuopte tibi conſilio occludunt linguam & conſtringunt manus,

Atque eadem quae illis voluiſti facere faciunt tibi.

Multus in hac locutione Hyginus, ut patet ex Indice Locutionum Rariorum aucto a Th. Munckero in V. *Infinitivus.* Orpheus Argon. v. 291.

Ἐν δ' ἄρα φωτῇ
Λαὸς ὑπερφίαλον, Μινύας ὑποκοίεσιν εἶναι
Ἀλκείδην.

& v. 301.

Καὶ θῆκαν Ἰήσονα κοίεσιν εἶναι.

Theo-

Sunt nuptiae & lecti. Tu autem, ſi amas Venerem,
Mulcentium mentem ama ſuavem legem amorum,
Tuumque ſervum (*tibi ſupplicem*) me accipe, &, ſi velis, conjugem,
Quem

Theocritus Idyll. 27: 60.

Φῆς μοι πάντα δόμεν, πλὴν ἃ θέμις ἄλλα δοῖσι.

Confer Achillem Tat. lib. 8. p. 479. Ariſtaen. I. 13. Proprium autem hoc eſt Vaticinantium. Ovid. Heroïd. ep. 5: 117.

Graja juvenca venit.

Ubi videndus Summus Burmannus. Lucas in Euang. cap. 23. v. 29. Ὅτι ἰδοὺ, ἔρχονται ἡμέραι ἐν αἷς ἐροῦσι· Μακάριαι αἱ στεῖραι κ. τ. λ.

148. Ἢν ἰθέλῃς. Baſil. cum omnibus aliis. Unus Kromajerus edidit ἰθέλοις, inprobante merito Rövero. Graecos ita locutos equidem non nego, quippe ita Nonnus Dionyſ. lib. 20. p. 544. l. 1.

Ἔμπης δ' ἢν ἰθέλοις θωρήξομαι·

Sed rariſſima haec conſtructio, nec apud Nonnum, niſi unico hoc loco, ni fallor, obvia, cum in plurimis alteram uſurpet. ſic lib. 10. p. 288. l. 6. lib. 16. p. 446. l. 13. lib. 17. p. 480. l. 20, & 24. lib. 19. p. 510. l. 24. & l. 31. lib. 24. p. 638. l .19. lib. 29. p. 748. l. 22. aliisque locis plurimis. Theocritus Idyll. 27: 35.

Οὐ μ' ἀνθὲν τ' Πᾶνα, κἠν ἢν κ' ἰθέλῃς με διώξαι.

Verſu 144. Poëta noſter dixit ἢν δ' ἰθελήσῃς. quomodo ſaepe idem Nonnus, ut lib. 2. p. 74. l. 31. lib. 6. p 196. l. 12. lib. 8. p. 234. l. 3. lib. 10. p. 286. l. 18. lib. 16. p. 442. l. 21. lib. 19. p. 510. l. 25. lib. 31. p. 792. l. 23. p. 796. l. 23. lib. 34. p. 854. l 21. aliisque locis plurimis. Tantum lib. 5. p. 168. l. 7 occurrit ἢν δ' ἰθελήσεις. pro quo Vir Doctiſſimus Gerartus

Τόν σοι Ἔρως ἤγρευσεν, ἑοῖς βελέεσσι κιχήσας·
Ὡς θρασὺν Ἡρακλῆα θεὸς χρυσόῤῥαπις Ἐρμῆς
Θητεύειν ἐκόμιζεν Ἰαρδανίην ποτὶ νύμφην.
Σοὶ δέ με Κύπρις ἔπεμπε, καὶ ὁ σοφὸς ἤγαγεν Ἑρμῆς.
Παρθένος ὄς σε λέλητθεν ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντη·
Ἣ ποτε Μειλανίωνος ἐρασσαμένα φύγεν ἐυνὴν,
Παρθενίης ἀλέγουσα· χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης,
Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πάσῃ.
Πείθεο καὶ σύ, φίλη, μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγείρῃς.

Ὡς

Falkenburgius in Lection. & Conject. ad h. l. legendum putat ἢν ἐθέλησθα: infeliciter sane. Quanto rectius perpetuum loquendi morem Poëtae secutus reposuisset ἢν δ' ἐθελήσῃς? Hoc & occurrit apud Musaeum v. 180. ubi uni Codici scribenti ἢν ἧ θελήσῃς, praesidium est in Nonno lib. 16. p. 440. l. 10. ubi dicit: ἢν ἧ θελήσῃ, nec non lib. 21. p. 570. l. 8.

Ἢν, ἧ θέλῃς πόδα κάμψον ὁμαρτέειν εἰς χθόνα Μήδων.

Si quis tamen potius hic legendum putet ἢν ἧ ἐθελήσῃς & Ἢν δ' ἐθέλῃς, quemadmodum primo, quem adduxi, loco, pro ἢν δ' ἐθέλεις, ἢν ἐθέλῃς me non difficilem habebit; quamvis periculosiores tales emendationes,

Quem tibi Cupido venatus eſt, ſuis ſagittis adſecutus;
Sicut audacem Herculem celer auream geſtans virgam Mercurius
Servitum duxit Jardaniam ad puellam.
Tibi vero me Venus miſit, & non ſapiens adduxit Mercurius.
Virgo non te latet ab Arcadia Atalanta;
Quae olim Milanionis amantis fugit lectum,
Virginitatem curans; irata autem Venere,
Quem prius non amavit, (*eum*) in corde poſuit toto.
Perſuadere & tu, cara, ne Veneri iram excites.

Sic

nes, ſi Codices non faveant.

151. Ἰάρδανιν. Γορδανὶν Vatic. & B. quemadmodum Ven. Ἰορδανίῃ apud Röverum. Eodem modo in Palaephato pro Ἰορδάνου, Tollium reſtituiſſe Ἰάρδανιν memorat Jac. Gronovius ad Herod. l. 7. p. 797. Qui ſcriptor eam ancillam Jardani vocat: Heraclidae enim ipſi memorantur οὐ δοῦλοι τοῦ Ἰάρδανος γεγονότες ἀλλὰ Ἡρακλέους. quod ut conciliet Gronovius putat in inperio Aſiaticis ſimili, ubi praeter Reges omnia ſerva, Omphalen, Jardani licet uxorem, δοῦλον dici poſſe.

153. Ἀίλλιν. In editione Baſil. mendoſe legitur λίλλιν.

157. Ἔγωγε. Conruptus in hac voce Nonnus Dionyſ. lib. 44. p. 1152. l. 6.

Ὣς εἰποὼν, παρέπεισιν ἀναινομένης φρένα κούρης,
Θυμοὺν ἐρωτότοκοισι παραπλάγξας ἐνὶ μύθοις.
Παρθενικὴ δ' ἄφθογγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπὴν,
Αἰδοῖ ἐρυθιόωσαν ὑποκλέπτουσα παρειήν·
Καὶ χθονὸς ἔξεεν ἄκρον ὑπ' ἴχνεσιν, αἰδομένη δὲ
Πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἑὸν ξυνέεργε χιτῶνα.
Πειθοῦς γὰρ τάδε πάντα προάγγελα. Παρθενικῆς δὲ
Πειθομένης ποτὶ λέκτρον ὑπόσχεσίς ἐστι σιωπή.
Ἤδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἐρώτων,
Θέρ-

Ἀλλ' ἵν' καὶ μανίης μείζω, καὶ λύσσαν ἀγείρω.

Sed quod etiam insaniae impero, & rabiem excito.

Ita saltem legitur in editione Hanoviae impressa A. 1610. sed legendum ἐγείρω. ita lib. 1. p. 40. l. 6.

Καὶ πλέον εἶπον ἔγειρε.

lib. 4. p. 120. l. 16.

Ὡς κεν ἐγείρω

Οἶκτον ἐμοῖ καὶ ζῆλον ἀθελγίῃ Περσεφονείῃ.

lib. 22. p. 600. l. 7.

Δάκρυα Νηϊάδεσσιν ἀδακρύτοισιν ἐγείρων.

lib. 31. p. 784. l. 5.

Καὶ χόλον ἄλλον ἔγειρεν ἐρυθραίῳ ἐνὶ πόντῳ.

Vide praeterea lib. 43. p. 1116. l. 27. Absolute Orpheus Argon. v. 415.

Ἣ δ' ὡς Ἡρακλῆϊ κατέπτατο μαιμώσσης

Ε'ν

Sic fatus, perſuadendo flexit recuſantis mentem puellae,
Animum (*ejus*) amorem parientibus errare faciens verbis.
Virgoque tacita in terram defixit oculos,
Pudore rubefactam abſcondens genam;
Et terrae radebat ſummum veſtigiis, pudidibunda autem
Saepe circa humeros ſuam contraxit veſtem,
Perſuaſionis enim haec omnia praenuntia. Virginis enim (*certe*)
Perſuaſae ad lectum promiſſio eſt ſilentium.
Jam & ſuavamarum ſuſceperat ſtimulum amorum

Ure-

Ε'ν Φολοῇ δ'ήειτον· ἐπὶ μέτρα οἶνα ἴγκειτο.

160. Ε'πὶ χθόνα πύξεν ἀτωπήν. Ita Coluthus de Excidio Ilii v. 296.

Ε'ππεπε· ἡ δ' ἐρύθηνεν ἐπὶ χθονὶ πῆξεν ἀτωπήν.

Illud ἐπὶ χθονὶ occurrit & apud Homerum Iliad. A. 88.

Οὔπως ἐμεῖο ξώνθος, πρὶν ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

Locum enim non inſpexit

Voetius, qui citat ἐπὶ χθόνα.

161. Ε'ρυθιόωσαν. ita Whitfordus. forte ἐρυθειόωσαν. FRANCIUS. Conjecturam Viri Doctiſſimi juvat Baſileenſis editio, & S. apud Röverum, & in quibus, quamvis conrupte, ἐρυθρόωσαν & ἐρυθροίωσαν ſcribitur. In reliquis omnibus ἐρυθιόωσαν, quemadmodum & in Nonno ſcribitur, Dionyſ. lib. 9. p. 266. l. 20. atque ita aliquoties occurit ἐρευθιόωσαν, & ἐρυθαίνετο.

162. Υ'π' ἴχνιον, ἐπ' ἴχνιον.

Θέρμετο δὲ κραδίην γλυκερῷ πυρὶ παρθένος Ἡρώ,
Καλλεϊ δ' ἱμερόεντος ἀνεπτοίητο Λεάνδρου.
Ὄφρα μὲν ἦν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νεύουσαν ὀπωπήν,
Τόφρα δὲ καὶ Λεάνδρος ἐρωμανέεσσι προσώποις
Οὐ κάμεν εἰσορόων ἀπαλόχροον, αὐχένα κύρης.
Ὀψὲ δὲ Λεάνδρῳ γλυκερὴν ἀνενείκατο φωνήν,
Αἰδοῦς ὑγρὸν ἔρευθος ἀποσάζουσα προσώπου·
Ξεῖνε, τεοῖς ἐπέεσσι τάχ' ἂν καὶ πέτρον ὀρίναις.
Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους;
Οἴ μοι. τίς σ' ἐκόμισσεν ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν;
Ταῦτα δὲ πάντα μάτην ἐφθέγξαο. Πῶς γὰρ ἀλήτης

Ξεῖ-

ver. Basil. cum pluribus aliis; quinque scribunt ὑπ', atque ita Röverus edidit. Nihil verius. Sic plane Nonnus Dionys. lib. 10. p. 276. l. 4. de Ino in mare se praecipitante:

Ὡς φαμένη τρομεροῖσιν ὑπ' ἴχνεσιν ἅλατο πόντῳ.

Sic ubi dixit, trepidis vestigiis desiliit in pontum.

Quo loco inductus hic malui vertere; *Et terrae radebat summum vestigiis* sive *pedibus*, quam *subter vestigia*, quod non plane perperam quem facturum dicit Cel. Kro-

Urebatur autem cor dulci igne virgo Hero,
Pulcritudineque ſuavis ſtupeſcebat Leandri.
Quando igitur (*illa*) in terram habebat inclinatos oculos,
Tum & Leander amore furente vultu
Non defatigabatur ſpectando teneram cervicem virginis.
Tandem autem Leandro ſuavem (*hanc*) emiſit vocem, (*Hero*)
Verecundiae madidum ruborem ſtillans a facie:
Hoſpes tuis verbis forſan & cautem moveas.
Quis te fallentium verborum docuit vias?
Hei mihi! quis te duxit meam in patriam terram?
Haec tamen omnia fruſtra locutus es. quomodo enim vagus

Hoſpes

Kromajerus, ſibi tamen placere alteram interpretationem, quae mihi tamen non aeque adridet. Erudite autem Vir Cel. hunc locum contra nugas Parei explicavit.

169. Ὀπωπὴν. male vulgo ὁμίχλην. FRANCIUS, ὁμίχλην. Baſil. quoque cum aliis multis, ſed veram lectionem, quam & Scholiaſtes in ſuo Codice inveniſſe videtur, dudum Viri Docti reduxerunt.

176. Ἐκόμισσεν. ἐκόμισεν. Baſil. Sic in Nonno Paraphr. Joann. cap. 19. v. 61. pro Ἐκ-

Ξεῖνος ἐὼν, καὶ ἄπυστος, ἐμῇ φιλότητι μιγείης;
Ἀμφαδὸν ἢ δυνάμεσθα γάμοις ὁσίοισι πελάσσαι·
Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν· ἢν δ' ἐθελήσῃς
Σὸς ξεῖνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμνειν,
Οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν ἀφροδίτην.

Γλῶσ-

Ἔκτοθεν ὑψορόφων μιγάρων ἐκόμισεν Ἡσῦν.

Legendum ἐκόμισσεν.

177. Ἐφθίγξαο. ἐφθίγξατο. Basil. Sic in So. legi & edidisse Rondellum, sed in notis conrexisse monet Röverus. Eadem menda in sedit Nonno Dionys. lib. 40. p. 1040. l. 24.

Εἴτε σὺ Παιήων ὀδυνήφατος, εἰ πίλις αἰθὴς
Ποικίλος, Ἀστροχίτων ἢ φαίζιος. Ἐννύχιοι γὰρ
Οὐρανὸν ἀστερόεντες ἐπαυγάζουσι χιτῶνες,
Οὔασιν εὐμενέεσσιν ἐμὴν ἀσπάζεο φωνήν.

Sive tu Paeon dolorem mitigans, sive es aether Varius, Astrochiton vero adpellatur. Nocturnae enim Caelum stellatae illustrant tunicae,
Auribus benevolis meam amplectere vocem.

Caecus est, qui non legendum mecum censet, Ἀστροχίτων ἢ φαίζιος, *Astrochiton vero adpellaris.* Verbis parco in re clarissima. Forte & in Paraphr. Euang. Joannis cap. 4. ubi vulgo scribitur:

Οὐδέ μὲν εἴρετο Πέτρος ἄπ᾽ ὀφρυσὶν, οὐδέ τις αὐτὸν
Τολμήσας ἐρέεινε, τί δίζεαι, ἢ τί μετ᾽ αὐτῆς
Φθίγγεαι;

melius legeretur τί δίζεαι; ἢ τί μ. α. Φθίγγεαι. Certe ita facer Scriptor v. 27. οὐδὲς μίνυς εἶπε. Τί ζητεῖς; ἢ

τί

Hoſpes quum ſis & ignotus, meo amori miſcearis?
Palam non poſſumus nuptiis legitimis jungi;
Non enim meis parentibus (*id*) placuit. Si autem voles
Ut hoſpes vagabundus mea in patria manere,
Non potes furtivam celare Venerem.

Lin-

τί λαλεῖς μετ' ἀστῆς; Hunc autem preſſe ſequitur Nonnus in talibus.

178. Ἄστυος, ἄπιστος. Baſil. Legendum ἄπυστος cum H. Stephano. Vulgatam defendit Rondellus. FRANCIUS. Probarunt hanc lectionem Cel. Dorvillius nec non Röverus, quibus ſummo jure parui. ξεῖνος autem & ἄπιστος juncta reperiuntur apud Nonnum Dionyſ. lib. 14. p. 410. l. 22. & lib. 36. p 904. l. 13.

ibid. ἐμῇ. in ora veteris Editionis ſcribitur ἐμεῖ.

179. Δυνάμεθα. In quibusdam ſcribitur δυνάμεθα. Sed mendoſe. Sic apud Phavorinum: Σοὶ πάντες μαχόμεθα, πᾶς Ὁμήρῳ, ἤγουν ἁρμόζει. Ut & Heſychium loco etiam citato a Valckenaerio ad Lesbonactem p. 186. cum in Homero Iliad. E. v. 875. recte legitur μαχόμεσθα.

181. Πολύφοιτος. Pareus mallet πολίφοιτος, atque ita Cod. Ven. apud Röverum. Mirum tamen, addit, ni Poëta ſcripſerit πτερόφοιτος, quemadmodum Nonnus in Dionyſiacis. Id quamvis non ſpernerem, tamen contra Codices nil moveo.

182. Σκεδάσσαι. Cum in B. πτάσσαι & Rondell. σκοπίσσαι offenderet, acute Elegantiſſimus Röverus πτοίσσαι legendum conjecit; verius tamen in Add. Vulgatam ſatis ſibi placere fatetur lectionem, ſed σκοπίσσαι Ἀφροδίτην elegantius verti poſſe *furtivam Venerem*

Γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλαιέρτομος· ἐν δὲ σιωπῇ
Ἔργον, ὅπερ τελέει τις ἐνὶ τριόδοισιν ἀκούει.
Εἰπὲ δὲ, μὴ κρύψῃς, τέον ὄνομα, καὶ σέο πάτρην·
Οὐ γὰρ ἐμὸν σε λέληθεν· ἐμοὶ δ', ὄνομα κλυτὸν Ἡρώ·
Πύργος δ' ἀμφιβόητος ἐμὸς δόμος ἀρχομήνης,
Ὧι ἔνι ναιετάουσα σὺν ἀμφιπόλῳ τινὶ μούνῃ
Σηστιάδος πρὸ πόληος ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας

Γεί-

rem quam *tenebroſam*, quod in verſione ſecutus ſum. Confer ad h l. Pareum.

183. Ἐν ᾗ σιωπῇ. ut ſupra v. 104. ἐν ἡσυχίῃ & omiſſa praepoſitione v. 115. ἡ ᾗ σιωπῇ κ. τ. λ. Generale autem hoc eſt effatum, de iis, quae ſecreto geſta facile in hominum notitiam perveniunt, atque adeo hic tantum noctem fraudi & rebus obſcoenis accommodam minime cum Pareo intelligendam puto.

184. Ἐνὶ τριόδοισιν ἀκούει. Optime locum cepit Andreas Papius vertens:

In triviisque aliquis, tacite quae geſſerit, audit.

Peſſime Daniel Pareus, qui notat: *Cluit.* Alibi Graecus Antiphon in Politico: ὑπέρ τε δόξης καὶ σωφροσύνης, καὶ εὐκλείας, καὶ τοῦ εὖ ἀκούειν &c. Putavit vir bonus ἀκούειν idem hic eſſe, quod Latini dicunt *bene*, *male audire*, quod a mente Muſaei remotiſſimum.

188. Μούνῃ. Forte μούνῃ ut ad Hero referatur. FRANCIUS. Sic & MS. exhibere monuimus ſupra ad v. 33, neque haec elegans mihi diſplicet conjectura.

189. Ὄχθας *undas* Interpres in editione Baſil. vertit. Rectius alii βαθυκύμονας ὄχθας reddunt *profundas undas*

Lingua enim hominum amans conviciorum:
& in silentio (*clam*)
Opus, quod perficit aliquis, in triviis audit.
Dic vero, ne celes, tuum nomen, & tuam 185.
patriam!
Non enim meum te latet: mihi nomen inclytum Hero.
Turris autem circumsona mea domus praealta,
In qua habitans cum ancilla quadam sola
Sestiensem ante urbem super (*ad*) profundas undas habentia littora

Vici-

das habentia littora. Proprie autem hanc vocem notare *ripam fluvii* contra Annam Fabri alios docuisse hic monet Kromajerus. Sic Ammonius in V. Ὄχθαι μὲν γάρ εἰσι ποταμῶν χείλη. Migrant hanc observationem saepe scriptores, ut hic Musaeus. Contra Nonnus Dionys. lib. 23. p. 600. l. 19.

Αὐτὰρ ὁ βάρβαρος ὕλα παρ' ὄχθας εἶδεν ὑάκτων
Εἰς σταχυὰς ἔτρεψε.

& l. 27.

Οὐ δ' ἐπὶ δηρὸν ἔμιμνε θοὴν ἅλα φειδωλαίης ποταμοῖο,

utraque enim vox proprie de *littore maris* usurpatur. Vid. & pag. 602. l. 17. Eodem modo *ripa* pro *littore maris* occurrit apud Lactantium de Mort. Persec. cap. 36. *Diversas ripas armati tenebant.* Sermo autem est de Propontidis litoribus. vid. Vir Doctus Jo. Columbus. Virgilius Æneid. lib. 8. v. 82.

Candida per silvam cum foetu concolor albo
Procubuit, viridique in litore conspicitur sus.

Servius: LITORE] *fluviali scilicet.* Ita v. 43.

Lito-

Γείτονα πόντου ἔχω συγεραῖς βυλῆσι τοκήων.
Οὐδέ μοι ἐγγὺς ἴασιν ὁμήλικες, οὐδὲ χορεῖαι
Ἡϊθέων παρέασιν· ἀεὶ δ', ἀνὰ νύκτα καὶ Ἠῶ,
Ἐξ ἁλὸς ἠνεμόφωνος ἐπιβρέμει ὕασιν ἠχή.
Ὡς φαμένη ῥοδέην ὑπὸ φάρεϊ κρύπτε παρείην,
Ἔμπαλιν αὐδωμένη· σφετέροις δ' ἐπεμέμφετο μύθοις.
Λείανδρος δὲ, πόθῳ βεβολημένος ὀξέϊ κέντρῳ,
Φοίζετο, πῶσιν Ἔρωτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶνα.
Ἄνδρα γὰρ ἀιολόμητις Ἔρως βελέεσσι δαμάζει,

Καὶ

Litoreis ingens inventa ſub ilicibus ſus.

Ad quem locum notat idem: LITOREIS] *Licet poſſimus etiam de fluvio* litus *dicere: ponit tamen diſcretionem, ut hic*, ſub ilicibus. *paulo poſt*, Viridiq. *&c.* Ipſe Servius ad v. 57. *ſic ergo & nunc* ducam *a litore fluvii non recedentem ſignificat.* Ovidius Heroïd. ep. 6: 34.

Milite tam forti ripa tenenda fuit.

Conſule Nic. Heinſium ad h. l. Graevium ad Flor. 2. 2. §. 1. &, quos laudat Wopkenſius in Obſ. Miſc. Vol. x. p. 12.

193. Ἠνεμόφωνος. ἠνεμόεντος Baſil. Prius retinui Viris Doctis obſecutus, ſed, quod in verſione relictum, *ventoſi* mutavi in *ventoſus*: Conſtruenda enim haec vox non cum ἁλὸς ſed ἠχή.

194. Κρύπτε. Sic Baſil. cum reliquis, praeter P. & Vo. in quibus κλίπτε.

nam

Vicinum pontum habeo, invisis consiliis parentum.
Neque me prope sunt coetaneae, neque choreae
Juvenum adsunt; sed semper, noctu & interdiu,
Ex mari ventosus insonat auribus sonitus.
Sic fata, roseam sub veste celabat genam,
Rursus pudefacta, suaque increpabat dicta.
Leander autem, amoris percussus acuto stimulo,
Cogitabat, quomodo Amoris certaret certamen.
Virum enim varius consiliis Amor sagittis domat,

Etiam

nam Kromajerus errorem tandem emendavit, notante Rövero. Nonnus Dionys. lib. 36. p. 696. l. 21.

Ἴκτην γὰρ φορέουσιν ἀλωλότος ἄντυγα κόσμου,
Ψυδόμενοι κρύπτουσιν ἀληθέα κύκλον ὀπωπῆς.

& loco plane simili lib. 42. p. 1098. l. 22.

Παρθένιος ἄτακτον ὅμμα φυλασσομένη Διονύσου
Φάρεϊ μαρμαίρουσαν ἐὴν ἔκρυψε παρειήν.

Alteram lectionem quidem juvat ipse Poëta v. 161. & Achilles Tat. lib. 6. p. 359. τῇ κλίνῃ τὸ σῶμα τῇ πέπλῳ. Sed contra Codicum consensum nil moveo.

198. Ἀιολόμητις. Quidam αἰολόμητιν, sed minus recte, ut jam monuit Doct. Röverus. Sic & Amor Nonno vocatur Dionys. lib. 33. p. 24. l. 14.

Ἀσύφρων αἰολόμητις ἔρως τεχνήμονι θεσμῷ

Ἔρως

Καὶ πάλιν ἀνέρος ἕλκος ἀκέσσεται· ὅισι δ' ἀνάσσει

Αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βουληφόρος ἐςὶ βροτοῖσιν.

Αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χαλεπῆσε Λεάνδρῳ.
Οἶψὲ δ' ἀλασήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον.
Παρθένε, σὸν δι' ἔρωτα καὶ ἄγριον οἶδμα περήσω,
Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἄπλοον ἔσσεται ὕδωρ·
Οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα τεὴν μετανεύμενος εὐνὴν,
Οὐ βρόμον ἠχήεντα περιπτώσσοιμι θαλάσσης.
Ἀλλ' αἰεὶ κατὰ νύκτα φορεύμενος ὑγρὸς ἀκοίτης
Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάρροον· Οὐχ' ἕκαθεν γὰρ
Ἀντία σεῖο πόληος ἔχω πτολίεθρον Ἀβύδου.

Μέ-

Γμερόεν δέπας εἶλε, καὶ ἔυξεσε Τερπιγενείη.
Quemadmodum Venus δολόμητις dicitur Colutho de Excidio Ilii v. 80.

206. Περιπτώσσοιμι, ita V. Ven. Cod. Reg. S. nec non St. & L. in marg. idque voluit Cod. A. in quo legitur περιπτώσειμι. Reliqui omnes ſcribunt βαρυγδούπου, Baſil. βαρυκδούπου. Prius retinui Eruditiſſimo Röverо, qui an illud non retinendum eſſet valde dubitare ſe profitebatur, non parvos ſtimulos ſubjiciente. Nonnus Dionyſ. lib. 17. p. 476. l. 11.

Δεῖνα ἐπερχόμενον νίκην

Καὶ

Etiam rursus viri vulneri medetur; quibusque dominatur
Ipse omnium domitor, iis etiam consulit, hominibus.
Ipse etiam amanti tunc auxiliatus est Leandro.
Tandemque ingemens solers dixit verbum:
Virgo, tuum propter amorem etiam asperam undam transibo,
Etsi igni ferveat, & innavigabilis fuerit aqua.
Non timeo gravem undam, tuum adiens cubile,
Non fremitum sonantem exhorresco maris;
Sed semper per noctem vectus (*per aquas*) madidus maritus
Natabo (*per*) Hellespontum valde fluentem; non longe enim
Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.

Tan-

Καὶ Σατύρους πτώσσοντας.

p. 478. l. 14.

Σὺς Σατύρους πτώσσοντας ἐμῷ δορὶ πάντας ἐλέσσω.

Sic lib. 26. p. 682. l. 2.

τυχῆς θάρσος ἔχουσι· καὶ ἂν πτώσσωσιν ἔνυδι·

Nec non lib. 36. p. 908. l. 22.

Τί πτώσσεις Διόνυσε; τί σοι δόλος ἐστὶ κυδοιμῷ;

Sic καταπτώσσω, exstat apud Homerum Iliad. Δ. v. 224. & 340. Iliad. Ε. 254. 476. & πτώσσω v. 634. &c.

210. Μῶνον ἐμοὶ ἔνα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτου σέο πύργου
Εἰς περάτης· ἀνάφαινε κατὰ κνέφας· ὄφρα νοήσας
Ἔσομαι ὁλκὰς Ἔρωτος, ἔχων ἀέθεν ἀσέρα λύχνον.
Καὶ μιν ὀπιπτεύων ἐκ ὄψομαι δύντα Βοώτην,

Οὐ

213. Ὀπιπτεύων. in B. legitur ὀπιπεύων; quemadmodum innumeris, imo omnibus locis apud Nonnum in Dionyſiacis. Recte autem Doctiſſ. Röverus pro *aſpiciens* vertendum potius *obſervans* in Add. monuit. Ita Nonnus lib. 7. p. 213. l. 18. de Jove natantem Semelen diligenter obſervante:

Πατρὸς ὀπιπευτῆρος Ἔρως ἀντώπιος ἔστη.

Idem lib. 20. p. 536. l. 1. Argum vocat:

Ζηνὸς ὀπιπευτῆρα βοοκραίρων ὑμεναίων

& lib. 31. p. 796. l. 24. de eodem:

Ζηνὸς ὀπιπευτῆρα βοοσκόπον ἄλμοι ἐγείρεις.

Aliisque locis.

ibid. Ὄψομαι. Ὀψιμέδοντα Papius. ὀψὲ δύοντα Canterus Nov. Lection. l. 2. ex Homero Odyſſ. E. 272. ὀψὲ δύοντα Βοώτην. quo reſpexit. Pro οὐκ ὄψομαι Codex Regius ἐκ βλέψω. quo omnis difficultas tollitur. Praeſtat tamen Canteri emendatio. FRANCIUS. Ad inficetam lectionem ὄψομαι, quae omnes Editiones & Codices fere inſidet, ſtabiliendam multi multa commenti, ſed infeliciter. Daniel Pareus, ſe probare illorum ſententiam, qui αι & οι conripi poſſe ſtatuunt, fatetur: Hoc autem tempore. quo Bootes, ſive temo ſuperavit ſtellas, ſublimem eſſe noctem Ennium teſtari. Illud vellem pluribus, quam uno Orphei loco adſtruxiſſet, exemplis; alterum, ſi id vo-

Tantum mihi quendam lychnum ab excelsa 210
tua turri
E regione ostende per tenebras; ut (*illum*) in-
tuens
Sim navis Amoris habens tuam stellam (*stel-
lae loco*) lychnum;
Et ipsum observans non spectem occidentem
Booten;

Non

voluit, nescio quid juvet. Voetius veram lectionem nondum inventam putat, cujusque tamen conjecturam, Papii sc. & Canteri, commodam esse. Ego Canteri tantum veram puto. Heumannus difficultatem non vidit. Schoettgenius αι & οι conripi, & contrariam sententiam a Bentlejo speciose magis, quam vere demonstratam, putat, quod ut prolixius ostenderet, instituti rationem non pati. Sed non video, cur non aeque commode id facere potuerit ac Casaubonus, Jensius, aliique in suis ad scriptores, quos inlustrabant, notis. Verius puto difficultatem hujus rei absterruisse Cel. Virum, nec vanam conjecturam hanc esse docet locus Homeri, quem unicum tantum laudat, Iliad. A. 18.

Υμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

Si quis enim ibi synizesin esse statueret, nihil reponi posset. Atque ita ipse Hesiodus in Θεογ. v. 44.

Θεῶν γένος αὐδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδοί.

Sic locum Theognidis v. 653.

Εὐδαίμων εἴην, καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισι.

Cepit Cel. Jo. Alberti ad Jac. ep. 2: 23. Atque ita Orpheus Suffimine Vestae p. 178. v. 5.

Οἱ καὶ θεῶν μακάρων θνήτων τέλεγμα κορταίον.

Homerus Odyss. E. 215.

Πότνια θεὰ μή μοι τόδε χώσο· οἶδα καὶ αὐτός.

Deinde monet Bootem occi-

Οὐ θρασὺν Ὠρίωνα, καὶ ἄβροχον ὅλκὸν Ἀ-
μάξης·

215. Πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ὅρμον ἱκοί-
μην.

Ἀλλὰ, φίλη, περφύλαξο βαρυπνείοντας ἀήτας,
Μὴ

cidere IV. Nonas Martias ex Ovidio, eoque tempore tempestates in mari adhuc saevire. Kromajerus hic tacet. Eruditissimus Röverus bono judicio Canteri emendationem probavit, nec non Francius, cui tamen minus recte aliquo in pretio fuit illud ὑβλέψω, quod & aliquando mihi inciderat, sed mox damnavi. Est enim manifesta glossa, quemadmodum recte censuit Röverus, nec quicquam juvat sensum, qui in voce ὄψομαι conruptissimus, nec cuiquam tamen animadversus, ne ipsi Cantero, qui tantum, ne illud ω conriperetur, metuisse videtur. Quis enim, quaeso, sensus in his, *Ostende mihi lychnum, quem observans non adspiciam occidentem Bootem?* Bootem sera nocte occidere norunt & qui nondum aere lavantur, sed quid denotet occidentem stellam videre id non expedio. An tales sequeretur bonus Leander? Alii omnes certe *nitidas*, *clare fulgentes*, & *certas*. Valerius Flaccus lib. 2. v. 61.

Atque adeo non illa sequi mihi sidera monstrant
Quae delapsa polo reficit mare: tantus Orion
Jam cadit: irato jam stridet in aequore Perseus.
Sed mihi dux, vetitis qui nunquam conditus undis
Axe nitet serpens, septemosque inplicat ignes.

Ubi v. primo omnino cum Vossio legendum puto *monstrat*, quod tamen non ad Argo, quemadmodum ille, sed ad Palladem refero, ut v. 49.

Nec me tantum Tritonia cursus
Erudiit, saepe ipsa manu dignata carinam est.

&

Non aſperum Orionem, & ſiccum tractum
Plauſtri,
Patriae (*tuae*) oppoſitae ad dulcem portum 215.
veniam.
Sed, cara, cave graviter flantes ventos,

Ne

& v. 53.

Quanta quoties & Palladis arte

Incaſſum decimae cecidit tumor arduus undae.

Niſi quis putet Muſaeum per δύσιν Βοώτου intelligere ſtellam quae non ſemper ſplendet, ſed ſecundum Servium ad Virg. Georg. I. 229. verno tempore occidit, & quidem IV. Nonas Martias, ut Schoettgenius ex Ovidio hic notat. Fateor ita meliorem ſenſum gigni: ſed non perfectum. Quid enim huc facit ὁ δύσις? quo monendum erat occidere Bootem? ne dicam longiuſcule petitum id videri, nonne conſtructio, quod ſupra ad v. 114. monui, dura, imo vix ferenda in ſcriptore, nedum eleganti Poëta? nonne ſublata iſta ſcabritie optimus ſenſus, & elegans orationis curſus redditur? Certe qui monitus haec omnia concoquere poterit, illi durum ſtomachum non invideo. Eaedem fere rationes valent, ſi quis interpretaretur: ſtellam, quae, ſera quamvis nocte, tamen occidit, nec toto tempore fulget, quamvis haec omnium revera optima interpretatio &, ſi vera lectio, tantum admittenda. Nemo tamen putet me id agere ut exemplum hoc, quo diphthongus *au* ſequente conſonante conripitur aliis eripiam, cum contrariam plane foveam ſententiam, quam, ne nimium haec nota creſcat, in Animadverſionibus latius adſtructum ibo. Recte quoque hunc locum cepit Florens Chriſtianus, qui vertit:

Intuitusque illam, non merſum ſera Bootem.

Sic Papius *ſeri ſigna Bootae* reddit. Nam Gulielmus de Mara, & Whitfordus omiſerunt. Ceterum elegantiſſimi loci inventionem debet noſter Ovidio Heroïd. ep. 18. v. 149.

Μὴ μὶν ἀποσβέσσωσι, καὶ ἀὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω·
Λύχνον, ἐμῆ βιότοιο φαεσφόρον ἡγεμονῆα.
Εἰ ἑτεὸν δ' ἐθέλεις ἐμὸν ὄνομα καὶ σὺ δαῆναι,
Ὄνομά μοι Λειάνδρος, ἐϋσεφάνῳ πόσις Ἡρῇ.
Ὡς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνέθεντο μιγῆναι,

Καὶ

Nec ſequar aut Helicen, aut, qua Tyros utitur, Arcton:

Publica non curat ſidera noſter amor. &c.

Eſt aliud lumen, multo mihi certius iſtis,

Non erit in tenebris quo duce noſter amor.

Confer totum locum oppido elegantiſſimum. Siderum autem nomina & reliqua mutuatus eſt ab Homero l. c. ubi de Ulyxe a Calypſone diſcedente:

Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὀψὲ δύοντα Βοώτην
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν
Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει·
Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

Quem locum noſtrum ſaltem imitatum eſſe nemo, niſi durae frontis negare ſuſtinebit. Id ſi verum judicium Muſaei omnino deſidero, qui cum eleganter ſcribere poſſet, quemadmodum Canterus emendavit, hemiſtichio Homeri Carmini tantum inſerto, omnia collutulare maluerit, quod videant illi, an h. l. in Poëtam cadere velint. Talia autem hemiſtichia carminibus ſuis inſerere, ut ſummos Poëtas non puduit, ita nec noſtrum, quod vel hic locus docet v. 214. qui con-

Ne ipsum exstinguant, & statim animam perdam;
Lychnum, meae vitae luciferum ducem.
Si verum autem vis meum nomen & tu scire,
Nomen mihi Leander, formosae (*eleganti redimitae corona*) conjux Herus.
Sic hi quidem clandestinis nuptiis constituebant misceri,
Et

constat ex Nonno Dionys. lib. 20. p. 534. l. 32.

Οὐ θεσπὸν Ὠείωνα δυσίμερον.

& lib. 23. p. 618. l. 14.

Ἄξονος ἄκρα κάρηνα, καὶ ἄβροχον ὕλακον ἀιεί.

Ut mittam alia loca, quae in notis & Animadversionibus recurrunt.

217. Καὶ ἀυτίκα θυμὸν ὀλέσσω. Pareus hunc versum sequenti postponit, sed invitis Musis & Gratiis. Verius Viri Docti Berglerus & Kromajerus in Dissertatione sua p. 19. haec verba per parenthesin includunt. Ceterum καὶ non agnoscit editio Basileensis.

219. Εἰ ἐπὶ δ' ἐθέλοις. Εἰ ἐπὶ ἢ θέλοις Basil. cum plerisque aliis. Prius cum paucioribus Röverum secutus recepi. Eruditissimus Dorvillius omnino legendum censet Εἰ δ' ἐπὶ ἐθέλοις, atque ita apud Homerum occurrere Εἰ δ' ἐπὶ notat Röverus. Sed alterum Εἰ ἐπὶ non rarius obvium est apud eundem Poëtam, ex. gr. Iliad. B. v. 300. E. v. 104. Nonnum Dionys. lib. 3. p. 102. l. 26. lib. 42. p. 1100. l. 16. Illud autem Εἰ δ' ἐθέλοις occurrit ib. p. 1102. l. 9. & apud Homerum Iliad. Z. v. 150. Φ. v. 487. nusquam, quod scio, Εἰ ἢ θέλοις. Nam quod in Hesiodi Ἔργοις v. 106. pro Εἰ δ' ἐθέλοις MS. J. Graevii, ut monet in Lection. cap. 3. scribit Εἰ ἢ θέλοις similiter conruptum puto.

220. Πίστις. Leandrum sta-

Καὶ νυχίην Φιλότητα, καὶ ἀγγελίην ὑμεναίων,
Λύχνε μαρτυρίῃσιν, ἐπισώσαντο φυλάξειν;
Ἦ μὲν φάος ταμίειν, ὁ δὲ χάματα μακρὰ περῆσαι.

Παν-

tim hic in nomine omen rapere; quod putat Pareus, nimis quaesitum, nec a Poëta forte cogitatum.

223. Φυλάξειν. φυλάσσειν Basil.

224. Φάος. Ita recte Basileensis cum reliquis aliis editionibus, & MSS. soli Pareus & Kromajerus contra omnium Codicum fidem, ne monito lectore, edere ausi sunt φῶς, quod miror secutum Eruditissimum Röverum, nec non Francium, qui ita emendarat in margine, praecipue cum altera lectio habet, quo se tueatur. Quidni enim si Homero & Hesiodo θεὰ & θεοῖς una syllaba pronunciare vitio nemo vertit & hic licebit Musaeo φάος? Quidni cum saepe in aliis vocibus simile quid observare licet? Sic πολέως duabus syllabis extulit Aschylus. Consule Eruditissimum Spanhemium ad Callim. Hymn. in Jov. v. 87.

Ἑστίης κἄτνια γε πολεῖ, τό κεν ἠοῖ νώσῃ.

Nisi quis, quemadmodum Bentlejus aliique, hic legendum censeat νώσῃ. Vulgatam tamen tuetur Tryphiodorus de Ilii Excidio v. 380.

Γαστέρα δ' ἤ πλήθουσαν ἀναπλήσας ἀναβούσῃ.

Nisi & hic scribendum ἀναβάσῃ. Homerus Iliad. ψ. v. 195.

Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ κάλα.

v. 226.

Ἦμος δ' Ἑωσφόρος εἶσι, φάος ἱρὸν ἐπὶ γαῖαν.

Si quis tricetur in hisce exemplis omnibus brevem syllabam absorberi a longa, hic vero ubi duae natura breves aliam longe esse rationem respondere possem primam in φάος produci, ut a Nonno in Paraphr. Euang. Joann. cap. 20. v. 42.

Εἷς

Et nocturnum amorem & nuntium nuptiarum,
Lychni teſtimoniis pacti ſunt ſervare;
Illa quidem, lychnum extendere, hic autem, undas latas tranſire.

Per-

Εἰς τεῖα φάος μοῦνον ἐγειρόμενον ὀπίσω ἰδοῦσα.

Sic autem Homerus Iliad. Ω. v. 736.

Καίμενος ἀμφὶ ἄνακτι δόμῳ ὀφελμοῖσιν ἔκηται Ἕκτωρ.

Nec non v. 769.

Δαίρων, ἢ χαλκῶνι, ἢ εἰνατέρων ἰοπτόλεμον.

Confer Doctiſſ. Graevium Lect. Heſiod. cap. 1. Vel ſyllabae poſitione longae eandem eſſe rationem regererem, ut apud Heſiodum in Ἔργοις v. 502.

Μήτ' ἔαρ γιγόμενον πολιὴν, μήθ' ὕεται ὄμβρος.

Homerum Iliad. Ω. v. 734.

Ἀιθλεύων ὡς ἄιχμητος ἀμυνόμενος ἠδὲ καὶ ἄλλους Ἀχαιούς.

& Orpheum Argon. v. 484.

Γλαυκὸν Δαρδανίην, Πιτύνην ἐπιδέξι' ἔχοντες.

Sed hic, elidi ante Δ, de quo ad v. 318. potius crederem. Vel reſponderem duas breves eodem numero poſſe haberi, quemadmodum ex. gr. apud Heſiod. in Ἔργοις v. 502.

Δείκνυσι δ' ἀμαώσους, θέρεος ἐπὶ μέσσον ἰόντος.

& v. 647.

Βάλλαν δ' ἐς χεῖα τε πρόφυγεῖν, καὶ λιμένι ἀντιπέρηα.

Ubi χεῖα una ſyllaba pronunciandum tamen, quod rariſſimum, conripitur. Niſi, quod Graevius in Lect. cap. 15. monet duos Codices ſcribere, βάλλαν δ' quis amplecti velit, ut v. 477, 478. Vel potius ſynizelin in βάλλαν ſtatuere, quemadmodum v. 261.

Δῆμος ἀπαφάλιας βασιλῆος, οἳ λυγρὰ νοέοντες.

Certiſſimae enim emendationi Graevii cap. 6. omnino ſubſcribendum. Vulgo βασιλέων. Ita Θεογ. v. 94.

Ἐκ δὲ Διὸς Μουσέων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος.

Ita certe ſcribitur in antiquis Scholiis ad h. l. & Didymo ad Homer. Iliad. A. v. 167. ut notat Graevius. Sed in editionibus hujus

225. Πληυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
Ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκῃ,

H'

Poëtae non habetur illud δι', quod forte ortum ex praecedenti verſu:

Οἷα τοι Μινυάων ἱερὰ δόσις ἀνθεμόεσσιν.

Quo loco Scholia, notante Graevio, ſcribunt οἷα πε. Sed male. An metuerunt ii, qui nobis hanc lectionem procuderunt, ne οι conriperetur? Sed ſecuris eſſe licuerat; ultima enim in οἷα facile produci poteſt ob ſequentem literam τ. Quemadmodum Homerus Iliad. Φ. v. 315.

Μήπω τοι δρυΐδμος μίγ' ἀμείνων, ἠὲ βίηφι·
Μήπω δ' ἄντα νυβερνήτης ἔνι οἱ νοῆσαι πάντῃ.

Conf. v. 318. &c. Heſiodus in Ἔργοις v. 113.

Νέρθεν ἅπερ πόντου καὶ ἰχθύες.

Quemadmodum recte hunc cum multis aliis locis reſtituit ſagaciſſimus Graevius Lect. Heſiod. cap. 3. Si quid mutandum, illud ϳ ejici non incommode poſſet; cum praecedentibus certe non male cohaerebit.

Nec rariores tales ſynizeſes apud Latinos. Propertius lib. 4. El. 7. v. 7.

Eosdem habuit ſecum, quibus eſt elata, capillos,
Eosdem oculos.

Quo loco omnino faciendum puto cum iis, qui craſin admittunt, quamvis *Hosdem* in ſex libris. Vid. Broekhuſius. Virgilius Georg. lib. 1. v. 481.

Fluviorum Rex Eridanus.

Ubi triſyllabum eſt *Fluviorum*, quemadmodum *Connubium* apud Poëtas, utrecte ſynaereſin in ea voce agnovit Scholiaſtes Statii ad Theb. 2. v. 340. ſecus ac Servius, de quo Eruditiſſimum Munckerum in eleganti Diſſertatione Hygino praefixa pag. 8. conſuli velim, ubi ex barbaris Inſcriptionibus alia exempla dabit. Rosweytha de Geſtis Oddonis v. 12. p. 711.

Praeeminet eximius.

Hoc ſi cogitaſſet Interpres Delphinicus Petrus Callyus, non tam puerilem nobis

Pernoctationes autem exſecuti vigilum nup- 225.
tiarum,
A ſe inviti ſeparati ſunt neceſſitate,

Ea

bis dediſſet emendationem in Boëthio de Conſol. Philoſ. lib. 4. Metr. 5: 21.

Cedat inſcitiae nubilus error.

Ubi vitio creatus Cenſor ſatis pro imperio, ſpretaque omnium Codicum, quos parum curat plerumque, auctoritate reponit

Cedat inſciti nubilus error.

At ego nihil mutandum cenſeo. Olim cogitabam Poëtam contra antiquorum morem ſecundam ſyllabam conripuiſſe, quia ſimilem naevum deprehendiſſe mihi videbar, eodem h. lib. Metr. 4. v. 5.

Quos ſerpens leo, tigris, urſus, aper
Dente petunt, iidem ſe tamen enſe petunt.

Quod & monuerat Sitzmannus. Sed conſultis notis ineditis Viri Eruditiſſimi Gulielmii Vlamingii, qui ex Codice MS. quem Tertium vocat, *omnino ſcribendum* putat *apri*, quemadmodum jam Barthius Adv. lib. 44. cap. 6. ubi legit *urſi & apri*, divinaverat, nec non Vallimus, eique obſecutus Callyus ediderat, ſententiam, quod ad hunc locum attinet, fere muto. Barthio autem ſcribenti *urſi & apri*, favet aliquo modoCD'O. qui agnoſcit &: quamvis nihil mutarem, cum tales elegantes copulae defectus Poëtae ſint in deliciis. Confer ex. gr. lib. 3. metr. 9. v. 26.

Te cernere finis,
Principium, vector, dux, ſemita, terminus idem.

Nec tamen a violatarum metri legum crimine plane abſolvi poteſt Boëthius, qui contra Veterum morem ultimam vocis *Ceres* ſyllabam conripit lib. 3. Metr. 1. v. 4.

Ut nova fruge gravis Ceres eat.

Lubens ſcriberem *Ceres gravis*; ſed nullus Codex favet. Lib. 4. Metr. 3. v. 14. primam in *ululare* producit:

Flere

Ἡ μὲν ἐὸν πατὶ πύργον, ὃς ἀθηναίην ἀνὰ νύκτα,
Μήτι παραπλάζῃσι, λαβὼν σημήϊα πύργου,
Πλῶε

Flere dum parat, ululat!

Quemadmodum ſecundam in *Corpora*, lib. 5. Metr. 4. v. 4.

E corporibus animas.

Quae ſeculi in turpiſſimam, quam ne optima ingenia penitus effugere potuerunt, barbariem ruentis clariſſima ſunt indicia.

228. Λαβὼν. Sic emendandum locum corruptum conjectura ductus certiſſima jam ante annum vidi; praecipue cum librarios perpetuo voces βαλὼν & λαβὼν inmutaſſe in Codicibus noveram. Sic in Herodoto lib. 1. cap. 46. pro κατὰ βαλεῖν αὐτῶν αὐξανομένην τὴν δύναμιν. Jac. Gronovius ex Codice Mediceo edidit καταλαβεῖν. Vide ipſum pag. 807. Cap. 63. pro συμβαλὼν ἐς χεῖρας τέλεον Th. Gale vult συμβαλὼν, contrarium defendente Gronovio pag. 815. quem & confer ad cap. 91. pag. 826. In Polyaeno Strateg. lib. 4. 2. §. 13. pro ἐπὶς μὲν ἐβάλοντο πελαβόμενοι εἶπον. Caſaubonus recte legit προβαλόμενοι. Nunc cum video acutiſſimo Berglero, nec non Kromajero, qui omnino videndus, eandem conjecturam in mentem veniſſe, eamque amplecti Elegantiſſimum Röverum, in textum (ut vocant) recipere non veritus fui. Non enim ſpero quenquam id mihi vitio verſurum, cum & alias Virorum Doctorum certiſſimas conjecturas Lectoribus exhibuerint ſaepiſſime Editores, ipſius etiam Muſaei. In vulgata enim lectione βαλὼν nullus ſenſus; ad λαβὼν autem prope accedunt tres Codices, in quibus λαβὼν, apud Röverum. Qui pro λαβὼν σημήϊα πύργου inſuper legendum cenſet λύχνου, defendere ſententiam poterit v. 301. ubi pro

Δίαντειαν ἴ τε πύργῳ.

Quidam legunt λύχνῳ. Sed ut ibi Röverus nihil mutandum, ſic nec h. l. conſultum puto. Miſerrime autem conſerunt hanc Interpretes. Whitfordus vertit:

Juve-

Ex quidem ſuam ad turrim, hic autem, obſcuram per noctem,
Ne quid erraret, capiens ſigna turris,

Navi-

Juvenis ne noctis in umbra
Signa ſub obſcurae fallant incognita turris
Multa cavens.

Florens Chriſtianus:

Miſſo turris ſigno, ne forſan aberret.

Gulielmus de Mara:

Ne quid aberraret, ſignis pro turre ſtatutis.

Miror hunc quaſi ſuae opinioni faventem ſolum laudaſſe Kromajerum, niſi propterea quod *tranavit* verterit; ſed & Florens Chriſtianus:

In bene fundatae populos enavit Abydi.

Unus ſenſum percepit Andr. Papius:

At providus ille,
Signa notans turris, ne ſe nox falleret atra.

Sic Ovidius ep. 19: 35.

Protinus in ſumma vigilantia lumina turre
Ponimus, adſuetae ſigna notamque viae.

Intellige igitur Leandrum Abydum ſera nocte natantem reſpexiſſe Heronem lucernam tenentem, vel ipſam lucernam ex turre ſuſpenſam. Sic apud Ovidium ep. 18: 117. Leander:

Digredimur flentes, repetoque ego virginis aequor,
Reſpiciens dominam, dum licet, usque meam.

Ne quid tamen diſſimulem, longe felicius ſcenam conpoſuiſſe mihi videtur ingenioſiſſimus Naſo, quam Muſaeus, qui amatorem ſera nocte domum ſe referentem lucernae miniſterio uſum canit, ad quam oculos flectere debebat, cum Abydon verſus iter inſtituendum, quod ita procul dubio natatori difficillimum eſſe debuit. Praeterea, ſi lumen Leander e litore Abydeno vix videre potuit, ut refert Ovidius ep. 18: 31.

Lumina quin etiam ſumma vigilantia turre,

Aut

Πλῶε βαθυκρήπιδος ἐπ' εὐρέα δῆμον Ἀβύδου.

Παννυχίων δ' ὀάρων κρυφίους ποθέοντες ἀέθλους
Πολλάκις ἠρήσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνην.

Ἤδη καινόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὁμίχλη,
Ἄνδρασιν ὕπνον ἀγοῦσα, καὶ ὀ ποθέοντι Λεάνδρῳ·
Ἀλλὰ πολυφλόισβοιο πὰρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης
Ἀγ-

Aut videt, aut acies noſtra videre putat.

Iis enim verbis indicat lumen tantis tempeſtatibus noctu ſurgentibus obſcurius fulſiſſe, & aliquando vix apparuiſſe, quemadmodum Virgilius Æneid. lib. 6. v. 452.

Ut primum juxta ſtetit, adgnovitque per umbras
Obſcuram, qualem primo qui ſurgere menſe
Aut videt, aut vidiſſe putat per nubila lunam.

Quomodo, quaeſo, natator atra nocte id reſpexit? Quamvis id non adeo urgeam, cum ſecundum Muſaeum facile lumen videre potuit. Confer. v. 234. & ſeqq. Ovidius autem mari ſe commiſiſſe amatorem ſub auroram canit. ita enim ep. 18: 111.

Jamque, fugatura Titoni conjuge noctem,
Praevius aurorae Lucifer ortus erat.

Eo autem tempore lucernae nullus uſus.

230. Παννυχίων. Παννυχίη Baſil. cum plerisque, nec non Florente Chriſtiano qui vertit:

Tota nocte ambo furtivae murmura vitae
Optabant.

quo

Navigabat (*natabat*) profundi fundamenti ad
magnum populum Abydi.
Nocturnarumque consuetudinum clandestina
desiderantes certamina
Saepe optarunt, ut venirent cubiculum or-
nantes tenebrae.
Jam atrata cucurrit noctis caligo,
Viris somnum adferens, sed non amanti
Leandro;
Sed (*is*) multifremi apud litora maris
Nun-

quo quid ineptius? Quomodo enim, quaeso, amatores certamen amoris perficere cupidi *per totam noctem* optassent, ut *nox adveniret*? Recte igitur Παννυχίων retinui cum Rövero aliisque. Ceterum nota hic ut, vix subeunte Aurora digressi, mox iterum votis exoptent noctem amatores, quod eleganti ἐγκωμιολογίᾳ hic expressit Poëta. Similem observo apud Lucam Euang. cap. 24: 31. Αὐτῶν δὲ διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν. Quam paucis verbis hic describitur, quomodo Christus ex oculis discipulorum evanuerat? Ne mora scilicet longior esset in descriptione, quam ipsa re, ut loquitur Vir Acutissimus Jer. Marklandus ad Stat. Sylv. l. 2. v. 144. Vid. & ad illum locum Elegantissimus Gevartius Papin. Lection. cap. 17. p. 66. & praeterea idem Marklandus ad 2. l. 146. nec non 3. l. 135. in Addendis. qui usum hunc in locutionibus variis ostenderunt.

231. Θαλαμηπόλοι. περὶ τὸν Θαλαμὸν διατριβόντες. FRANCIUS. Nonnus Dionys. lib. 7. p. 218. l. 33.

Καὶ γλυκερὴν μήνιτε Διὸς Θαλαμηπόλοι ἔριν.

236. Πο-

Ἀγγελίην ἀνέμιμνε φαεινομένων ὑμενέων,
Μαρτυρίην λύχνοιο πολυκλαύστοιο δοκεύων·
Εὐνῆς τε χρυσῆς ἀλεομένου ἀγγελίωνα·
Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμίχλην
Ἠρώ, λύχνον ἔφαινεν ἀπαιτομένοιο δὲ λύχνου
Θυμὸν Ἔρως ἔφλεξεν ἐπειγομένοιο Λεάνδρου·
Λύχνῳ καιομένῳ συνέκαιετο, παῖς δὲ θαλάσσῃ

Μαι-

236. πολυκλαύστοιο. *multum defleudi*, si sic legendum. Aliae editiones πολυκλαύτοιο (ut Basil. aliaeque multae.) Forte scribendum πολυκλήτοιο, *quam identidem in vocat lucernam.* Cephalus apud Ovidium 7. Metam. Caligula apud Sueton. cap. 50. Catull. 51. Confirmat hanc conjecturam Leander apud Ovidium v. 30. & mox ipse Musaeus. FRANCIUS. Sed, quod pace viri Doctissimi dixerim, locus Ovidii parum juvat:

Rupe sedens aliqua spectato littora tristis,
Et quo non possum corpore, mente feror.

Nihil hic de invocata lucerna, ut nec in seqq.

Lumina quin etiam summa vigilantia turre
Aut videt, aut acies nostra videre putat.

Neminem in hac emendatione moveat quod voces πολύκλαυτος & πολύτλητος nimis differant; Videtur enim olim lectum πολυτλήτοιο, cum facilis permutatio literarum κ & τ. Voces autem illas confundi patet ex v. 330. ubi πολυτλήτοιο edidit Röverus ex Codicibus, cum in aliis πολυκλαύτοιο, quae lectio ex glossa in utrumque locum inrepsit forte. Vulgatam

Nuntium opperiebatur lucentium nuptiarum,
Teſtimonium (*ſignum*) lychni lugubris obſervans,
Lectique clandeſtini procul ſpeculantem nuntium.
Ut vero vidit nigrae obſcuram noctis caliginem
Hero, lychnum oſtendit: accenſo vero lychno
Animum Amor uſſit feſtinantis Leandri:
Lychno ardente ipſe etiam ardebat. ad mare autem
Inſa-

tam tamen, ne quid diſſimulem, lectionem defendere poſſes admiſſa prolepſi, quam non videtur adtendiſſe Vir Acutiſſimus, λύχνον nimis ſubito πολύλαυτον vocari ratus, quod me quoque olim adeo offendebat, ut de ſanitate loci dudum dubitaverim. Optime hanc prolepſin expreſſit Papius vertens:

Luminis indicium exſpectans, miſerabile quandam.

Atque ita Virgilius Æneid. lib. 7. v. 717.

Quosque ſecans infauſtum interluit Allia nomen.

Lucerna autem πολύλαυτος vocatur, quae extincta leti cauſſa fuit Leandro; quemadmodum Virgilius Æneid. 3: 138.

Miſerandaque venit.

Arboribusque ſatisque lues.

Ubi Servius: MISERANDA] *Metonymia, quae miſeranda facit.*

241. Πὰς ϛ θαλάσσης. θαλάσσης Baſil. cum pluribus. Prius Röverum ſecutus tamen recepi. Supra v. 32.

Πύργον ἀνὰ πρόγονον θαλάσσης γείτονι ναῖε θαλάσσῃ.

Ubi ipſum vide.

Μαινομένων ῥοθίων πολυηχέα βόμβον ἀκόν-
των
Ἔτρεμε μὲν τοπρῶτον, ἔπειτα δὲ, θάρσος ἀ-
είρας
Τοίοισι προσέλεκτο παρηγορέων φρένα μύ-
θοις·
Δεινὸς Ἔρως, καὶ πόντος ἀμείλιχος· ἀλλὰ θα-
λάσσης
Ἐστὶν ὕδωρ, τὸ δ' Ἔρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυ-
χον πῦρ.

Λάζεο

245. Θαλάσσης Ἐστὶν ὕδωρ. Ἐκτὸς Rondellus non inconcinne. FRANCIUS. Vulgatae certe lectioni praestat, in qua nullus sensus, qui ita optimus surgit. Berglerus legebat ἀμείλιχον, vel θάλασσα, atque hoc probat Röverus, a quo non discedo. Certe emendatio facillima. ita v. 241. pro θαλάσσῃ plures scribunt θαλάσσης. Conferri autem cum hoc loco debet Anacreon Od. 14: 9.

Τί μ' βαλάμισθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

Vertit Henr. Stephanus:

Nam cur petamur extra,
Quum praelium sit intus?

Ubi legendum ἐκούσης, vel ipsa interpretatio docet. Charmides apud Ach. Tatium lib. 4. p. 233. ἐπὶ πόλεμον νῦν ἐξελεύσομαι βιαίων· ἔνδον μοι τῆς ψυχῆς ἄλλος πόλεμος κάθηται. κ. τ. λ. Elegantissime Ovidius ep. 18: 89.

Frigora ne possim gelidi sentire profundi,
Qui calet in cupido pectore, praestat Amor.

Conferri potest con nostro Poëta Nonnus Dionys. lib. 35. p. 876. l. 5. de Morrheo se lavante:

Ψυχρῇ ὃ δίεμας φαίδρυνε θαλάσσῃ,
θεῖς-

Insanarum undarum multum sonantem fremitum audiens
Tremebat quidem primo, postea vero audaciam attollens,
Talibus adloquebatur consolans mentem verbis:
Gravis Amor, & mare inplacabile: sed maris 245.
Est aqua, verum Amoris me urit intestinus ignis

Ad-

Θέρμον ἔχων Παφίης ὀλίγην βέλος.

Lib. 42. p. 1084. l. 3.

Ψυχρὸν ὕδωρ Διόνυσε μάτην πίες· ἐ δύναῤῥαι ἡδὺ
Σβέσται δίψαν Ἔρωτος ὅλος ῥόος ὠκεανοῖο.
Εἶρπε σὺν γενέτην, ὅπ πολὺν οἶδμα περήσας
Νυμφίος Εὐρώπης οὐκ ἔσβεσεν ἱμερόεν πῦρ. κ. τ. λ.

Sic lib. 7. p. 216. l. 29.

Ἀκιδνοπέτηι ἢ βελέμνωι
Βαρὺς Ἔρως ἔφλιξεν αἰσυπήεν κεφαλάν.
Οὐδὲ χύσις νιφετοῖο καὶ ἐ φλογέην φορῆι
Ἀστραπὴ χραίσμησιν.

Seneca Hippolyt. v. 334.

Spicula cujus sentii in imis
Caerulus undis grex Nereidum
Flammamque nequit relevare mari.

Illud autem ἐνδόμυχον πῦρ occurrit lib. 4. p. 122. l. 17. lib. 25. p. 674. l. 9. lib. 42 p. 1104. l. 9. Quemadmodum πόντος ἀμείλιχος, lib. 4. p. 122. l. 17. loco gemino:

Ἀλλ' ἐρέω ὅπ πόντος ἀμείλιχος· οὐκ ἀλεγίζω
Μαινομένης ῥοθίοιο.

Qui locus priori Bergleri conjecturae adversatur.

Ἀλλὰ σὺ μὲν, καρδίη, μὴ δείδιθι νήχυτον ὕδωρ.
Δεῦρό μοι εἰς Φιλότητα· τί δὴ ῥαθίην ἀλεγίζεις;
Ἀγνώσσεις, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης,
Καὶ κρατέει πόντοιο, καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;
Ὡς εἰπὼν μελέων ἐρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον
Ἀμφατέρῃς παλάμῃσιν, ἑῷ δ' ἔσφιγξε καρήνῳ,
Ἠϊόνος δ' ἐξῶρτο, δέμας δ' ἔρριψε θαλάσσῃ.
Λαμπομένην δ' ἔσπευδεν ἀεὶ κατεναντίον λύχνου,
Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόσολος, αὐτόματος νῆυς.
Ἠρῳὸ δ' ἠλιβάτοιο Φαεσφόρος ὑψόθι πύργου,
Λευγαλέης αὔρῃσιν ὅθεν πνεύσειεν ἀήτης
Φάρεϊ πολλάκι λύχνον ἐπέσκεπεν, εἰσόκε Σηστῷ
Πολλὰ καμὼν Δείανδρος ἔβη ποτὶ ναύλοχον ἀκτήν.
Καὶ μιν ἔδυ ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν· ἐκ δὲ θυράων

Νυμ-

252. Ἀμφατέρῃς. Ἀμφοτέρῃς Basil.

255. Ἐών. Whitfordi editioni hanc, quae exciderat, vocem addidit FRANCIUS.

256. Φαεσφόρος ὑψόθι πύργου. Primam vocem ad Heronem referri nemo non videt, & tamen fraudi fuit Elegantissimo Whitfordo, ut liquet ex ejus interpretatione:

Hero flammiferae sed summo in vertice turris.

Quasi

Adſume ignem, cor, ne time effuſam aquam:
Ades mihi ad amorem; cur fluctus curas?
Ignoras, quod Venus nata ſit e mari,
Et dominatur ponto, & noſtris doloribus?
Sic fatus membra amabilia exuit veſtem
Ambabus manibus, ſuoque adſtrinxit capiti;
Littoreque exſiluit, corpusque dejecit in mare,
Splendentemque feſtinabat ſemper adverſus lychnum,
Ipſe remex, ipſe claſſis, ipſe ſibi navis.
Hero autem alta lucifera in turri,
Perniciosis auris undecumque ſpiraret ventus,
Veſte ſaepe lucernam tegebat, donec Seſti
Multum fatigatus Leander venit ad portuoſum littus;
Et ipſum ſuam ad turrim deduxit; ad fores vero

Spon-

Quaſi ſcriptum fuiſſet φαεσφόρε, niſi, quod malo, vir Doctus ob carminis leges inverterit epitheton.

257. Λευγαλέης ἄυρησιν, Forte Λευγαλέαις ἄυρηισιν, ut Plantin. FRANCIUS.

Favet ex parte Baſil. aliaeque plures apud Röverum in quibus ἄυραισιν. Sed nihil muta.

259. Ποτὶ ναύλοχον. Sola Baſil. editio ſcribit ποτὶ ἄυλοχον.

Νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ,
Ἀφροκόμης βαθάμιγγας ἔτι ζάζοντα θαλάσσης,
Ἦγαγε νυμφοκόμοιο μυχὸς ἐπὶ παρθενεῶνος,
Καὶ χρόα πάντα καθῆρε, δέμας δ' ἔχριεν ἐλαίῳ
Εὐοδμῳ, ῥοδέῳ, καὶ ἀλιπνόον ἔσβεσεν ὀδμήν.
Εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυζώστοις ἐνὶ λέκτροις
Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλήνορας ἴαχε μύθους.

Νυμφί-

261. Σιωπῇ. σιοπῇ Whitf.

264. Ἔχειεν. Alios scribere ἴχελσεν Pareus notat.

265. Ῥοδίῳ. Daniel Pareus, quamvis ediderat ῥοδείῳ, nec ullam diversitatem lectionis memorat, tamen hanc cedro dignam dedit notam: ἐλαίῳ ῥοδίῳ] Coelius Rhodiginus lib. 27. cap. 26. Antiq. Lection. notat ex Plutarcho. ῥόδον dici, ὄπρεῦμα πολὺ τῆς ὀδμῆς ἀφίησι, διὸ καὶ τάχιστα μαραίνεται. Alii λὼ ἔ ὄζειν inflectunt, quod est *olere*. Sed nihil haec ad Musaeum, qui ῥόδιον ἔλαιον vocat, quod Homerus Iliad. τ. v. 186. de Venere Hectorem mortuum lugente,

Ῥοδόεντα δὲ χεῖεν
ἐλαίῳ
Ἀμβροσίῳ.

Quem locum respexit Pollux lib. 6. cap. 19. segm. 104. τὸ ῥόδιον ἔλαιον, ῥόδιον ὄμηρος καλεῖ. ubi Vid. Jungermannus; quem miror illud ῥόδιον in ῥόδινον mutare, cum ῥόδιος obvia sit vox, quae ni placeat, aeque commode legere poteris ῥόδιον, ut Musaeus aliique non pauci. De ipso olei usu latius in Animadversionibus dicam.

267. Ἴαχε

Sponſum anhelantem complexa ſilentio,
Spumeas ex capillis guttas adhuc ſtillantem maris,
Duxit ſponſam ornantis ad penetralia virginalis cubiculi.
Et cutem totam abſterſit, corpusque unxit oleo
Bene olenti, roſeo, & mare ſpirantem exſtinxit odorem. 265.
Adhuc autem anhelantem alte ſtratis in lectis
Sponſum circumfuſa blanda (*haec*) emiſit verba:

Sponſe

267. Ἴαχε μύθους. Ita Henr. Stephanus. Alii Codices ἴσχει. FRANCIUS. atque ita Baſil. editio cum pleriſque aliis, quemadmodum ſaepe Nonnus in Dionyſiacis & Paraphr. Joannis. In Vaticano Codice ſcribitur ἴσχε, an voluit ἴσχεθ? Ita Tryphiodorus de Excidio Ilii v. 256.

Λιτομένους ἔ γέροντα δολοπλόκου ἴσχεν μῦθον.

v. 419.

Μάτην ἔ χρὴ ὄπιν ἴσχειν.

Niſi cum Rövero latere ἴαχε velis, quod verum puto, atque ita multi Codices: Quin & Andreas Papius ita jam olim legendum monuit, quod veriſſimum eſſe vel Nonni imitatio docet, qui centies hanc locutionem uſurpavit. Ita Dionyſ. lib. 1. p. 14. l. 2.

Τοῖον Ἴακε παρήορος Ἀχλὺς ἀὴς ἴαχε παύσας

lib. 2. p. 52. l. 28.

Λιπτόωσις ἐομάτεσσι καὶ λύτροσιν ἴαχε φωνήν.

Confer lib. 16. p 452. l. 4. lib. 29. p. 548 l 18 & l. 27. & innumeris fere aliis

Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἃ μὴ πάθε νυμφίος ἄλλος·
Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἄλις νύτοι ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Ὀδμὴ τ' ἰχθύοεσσα βαρυγδούποιο θαλάσσης·
Δεῦρο, τεὸς ἱδρῶτας ἐμοῖς ἐνικάτθεο κόλποις.
Ὣς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν· ὁ δ' ἀὐτίκα λύσατο μίτρην,

Καὶ

liis locis, etiam in conpositis. Absolute quoque occurrit lib. 4. p. 134. l. 23.

Καὶ οἱ ἀτυζομένῳ λαοσσόος ἴαχε δαίμων.

Et ipsi trepidanti populos servantem emisit vocem Dea

Ita vertitur, quasi scriptum λαοσσόον, sed male. λαοσσόος δαίμων est Pallas, de qua ibi sermo. ἴαχε autem saepissime ita occurrit, ut lib. 10. p. 286. l. 10. &c.

268. Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἃ. in Codice Veneto legi πολλ' ἴπαθες πὸ, quam lectionem forsan quoque a manu glossatoris provenire Röverus notat. Nihil certius, esse vel violatae metri leges evincunt: ᾱ enim quod conripitur, ut hic ἃ, produci deberet, quod intolerandum. Fateor idem dixisse Homerum Odyss. Θ. v. 155. quod notat Röverus, nec non I. v. 492. Iliad. Φ. v. 607. &c. Sed nostrum eo respexisse minime credo. Quid? quod elegans illa repetitio vocum in initio versus plane ita perditur. Haec autem Nonno, cujus exemplum secutus Musaeus videtur, in deliciis habita, sic Dionys. lib. 5. p. 165. l. 1.

Δειπνολίης πάδας αἶδε, καὶ ἐν ἰφθίσσατο παρσὶ·
Δειπνολίης πάδας εὗρε, καὶ ἐν ἴδε κύκλα παιδίλων.

Ita pag. 166. l. 2, 3. lib. 15. p. 428. l. 3, 4. lib. 16. p. 458. l. 29.

Ὦμοι

Sponſe, multa tuliſti, quae non paſſus eſt ſponſus alius;
Sponſe multa tuliſti; ſatis tibi eſt ſalſae aquae,
Odorisque piſcoſi graviter frementis maris:
Huc ades, tuos ſudores meis depone in complexibus.
Sic illa haec locuta eſt; ille vero ſtatim ſolvit zonam,

Et

Ὦ μοι παρθενίης, τὴν ἥρπασεν ἶφιον ὕδωρ,

Ὦ μοι παρθενίης, τὴν ἥρπασεν ὕπνος ἐρώτων,

Ὦ μοι παρθενίης, τὴν ἥρπασε Βάκχος ἀλήτης.

lib. 19. p. 510. l. 2.

Σὸν Στάφυλον, Διόνυσε, κατεύνασε χάλκεος ὕπνος,

Σὸν Στάφυλον, Διόνυσε, Χαρωνίδες ἥρπασαν ἄυραι.

p. 512. l. 18, & 19. lib. 22. p. 582. l. 14, 15. lib. 24. p. 632. l. 15, 16. lib. 36. p. 892. l. 2, 3. lib. 40. p. 1024. l. 15.

Τίς με λαβὼν κομίσειε τὸ ἰσοφαρίζον πίμπλη Δάφνης;

Τίς με λαβὼν κομίσειε τὸ εὐρυείθεον Ὑδάσπην.

lib. 46. p. 1194. l. 9.

Οἷον θῆρα δάμασσας ἰχέφρονα τέκνον Ἀγάυης;

Οἷον θῆρα δάμασσας, ὃν μητέρη τέκε γαστής;

Οἷον θῆρα δάμασσας, ὃν ἰσοπέρμονα Ἔχιδνα;

Δέχεο σεῖο λέοντα, καὶ εἰσίκε τοῦθον ἀείρω.

Δέχεο σεῖο λέοντα, καὶ Ἀγαυὴν σέο μήτης.

Confer praeterea lib. 47. p. 1124. l. 11, 12. & l. 31, 32. lib. 48. p. 1278. l. 3, 4. & l. 32, 33. p. 1296. l. 18, 19. Quae minoris momenti loca mitto. Vid. & quos laudat Pareus ad h. l.

272. Μίτρην, B. & Par. μίτρων

Καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀρισσονόῳ Κυθερείης.
Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος· ἔην λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων.
275. Οὐ ζυγίην Ἥρην τις ἐπευφήμησεν ἀοιδός·

Οὐ

μήτρην apud Röverum ſcribunt; quemadmodum & exemplar Bergleri, qui tamen recte nihil mutat. Permutatio enim harum vocum in Codicibus trita. Apud Polluc. 4. 18. 116. pro μίτρα MS. apud Jungermannum habet μίτρα. Sic in Dionyſio Halicarn. lib. 2. p. 129, χιτῶνας ποικίλους χαλκίαις μίτραις κατεζωσμένους. pro μίτραις emendanti Demitero ad Roſin. Antiq. p. 416. omnino ſubſcribo. Hoc tamen defendit Phavorinus in V. Μίτρη. Μίτρην λῦσαι λέγεται φυσικῶς. λύσις δέ ἐστιν, ἡ κύησις· λέγεται δὲ καὶ κατὰ ἰσοβαρῆ· αἱ δὲ πρῶτον πάντυσαι, λύσαι τὰς ζώνας ἀνέλυθησαν τῇ Ἀρτέμιδος (Legendum forte ἀνελύθεσαν τῇ Ἀρτέμιδι, certe τῇ Ἀρτέμιδι ut patet ex V. Μίτρα. & Scholiaſta Apollonii Rhodii ad Argon. lib. 1. v. 288. quem ad verbum deſcripſit) ὅθεν καὶ λυσιζώνου Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐν Ἀθήναις. Eadem repetit in V. Μίτρη. unde patet ipſum putaſſe voces has ejusdem eſſe ſignificatus. Sed Phavorinus deceptus prava lectione videtur hanc adnotationem nobis cudiſſe, quod & alias Grammaticis non inuſitatum. Eadem menda adhuc inſedit Nonno Dionyſ. lib. 15. p. 416. l. 91.

Παρθενίκην ἀδάμαστον ἀτάρβαλον εἰς γάμον ἕλκων

Σφίγξιν ἐπὶ δαπίδοιο· ζωννυσάμενος ἢ κονίῃ

Χερσὶν ἐρωμανέεσσιν ἀπισφρηγίσσατο μίτρην.

Virginem indomitam improbum in concubitum trahens

Complexus eſt ſuper ſolum. Extentus vero in pulvere

Manibus amore inſanis teſignavit coronam muliebrem.

Legendum omnino μίτρην, quod

Et leges inierunt benevolae Veneris.
Erant nuptiae, sed sine choreis; erat lectus,
sed sine hymnis;
Non zygiam (*jugalem*) Junonem quisquam
invocavit Poëta;

Non

quod sequentia clarissime docent, quin l. 27. diserte vocat

Κύκλαδα μίτρην.

Interpres, qui legisse videtur μίτρην, vertit *coronam muliebrem* favente Phavorino qui notat in V. Μίτρα λέγεται ὁ γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς διάδεσμος. Sed haec ad Nonnum nihil, ut quivis videt. Eundem errorem conmissum a P. Fabro & Parco in hoc Musaei loco interpretando latius in Animadversionibus refutabo.

275. Ζυγίην Ἥρην. Legendum cum Falkenburgio Ἥρην. Atque ita Edit. Plantiniana. *Juno Pronuba.* (V. Servius ad Virgil. Æneid. 4. v. 45. & 59.) Sic & emendarat Leopardus Miscell. 20: 5. V. ad hunc locum Pareum, & Falkenburgium ad Nonnum. Ἥρην jam olim & ipse emendaveram, quo nihil verius. FRANCIUS. Editio Basil. Ἥρην cum reliquis omnibus, etiam fere MSS. tantum P. Vo. & Kromaj. & post hos Elegantissimus, quem consuli velim omnino, Ruverus Ἥρη ediderunt, quos merito secutus sum. Ita Pollux lib. 3. cap. 3. Segm. 39. διὰ τοῦτο καὶ Ἥρα πάλεια, ἡ ζυγία. V. Kuhnius. Nonnus Dionys. lib. 32. p. 804. l. 9.

Οἶδα γὰρ ὡς ζυγίη κικλήσκομαι.

Quae verba ipsius Junonis. ibid. l. 25.

Ἥ ῥα καὶ αὐτὴ
Ὥς ζυγίη γεγαυῖα, καὶ ὡς μεδέουσα γενέθλης
Κυπελλίοις βελίσσοιν ἐϊσταμένη θαλάμοιν.

lib. 47. p. 1226. l. 25.

Αὐτὰρ γὰρ Ἥρης,
Ἣν ζυγίην καλέουσιν, ἀπειρογάμοιο θεαίνης.

ibid. ἀοιδός. Sic Basil. cum plurimis. In aliis ἀείδων.

276. Δεῖν

Οὐ δαίδων ἥψαπτε σέλας θαλαμηπόλον εὐ-
νήν.
Οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεσκίρτησε χορείῃ,
Οὐχ ὑμέναιον ἄεισε πατὴρ, καὶ πότνια μή-
τηρ·
Ἀλλὰ λέχος σορέσασα τελεσσιγάμοισιν ἐν ὥ-
ραις
Σιγὴ πασὸν ἔπηξεν, ἐνυμφοκόμησε δ' ὁμί-
χλη·
Καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν ἀειδομένων ὑμεναί-
ων.
Νὺξ μέν ἔην κείνοισι γαμοστόλος, οὐδέ ποτ' Ἠὼς
Νυμφίον εἶδε Λέανδρον ἀριγνώτοις ἐνὶ λέκ-
τροις.

Νήχε-

276. Δαίδων. δᾳδων. Basil. editio.

280. Σιγὴ πασὸν ἔπηξεν. Dum verso Pollucem lib. 3. cap. 3. Segm. 37. Ὃ ἦ ἀφὴ τὴ ἐυνὴ παραπέτασμα πασός. *Sed velum lectum ambiens cortina.* incidi in eam cogitationem, an non πασὸς hic esset *velum tori*, quemadmodum jam Scaligerum lib. 3. Poët. cap. 101. cepisse notat Pareus. Sed attentius locum considerranti vulgatam interpretationem loco non movere tutius esse videtur.

290. Κρυπταδίη---φιλότητι. Ita locutum Mimnermum docet Pareus his versibus:

Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι,
Κρυπταδίη φιλότης, καὶ μείλιχα δῶρα, καὶ εὐνή.

Pro μείλιχα (bis editur in Comment. ejus μειλίχια, quod

Non taedarum inluminabat splendor, nuptialem lectum;
Neque peragili quisquam saltavit chorea;
Non hymenaeum cantavit pater, & veneranda mater;
Sed lectum sternens perficientibus nuptias in horis
Silentium thalamum fixit, novam nuptam vero ornavit caligo; 280.
Et nuptiae erant longe a canendis hymenaeis.
Nox quidem erat illis nuptiarum ornatrix, neque umquam Aurora
Sponsum vidit Leandrum valde (ipsi) notis in lectis.

Nata-

quod ineptum esse metri leges violatae docent) δῶρα Pareus emendat μειλιχιόφρα τῇ ἰυγῇ. Omnia enim singulariter poni. Sed debuisset saltem aliqua auctoritate stabilire vocem hanc, quam, donec id praestitum video, a Graeca civitate prohibendam puto. Quod objicit omnia singulariter poni futile est, cum saepius contrarium apud Scriptores obtineat. Mihi videtur Poëta μειλιχίη δῶρα vocare, quae alii δῶρα Ἀφροδίτης. vocem autem Ἀφροδίτης omisisse videtur, quia versu proxime praecedente dixerat:

Τίς δ' βίη; ἢ ἦ πειθὼ οὐ πᾶς χεύεται Ἀφροδίτης;

Quae verba laudarunt Interpretes Horatii ad lib. 1. ep. 6. v. 65. Et si vel non praecessisset vox Ἀφροδίτη recte locus se haberet. Non adeo

Νήχετο δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον Ἀβύδου

Ἐννύχιος· ἀκόρητος ἔτι πνείων ὑμεναίων.

Ἡρὼ δ' ἐλκεσίπεπλος, ἐὸς λιπέσα τοκῆας,

Παρθένος ἠματίη, νυχίη γυνή· ἀμφότεραι δὲ

Πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν Ἠοῦς.

Ὣς οἱ μὲν φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγκην

Κρυπταδίῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων Κυθερείῃ.

Ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον· αὐδ' ἐπὶ δηρὸν Ἀλλήλοις

adeo dissimili certe modo fulmen; quod *Jovis ignis* dicitur, *ignem* simpliciter vocat Statius Theb. lib. 6. v. 407.

Amnibus bibernis minor est; minor impetus igni.

Ubi alii *A. b. m. & Jovis*, *impetus*, *igni.* &c. Sed cum viro Erudito in Observ. Miscell. Vol. I. p. 320. vulgatam lectionem omnino praeferendam existimo. Δῶρα autem Ἀφροδίτης saepe memorantur a Poëtis. Ita locutus Hesiodus Scut. Herc. v. 47.

Παννύχιος δ' ἀΐ' ἔλικτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,

Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Virgilius Æneid. lib. 4. v. 33.

Nec dulcis natos, Veneris nec praemia noris.

Ubi Servius: VENERIS PRAEMIA] *id est voluptates. Homerus*, τοῦδε δῶρα Ἀφρο-

Natabat autem in regione positi rursus ad populum Abydi

Nocturnos insatiabilis adhuc spirans hymenaeos:

Ast Hero, longa induta veste, suos latens parentes, (*clam parentibus*)

Virgo diurna (erat,) nocturna mulier. utrique autem

Saepe optarunt descendere ad occasum auroram. (*solem*)

Sic hi quidem amoris abscondentes necessitatem

Occulta delectabantur inter se Venere.

Sed exiguo vixerunt tempore; nec diu

In

φροδίτης. Atque ita scriptores omnia illa, quae curae Deorum singulorum adtribuit antiquitas, ipsorum δῶρα, *dona*, *praemia*, *muneraque* vocant. De vino Orpheus in Fragmento apud Grotium ad Germanici Phaenomena pag. 5.

Σφαλόμενοι δώροισι χορεύματα νίσετο Λυαίῳ.

Ut feliciter Vir Illustrissimus emendavit pro Βάκχῳ. Virgilius Georg. lib. 2. v. 454.

Quid memorandum aeque Baccheïa dona tulerunt?

Quo respexit Boëthius de Consol. Philos. l. 2. Metr. 5. v. 6.

Non Bacchica munera portant

Liquido confundere mella

291. οὐδ' ἐπὶ δηρὸν. Sic ex optimis Codicibus edidit Doctiss Röverus, quem secutus sum. Homerus Iliad. l. v. 415.

Ω'λετ

Ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων·
Ἀλλ' ὅτε παχνήεντος ἐπήλυθε χείματος ὥρη,
Φοινικαλέας δονέουσα πολυστροφάλιγγας ἀέλλας,
Βένθεα δ' ἀσήμιστα καὶ ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσσης
Χειμέριοι πνείοντες ἀεὶ στυφέλιζον ἀῆται,
Δαίλαπι μαιστίζοντες ὅλην ἅλα· τυπτομένης δὲ
Ἤδη νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε δίχθαδι χέρσῳ
Χει-

Ω᾽λεσέ μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αὐτῷ
Ἔσσεται. Il. Φ. v. 41. Iliad. Ψ. v. 391.
Ἔνθ᾽ οἱ γ᾽ αὖτε ἔπι δηρὸν ἀφίσταντο.

Quem locum adduxit Röverus. Basil. cum multis aliis καὶ δέ π δηρὸν quo faciunt tres, in quibus ο. τ. δηρὸν. Sed Röverus ibi potius legendum putat κὰδ᾽ ἔπι δηρὸν. nec dissentio. Homerus Iliad. Ε. v. 119.

Οὐδέ με φησὶ
Δηρὸν ἔτ᾽ ἔμψυχον λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.

Ψ. 284.

καὶ δέ σ᾽ ἔολπα
Δηρὸν ἔτ᾽ ἀνσχήσειν.

N. 895.

Ἀλλ᾽ ἢ μάν σ᾽ ἔπι δηρὸν ἀνήξομαι ἄλγεα πάσχων.

Aliisque locis. Alterum tamen defendit locus, qui exstat Iliad. Β. v. 435.

Μηκέτι νῦν δήθ᾽ αὖθι λεγώμεθα, μηδέ π δηρὸν
Ἀμβαλλώμεθα ἔργον.

Sed & ibi emendandum puto μηδ᾽ ἔπι δηρὸν.

294. Πολυστροφάλιγγας. πολυστροφάλυγγας editio Basil.

295. Θέμεθλα. Basil. θέμειθλα.

296. Χειμέριοι. χειμέριον legere Cel. Dorvillium monui supra ad v. 13.

ibid. ἀεὶ στυφέλιζον. ἐπεστυφέλιζον Basil.

298. Ἀπὸ

In vicem fruebantur multivagis nuptiis;
Sed quando pruinosae venit hiemis hora,
Horrendas commovens multarum vortigi-
num procellas,
Profunditatesque infirmas & madida funda- 295.
menta maris
Hiemales spirantes semper verberabant venti,
Turbine percutientes totum mare; vapulante
autem (*eo*)
Jam navem nigram fregerat bifida (*in*) terra
Hiema-

298. Ἀπίκλασι διχθάδι χίρσω. Steph. ἀπίκλυσι. Papius ἀπίκλισι pro ἀπίκλασι. ἐπέκλυσι Regius. ἄπωκ. vetus liber in margine. FRANCIUS. Vix difficilior in toto Musaeo locus exstat, certe qui me magis exercuit. Pareus putat respici ad morem Veterum, qui naves hyeme in partes solvebant, de quo Hesiodus in Ἔργοις. v. 627.

Οὖλα δ' ἐπάρμενα πάντα
πῶ ἐγκάθιο οἴκῳ,
Εὐὐσμως τολίσας νηὸς πτέρα
ποντοπόροιο,
Πηδάλιον δ' ἐυεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.

Armamenta vero dispositа omnia domi tuae repone,
Recte contrahens navis alas pontigradae.
Clavum vero fabrefactum super fumum suspendito.

Sed an naves demtis armamentis, velis clavoque *frangi* dici queunt? Id nondum credo. Miror ipsum non emendasse διχθάδα; ita clarius certe significaretur navis in duas partes fracta, quemadmodum legisse Scholiasten videntur indicare haec verba: τότε τὴν βαθεῖαν νεῶν εἰς δύο διέλυσεν εἰς τὴν ἤπειρον. quae ita restituit Gronovius: διελὼν εἰς τὴν γῆν ἤγαγεν. Longe eruditior est conjectura Cel. Dorvillii qui legit:

Χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλύσκαζων ἄλα ναύτης.
Ἀλλ' ὁ χειμερίης σὲ φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
Καρτερόθυμε Λέανδρε· διακτορίη δέ σε πύργοι,
Ἠθάδα σημαίνουσα Φαεσφορίην ὑμεναίων,
Μαινομένης ὤτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
Νη-

Τυπτομένην ϛ'

Ἤδη νῆα μέλαιναν ἀνέλκυσε διχθάδι χέρσῳ.

ἀνέλκειν & ἀνελκύειν *subducere navem* usitatissimae locutiones in hac re. Longus Pastor. II. pag. 41. loco gemino: ὁ γὰρ ἀσφαλὴς ἐδόκει, μεταπωρινὸς ὥρας ἐσώσης, ἐνθαλπτούσης· ὥστε καὶ τὴν ναῦν ἀνεῖλκον ἐπὶ τὴν γῆν, νύκτα χειμέριον δεδοικότες. pro ὥρας ἐσώσης P. Moll emendat ἐνεσώσης. Notum autumni tempestates & imbres timentes Veteres naves subduxisse. V. Hesiod. in Ἔργοις v. 674. & seqq. Hunc esse verum verborum sensum fere persuadeor: nam quod Kromajerus in Diss. & nota ad h. l. magno conatu probare nititur naves hyeme ulteriori usui ineptas frangi, certe nostro loco, ubi hyemalis temporis instantis est descriptio, convenire, nondum persuasit. Nec credo νῆα μέλαιναν contra receptam significationem notare *usu vitiatam navem*. Nec quid sit διχθας χέρσος adhuc satis liquidum mihi videtur. Kromajerus putat *esse litus* vel *portum*; διχθάδα dici, quia interfluente aqua dividuntur littora, ut Hellesponti, & ipso in portu hinc atque hinc vastae rupes. Ego ampliandum censeo.

303. Μαινομένης ὤτρυνεν. Basil. cum novem aliis scribit Μαινομένης σ' ὤτρυνεν, quod forte non de nihilo, si totum locum perpendas:

διακτορίη δέ σε πύργοι

Ἠθάδα σημαίνουσα Φαεσφορίην ὑμεναίων,

Μαινομένης σ' ὤτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης.

Vides Pleonasmum pronominis σὲ non plane inelegantem, & forte inepto librario indignum. Plane sicut Hesiodus in Fragmen-

Hiemale & infidum vitans mare nauta.
Sed non hiberni te timor coërcebat maris,
Magnanime Leander; nuntius sed te turris,
Consuetam significans lucem nuptiarum,
Furentis inpulit securum maris,

Cru-

mento ex Scholiaste Lycophronis:

Ὃς μὲ μαχεὸν γο ἴθηκας ἴχαν αἰῶνα βίοιο
Ἐπτά μ' ἔτη ζώειν γυναὸς μερόπων ἀνθρώπων.

Euripides in Phoenissis:

Ἐμοὶ μὲν, εἰ χρὴ μὴ κατ' Ἀθήνας χθόνα
Τεθράμμεθ', ἀλλ' ὦν ξυνετὸς μοι δοκεῖ λέγειν.

Judas in Epist. v. 5. Ὑπομνῆσαι ὑμᾶς βούλομαι, εἰδότας ὑμᾶς ἅπαξ τοῦτο. Vid. omnino Vir Elegantissimus L. Bos ad ep. Pauli ad Roman. 7: 12. & quae notarunt Cl. Salmasius, & Cel. Dukerus ad Flor. lib. 2. cap. 6. §. 19. Non raro autem literas, syllabasque duplicandas omiserunt. Ita in Vibio Sequestro pro: *Achelous per Rhebiorum fines in Maliacum mare decurrit*, Doctiss. Hesselius recte restituit *per Perrhaebiorum f.* In Floro 2. 2. §. 13. pro *circa Camerinensium saltum* plurimi Codd. scribunt *circa Merinensium s.* Vid. Salmasium ad 1. 13. §. 17. & omnino Witholium in Specim. Gunther. cap. 3. ubi plurima loca simili modo conrupta feliciter sanavit. Sed cum in reliquis omnibus habeatur Μαινομένης ἄτρυνεν, & saepe ita literae geminentur nihil mutare ausus fui. Suspicabar aliquando

Μαινομένη σ' ἄτρυνεν ἀφισθήσαντα θαλάσσῃ.

parva admodum mutatione; nam θαλάσσῃ & θαλάσσης &c. permutari jam vidimus in his notis. Quam facile autem literae sequentis vocis priori adhaereant & vicissim nemini latet. Conf. v. 259. v. 184. &c. Ut autem ἀτρύνειν πολὺ δῶμα dixit Homerus Odyss. p. v. 75.

Τήλεμαχ', αἶψ' ἄτρυνον ἐμὸν πολὺ δῶμα γυναῖκας.

Musaeo dicere licuit ἀτρύνειν εἰς θάλασσαν, vel θαλάσ-

Νηλειὴς καὶ ἄπιστος. ὄφελλε δὲ δύσμορος Ηρὼ

295. Χείματος ἰσαμένοιο μένειν ἀπάνευθε Λεάνδρου,
Μηκέτ' ἀναπτομένη μινυώριον ἀστέρα λέκτρων.

Ἀλλὰ

ἀέσσῃ, ut eleganter tertius casus pro quarto cum praepositione ponitur. paullo ante v. 298. ex emendatione Dorvillii,

Ἦ ῥα νῦν μέλαιναν ἀνίλλυσιν διχθάδι χέρσῳ.

& v. 253.

Δίμας δ' ἔρριψε θαλάσσῃ·

v. 327.

Χύσις ὕδατος ἔρρει λαιμῷ.

Nonnus Dionys. lib. 34. p. 848. l. 4.

Ἀχαλόων δ' ὑπ' ἴρηξι κατὰ φίλα κάπτεται ὑδρῃ.

lib. 45. p. 1174. l. 32.

Καὶ ὑ πίπτουσι κολῇ.

lib. 47. p. 1208. l. 32.

Καὶ μογέων χθονὶ πίπτε φίλην φυσιζόον ἀλωήν.

Atque ita in aliis locis plurimis, Orpheus Argon. v. 1018.

Ἀ' δ' ἔλε χείρας
Ἀθανάτοις ἤειρεν.

Inter Latinos Virgilius multus in hac locutione, ut monet Servius ad Æneid. lib. 1. v. 6. LATIO] *Hoc est in Latium. Et est figura usitata apud Virgilium. Quod enim per accusativum cum praepositione dicimus, ille per dativum ponit sine praepositione alibi*, It clamor coelo, ita Georg. lib. 2: 451.

Nec non & torrentem undam levis innatat alnus
Missa Pado.

Servius: PADO] *Pro in Padum.* Æneid. 7. v. 761.

Ibat & Hippolyti proles pulcherrima bello
Virbius.

lib. 9. v. 681.

Consurgunt geminae quercus, intonsaque coelo
Attollunt capita.

XI: 192.

Crudelis & perfidus; debebat autem infelix
Hero
Hieme inſtante manere ſine Leandro, 305.
Non amplius accendens brevis temporis ſtellam lectorum.

Sed

It coelo clamorque virum clangorque tubarum.

Hinc alii ſpolia occiſis derepta Latinis

Conjiciunt igni.

lib. 12: 379.

Cum rota praecipitem & procurſu concitus axis

Inpulit, effuditque ſolo.

v. 681.

Dixit, & e curſu ſaltum dedit ocius arvis.

lib. 6. v. 177.

Aramque ſepulcri

Congerere arboribus, coeloque educere certant.

v. 126.

Facilis deſcenſus Averno.

Ita omnino legendum, quemadmodum etiam edidit Heinſius, atque olim lectum teſtatur Servius: *Legitur & Averno, id eſt ad Avernum.* Atque ita Broekhuſius ad Propert. 2. 1. v. 20. Vulgo *Averni*, lib. 4. v. 25.

Vel pater omnipotens adigat me fulmine ad umbras,

Pallentis umbras Erebo, noctemque profundam.

Ita nonnullos locum cepiſſe teſtatur Servius notans: EREBO] *id eſt in Herebo, alii* Herebi *legunt, aut* Herebo, *ad Herebum; ut*, It clamor coelo. Si vera haec explicatio notabile eſſet exemplum caſuum permutatorum; ſed mihi plane non adridet, ut nec ipſa lectio; ſed, quemadmodum Heinſius etiam edidit, omnino praeferrem *Erebi.* lib. 7. v. 642.

Qui bello exciti Reges.

Atque ita aliis in locis. Horatius Carm. lib. 1. 24. v. 16.

Quam virga ſemel horrida,
Non lenis precibus fata recludere,

Ἀλλὰ πόθος καὶ μοῖρα βιήσατο· θελγομένη δὲ
Μοιράων ἀνέφαινε, καὶ οὐκέτι δαλὸν ἐρώτων.
Νὺξ ἦν, εὖτε μάλιστα βαρυπνείοντες ἄηται,
Χειμερίης πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες ἄηται,
Ἀθρόον

Nigro compulerit Mercurius gregi.

Ubi Scholiaſtes ineditus: NIGRO] *Id eſt ad nigrum gregem umbrarum, & eſt figurata locutio. Sic Virgilius,* viridi compellere hibiſco. *id eſt, ad bibiſcum.* Locus eſt Eclog. 2. v. 30. ubi Servius quoque: *ad bibiſcum compellere.* Propertius lib. 1. 3. v. 35.

Tandem te noſtro referens injuria lecto,
Alterius clauſis expulit e foribus?

Phocas Grammaticus in vita Virgilii:

Conſule Pompejo vitalibus editus auris.

Scholiaſtes in Arati Phaenomena de Calliſto: *Quae dum in montibus vagaretur, a quibusdam paſtoribus apprehenſa, cum puero perducta eſt ad Lycaonem: poſt tempus Lycaei Jovis templo confugiens, cum eam Arcas filius ſequeretur.* Boëthius in Confeſſ. Fidei pag. 295. *Ut aſſumptum hominem ----- ſecum Dei filius coeleſti habitationi ſuſtolleret.* Hyginus fab. 108. *caſtraque tranſtulerunt Tenedo.* ubi Vir Eruditiſſimus Th. Munckerus plura notavit: Cui, quamvis fatear in plurimis exemplis poſſe ſubintelligi *in*, ut ſaepe ſextus caſus cum praepoſitione, ponitur pro quarto quod in Animadverſionibus late docebimus, & jam notavit vir Doctus ad cap. 92. tamen de omnibus id non concederem, tum ob conſenſum Grammaticorum, tum diſerta exempla ab ipſo prolata ad cap. 15. quale & illud Boëthii eſt. Hiſce exemplis Santolium, qui in Hymn. p. 30. ſcripſerat

Ut coelo trahat exſules.

pro

Sed amor & fatum cogebat (*eam.*) allecta (*capida*) autem
Parcarum oſtendebat, non amplius facem amorum.
Nox erat, quum maxime ſpirantes venti,
Hiemalibus flatibus jaculantes venti, 310.
Col-

pro *ad coelum*, facile liberari a cenſura Cel. Monetae Menag. T. III. pag. 409. aequi rerum arbitri non aegre concedent. Ex uſu tertii caſus pro quarto cum praepoſitione vexatiſſimum locum Lactantii de Mort. Perſ. cap. 46. *ſtatuit Imperator praelium diei Kalendarum Majarum.* explicat Bauldri, conlato cap. 38. ubi de Gothis: *Maximiano ſe tradiderunt, malo generis humani.* pro *ſtatuere in diem*, & *in malum.* Atque hoc modo utcunque illud ferri poſſe etiam Columbus poſt alias conjecturas monuerat. Ampl. Cuperus vel *diei* poſitum eſſe pro *die*, vel ſcribendum *diem* cenſet. Ego nihil mutandum cenſeo, ſed priorem Cuperi conjecturam ſecutus *diei* pro *die* poſitum veroſimilius puto ob locum geminum plane Virgilii Ecl. 8. v. 87. de bucula:

Propter aquae rivum viridi procumbit in ulva
Perdita, nec ſerae meminit decedere nocti.

309. Βαρυπνοίοντες ἄῆται. Sic Codex Regius. βαρυπνείουσιν ἀήτας Vetus editio (nec non Baſil.) & Plantin. FRANCIUS.

310. Ἀκοντίζοντες ἀῆται, ἀκοντίζοντες ἀήτας duo Codices. ἀήτας Ven. Nihil muta. Repetitio vocum in fine verſuum non inuſitata. ita ex. gr. Nonnus Dionyſ. lib. 15. p. 448. l. 7.

Χιονίην πιλάσασι σαίφρονος ἴκτιδι μίτρης
Ναὶ δαμάλη, ναὶ μόχθε σαίφρονος ἴκτιδι μίτρης.

In Paraphr. Joann. 19: 104.

Ἰησοῦς Ἰησοῦς
οὗτος Ἰουδαίων βασιλεὺς Γαλιλαίος Ἰησοῦς.

Ἀθρόον ἐμπίπτουσιν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Δὴ τότε Λειάνδρός περ, ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης,
Δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαίων ἐπὶ νώτων.
Ἤδη κύματι κῦμα κυλίνδετο, σύνθετο δ' ὕδωρ·
Αἰθέρι μίσγετο πόντος· ἀνέγρετο πάντοθεν ἠχὴ
Μαρναμένων ἀνέμων· Ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν Εὖρος,
Καὶ Νότος ἐς Βορέην μεγάλας ἀφέηκεν ἀπειλάς·
Καὶ κτύπος ἦν ἁλίαστος ἐρισμαράγοιο θαλάσσης

Αἰνο-

312. Ἐπὶ νώτων. ὑμεναίων Basil.

314. Σύνθετο δ' ὕδωρ. Vetus Editio & Plantin. Ovidius:

Inque modum cumuli concava surgit aqua.

FRANCIUS. σύνθετο etiam Basil. quod recte defendit Röverus. in reliquis σύγχυτο.

315. Ἠχὴ. ἡ γῆ. Basil. Prius recte retinuit Röverus.

317. Ἀφέηκεν. ἐφέηκεν. id est ἐφέηκεν Basil. cum aliis.

318. Ἐρισμαράγοιο. ἐερισμαραίδοιο Basil. cum multis aliis. Prius usitatius. Nonnas Dionys. lib. 3. p. 88. l. 7.

Ἐρισμαράγῳ ϑ χορείῃς.

& l. 20. Ψιλοσμαράγων Κορυβάντων. lib. 1. p. 16. l. 33.

Βαρυσμαράγων στίχα λαιμῶν.

Aliisque locis pluribus, cum alterum nusquam occurrat. Veram tamen lectionem conservasse nobis Editionem Juntinam secun-

Collecti irruunt in littus maris;
Tunc Leander conſuetae ſpe ſponſae
Valde ſonanti ferebatur maris in dorſo.
Jam ab unda unda volvebatur, adcumulabatur vero aqua;
Aetheri miſcebatur pontus; concitabatur undique fremitus
Pugnantium ventorum: Zephyro autem contra ſpirabat Eurus,
Et Notus in Boream magnas immiſit minas;
Atque fragor fuit vehemens valde frementis maris.

Gra-

cundam apud Röverum, in qua legitur ἐεσμαεφόγδοιο, perſuaſiſſimus ſum, quae cum indoctorum librariorum captum ſuperaret, partim in ἐεσμαεφόγοιο, partim vero in ἐεσμαεφόδοιο mutarunt, quod plerisque ſimilibus locis fere contigit. Nonnus Dionyſ. in Inſcriptione lib. 22. p. 4. l. 15.

Δινόπορον εἰκοσὶν ἐρεμίης μόχθον ἔρυμα πιλάτης.

Non debuerat ibi in margine poni μόχθον, cum & aliis locis primam corripiat Poëta, ut recte obſervavit Ger. Falkenburgius in notis ineditis, quas deſcriptas ex Codice Bibliothecae Leidenſis vir Humaniſſimus P. Burmannus mecum communicavit, ad hunc locum: μόλον Utenhovius. lib. 13. p. 366. (l. 31.)

Βραδὺν ἦον εἰς μόχθον ἰδεῖν.

& lib. 14. p. 398. (l. 19.)

Ἀπέβησε εἰς μόχθον ἰδεῖν.

Haec in margine Codicis

Α'ινοπαθὴς δὲ Δέανδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις

320. Πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαίην Α'φροδίτην.

Πολ-

adscripserat vir Doctus. Nunc circumfertur μόθου, mea quidem sententia, possime. Ita lib. 23. p. 616. l. 1.

Οὐ πεχεσὰς ἐείδμην, πυελιγλώχινι κεραυνῷ.

Claudianus in Fragmento Gigantomachiae v. 1. p. 807. edit. A. 1665.

Κήτεος δ' ὅτε βέλος φέρεν, ἀθ' ὅπλον· ἀλλ' ἐκόμιζεν.

& v. 4.

Καὶ πλευρὰς ἔτρηξε πυκινῷ ἐλατηλάγματι σειρὰς.

Orpheus Argon. v. 1144.

Εἰσβαίνειν ἐκέλευσε κεκμηκότας ἄμμιγ' ἑταίρους.

v. 1148.

Α'κραῖῃ Ζέφυροι καταδέρκεται· ἀδ' ἀτέκμαρτον.

Pythia apud Herodotum lib. 1. cap. 47.

Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης.

Quae verba paulo aliter producit Oenomaus apud Euseb. de Praepar. Euang. lib. 5. cap. 24. Homerus Iliad. Π. v. 857.

Οὐ πόντου γεύσατο, λιπὼν ἀνδρόπλοα καὶ ἤβαν.

Hesiodus in Fragmento ex Scholiaste Lycophronis:

Ὃς μὲ μακρὸν γε ἔθηκας, ἔχειν αἰῶνα βίοιο.

In alio ex Eustathio:

Α'πιστον, ἢ μάλα δή σε πεπνυμένον καὶ ἄριστον

Ζεὺς ἔτέκνωσε πατήρ.

Theocritus Idyll. 1. 113, 116. &c. Oppianus in Cyneget. lib. 3. v. 478.

Τίφυς φόως, λεπταλέοις τε

Ἐντὸς ἐμπίδαξι γαλακτόχροις ἀμφὶς ὀδόντες.

Inmerito Viro Docto in Observ. Miscell. Vol. III. pag. 57. adeo durus visus hic versus ut, quia sic locutus Homerus, emenda-

red

Gravia autem passus Leander inplacabilibus in gurgitibus
Saepe quidem precabatur aequoream Venerem, 320.
Saepe

ret γλαυκόχροος. Sed recte jam vulgatam vindicarunt in notis additis Viri Eruditissimi, quos consuluisse cum illis, quos laudant, operae erit. Quid? quod simili modo Hesiodus in Fragmento ex Strabone scripserit:

Γαλαιτοφάγους τε καὶ ἀτυμήνους οἰκί' ἐχόντων.

Ita saltem locum laudat Gusetus in notis, quamvis Graevius ediderit γλαυκοφάγων. Statius lib. 5. Sylv. 3. v. 222.

Spectatur athletes
Ille magis.

Sic post Salmasium & Gronovium emendat Cel. Marklandus pro *Acestes*, qui paucula quoque notavit. Nec tantum in eadem sed & diversis vocibus syllabarum conceptarum exempla desunt. Homerus Iliad. Π. v. 31.

Αἰνείαν τε καὶ ἀνδρῶν ὀτρύνασθαι ἀγυιάς τε.

Orpheus Argon. v. 484.

Γλαυκὸν Δαρδανίην, Πιτύην ἐυδείελον ἔχοντας.

Tolle hinc monstrum illud lectionis in Fragmento Hesiodi ex Scholiaste Pindari:

Ἦδε ἡ οἱ κατὰ θυμὸν ἀείσατο φαίνετο βουλὴ,
Αὐτὸν μὲν χάλκ. κρύψαι δ' ἀδόκητον μάχαιραν,
Καλὴν, ἣν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις.

Emenda, inquam, ἀδόκητος μάχαιραν: vel, si omnino hoc durius videatur, saltem ἀδόκητα μάχαιραν: *Visum est inopinato occultare ensem.* ἀδόκητος quoque conjectasse Franc. Gujetum fero video.

320. Λιταίνουσα. λιταίνω quatuor, quod usitatissimum. Nonnus Dionys. lib. 6. p. 190. l. 22.

Ὠκείαις λιταίνυε χέρσι ἱκετήσιον ὕδωρ.

lib. 8. p. 240. l. 22. lib. 15. p. 428. l. 32. lib. 38. p. 976. l. 20. Nec usquam, quod

Πολλάκι δ' αὐτοὶ ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
Ἀτθίδος ἐ Βορέην ἀμαιμάκετα κάλλιπε νύμφης·
Ἀλλὰ οἱ ὅτις ἄρηγεν, Ἔρως δ' ὅκ ἤρκεσε μοίρας.
Πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντέϊ χείματος ὁρμῇ
Τυπτόμενος πεφόρητο· ποδῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὁρμὴ,
Καὶ σθένος ἦν ἀδάητον ἀκοιμήτων παλαμάων.
Πολλὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαιμῷ,

Καὶ

quod ſcio, λιτάνευε, apud illum occurrit, cum illud ſaepiſſime, Heſiod. in Θεογ. v. 469.

Τοῦτ' ἔκτισσε φίλης λιτάνευε τοκῆας.

324. Πάντοθι δ'. ita Baſil. cum plerisque aliis. Venetus Codex ſcribit Πάντοθεν, quod non diſplicet Rövero ob ingratam repetitionem τε δ'. Ego nihil muto, quia repetitio haec non inuſitata, ex. gr. v. 97.

Αἰδὼς δέ μιν εἶχεν ἀλήτην,

Φάμβει δ' εἶδος ἄεικες ἔην δ' ἀπεόσφισεν αἰδώ.

Παρσαλίης δ' ὑπὲρ ἴαχε κ. τ. λ.

Quin, mea quidem ſententia, minus eleganter hic abeſſet. Pro Πάντοθι videtur ſcriptum Πάντοθε, quemadmodum quidam Codices hic & v. 334. agnoſcunt; dein δ in ν mutatum, ut v. 333. pro Ἤλυθε δ' in eodem Codice ſcribitur Ἤλυθεν. Sic autem & δὲ repetit Callimachus Hymn. in Jov. v. 32.

Τὸ

Saepe autem ipsum regem Neptunum maris:
Acthidis non Boream immemorem reliquit nymphae;
Sed ipsi nullus auxiliatus est; Amor autem non coërcuit fata.
Undique autem adcumulati male obvio fluctus impetu
Impulsus ferebatur; pedum autem ei defecit vigor, 325.
Et vis fuit immobilis inquietarum manuum.
Multa autem spontanea effusio aquae fluebat in guttur,

Et

Τὸ γὰρ οἱ δίχα πυκνὰ διΐζεται,
Κ'κ δ' ἴχνια μάλα κεῦμα.

Dubito enim an recte Georgius Arnaldus Animadv. Cap. x. p. 59. ultimo loco emendet τ'.

325. Τυπῶμενος. Θρυπτόμενος Basil. cum plerisque aliis. Prius retinui cum Rövero.

Ibid. ἐμὴ. ἄμμι emendat Eruditissimus Dorvillius, eamque vocem satis boni commatis esse docet. Sequor cum Doct. Rövero.

327. Ἀνύμφευτος χόρος ἀνδρῶν. Rondellus FRANCIUS. Forte displicuit χόρος ἀνύμφευτος pro ἀνυμέναιος. Sed immerito. Nam adjectiva in ος & ρος, aliaque multa vocibus masculinis adjunguntur. Hesiodus in Θεογ. v. 610.

Οὓς δέ κε τίτμῃ ἀταρτηρὸν γενέθλης.

Vi 657.

Ἀλκτὴς δ' ἀθανάτοισι δρῦς γένετο πρυμνοῖσι.

Ubi Gujetus hoc notandum monet, Aristaenetus lib.

Καὶ πότον ἀχρήϊον ἀμαιμακέτῳ πιεν ἄλ-
μης·
Καὶ δὴ λώχνον ἄπιστον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης,
330. Καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυτλήτοισι Λεάνδρῳ.

H°

lib. 1. ep. 16. p. 110. ὡς Ζεύπιν Ἔρως βίβλινος τὸν ψυχὸν, ὅπως ἴσῳ βολῇ, τὸν ἑρμὸν κατόξινον ἑρμείνῃ· μᾶλλον ἢ πρωτίρῳ. Et ibi Jo. Corn. de Pauw id notatu dignum viſum qui cum addit, *niſi vitium ſubſit* fruſtra eſt. Nonnus Dionyſ. lib. 4. p. 116. l. 27.

Ἀλλὰ λιπὼν

Κλῆρον ἐμὸν, τὸν δῶμα, τὸν οὐ σέθεν γυναῖκας.

Verba ſunt Veneris ſub forma Piſinoes Cadmum ſe amare ſimulantis: Neque hoc fugit Doctiſſ. Falkenburgium in Lection. & Conject. ad h. l. p. 1318. Hic autem locus omni exceptione major evincit in ſimilibus nihil tentandum. Conf. Vir Eruditiſſimus in Obſerv. Miſc. Vol. III. p. 150, 151. qui Thucydidem p. 128. 92. μετὰ βυχὸς ἰσχυρᾶς vocem βυξ genere faeminino uſurpaſſe contra Thomam Magiſtrum recte obſervavit. vid. & dicta a nobis ad v. 35. p. 15. Dubito quoque an in Herodoto lib. 1. cap. 135 pro γαμέει δ' ἕκαστος αὐτέων πολλὰς μὲν νυμφίδιας γυναῖκας. *Unus quisque eorum virgines multas ducit uxores.* quemadmodum Cel. Jac. Gronovius ex Codice Mediceo, cujus juratus defenſor eſt, edidit, non reſtituendum ex prioribus Editionibus νυμφίδιας γυναῖκας. Illud quidem uſitatius nemo neſcit, at vel ideo credo a deſcriptore inmutatum, quod & alias ipſum feciſſe conſtat.

328. Ἀχρήϊον *inutilem* verti recte docuit Cel. Dorvillius, V. & Parœus.

330. Πολυτλήτοιο, πολυκλαύτοιο vetus editio & Plantiniana. FRANCIUS. Ita & Baſil. Prius retinui ſecutus Doctiſſ. Röverum, qui tamen num acu rem tetigerit monens *nimis abſurdum eſſe, unum idemque epitheton nunc* Λεάνδρῳ *& mox*

τῷ

Et potum inutilem impetuosi potavit salsuginis maris;
Et jam lychnum infidum extinxerat amaris ventus,
Et animam & mortem multum passi Leandri 330
Illa

τῷ μερίμνας adjungere, equidem dubito. Certe tam anxie Poëtas Receptiores haec hoc non curasse liquidum est ex Gunthero, Poëta, pro seculo quo vixit, optimo Ligur. 9. 234.

Cumque sibi fidae tetigisset moenia Cumae
Belligeras vires, atque auxiliaria poscens
Agmina, plura suis ultro conlata petitis
Accepit fidae gavisus plebis amore.

lib. 4. v. 547.

Protinus angusto mituntur ad ardua colle &c.
Hanc nitente manu prendunt &c.
Non dubitant nisu vestigia ferre per auras.

Quid? ipse magnus magister Æneid. 7. v. 17.

Atque in praesepibus ursi
Saevire, ac formae magnorum ululare luporum.
Quos hominum ex facie dea saeva potentibus herbis &c.

Idem offendit Barthium in Statio Theb. lib. 5. v. 691.

Volucres equitum praeverterat alas
Fama recens, geminos alis amplexa tumultus.

Vid. vir Eruditus in Observ. Miscell. Vol. I. p. 318. qui in suo Codice monet vocibus *geminos alis* superscribi *que suis*, ut voluerit forte

Geminorque suis amplexa tumultus.

Quam lectionem tamen, elegantem licet, vulgatae non praefero. Ita enim fere Virgilius Æneid. lib. 7. v. 458.

Olli somnum ingens rumpit pavor: ossaque & artus

Per-

Ἡ δ', ἔτι ἀῤῥύοντος, ἐπ' ἀγχιμόλειαν ὁπωπαῖς
Ἔσκε κυμαίνουσα πολυπλάνοισι μερίμναις.
Ἦλυθε δ' ἠριγένεια, καὶ οὐκ ἴδε νυμφίον Ἕρω,
Πάντοθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Εἴπῃ ἐσαθρήσειεν ἁλώμενον ὃν παραπαίτην
Λύχνῳ σβεννυμένοιο· παρὰ κρηπῖδα δὲ πύργῳ
Θρῳσκόμενον σπιλάδεσσιν ἀτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀνοίτην,
Δαιδάλεον ῥήξασα περὶ στήθεσσι χιθῶνα,

Roiζη-

Perfudit toto proruptus corpore sanguis.

& lib. 12. 542.

Te quoque Laurentes viderunt, Æole, campi
Oppetere, & late terram consternere tergo.
Occidis, Argivae quem non potuere phalanges
Sternere, non Priami regnorum everſor Achilles.

Tantum hic occurrit verbum compoſitum.

331. Ἡ δ', ἔτι ἀῤῥύοντος. Vetus editio & Plantin. εἰσέτι δ' ἀῤῥύοντος. Ἡ δ', ἔτι ἀῤῥύοντος H. Stephanus. FRANCIUS. Hoc cum Rövero recepi: illud agnoſcit Baſil. male.

337. Θρῳσκόμενον. ita Baſil. cum omnibus reliquis, praeter Venetum Codicem, cum quo Röverus potius legeret Δρυπτόμενον. Sic Homerus Odyſſ. E. v. 426.

Ἐν θ' ἀπὸ ῥινὸς τε δρόφθη, σὺν δ' ἀπὸ ἀρμὸς ἄχθη.

Iliad. Ψ. v. 187.

ſed

Illa autem, morante adhuc, (*Leandro*)
vigilibus oculis
Stabat fluctuans luctuosis curis.
Venit autem aurora, & non vidit sponsum
Hero,
Circumquaque oculos dirigebat in lata dorsa
maris,
Sicubi videret errantem suum maritum 335.
Lychno exstincto. apud fundamentum vero
turris
Dilaniatum scopulis ut vidit mortuum maritum,
Artificiosam disrumpens circa pectora vestem,
Cum

Ἵνα μὴ μιν λιποδρύφοι ἑλκυσάζων.

Quae verba repetit Iliad. Ω. v. 21. Simplex vox occurrit Iliad. Π. v. 323.

Πευμενὲς ἦ βραχίονα δεξιὸς ἀσπαίρῃ

Δρύψ' ἀπὸ μυώνων.

Hesiodus Scut. v. 243.

Χάλκειον ὀξὺ βόμβ, κατὰ δ' ἐδρύπτετο πάρειαι.

Achilles Tatius lib. 1. p. 45. Γίνεται ἡ τῶν ἔνδεκα πλακοῦντων τὸ πρόσωπον αἱμάττεσθαι, καὶ βοστρύχοις περιδέρρηται τραύμασιν, ὅσαι τῶν δίνδρων ἦσαν αἱ αἰχμαί. Alciphron lib. 3. epist 51. p. 392. ὡς ἄμεινον ἐμοὶ ὀλυνθους ἢ παλάθας ἐπιμασᾶσθαι τῶν Ἀττικῶν, ἢ ἅλς τὸ τούτοις χρυσίον ἀποδέρπτεσθαι. *Quare satius est grossos & caricas manducare Atticas, quam propter istorum aurum lancinari.* Ita enim recte inserto ἅλς emendavit locum Berglerus, conferens ad h. l. Homer. Iliad. P. (Odyss. voluit) v. 482.

Ροιζηδὸν πρόκαρηνος ἀπ' ἠλιβάτου πέσε πύργου.
Καδδ' Ἥρῳ τέθνηκεν ἐπ' ὀλλυμένῳ παρακοίτῃ,
Ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτῳ περ ὀλέθρῳ.

Hinc ἄδυπτος apud Nonnum Dionyſ. lib. xi. p. 302. l. 23. lib. 15. p. 424. l. 10. lib. 41. p. 1062. l. 31. Dubito tamen an haec vera lectio & non potius ex altera orta, quae ſaepe apud Nonnum obvia, ex. gr. lib. 37. p. 940. l. 6.

Θρύπτεσθ' ἄκρα μέτωπα.

340. Καδδ' ita Baſil. cum plurimis, in paucis Καδ'. Prius retinuit recte Röverus. Sic Homer. Iliad. Π. v. 410. aliisque in locis. *Ibid.*

Cum ſtrepitu praeceps ab alta cecidit turri.
Atque Hero mortua eſt ſuper mortuo mari- 340.
to,
Suique invicem potiti ſunt etiam in ultima
pernicie.

Ibid. πέπτωκεν ἐπ'. In aliis τίθησι σὺν. Prius, quod etiam agnoſcit Baſil. egregie tuetur Summus Röverus. Cum hoc loco confer Achill. Tatium lib. 3. p. 165. εἰ δὲ ἡμᾶς ἀποκτεῖναι θέλεις, μὴ διακόψῃς ἡμῶν τὴν πλευρὰν, εἰ δὲ μὴ θέλεις ἡμᾶς βοηθὸν πέμψαι γενέσθαι, εἰς ἡμᾶς ἰχθὺς ἀναλωσάτω, μία γαστὴρ χορτασάτω, ἵνα μὴ σὺ ἰχθύσι κοινὴ ταφῶμεν.

ANIMADVERSIONES
AD
MUSAEUM.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ANIMADVERSIONES AD MUSAEUM.

CAPUT I.

Imperativus modus in precibus usitatus. Defensus Homerus. Quos Deos invocent Poëtae? Callyus notatus. Pindarus & Homerus invocati. Binae emendationes in Nonno probatae. Emendatus Polyaenus. Γ*μέτερος tuus. Per* Θεὰν, *Divam, intelligitur Musa sive Calliope vel Erato. Homerus explicatus. Conjectura in Claudiano. Imperatores invocati ab adulatoribus.* Γάμος, γαμεῖν, συνῆναι, συνοικεῖν, *nuptiae, consux in re turpiori pudenter usurpata. Antoninus Liberalis & Hesiodus explicati; In hoc variae Lectiones.* ὅπη *& qui ad remotius relata. Amor militiae comparatus; variaeque inde ductae locutiones. Tibullus defensus. Petronius semel, Boëthius bis emendatus. detracto pro detrecto & similia. Distinctio vocum* ἄγειν *&* φέρειν *neglecta.*

1. Εἰπὲ, θεὰ. Inperativum modum adhiberi a Poëtis in precibus & petitionibus quis nescit? Et tamen ineptam censuram Protagorae effugere non potuit magnus Homerus, qui scripserat,

Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος·

Quia imperaret is, qui precari debebat. Sed vindicatus ab Aristotele Poët. cap. 19. Consule Ampl. Cuperum Apoth. Homer. p. 98.

Ibid. θεὰ. Quamnam hic Deam invocet Poëta dissentiunt Interpretes. Voetius ipsam Venerem intelligit non adeo inepte. Plerorumque certe Poëtarum mos est initio operum invocare Deos praesides eorum, quae dicturi sunt, proprios. Fallitur

ónim P. Callyus, qui ad Boëth. de Conſol. Philoſ. lib. 1. Metr. 1. v. 3. Poëtas *non ſolere magnum quoddam carmen aggredi, niſi Muſis invocatis*, monere non erubuit. Sed recte contra miſellum hunc Interpretem, qui de Venatione ſcripſerunt Dianam; Lucretium de Rerum Natura Venerem invocare, obſervavit Doctiſſ. Vlamingius. Hic autem, quomodo cum Deos providentiamque negat, Venerem invocet Vid. Tycho Brahe in Syllog. Ant. Matthaei ep. 52. ad Pontanum. qui putat ad exemplum aliorum Poëtarum ſic fuiſſe exorſum, ideoque ſub hoc nomine latere voluptatem corpoream, quam Deam ſubinde vocare non veretur. Ita Venerem invocat Ovidius Art. Amat. 1. 2. v. 15.

Nunc mihi, ſi quando, Puer & Cytherea, favete.

Claudianus Proſerpinam a Plutone raptam ſcripturus Deorum infernorum opem inplorat lib. 1. v. 20.

Dii, quibus innumerum vacui famulantur Averni
Vulgus iners &c.
Vos mihi ſacrarum penetralia pandite rerum
Et veſtri ſecreta poli.

Hinc ipſum Pindarum in Carmine Lyrico Statius lib. 4. Sylv. 7. v. 5. Nam nec ipſorum defunctorum vatum auxilium poſcere pudor erat. Ita Nonnus ex. gr. Homerum faventem optat Dionyſ. lib. 13. p. 354. l. 3.

Ἀλλὰ λιγαίνων
Ἡγεμόνες, τὸ Ὅμηρον ἀσσοητῶες καλέσσω
Ἐνεπίης ὅλον ὅρμον.

Ita ſcribitur in notis Falkenburgii, cum in textu peſſime Ὅμηρον *finitimum*. lib. 32. p. 812. l. 4. lib. 25. p. 656. l. 17.

Παμ-

Παμφαὴς υἱὲ Μέλητος Ἀχαιΐδος ἄφθιτε κήρυξ,
Ἰλήκοις· σέο βίβλος ὁμοχρόνος Ἠελιγενείῃ· κ. τ. λ.
Πνεῦσον ἐμοὶ τεὸν ἆσμα θεόστυτον· ὑμετέρης γὰρ
Δεύομαι εὐαπίης.

Ita optime locum ſanavit Ger. Falkenburgius, & poſt illum Ampl. Cuperus Apoth. Hom. pag. 12. Vulgo ἡμετέρης. Eadem menda inſedit Polyaeno Strateg. lib. 4. praef. ubi pro τὰς ἀρετὰς τῶν ἡμετέρων προγόνων ſcribendum ὑμετέρων, quemadmodum recte Interpres. ὑμέτερος autem pro *tuus* obvium. Ariadna de Theſeo queſta apud Nonnum lib. 47. p. 1224. l. 27.

αἴθε ἡ αὐτὴ
Τ' ἐμετέρης μίτον ἄλλον ἴδοι πομπῆα κελεύθου.

Mercurius Baccho p. 1242. l. 26.

Εἰς δόμον ὑμετέρης παρατρόφον ἤγαγον Ἰνώς.

Vid. lib. 34. p. 862. l. 8. lib. 35. p. 868. l. 9, 21. lib. 35. p. 882. l. 4, 24, 26. lib. 40. p. 1038. l. 23. Conſule notata Summo Burmanno ad Valer. Flacc. lib. 8. v. 173. Sed in viam. Alii potius intelligunt *Muſam*, & quidem Calliopen, quemadmodum Celſ. Kromajerus in Diſſert. p. 17. Quamvis Voetii ſententiae verſum 14. & 15. non adeo obeſſe putem, quia aliquid ingratum Veneri Muſaeus expeteret, cum Poëtae haec non anxie adeo curent. An magis convenit Simaetham Lunae opem invocantem apud Theocr. Idyll. 2. 79. ingratiſſimum hunc ſermonem inſtituere ad Divam:

Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρυσοῖο γενειὰς,
Στήθεα δ' ὑάλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὺ Σελάνα.

Vix putem. Hoc tamen verius videtur. Ita Homerum *Deam* invocantem cepit Max. Tyrius Diſſert.

16. felicius, quam Euſtathius, qui de mente Poëtae cogitabat, locis adductis a Cupero Apoth. Homer. pag. 129. Conſentit Horatius de Art. Poët. v. 141. reddens initium Odyſſeae:

Dic mihi Muſa virum, captae poſt tempora Trojae,
Qui mores hominum multorum vidit & urbes.

Nec non Maro:

Muſa mihi cauſſas memora.

Nec Latinis Poëtis inſuetum *Divam* ponere pro *Muſa*. Statius Achill. 1. 1.

Magnanimum Aeaciden formidatamque Tonanti
Progeniem, & patrio vetitam ſuccedere coelo
Diva refer.

Claudianus in Pr. Conſ. Stilich. lib. 2: 5.

Mitior incipiat fidibus jam Diva remiſſis.

Ita legendum forte ex Cod. Mediceo apud Heinſium, qui tum *incipias* mallet. Vulgo *Muſa*, quae vox gloſſa videtur. Calliopen invocat quoque Horatius Carm. lib. 3. 4. v. 1.

Deſcende coelo, & dic age tibia
Regina longum Calliope melos.

Quid ſi tamen intelligenda Erato? Ovidius Art. Am. lib. 2. 15.

Nunc mihi, ſi quando, Puer & Cytherea, favete:
Nunc Erato, nam tu nomen amoris habes.

Sed nihil affirmare auſim. Notiſſimus autem mos faciles in carmina Muſas, & numina optandi apud Romanos, cum ad unius flagra deducti eſſent

Qui-

Quirites, apud nonnullos paullatim obſolevit. Hic enim adulatores, ut gratiam ab Imperatoribus inirent, ſcripta ſua ipſis dedicare, ſeque numine ipſorum, peſſimorum quamvis Poëtarum, afflari jactare non erubeſcebant. Audi Lucanum lib. 1. ad Neronem ſermonem inſtituentem:

Nec, ſi te pectore vates
Accipiam, Cyrrhaea velim ſecreta moventem
Sollicitare Deum, Bacchumque avertere Nyſa.

Ita de Domitiano Statius lib. 5. Sylv. 1. v. 11.

Nos tibi laudati juvenis rariſſima conjux
Longa nec obſcurum finem latura, perenni
Tentamus dare juſta lyra: modo dexter Apollo;
Quique venit juncto mihi ſemper Apolline Caeſar
Annuat.

3. Γάμον *coitum*, quamvis potuiſſent *connubium*; ut ſaepe apud Muſaeum, vertunt ſignificatione uſitatiſſima. Solent enim hujusmodi honeſtis vocabulis non raro rem turpem minusque honeſtam velare auctores. Nonnus Dionyſ. lib. 15. p. 416. l. 21.

Παρθενικὴν ἀδάμαστον ἀταύθαλον εἰς γάμον ἕλκων
Σφίγξεν ὑπὲρ δαπέδοιο.

lib. 16. p. 454. l. 7. p. 456. l. 5.

Κτείνεις γὰρ ποθέοντα, καὶ ἀγαιόμενα διώκεις.

p. 458. l. 2, 5. aliisque locis. Achilles Tatius lib. 1. p. 59. Ὅταν δὲ εἰς τὸν γάμον ἐλθεῖν ἀλλήλοις συνελθεῖν. lib. v. p. 285. de Tereo: τὴν γλῶτταν τὸ φιλομήλας φοβεῖται, μὴ ἔδνα τὸν γάμων αὐτῇ δίδωσι μηκέτι λαλεῖν. p. 311. βαλοῦσα δέ με καλὲ φίλει καὶ ἁπτέσθω τὸν γάμον. Ariſtaenetus lib. 1. ep. 21. p. 142. ἐλπιζόμενός ἐστιν ὁ γάμος, ἡδύς, εὐχαρις, καὶ λίαν εὐκλαὴς· γέγο-

χίγονε, πεεπφεσμήθη. Quemadmodum acute & vere distinxit Elegantissimus Mercerus. Ita intelligendus Antoninus Liber. cap. 10. Ὅτε πεῶτος ὁ πάγγελος Κορώνιδα τ Φλεγύη θυγατέρα γαμηθεῖσαν Ἀλκυονεῖ. *Cum primus de Coronide Phlegyae filia iudicium detulisset, eam Alcyoneo esse nuptam.* vel potius cum *A. concubuisse*, nisi velis eodem sensu capere verba Latina. Hesiodus in Fragmento ex Scholiaste Pindari ad Pyth. Od. 3.

Τῇ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόεφιξ ἱερῆς ὑπὸ δαιδὸς
Πυθὼ ἐς ἠγαθέην, ἢ ἔφερσεν ἔργ' αἰδηλα
Φοίβῳ ἀκερσεκόμῃ, ὅτε Ἴσχυς γῆμε Κόρωνιν
Ἐιλατίδης Φλεγύαο διογνήτοιο θύγατρα.

Quae verba diverse admodum adducit Munckerus ad Antonin. Lib. cap. 32.

Τῇ μὲν ἄρ' ἦλθε κόεφιξ φάσεθ' ἅμα ἔργ' αἰδαλα.

Sed prior lectio praestat. Dein pro ἀκερσεκόμῃ emendatius legitur ἀκτερσεκομῇ; sicut & ὅτ' ἄρ' Ἴσχυς ἔγημε κ. Ita autem duo haec loca capienda docet Hyginus fab. 202. *Cum ea & Ischys Elati filius concubuit.* quemadmodum recte pro *Chylus* emendavit Doct. Munckerus. Eodem modo συνεῖναι occurrit apud Ach. Tat. lib. 8. p. 493. Aristaen. lib. 1. ep. 21. aliosque plurimos; quemadmodum & συνελθεῖν, pro quo Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 303. de Circe & Ulyxe, ἢ πρὸς μίξιν αὐτῷ συνελθεῖν ἐπεθύμησεν. Quin & ipsum συνοικεῖν apud Alciphr. lib. 1. ep. 19. p. 74. ἔχω πρὸς θαλάττῃ τ κόμην Παντόπην νομίζων ἡ Γαλατείᾳ ταῖς καλλισυμάσαις τ Νηρηίδων συνοίκειν. Sic & Latini. Petronius cap. 25. *Plaudentibus ego universis, & postulantibus nuptias fecerunt.* Vid. Pythoeus & Erhardus. Quin *conjux* adulterio cognita Valerio Flacco lib. 2. 208. de Venere:

Intonuit signumque dedit Mavortia conjux.

Vid.

Vid. Burmannus & Heinsius. Conferri praeterea merentur, qui dudum similia exempla observarunt, Munckerus ad Anton. Lib. cap. 1. omnino ad Hygin. fab. 14. & Lactant. Placid. fab. 20. P. Voet ad Callimachum Hymn. in Apoll. v. 14. ad Hymn. in Del. v. 249. Ez. Spanhemius. Mercerus ad Aristaen. p. 142. Index Æliani, & Heins. ad Ovid. Art. Amat. 2. 11. Retitus Miscell. lib. 3. cap. 11. & omnino Vir Eruditissimus Franc. Ferdinandus de Cordova in Didascal. Multipl. cap. 39.

4. Καὶ Σηστὸν ἠ Ἄβυδον, ὅπη γ. ε. H. Illud ὅπη ad priorem vocem Σηστὸς referendum quivis videt. Ita Virgilius Æneid. lib. 3. v. 167.

Hinc Dardanus ortus,
Jasiusque pater, genus a quo principe nostrum.

Ubi optime Servius notat: A QUO] *Non ab Jasio sed Dardano: nam anteriori respondet.*

9. Ἐννύχιον μετ' ἄεθλον. In notis pag. 8. monui haec verba melius reddi *Nocturnum post certamen*, neque poenitet sententiae. infra v. 231.

Παννυχίων δ' ἀάρων κρυφίων ποθέοντες ἀέθλους.

& v. 197.

Φερέζετο, πῶσιν Ἔρωτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶνα.

Juvat locus geminus Nonni, quem videtur respexisse, Dionys. lib. 16. p. 440. l. 30.

Ὅπως μετὰ λέκτρα τελέσσω
Ἀϊστὰν ὄρνεον ἄλλο γαμοσόλον ἄρσεν ἐρώτων.

Amorem militiae comparare, & pulcherrimas inde arcessere locutiones Poëtis solenne. Nonnus Dionys. lib. 43. p. 1136. l. 23.

Ἧς ποθὲ παρθὲ
Ἀθλοφόρον γαμίοισι θελξέμεν σε κεραύνοις,
Ἱμερτὴν τελέσασα παλαισμοσύνην Ἀφροδίτης·

Ita

Ita & Longus Paſtor. 3. p. 85. χλόη σε συμπαλαίσασά σοι ταύτην τὴν πάλην, ἱμιῶξει καὶ κλαύσεται: καὶ αἵματι κείσεται πολλῷ καθάπερ πεφονευμένη. Apud Ach. Tatium lib. v. p. 281. Tereus deſcribitur Φιλομήλᾳ παλαίων πάλην Ἀφροδίσιαν. Ariſtaenetus lib. 1. ep. 10. p. 72. ὁ δ' ἐν τῇ παρθένῳ βεβιχὼς νυκτομαχήσας ἐρωτικῶς, τό τε λοιπὸν εἰρηναίων ἀπέλαυεν ἡδονῶν. ita legit Mercerus pro ὡς δ' ἔν. Propertius lib. 4. 1. v. 137.

Militiam veneris blandis patiere ſub armis,
Et Veneris pueris utilis boſtis eris.

Lib. 2. El. x. v. 15.

Evolat heu noſtro quoniam de pectore nusquam
Aſſiduusque meo ſanguine bella gerit.

Quo loco inductus Vir Doctus in Obſ. Miſc. Vol. II. p. 240. non damnaret in Tibullo lib. 2. El. 3. v. 63.

Hic juvenum ſeries teneris inmixta puellis
Ludit, & adſiduus praelia miſcet Amor.

Pro *adſidue*; ſed minus neceſſarium id jure optimo viſum alteri viro Erudito in nota addita. Horatius Carm. 3: 26. v. 1.

Vixi puellis nuper idoneus;
Et militavi non ſine gloria;
Nunc arma defunctumque bello
Barbiton hic paries habebit.

Ubi Scholiaſtes MS. notat: *Miliciam allegorice vocat amorem, ſicut & Virgilius* praelia *vocat* coitum, *ita*: ſi quando ad praelia ventum eſt; *& iterum* nocturna bella *dicit*. Prior locus exſtat Georg. lib. 3: 98. alter Æneid. lib. xi. 736. ad utrumque idem notavit Servius. Ovid. Heroid. ep. 7: 32. Amor. 3. 7. 68.

Nunc

Nunc opas exposcunt, militiamque suam.

Martialis lib. x. epigr. 38.

O quae praelia, quas utrimque pugnas
Felix lectulus, & lucerna vidit
Nimbis ebria Nicerotianis!

Claudianus in Nupt. H. & M. Fescenn. v. 126.

Tum victor madido prosilias toro
Nocturni referens vulnera praelii.

Fulgentius Mythol. lib. 3. 6. p. 114. *Noctu enim advenienti marito, Veneris praeliis obscure peractis, ut invise vespertinus advenerat, ita in crepusculo incognitus etiam discedebat.* Petronius cap. 24. *Et pertrectato vasculo tam rudi, Hoc, inquit, belle cras in promulside libidinis nostrae militabit.* ubi conf. Gonsalius de Salas. Videtur autem a manu Petronii profectum *pertractato vasculo*, quod elegans est & captum inepti librarii superare videtur, atque omnino latere in τῷ *pertracto*. Conposita enim non raro sonum simplicis vocis retinent. Ita in vetustissimis exemplaribus inveniri *detracto, attracto* &c. notarunt Docti. Consule Broekhusium ad Propert. 2. Eleg. 2. v. 11.

Ac veluti primo taurus detractat aratro.

Nec non Eleg. 24. v. 22.

Noctibus his vacui refaciamus iter.

Florus lib. 1. 7. §. 2. *Scelere partam potestatem non melius egit, quam adquaesierat.* Hanc esse lectionem vetustissimi Codicis Nazarii notat Salmasius, cui addi velim Doctiss. Dukerum. Servius ad Virgil. Æneid. 6. 819. de Tarquinio, *detractans ille responsioni capita decussit papaverum.* Emenda & Boëthium

thium de Conſol. Philoſ. lib. 3. 12. p. 169. *ſiquidnm detractantium jugum foret, non obtemperantium ſalus.* ita diſerte CD'O. vulgo *detrectantium.* Sic Proſ. 9. p. 137. legendum: *Hoc igitur, quod eſt unum ſimpleſque natura, pravitas humana diſpartit.* Ita enim edidit Glareanus recte pro *diſpertit*, quod video jam occupaſſe acutiſſimum Vlamingium, qui monet ita ſcribere Murmellium, edit. Argentinam nec non MS. III. atque ita corrigendum in reliquis, quamvis in iis par eodem modo ſcribitur quo *per*, quod veriſimilitudine non caret. Certe & in CD'O eodem modo pingitur *per*, quo mox *partibus.*

Ibid. ἄγειν. Hoc & v. 52. Poëta migrat Canonem Grammaticorum, qui hic eſt apud Ammonium in in V. Ἄγειν καὶ φέρειν διαφέρει. Ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα· φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα.

Οἱ δ' ἄγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον.

Locum exſtare apud Homerum Odyſſ. Δ. v. 622. monet Valckenaerius. Sed ab ipſo Homero aliisque optimis Poëtis non raro id neglectum reperio. Ita Iliad. O. v. 529.

Πυκινὸς δέ οἱ ἥρκεσε θώρηξ,
Τὸν ῥ' ἔφορεν γυάλοισιν ἀρηρότα· τὸ πρὶν Φυλεὺς
Ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.

& Iliad. Λ. 631.

Πὰρ δὲ δέπας περικαλὲς, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιός.

Odyſſ. A. v. 184.

Ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον.

Theocritus Idyll. 17. 32.

Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκωλένῳ Ἥβᾳ
Ὤπλα· καὶ αὐτὸν ἄρσαι γενέσθαν Διὸς υἱόν.

&

& 27. 32.

Καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμῳ ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω.

Apollonius Rhodius lib. 1. v. 440.

Τ᾽μῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε περῆσαι
Ἔνθαδε κῶας ἄγοντας.

Ita legit Scholiastes probante Jensio Lect. Lucian. p. 157. vulgo ἔχοντας. Nonnus Dionys. lib. 43. p. 1134. l. 21.

Ἄξιον ἕδνον Ἔρωτος Ἄεθλ ἐκομίσσαλο Νηρεύς
Ἠφαίστε σοφὸν ἔργον ὀλύμπια δαῖδα νύμφῃ,
Ὄλβον ἄγων.

Lib. 1. p. 8. l. 11.

Ἄξαλε μοι νάρθηκα.

Quae recurrunt p. 10. l. 10. si vera conjectura Ultenhovii. conf. lib. 5. p. 174. l. 15. lib. 8. p. 236. l. 24. lib. 36. p. 682. l. 31. p. 684. l. 3. lib. 42. p. 1096. l. 16. lib. 44. p. 1146. l. 24. lib. 45. p. 1178. l. 17. Herodotus lib. 1. cap. 53. Τοῖσι δ᾽ ἄγειν μέλλουσι ἐκ Λυδῶν ταῦτα τὰ δῶρα ἐς τὰ ἱρά. sermo est de clypeo & hasta. Φέρω pro ἄγω occurrit apud Hesiodum in Ἔργοις v. 203.

Προσέειπεν αἰνόδνα ποικιλόδειρον,
Τ᾽ψι μάλ᾽ ἐν νεφέεσι φέρων ὀνύχεσι μεμαρπώς.

pro quo v. 208.

Τῇ δ᾽ ἐς, ἢ σ᾽ ἄν ἐγὼ περ ἄγω.

CAPUT II.

Pluralis ponitur pro singulari. τόξα, *epistolae, carinae & similia, pro* τόξον *&c. Horatius adsertus contra Bentlejum. Epitheta frigida non raro & otiosa apud Poëtas*

obvia. ἀείρεις πολίων, ἄγγελον ἀρούρης *elegantes locutiones. Nonni versio correcta.* Ἴκελος *prima syllaba producta.* Τὶς *eleganter abundat. Varia lectio in Achille Tatio rejecta. In fine versuum participia poni contra Servium probatur. Locus Servii contra Broekhusium adsertus. Grammaticorum Canones incerti plerumque. Taurus Jovi, non juvencus, immolatus tantum, aliaque. Bentleji emendatio in Virgilio rejecta.*

17. Τόξα τιλαίνων. pro τόξον. ita Aristaenetus lib. 1. ep. 10. p. 58. ἀλλ' ὅσον εἶχεν ἰσχύος ἐγγελκύσας τὰ τόξα, διεφῆκε τὸ βέλος. Sic *arcus* pro *arcum* dixit Statius Theb. lib. 1. v. 12.

cui sumpserit arcus
Infelix Athamas.

Ubi in aliis *arcum*. Vid. Observ. Misc. Vol. I. p. 157. & p. 317. Nihil tritius quam pluralem numerum poni pro singulari, & viciſſim. Virgilius Æneid. 6: 41.

Teucros vocat alta in templa sacerdos.

Statius lib. 3. Sylv. 1. 117. ex emendatione Marklandi:

Nec mora: conscripta formantur imagine templa.

Vulgo *formatur--tela.* Florus 1. 1. § 12. *Sabinis proditae portae per virginem.* quam lectionem pulchre hoc modo tuitus est Eruditiss. Dukerus. Justinus lib. 1. cap. 6. §. 1. *Lectis ille epistolis, eadem somno aggredi jussus est.* praecesserat cap. 5. §. 10. *Epistola, quia palam ferri nequibat, regis custodibus omnes aditus obsidentibus exinterato lepori inseritur, lepusque in Persas Cyro ferendus fido servo traditur.* Atque hoc modo receptam lectionem in Horatio Carm. lib. 1. 14. v. 3. forte non incommode servare licebit:

Non-

Nonne vides, ut
Nudum remigio latus?
Et malus celeri saucius Africo
Antennaeque gemant? ac sine funibus
Vix durare carinae
Possint imperiosus
Æquor?

Ubi *carinae* usurpantur de una navi. Sed Bentlejus, ut id culpanti Scaligero occurreret, legit *gemunt* & *possunt* sine interrogationis nota; perque *carinas* intelligit ipsas naves, ut adeo de una capi non sit necesse. Favet Codex Franeq. in quo scribitur *gement* & *possunt*. Mihi tamen vulgata lectio nondum displicet, nec, si jam legas *gemunt* & *possunt*, necesse Bentleji interpretationem amplecti, cum, rejecta etiam interrogationis nota, idem sensus manere poterit.

20. Ἱμερόεις τε Λέανδρος ἔην, καὶ παρθένος Ἡρώ.] Ita v. 186. occurrit

Ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Ἡρώ.

Sed frigide & non nimis eleganter illa epitheta hic adhibentur, & magis ad explendum versum, quam quia necessaria. Habet tamen quo se tueatur. Apud Poëtarum principem Homerum, in cujus peritia in epithetis adhibendis laudanda multus est Cuperus Apoth. Homer. p. 88, 89. & Hesiodum non raro occurrunt epitheta, vocabula, sententiaeque crebro repetita, quae facile abesse poterant. Quoties non ex. gr. recurrit Ἔκτωρ ἱππόδαμος, νεφεληγερέτα Ζεύς, nec non μητίετα Ζεὺς &c.? Et tamen saepissime sunt otiosa, quod merito improbat Acutissimus Marklandus ad Stat. lib. I. Sylv. 2. v. 135. saepe etiam rei & personae minus convenientia, quod idem vituperat in Epistola Cri-

tica pag. 134. Idque jam notavit Servius ad Virgil. Æneid. 2. 7. *Virgilius pro negotiorum qualitate dat epitheta: quum Homerus eadem etiam in contrariis ſervet.* Unde cum non ſemper aeque haec obſervaverint Poëtae, emendationes locorum talium periculoſiores habendae. Neque hoc omiſit vatibus inpingere μισάνθρωπος ille Timon apud Lucianum in cognomine Dialogo, ubi ipſo initio poſt coacervata Jovis epitheta ita: ἢ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, ἢ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γενόμενος ὑπερείδεις τὸ πίπλον ϛ μέτρῳ, ἢ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς ϛ ῥυθμῷ.

22. Πολίων------ἄστρα. Elegans locutio, quae & uſurpata Nonno Dionyſ. lib. 13. p. 376. l. 19.

Καὶ θρασὺς υἱὸς Ἄρηος ἐὴν Πίμπλειαν ἐάσας,
Βισσονίης Οἴαγρος ἐκώμασεν ἄστρον ἀρούρης·
Ὄρφεα καλλείψας ἐπὶ γύνασι Καλλιοπωπείης.

Ride ſtuporem Interpretis, qui vertit:

Biſtoniae Oeagrus acceſſit ad aſtrum terrae.

Puer videt ejecto *ad* intelligendum Oeagrum aſtrum terrae Biſtoniae adveniſſe. Melius retuliſſet ἄστρον ἀρούρης ad Πίμπλειαν, quemadmodum lib. 41. p. 1060. l. 19. Beroe appellatur

Λιβανηΐδος ἄστρον ἀρούρης.

23. Ἴκελοι ἀθήλοις] In notis pag. 11. nihil hic mutandum paucis adſtruximus exemplis. Si quis plura deſideret vel unus Nonnus abunde ſufficiet. Ut brevis ſim conferri velim loca, quae ex multis tantum indicabo. lib. 6. p. 184. l. 22. lib. 10. p. 282. l. 1. lib. 12. p. 342. l. 25. lib. 14. p. 396. l. 28. lib. 15. p. 424. l. 22. lib. 16. p. 446. l. 2. lib. 18. p. 506. l. 5. &c. &c.

24. Δίζεό μοι τινὰ πύργον. Minime protrita elegantia illud τινὰ hic plane otiosum: infra v. 63.

Εἷς ἦ τις Ἥρης
Ὀφθαλμὸς, γελόων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.

Ita Achilles Tatius lib. 2. p. 95. περφύτευμαι ἢ σὺν αὐτῇ τὸ πῦρ ἢ ἀνάπτει ὥστε τὰς πτόρθους πολλὴν τινὰ φλόγα. Non placet, quod Salmasius p. 571. Anglicanum Codicem cum edito habere monet, ἢ pro τινὰ. Alciphron lib. 1. epist. 27. Ὁ μὲν τις λαβὼν ἐξεκάθαιρε τὰ ἐνιζάνοντα τῶν βοωμάτων τοῖς ὀδοῦσιν ἐνώδη. Lucianus in Timone p. 101. ὡς ὑποβρυχίων αἰπαθλῶν καὶ δεδυκάτων, μάγις ἂν τι κυβέτιον περισωθῆναι. Multus in hac locutione Nonnus. Ita in Paraphr. Joann. 19. 73.

Τοῦτον ἑλὼν σαύρωσον ἐλεγχίστῳ τινὶ πάτμῳ.

Ita v. 95, 123, 132. &c. Colathus de Rapt. Hel. v. 105.

Καὶ τις ὀρεσσαύλοιο δορὴ μετόπισθε χιμαίρης
Ἐκκρεμὲς ἠώρητο.

Theocritus Idyll. 1. 1.

Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τήνα
Ἁ ποτὶ ταῖς πηγαῖσι μελίσδεται.

Quae pulchre inlustravit Dan. Heinsius in Lect. Theocr. cap. 2. p. 295. ubi ex Latinis Apulejum id non infeliciter imitatum observat.

28. Ναίων. Non hoc tantum sed v. 17, 30, 31, 48, 99, 133, 211, 236, 242, 243, si standum Grammaticis, imperitiae in Poësi incredibilis specimen dedit Musaeus. Ausus enim in exitu versus participium conlocare, quod severe damnat Servius ad Virgilium Æneid. lib. 3. v. 300. ET LITORA LINQUENS] *Notandum sane, finitum esse versum participio: quod raro apud Latinos est, apud Graecos vitio-*

vitioſiſſimum. Nihil autem vidi magis; nam quod optimi Graeciae vates, a quibus ſcribendi exemplum minoribus petendum, mille locis uſurparunt, idne vitioſum dicendum? Vel unus enim Homerus in Iliade A. hujus conpoſitionis exempla plurima ſubpeditat. Ita v. 9.

Ἀτρεΐδης τε Διὸς υἱὸς· ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθείς.

v. 81.

Γρῆϊ ἐπιστιχομένην, τῆ ἑμὸν λίχος αἰνὶόωσαν.

v. 46.

Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο.

Confer, ſi tanti tibi videbitur, v. 51, 168, 299, 351, 356, 360, 391, 413, 414, 434, 501, 507, 546, 592, 598. Heſiodum in Θεογ. 226, 227, 684, 685. aliisque locis plurimis. In Orpheo, Nonno, omnibus denique Poëtis talia ſingulis fere paginis occurrunt. Nec minus obvia apud Latinos. ex. gr. Ovidium Amor. 2. Eleg. 2.

Vidi ego compedibus liventia crura gerentem.

Eadem Elegia;

Viderit ipſe licet; credet tamen ipſe neganti.

Eleg. 9.

Si tamen exaudis pulchra cum matre rogantem.

Sed cenſorem hunc jam retudit poſt alios Elegantiſſimus Broekhuſius ad Propert. lib. 3. El. 4. v. 46.

Dicere non norunt, quid ferat hora ſequens.

Ubi aegre ſe, ut credat haec a manu doctiſſimi grammatici & in lectione Poëtarum tritiſſimi profecta eſſe, adduci fatetur. Sed ego, ſi in Codicibus bonae notae & ſatis antiquis reperiantur, non abjudicare ipſi auſim. Quis neſcit perpetuum

mo-

morem Grammaticorum in optimis Scriptoribus, modo ipſis diſplicerent, obvia quaeque damnantium, ſive ritus ſive locutiones & conpoſitionem ſpectes? Quicquamne notius quam taurum Jovi mactari? Et tamen idem Servius non niſi juvencum ipſi immolatum nobis perſuadere conatur ad ad Æneid. lib. 3. v. 21. lib. 4. v. 221. & neſcio quod ex neglecto ritu hoc, prodigium arceſſit. idem inculcat ad lib. 3. 279. *Piaculum enim commiſſum fuerat tauro in Thracia immolato, ut diximus ſupra; & licet multa fuiſſent ſecuta ſacrificia: intelligebatur tamen adhuc numen iratum non deſinentibus malis.* Sed conſuli velim Ampl. Cuperum Apoth. Hom. pag. 74. & Ez. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 79. ubi diſces quid placitis hiſce tribuendum. Non diſſimilem errorem ab Horatii Interpretibus conmiſſum infra refutabimus. *Algam* non ſolum eſſe marinam herbam nec *ulvam* paluſtrem contra eundem adſerere debuit Cel. Marklandus ad Stat. lib. 5 Sylv. v. 283. Duo epitheta uni voci adtribui idem damnat aeque infeliciter, ut videbimus ad v. 133. Non mitiorem cenſuram ſtrinxit in Virgilium quod *Dorica caſtra* ſcripſerat, malam dicens conpoſitionem ab ea ſyllaba incipere, qua ſuperius finitus ſermo: quam ipſe Broekhuſius jam ad Tibull. 1. 1. 3. retudit. Neque in Grammatico hoc adeo mirum, cum Eruditiſſimis noſtrae aetatis viris ſimilia haud raro exciderint. Quis non miretur illud Britanniae nobiliſſimum ſidus Rich. Bentlejum ad Horat. Carm. lib. 1. Od. 34. ſecure pronunciare in verbis Virgilii Æneid. 4. 265.

Haud aliter terras inter coelumque volabat
Litus arenoſum Libyae ventosque ſecabat.

Sonum audiri auribus ingratiſſimum, & hinc ca-

villatum praeterea alia nonnulla aeque infeliciter pro *volabat* reponere *legebat*? Sed de hoc paulo post agendi locus erit.

CAPUT III.

Αἷμα vel αἷμα γενέθλης *pro genere.* Αἷμα κομίζειν *ex regione aliquis dicitur ubi natus. Emendatus Nonnus.* Αἷμα *sanguis, pro filio.* Αἷμα κομίζειν *a parentibus dicitur filius. Occurrit & de insula. Achilles Tatius tentatus.* Ἐστὶ δὲ καὶ πρὸς vel Ἐπὶ π. *v. initio versuum frequens. Probata emendatio Jensii in Veteri Poëta apud Diodorum Siculum, & Vallini in Boëthio. Dictiones eodem modo desinentes in exitu versuum invicem se sequentium, recte poni contra Bentlejum, & Persium forte, probatur ex Latinis & Graecis Poëtis. Virgilii lectio adserta.* μάτην ἀδίδακτος *Heinsii emendatio in Theocrito probata. Veneris, Vestae, Palladis, Leucippidem, & Hecates antistitae virgines erant. Nuptiae Sacerdotibus vetitae. Pueri & puellae sacra perficiebant, quia Diis accepta aetas. Acrón emendatus. Sacerdotes prostratâ pudicitia puniebantur. Nuptiae tamen a sacerdotio omnes non arcebant. Medea, forte & Hero virginitatem ad tempus servare tenebantur.*

30. Δ. ἱερεῦς αἷμα λαχοῦσα. αἷμα *sanguis*, pro *genere*, unde quis ortum ducit, usitatissimum. Nonnus Dionys. lib. x. p. 280. l. 27.

Βακχείων Σατύρων μινυώριον αἷμα κομίζων.

& l. 31.

Γινώσκω τεὸν αἷμα.

Theocritus Idyll. 22. 164. &c. Pro eo saepissime αἷμα γενέθλης Nonnus dixit ex. gr. lib. 13. p. 98. l. 6.

Νύμφα φίλη τί μὲ τόσσον ἀγείρεαι αἷμα γενέθλης.

p. 106.

p. 106. l. 7.

Εἰ λάχες ἐκ Λιβύης Ποσιδήϊον αἷμα γενέθλης.

Ita lib. XI. p. 302. l. 32. aliisque locis plurimis. lib. 37. p. 938. l. 7. vocat

Βαλίον Ζεφυρηΐδος αἷμα γενέθλης
Ἄρσενα καὶ νέον ἵππον ὁδοιπόρον ἄβροχον ἅλμης.

Orpheus Argon. v. 252. aliique Scriptores saepissime. Dicitur quoque aliquis, αἷμα κομίζειν e regione ubi natus. Nonnus lib. 4. p. 116. l. 8.

Ἀτρεκὲς Ἀσωπείης, ὁτὲ πατρίδος αἷμα κομίζει.

lib. 37. p. 926. l. 14.

Εἰ πέδον Αἰονίης, ἢ Φωκίδος αἷμα κομίζει.
Si solum Aoniae aut Phocidis sanguinem fert.

Emenda Εἰ πέδε Αἰονίης κ. τ. λ. Vulgata lectio inepta est. Conf. lib. 47. p. 1228. l. 16. Αἷμα quoque dicitur filius alicujus. Nonnus lib. 5. p. 152. l. 16. de Aristaeo:

Αἷμα σοφῆ Φοίβοιο καὶ εὐπαλάμοιο Κυρήνης.

Lib. 47. p. 1242. l. 22.

Ζηνὸς γνήσιον αἷμα.

Horatius Carm. 3. 27. v. 63.

Nisi herile mavis
Carpere pensum,
Regius sanguis.

Recte Scholiastes MS. *Regia proles.* Filius etiam αἷμα κομίζειν a patre vel matre dicitur. Apud Nonnum lib. 16. p. 448. l. 10. Nicaea ad Bacchum,

Οὐ δέχομαι σὸν λέκτρον, καὶ εἰ Διὸς αἷμα κομίζεις.

Lib. 26. p. 678. l. 7.

Οὐ γὰρ ἐγώ γε
Θυγατέρος Φαέθοντος ἐϋφλέγεος σέο πάππα
Αἷμα φέρεις.

Verba sunt Minervae ad Deriadem filium Hydaspis & Astridis Solis filiae, ut patet ex p. 696. l. 30.

Ὃν διερῇ φιλότητι πατὴρ ἔσπειρεν Ὑδάσπης,
Ἀστερίδος εὐώδινος ὁμιλήσας ὑμεναίοις
Κύρης ἠελίοιο.

Confer lib. 42. p. 1100. l. 12, 16. lib. 46. p. 1182. l. 6, 14. &c. Mira vero est admodum locutio, quae occurrit in oraculo, quod reperitur apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93.

Νῆσος τις ἐστὶ φυτώνυμον αἷμα λαχοῦσα.
Est ortum ducens plantae a cognomine terra.

Quem locum in mendo cubare dudum deprehendi, nec tamen quomodo restituendus divinare potui. Interea, donec molliorem medicinam alter adferat, audaci, quod fateor, conjectura repono

Ἔστὶ δ' τις νῆσος φυτώνυμον αἷμα λαχοῦσα.

Quam phrasin in talibus initio versuum usitatissimam norunt vel mediocriter Graece docti. ita ex. gr. Homerus Odyss. Δ. in fine.

Ἔστὶ δ' τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα.

Vetus Poëta apud Diodor. Siculum lib. 3. cap. 66.

Ἔστὶ δὲ τὸ Νύσης ὕπατον ὄρος, ἄνθεον ὕλῃ
Τηλοῦ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτοιο ῥοάων.

Ita legit Cel. Jensius Lect. Lucian. p. 184. ex lib. 4. & Scholiaste Apollonii Rhodii. Vulgo Ἔ. δ. τὶς. Ν. ἄβα-

ἄβατον, quorum illud, cum construendum sit cum ἱερὸς minime ferri potest. Hesiodus in Fragmento ex Scholiaste Sophoclis:

Ἔστι τις Ἐλπωρὴ πολυλήϊος ἠδ' ἐυλείμων.

Ipse Achilles Tatius lib. 4. p. 249. Εἰσὶ δὲ τῶν νήσων τινες καλύβας ἔχουσαι. Nec raro Viri Eruditi laboranti carmini opem tulerunt transpositis vocibus. Boëthius de Consol. Philos. lib. 2. Metr. 1. v. 8.

Suique magnum monstrat ostentum, si quis
Visatur una stratus ac felix hora.

Ita egregie ex conjectura restituit Vallinus, cum in reliquis omnibus editis & MSS. fere perperam legitur *Magnumque suis*; nisi quod in Lipsiensi Editione metro salvo *Magnum quoque suis*, sed minus eleganter. Longius abit Barthius Advers. lib. 17. cap. 13. conatu parum prospero ita verba transponens:

Dignumque risu monstrat &c.

Atque ita saepe alii simile quid tentarunt. Si quis malit minore mutatione Ἔστι τις νῆσος ejecto δὲ, sententiam defendere poterit iis, quae diximus ad v. 224. pag. 74. Neque hoc displicet. An praeterea hic legendum φιτύνομεν ἄλμα videbimus ad v. 138. Satis enim diu jam exspatiati sumus. *Ibid.* Λαχοῦσα. Versu sequenti occurrit

Κύπριδος ἦν ἱέρεια, γάμων δ' ἰδίδακτος ἐοῦσα.

Ut adeo observare hic liceat modulationem quandam, quam pariunt ultimae horum versuum dictiones eodem modo desinentes. Acerbe more suo Neronem ob hoc vitium carminis notavit Persius Sat. 1. v. 92.

Sed

Sed numeris decet eſt, & junctura addita crudis.
Claudere ſic verſum didicit, Benecynthius Arthin
Et qui caeruleum dirimebat Nerea Delphin.

Sed obſervat Vir Eruditiſſ. Is. Caſaubonus in Commentario ad h. l. eo tantum nomine carpi Poëtam, quod figuras has nimis frequentarit. Si enim in totum talia proſcripſerit Poëta, ne optimos quidem vates poſſe abſolvi. Ego an Perſio haec mens fuerit non auſim adfirmare. Certe nuper Perſio non inferior Cel. Bentlejus talia confidenter proſcripſit, ut vidimus Cap. praecedenti. At quo jure vatum principem Virgilium ſollicitaverit vir Eruditus ex ſequentibus locis parebit. Æneid. lib. 1. v. 319.

Venatrix, dederatque comam diffundere ventis
Nuda genu, nodoque ſinus collecta fluentis.

Ita caſus quartos ſcribi in vetuſtiſſimis membranis teſtatur Heinſius in praefatione. v. 625.

Ipſe hoſtis Teucros inſigni laude ferebat,
Seque ortum antiqua Teucrorum ab ſtirpe volebat.

Lib. 2. v. 124.

Et mihi jam multi crudele canebant
Artificis ſcelus, & taciti ventura videbant.

v. 455.

Saepius Andromache ferre incomitata ſolebat
Ad ſoceros, & avo puerum Aſtyanacta trahebat.

Lib. 4. v. 184.

Haec tum multiplici populos ſermone replebat
Gaudens, & pariter facta atque infecta canebat.

v. 331.

Di-

Dixerat: ille Jovis monitis immota tenebat
Lumina, & obnixus curam sub corde premebat.

Lib. 5. v. 385.

Cuncti simul ore fremebant
Dardanidae, reddique viro promissa jubebant.

Lib. 6. v. 844.

Scipiadas cladem Libyae, parvoque potentem
Fabricium: vel te sulco Serrane serentem.

Lib. 8. v. 646.

Nec non Tarquinium ejectum Porsenna jubebat
Accipere, ingentique urbem obsidione premebat
Aeneadae in ferrum pro libertate ruebant.

Ovidius Metam. lib. 7. v. 57.

Notitiamque loci melioris, & oppida, quorum
Hic quoque fama viget, cultusque artesque virorum.

Horatius Carm. 4. xi. v. 31.

age jam meorum
Finis amorum.

Paullinus ad Ausonium:

Qui corda falsis atque vanis imbuunt
Tantumque linguas instruunt.

Rosweytha v. 426. p. 719.

Moribus & facie similem matri venerandae
In quas per certe soboles mox stirpis amandae.

Atque hoc non minus usitatum apud Graecos Poëtas. Tryphiodorus de Excidio Ilii. v. 462.

Κλαῖε δ' Τυδείδης μεμνημένος Αἰγιαλείης.
Οὔνομα δ' ἐπτοίησεν Ὀδυσσέα Πηνελοπείης,
Ἄντικλος δ' ὅτε κέντρον ἐδέξατο Λαοδαμείης.

Hesiodus in Ἔργοις v. 1.

Μοῦσαι

Μῶσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι πλείσσαι
Δεῦτε δὴ, ἐννέπετε σφέτερον πάτερ' ὑμνείουσαι,

In Theogonia v. 92.

Αἰδοῖ μειλιχίη· μετὰ ἧ πρέπει ἀγρομένοισιν,
Οἷα τοι Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν

Confer v. 185, 186. 226, 227. 228, 229. 249, 250. 256, 257. 289, 290. 321, 322. 351, 352. 684, 685. 807, 808. 958, 959. Nec abſtinuit magnus Homerus ex. gr. Iliad. Σ. 46.

Νημερτὴς τε, ἠδ' Ἀψευδὴς, ἠδὲ Καλλιάνασσα·
Ἔνθα ἧ ἦν Κλυμένη, Ἰάνειρά τε, ἠδ' Ἰάφαοσα.

Iliad. Ξ. 10, 11. A. 413.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
Ὤμοι τέκνον ἐμοὶ, τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα;

Iliad. B. 87.

Ἠΰτε ἔθνεα εἰσὶ μελισσάων ἀδινάων,
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων.

Quem locum auctor Vitae ipſius p. 301. (ubi minus recte legitur Ἠὔτ') adducit, & proprio nomine ὁμοιόπτωτον vocari docet: Ὅταν ἧ εἰς ὀνόματα ὁμοίως κλινόμενα λήγωσιν αἱ περιόδοι ἢ τὰ κῶλα, ἠ ταῦτα εἰς πτώσεις ὁμοίας, ὁμοιόπτωτον τοῦτο ἰδίως ὀνομάζεται. Et talia carmini ingentem elegantiam & venuſtatem conciliare exiſtimat, ſecus ac Cel. Bentlejus, hic minime audiendus, cujus emendationem etiam refutaſſe Virum Eruditiſſ. Rich. Johnſon in Ariſtarcho Anti-Bentlejano didici ex Biblioth. Anglic. T. I. P. II. p. 291. & ſeqq. Sed ipſum librum videre non licuit.

31. Γάμων δ' ἀδίδακτος. *nuptiarum expers.* Ita Nonnus Dionyſ. lib. 33. p. 840. l. 22.

Αἴκε

Λίτε θεάνης ἀδίδακτος ἀνυμφεύτων ὑμεναίων.

Sic & lib. 29. p. 760. l. 15. πόθων ἀδίδακτος Ἀθήνη occurrit, & γάμων ἀ. A. lib. 2. p. 52. l. 30. Confer Is. Casaubonum Lect. Theocr. cap. 21. p. 280. l. 5. ubi confert Idyll. 27: 49.

Μᾶλα τεὰ πρώτισα τάδε χνοάοντα διδάξω.

Sed corruptissimum locum feliciter sanavit Doct. Heinsius cap. 25. legens χλοάοντα πιαξῶ. An tamen non distinctio personarum v. sequenti a Casaubono mutata ex loco Nonni Dionys. lib. 42. p. 1082. l. 5. retinenda sit dubito.
Ibid. Heronem Veneris sacerdotem γάμων ἀδίδακτον hic memorari non adeo mirum, cum omnes fere Sacerdotes virginitatem servare debebant. De Vestae sacerdotibus, quae hinc *sanctae* & *castae* dicuntur, notante Broekhusio ad Tibull. l. 5. 14. res nota. De Palladis idem testatur Callimachus Hymn. in Lavacr. Pall. v. 33.

Ἔξιτ' Ἀθηναίη· πῶς δή τοι καταθύμιος ἴλα,
Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Λευκιππιδᾶν.

Ad quem locum, quemadmodum & ad Hymn. in Apoll. v. 110. plurima congessit Vir longe Eruditiss. Ez. Spanhemius. Tales Leucippides Phoebes & Hilairae sacerdotes. Pausanias in Laconicis: Πλησίον δέ, Λαφρίας, καὶ Φοίβης, ἐστὶν ἱερόν. ὃ ποιήσας τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, θυγατέρας αὐτὰς Ἀπόλλωνος φησὶν εἶναι. Κόραι δὲ ἱερεύονται σφίσι παρθένοι, κατὰ ταὐτὰ ταῖς θεαῖς, καὶ αὗται Λευκίππιδες. Talis Solis antistita apud Persas. Justin. lib. 10. 2. §. 3. *Solis eam* (Aspasiam) *sacerdotio praefecit, quo perpetua illi ab omnibus viris pudicitia imperabatur.* Vid. Berneccerus. Talis Hecatae Sacerdos Medea. Valerius Flaccus lib. 6. v. 450.

Er-

Ergo opibus magicis & virginitate tremendam
Juno duci ſociam conjungere quaerit Achivo.

Vid. & lib. 8. v. 282. Haec enim Sacerdotem fuiſſe patet ex lib. 5. v. 239.

Praeterea infernae quae nunc ſacrata Dianae
Fert caſtos Medea choros.

Et Orpheo Argon. v. 903. Idque de aliis multis referunt ſcriptores. Vid. Achill. Tatius lib. 8. p. 481. nec non Elegantiſſimus Broekhuſius ad Tibull. 2. 5. v. 64. Neque viris nuptias contrahere licebat, ſaltem Diis invitis, ut patet ex Hygino fab. 135. *Laocoon Acoetis filius, Anchiſae frater, Apollinis ſacerdos, contra voluntatem Apollinis cum uxorem duxiſſet, atque liberos procreaſſet, ſorte ductus, ut ſacrum faceret Neptuno ad littus: Apollo occaſione data, a Tenedo per fluctus maris dracones miſit duos, qui filios ejus Antiphantem & Thymbraeum necarent.* Quamvis Servius ad Virgil. Æneid. 2: 201. referat id ideo factum, quia *piaculum commiſerat ante ſimulacrum numinis cum Antiopa ſua uxore coeundo.* Hinc pueri & puellae in ſacris Deorum perficiendis adhibebantur, quia aetas innocentior ipſis accepta & grata. Tales erant Baſſianus & Alexianus Maeſae filii Solis Sacerdotes, de quibus Herodianus lib. 5. cap. 3. §. 4. ὁ μὲν Βασσιανὸς σὺν ἔτη γεγονὼς τέσσαρες καὶ δέκα, ὁ δὲ Ἀλεξιανὸς, δεκάτῳ ἔτει ἐπιβεβηκώς. Ἱέρωντο δ' αὐτοὶ θεῷ Ἡλίῳ. Horatius lib. 2. ep. 1. v. 132.

Caſtis cum pueris ignara puella mariti
Diſceret unde preces.

Ubi Porphyrius ad v. 125. notat: *Antiquitus enim pueris & puellis praecipiebatur cantare carmen, ut aetas innocentior Deos placaret.* ita Carm. lib. 2. 12. v. 17. ubi vid. Acro. ut & ad lib. 4. 1. 25. nec non 1. Od. 21. v. 1.

Dia-

Dianam tenerae dicite virgines
Intonsum pueri dicite Cynthium.

Ubi notat: *Augustus ludos seculares instituit, quibus hymni Apollini Dianaeque dicebantur a nobilibus, quas pueri Apollini, Dianae virgines canebant.* Ita vulgo circumfertur locus corruptissime. Emenda ex MS. *a nobilibus: pueri Apollini, Dianae v. c.* Quod eleganti brevitate se commendat. Non tamen displiceret *quos* pro *quas*, quod typorum forte facinus. Auctiora vero haec exhibet Cruquii Commentator *a. n. pueris puellisque: a pueris quidem Apollini, a puellis vero & virginibus Dianae.* Quam lectionem si fideliter ex MSS. exhibuit Cruquius, non spernerem. Consule praeterea Ampl. Cuperum Apoth. Homer. pag. 69. ubi marmor illustrat, in quo pueri forma μῦες sacrificio adstat. Si vero forte accideret, ut quaedam virginitatem minus sancte servarent, gravi poena ut plurimum adficiebantur. Vestales mortem manssisse nemo nescit. Jo Junonis Argivae sacerdotio praefecta gravidata cum esset, a civibus in vincula fuit conjecta, ut tradit Palaephatus cap. 43. Laocoontis poenam refert Hyginus l. c. Nec tamen sacerdotes, si nuptias iniverant, plane excludebantur, ut ex Homero &c. docuit Potterus Archaeol. Graec. lib. 2. 3. p. 216. Quin nonnullae antistitae virginitatem tantum ad tempus, nubilem forte aetatem, servabant. Talis erat Medea praeter Jasonem jam Stiro desponsa, ut refert Valerius Flaccus lib. 8. v. 300.

Stirus prospectat ab unda
Conjugio atque iterum sponsae flammatus amore.

& v. 337.

Transferat ergo meas in quae volet oppida dotes
Colchis, & Aemonius nobis succedat adulter.

Neque hoc alias inusitatum fuisse docuit Spanhe-

mius l. c. Quid si talis quoque fuit Hero? Mirum certe, ni amatori objecerit aliquando virgo sibi perpetuam a viris abstinentiam colendam, cum nunc tantum parentum locupletum iram v. 125, 180. & seqq. Fateor tamen v. 126. occurrere

Κύπριδος ἤ σοι ἔοικε, θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν.

Sed quis nescit tangere virginem nedum sacerdotem sine parentum consensu nuptiis non legitimis inhonestum minusque licitum esse? quid si puella hoc tantum caussata? Quid? nonne aequum a Dea veniam petere? nonne nefas in templo Veneris haec sacra peragere? Sed & incredibile juvenes tantis votis exoptasse nuptias Heronis, si ipsas adire viro negatum, nam quae occurrunt v. 82.

Εἰ δέ μοι ἤκ ἐπέοικε τεὴν ἱέρειαν ἀφάσσειν,
Τοίην μοι, Κυθέρεια, νέην παρέχοιτιν ὀπάσσαις.

Non incommode ad Veneris consensum referri possent.

CAPUT IV.

Difficillimus Musaei locus varie explicatus. Προγόνοι majores, non parentes. ἱέρεια ἀπὸ προγόνων. Sacerdotia certis familiis adligata. Trajectiones verborum. Lectio vulgata in Vulgato interprete defensa. Pauli locus explicatus. Πύργος ἀπὸ προγόνων turris avita. Ab ovilibus aurae aliaque. Minucius Felix vindicatus, aliaque. Distinctio grammaticorum in vocibus ἄλλος & ἕτερος neglecta. Antiqua lectio Aeliani probata. Caeteris praestantes Diis comparabantur; formosae puellae Veneri; juvenes Baccho. Bacchus pulcher non obesus. Venatrices Dianae adsimilabant. Multis etiam simul Diis comparabant, aliquando & praeferebant. Dii Reges, Deae Reginae, & vicissim vocabantur. Musaei locus explicatus.

32. Πύργον ἀπὸ προγόνων. ita editio Basileensis cum aliis multis exhibet, addita interpre-

pretatione *Turrim a parentibus*. Cel. Berglerus mavult ἀπὸ προγόνων, vertens *ſemota a parentibus*. quem ſecuti viri Docti Kromajerus & Röverus. Inter difficillimos Muſaei locos merito hic referri debet; me certe quamvis diutiſſime exercuerit non expedio. Vulgatam in noviſſimis editionibus verſionem ferri non poſſe, quia πρόγονοι, nunquam, quod ſcio, *parentes*, ſed *majores* denotat abunde liquet. Aliud igitur quaerendum. Quibusdam forte videbuntur jungenda Κύπελλος ἦν ἱέρεια ἀπὸ προγόνων. Ita ἐκ προγόνων in eadem re occurrit apud Sponium in Miſcell. pag. 335. τῷ πρώτῳ τῆς πολίως Ἀρχιερέως M. Αυρ. Φαύστου ἐκ προγόνων. *Primi civitatis M. Aurelii Fauſti Pontificis a majoribus*. cum quo loco omnino conferendus iſte apud Philoſtr. de Sophiſt. lib. 1. p. 515. Ἀρχιερεὺς μὲν γὰρ ἐγένετο τῆς Ἀσίας αὐτὸς τε καὶ οἱ πρόγονοι αὐτοῦ, παῖς ἐκ πατρὸς πάντες. *Pontifex quidem Aſiae factus eſt, ipſe nempe & majores ejus filius a patre omnes*. De ſacerdotiis autem intra certas familias, easque maxime conſpicuas, manentibus conſuli meretur Vir Eruditiſſimus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Lavacr. Pall. v. 35. l. c. capite praecedenti. Tale fuit Veneris ſacerdotium in inſula Cypro, quod conſecuti poſteri Cinyrae & Thamyrae, ſed poſtea ſola Cinyrae familia, de quo vid. Diligentiſſ. Meurſius in Cypro lib. 1. cap. 17. Juſtinus lib. 18. cap. 5. *Primus illis appulſus terrae Cypris inſula fuit: ubi ſacerdos Jovis cum conjuge & liberis, deorum monitu, comitem ſe Eliſſae ſociumque fortunae praebuit, pactus ſibi poſterisque perpetuum honorem ſacerdotii*. Id ſi verum, ſententia noſtra de Herone ad nubilem forte aetatem, ſaltem non perpetuam virginitatem ſervante non parum firmatur. Sed vereor ut talis verborum trajectio eruditis ſe probare queat, quamvis miras aliquando obſervent Docti, quem-

admodum Cel. Knatchbull in N. T. ex. gr. in Act. Apoſt. 13: 17. 1 Petr. 1. 1. 3: 20. &c. & in epiſt. Pauli ad Roman. cap. 9: 10. Viri Eruditi: ὃ μόνον ἀλλὰ καὶ Ρεβέκκα, ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα, Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν. haec enim verba Cel. Havercampus ad Tertull. Apol. 16. p. 170. ipſumque ſecutus vir longe Eruditiſſimus Jo. Alberti ad h. l. ita conſtruunt: Ῥεβέκκα Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα. *Rebecca, uxor patris noſtri Iſaaci, ex una congreſſione prolem, quum ſuſcepiſſet.* Favet Hammondus, forte & Interpres Vulgatus, vertens: *ſed & Rebecca, ex uno concubitu habens, Iſaac, patris noſtri.* Ut opus forte vix ſit emendatione Viri ſummi, qui in Vulgato tentabat reponere *concubitum*, ut in Gloſſis vox illa explicatur cum nimis illa emendatio abeat a vulgata lectione, nam & praeterea legendum, ut ſyntaxis recte cohaereat *ex uno---Iſaac patre noſtro.* Quid enim, quaeſo, alias ſignificaret *ex uno? concubitum* autem vertit Vulgatus uſus Codice a noſtris diverſo, in quo legebatur ἐξ ἑνὸς κοίτου, cui conjecturae favet vox κοίτους, quemadmodum reperiri in MS. teſtis eſt Elegantiſſ. Raphelius in Annot. ad h. l. ex Herodoto, quam lectionem tamen hodiernae non praeferrem, quippe cum κοίτην de *ſemine* recte dici pluribus oſtendit Cel. Knatchbull. Ceterum hanc explicationem loco noſtro admodum faventem primo intuitu lubens amplectebar, ſed mox difficultate aliqua premi animadverti. Neque enim video, quomodo verba ἐξ ἑνὸς denotare poſſint *ex una congreſſione*, vel cujus vocabuli ellipſis ſtatuenda; non certe κοίτης, tum enim ſcribendum fuerat ἐκ μιᾶς; aliud autem vocabulum in N. T. non eſt obvium, ut adeo confugiendum ſit ad κοῖτος, cum λέχος Poëticum eſt. Sed ſi jam omnia haec prono alveo fluerent, nondum video cur nos poeni-

niteat naturalis verborum conſtructionis, quae eſt: Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα Ἰσαὰκ κ. τ. λ. *Rebecca ex uno Iſaaco gravida* geminos peperit, qui tamen diſſimillimam ſortem experti. Nihil hic in conſtructione vel ſenſu intricatum. Haec in chartam conjecta cum jam jam praelo mandanda eſſent, ſubit animum cogitatio conſulendi Cel. Wolfii Curas Philologicas in h. l. quem latius quidem ſed tamen eadem ratione locum hunc explicuiſſe, in quibusdam mire conſpiraſſe deprehendo, quod monuiſſe e re mea puto. Locum tamen Vulgati Interpretis in mendo cubare neque ullum praeſidium eſſe in lectione κοίτους nondum perſuadeor, quod corruptum ex κοίτυ, vel genitivus ſingularis videtur, multo minus κοῖτον Graecis eſſe tantum *ſomnum*, cum contrarium doceat vel unus Herodotus lib. 1. cap. 9. μετὰ δ' ἐμὲ ἐσελθόντα, παρέσαι ἢ ἡ γυνὴ ἡ ἐμὴ ἐς κοῖτον. *Ubi fuero ingreſſus, aderit & uxor mea in cubiculum*, ita edidit Cel. Jac. Gronovius ex Codice Mediceo pro κοιτῶνα, vel κοίτην quod tuetur Th. Gale p. 759. cum enim ἐυνὴ, λέκτρον, κοίτη &c. *cubile* ſignificantia vocabula pro *concubitu* ponuntur quidni & hoc recte adhiberetur? Erepto igitur nobis hoc loco alia quoque interpretatio verborum πύργον ἀπὸ προγόνων quaerenda, quae, donec meliora doceamur, quemadmodum ante annum in prima hujus Carminis lectione ſuccurrebat, vertemus *Turrim avitam*, i. e. quae a majoribus haereditate ad ipſam vel parentes devenerat, quemadmodum & Eruditiſſ. Whitfordus, quod non niſi ſero vidi, cepit docente ipſius interpretatione:

Turrim
Fluctibus aequoreis vicina colebat avitam.

Sic fere eleganter apud Theocritum Idyll. 16. 33. foſſor dicitur:

Δευτὴν ἐκ πατέρων πτυλίην ἀκτήμονα κλαίων.

Statius Theb. lib. X. 46.

Balatiusque tremens, pinquesque ab ovilibus aurae,

i. e. *aurae ovilium.* Lucretius *fulgor ab auro*, Virgilius *dulcesque a fontibus undae* i. e. fontium vel fontanae, ut jam monuerunt Lexicographi. Pro eo Cicero in Fragmento:

Extremusque adeo duplici de cardine vertex
Dicitur esse Polus.

Videndus vir summus Hugo Grotius pag. 72. Id non intellectum fraudi fuit Interpretibus Minucii Felicis cap. 7. *Specta de libris memorias, jam eos deprehendes initiasse ritus omnium religionum.* ubi inepte Davisius legit: *specta de libris memoria jam eos* &c. merito reprehensus a Wopkensio Obs. Miscell. Vol. x. p. 19. qui tamen non felicius ipse conjectat *de his rebus*, vel hoc *de libris* ortum ex voce, quae praecedente versu exstat, *delubris.* Quicquid vero de hoc Musaei loco statuendum aliis videatur, interpretationi Whitfordi tantisper locus dandus videtur, donec difficultatibus, quas obmovimus, sublatis certiora alii adferant, quando haec nostra in spongiam incumbere non gravate passi certiora docentibus dignas habebimus gratias. Si probari posset idoneis exemplis σεγόνες *parentes* denotare, revera omnium maxime id adrideret, cum & eo nos ducere videatur Nonnus Dionys. lib. 3. p. 104. l. 15. loco, qui conferatur, non indigno:

Μάρτυς ἐγὼ· πατέρων γὰρ ἀπόσεβι δώματα ναίων·
Οὐ Στερόπην, ἁ Μαῖαν ὁμοσπόλον, οὐδὲ Κελαινὼ
Σύγγονον ἐγγὺς ἔχουσα συνέσιον·

Nisi

Nisi πατέρων ibi positum sit pro προγόνων, quod & aliis usitatum est, atque ita intellexerit Musaeus.

33. Ἄλλη Κύπρις ἄνασσα. *Altera Venus regina.* Si placitis Grammaticorum standum peccavit & hic Musaeus; debuisset enim ἑτέρη. Vid. Ammonius in V. Ἄλλος. & Thomas Magister, qui tradit: Ἕτερος, ἐπὶ δυοῖν. ἄλλος ἐπὶ πολλῶν. Sed parum haec curarunt Scriptores. Orpheus Argon. v. 477.

Φίλτροις Τυρσηνίδι ἑῇσιν ἐδάμασσεν Ἥρων.
Ἄλλῃ δ' ἄλλος ἔμικτο.

Herodotus lib. 1. cap. 32. ὥσπερ χώρη εὐδαιμὶη καταρχὲη πάντα ἐωυτῇ παρέχουσα, ἄλλα ἄλλο μοῦνον ἔχει, ἑτέρῃ δ' ἐπιδέεται. Herodianus 3. 10. §. 6. Plutarchus Lacaen. Apophth. T. II. p. 241. & 242. Achill. Tatius lib. 1. pag. 3, 13, 29, 41. aliisque locis plurimis. Lucas Euang. cap. 20. v. 11. cap. 22. v. 58. &c. Theocritus Idyll. 24. 61. 7. v. 36.

Βωκολοιασδώμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ἀνασσεῖ.

Censuram Scholiastis in Poëtam strictam ineptam esse monuit recte Eruditissimus Casaubonus. Egregios vero legum latores, quas ipsi saepissime migrant! Ita enim Ammonius in V. Ἀποκήρυκτος. Ἐκποιήτος δ', ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ· pro quo Etymologus: ἢ ὁ δοθεὶς ἑτέρῳ εἰς υἱοθεσίαν. Sic habet MS. apud Valckenaerium Animadv. ad Ammon. p. 27. Tantine igitur ut adeo aestuarent Viri Eruditi in Aeliano V. H. 3. 44. ὁ δὲ ἕτερος αὐτῶν συνεπλάκη τῷ λοιπῷ τῶν κακῶν. Ubi, ut Grammaticis pareant, repositum eunt δεύτερος, quamvis ex tribus MSS? Ego certe metuo, ne ob Grammaticorum imperium boni correctores haec mutaverint.

Ibid. Ἄλλη Κύπρις. Ipsis Diis immortalibus illos, qui caeteris longe praestabant inter homines, comparari maxima laus erat. Homerus Iliad. τ. 286. ω.

258. r. 158. &c. Puellas, quae pulchritudine reliquas longo post se intervallo relinquebant Veneri adsimilabant. Infra v. 68.

Κύπριδος ἀρήτῃσιν, ἣν διεφαίνετο Κύπρις.

Homerus Iliad. Ω. 699.

Ἀλλ' ἄγε Καστάνδρῃ, ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Iliad. Γ. 282.

Βρισηΐς δ' ἄρ' ἔπειτ' ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Conf. Odyss. Δ. 14. p. 37. Nonnus Dionys. lib. 3. p. 90. l. 29. lib. 7. p. 214. l. 21, 24. lib. 16. p. 446. l. 8. lib. 33. p. 828, l. 28.

Χαλκομέην τ' Κύπριν ἔσω Λιβάνοιο νοήσας.
Οὐ δύνασαι φίλε κῆρι διακρίνειν Ἀφροδίτην.

Fulgentius lib. 3. Myth. cap. 6. p. 113. de Psyche ex Apulejo: *juniorem vero tam magnificae esse figurae, quae* (quo legit Munckerus) *crederetur Venus esse terrestris.* Ubi nec Diligentiss. Munckerum nostri Poëtae loca fugerunt. Jucunde suavissimus Secundus Basio VI.

Tu quoque cum Dea sis, Diva formosior illa
Concha per aequoreum quam vaga ducit iter,
Basia cur numero caelestia dona coerces?

Alia loca mitto. Ita formosos juvenes Baccho comparabant. Longus Pastor. lib. I. p. 30. αἱ μὲν γυναῖκες ἐκ τοῦ πλησίον ἄγρου εἰς ἐπιχειρίαν κατληρέσαι, τῷ Δάφνιδι τὰς ὀφθάλμους ἐπέβαλλον, καὶ ἐφηῦρον ὡς ὅμοιον τῷ Διονύσῳ τὸ κάλλος. Apud Coluthum de R. H. v. 245. Paris ipsi praefertur:

Οὐ Διὶ τοῖον ἔτικτεν ἐπήρατον υἱα Θυώνη.
Ἰλήκοις Διόνυσε, καὶ εἰ Διὸς ἔσσι γενέθλης.

Bacchus

Bacchus enim non pingui aequalicudo deformis, sed juvenis formosissimus habitus a Veteribus, contra ac pingitur a pictoribus, quibus quidlibet audendi magna semper potestas fuit. Tibullus lib. 2. El. 2. v. 35.

Et tu Bacche tener jucundae consitor uvae.

Ubi notata Elegantissimo Broekhusio evolvisse voluptate erit. Dianae conparabant venatrices. Nonnus lib. 13. p. 368. l. 23.

Τόν ποτε Κυρήνη κεμαδοσσόος Ἄρτεμις ἔθρεψε.

Sic lib. 15. p. 422. l. 16. lib. 16. p. 444. l. 31. p. 446. l. 8. lib. 42. p. 1090. l. 20.

Ἄρτεμι πῆ εἰς τόξα, τίς ἤπασε σῶν Φαρέτρην.

Lib. 48. p. 1262. l. 6. Saepe etiam pluribus simul Diis similes praedicabant. Nonnus lib. 34. p. 860. l. 12.

Ἄρτεμιν Χαλκομίδεια, νέη ῥοδοδάκτυλε Πειθώ,
Κύπριδος ἀβρὸν ἄγαλμα, καὶ εὐθώρηκος Ἀθήνης,
Βακχιάδος Ἠελίνεια, καὶ ἑπτάκτιδα Σελήνην.

Saepe ipsis Diis praeferebant. Nonnus lib. 15. p. 426. l. 19.

Εἰ τόσον ὡς Νίκαια πάλιν λευκώλενος Ἥρη·

Alia loca mitto. Confer quae hic notavit Parens. *Ibid.* Κύπρις ἄναστα. Deos *reges*, Deas *reginas* dici obvium. Homerus Iliad. Ε. 326.

Οὔδ' ἔτι Δήμητρος, καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης.

Theocritus Idyll. 25. 78.

Ὦ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες.

Orpheus Hymno in Venerem v. 16, & 24. p. 152. Propertius lib. 4. El. 5. v. 63.

Sed cape torquatae, Venus o regina, columbae,
Ob meritum ante tuos guttura ſecta focos.

Ubi Vid. Eruditiſſ. Broekhuſius, nec non Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 79. Broquerius de Adorat. Veter. p. 47. Contra Reges, qui in terris ſummum dignitatis faſtigium eſcenderunt, Deorum titulo inſigniti. Vid. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 26. in Delum v. 166. & quae obſervavit Bochartus in erudita epiſtola de Jure Regio Tom. I. col. 1006. Hinc illa cognomina ex. gr. Joviorum & Herculiorum ab Imperatoribus adſumta, de quibus Lactantius de Mort. Perſ. cap. 52. *Ubi ſunt modo magnifica illa & clara per gentes Joviorum & Herculiorum cognomina, quae primum a Diocletè ac Maximiano inſolenter aſſumpta, ac poſtmodum ad ſucceſſores eorum tranſlata, viguerunt? Nempe delevit ea Dominus & eraſit de terra.* ubi Vid. Cuperum.

Ibid. σωφροσύνη ἢ ἢ αἰδοῖ. *caſtitate & pudore* vertitur. Pareus priorem vocem intellexit de *ſapientia* puellae, quod minus hic quadrat, cum ratio redditur cur aequalium conmercio abſtineret puella. Niſi velis intelligere ſapienter inſtituiſſe Heronem, quae invidiam hoc pacto evitabat, quod non omnino diſplicet. Elegantius tamen Papius:

Caſti ſed plena pudoris.

Ita Claudianus de R. P. lib. 1 v. 272.

Caſtaeque pudoris
Illuxere faces.

CA-

CAPUT V.

Venus & Cupido virginibus infesti. Musaei locus pessime a Scholiaste expositus. Minerva ab ineuntibus nuptias placabatur. Antiqua Statii lectio probata. Minerva nubentes exosa. Veneri & Cupidini, cum puellae nuptias inirent, sacra fiebant. Venerem sanguine etiam placari contra Interpretes Horatii docetur. Columba Veneri immolata. Scholiastes MS. semel, Acron bis emendatus, semel refutatus. Cruquii Commentator tentatus. Lenes Dii. Ἀφροδίτη *secundum Scholiasten fuit Minerva. Fons erroris.* Κυθέρεια Ἀφροδίτη, *Cytherea Venus & similia. Servius bis leviter emendatus. Antonomasivum.*

36. Μῶμον κ. τ. λ. Aperta imitatio Nonni Dionys. lib. 16. p. 462. l. 1.

Μῶμον ἀλευομένη φιλοκέρτομον ἤλικος ἥβης.

38. Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην κ. τ. λ. Significat Poëta Heronem Venerem & Cupidinem libamentis pacasse, Scilicet haec numina virginitatem servantibus credebantur infesta, adeoque omni modo, ne irata ea experirentur, puellis erant concilianda. infra v. 143.

Παρθένον εἰ ἐπέοικεν ὑποδρήσσειν Ἀφροδίτῃ,
Παρθενικαῖς δ' Κύπρις ἰαίνεται·

Quem versum contulit Pythoeus cum Pervigil. Veneris v. 40.

Ipsa vellet ut venires, si deceret virginem.

Achilles Tatius lib. 8. p. 473. εἴ τις ἄρα ἐστὶν ἀνδρὸς παρθενία, ταύτην ἐγὼ μέχρι τῆς παρόντος φυλάττω Λευκίππην ἔχω. ἡ μὲν γὰρ ἦρξε μὲν πολλῆς τῆς Ἀρτέμιδος ἱερᾶς. δέσποινα Ἀφροδίτη, μὴ νεμεσήσῃς ἡμῖν ὡς ἐνθελομένοις ἀκάτρεκτα γενέσθαι τὸν γάμον. Non intellexit igitur suum Poëtam ignobilis Scholiastes, qui notat: Λέγει ἡ τὴν Ἀφροδίτην, ἡ τὴν Ἄρτε-

μιν

νῶν ἢ αὐτὸν τ' Ἔρωτα θυσίας ἐπιρρέπειν (ita conjectat Doctiſſ. Abr. Gronovius pro παρῆν) ἢ Ἥρᾳ. Quid, quaeſo, hic facit Minerva Diva caſta & caſtis amica? Haec ne virgini placanda? Imo vero, o bone, nuptias inituris. ita Valerius Flaccus lib. 8. v. 224. de Jaſone:

Ipſe autem invitae jam Pallados erigit aras,
Incipit Idaliae numen nec ſpernere Divae.

Argivae puellae virgineas ipſi comas libabant. Statius Thebaid. lib. 2. v. 251.

Innuptam lumine adibant
Pallada. Munychiis cui non Argiva per urbes
Poſthabita eſt Lariſſa fugis. Hic more parentum
Jaſides, thalamis ubi caſta adoleſceret aetas,
Virgineas libare comas, primosque ſolebant
Excuſare thoros.

Ubi nihil mutandum puto cum viro erudito in in Obſerv. Miſc. Vol. I. p. 195. legente *Huic n. p. & juſta adoleſceret aetas*, quomodo & locum laudat Elegantiſſ. Broekhuſius ad Tibull. lib. 1. El. 4. v. 22. Vide, quae notat Vir doctus in nota addita. Conſule praeterea Ez. Spanhemium ad Callimach. Hymn. in Lavacr. Pall. v. 1. Caſſandra apud Lycophronem de raptu Ajacis querelas fundens v. 359.

Ἐλιυσθήσομαι,
Ἢ πολλὰ δὴ Βύβλινον, Λίβυσσαν, κόρην,
Ἀμφὶ σὸν αὐδάξασα, πάρθενον γάμων.

Ita v. 356. vocat μισονύμφην. ubi Tzetzes notat: Μισονυμφῆ τοῦτο δῆλον, ὅτι ἡ τιμῶσα παρθενίαν, τὰς νυμφευθείσας μισεῖ. Nonnus Dionyſ. lib. 47. p. 1226. l. 27.

Ὦμο-

Ἄμμιν νικήσαντι γαμήλιον ἔρνος Ἀθήνης·
Παλλάδος ἔρνος ἔρισσαι, τί Πειθοῖδι ἢ Κυθερείῃ;

Nec tamen nuptiarum praesidibus Diis Cupidini & Veneri rem divinam factam fuisse, cum puellae matrimonio jungendae erant, inficias eo. ita Sosthenes Thersandri nuptias persuasurus Leucippae apud Achill. Tat. lib. 6. p. 385. Εἰ καλαίσεις αἰνέσηθι, ἢ θύσεται τοῖς ἐντυχίμασιν Ἀφροδίτη. Pausanias in Laconicis: Ξόανον δὲ ἀρχαῖον καλοῦσιν Ἀφροδίτης Ἥρας. ἐπὶ δὲ θυγατρὶ γαμουμένῃ νενομίκασι τὰς μητέρας τῇ θεῷ θύειν. *Simulacrum ligneum vetustum Veneris Junonis vocant. Ibi vero sacra deae facere matres, cum filias elocant, solenne habent.* Nonnus Dionys. lib. 35. p. 872. l. 12.

Ἔσσομαι Ἰνδοῖσι καὶ Ἰνδικὸς φίλος, αἴντε καὶ Ἄνδρες
Κυδαίνους θυίεσσιν ἐρυθρογένην Ἀφροδίτην
Κεκροπίδη Μορρῆος ὀπηδίτις·

Vid. & lib. 26. p. 698. l. 10. & seqq. Justinus lib. 18. cap. 5. *Mos erat Cypriis, virgines ante nuptias statutis diebus dotalem pecuniam quaesituras in quaestum ad litus maris mittere pro reliqua pudicitia Veneri libamenta soluturas.* Adde Rivini Dissert. de Majumis &c. in Collect. Graevii cap. 7. §. 24. Theocritus Idyll. 27. 63.

Ῥίξω κόρτιν Ἔρωτι, καὶ ἀντρῷ βάν Ἀφροδίτᾳ.

Ex quo loco quemadmodum & Virgilio in Dedicatione Æneidos:

Si mihi susceptum fuerit decurrere munus,
O Paphon, o sedes quae cölis Idalias &c.
Non ego thure modo aut postes tua templa tabella
Ornabo, & puris serta feram manibus:
Corniger hos arias humileis & maxima taurus
Victima sacrato tinget cadere focos.

(liceat

(liceat paullisper spatiari) refutantur nugae Acronis ad Horatium Carm. lib. 1. 19. v. 14. ubi notat: *Bene autem verbenas, cespitem & thus Veneri promittit, quae non placantur* (l. *placatur*) *sanguine &c.* Melius certe ipsum docere debuerat ipse Horatius v. 16.

Mactata veniet lenior hostia.

Quem locum Cruquius de columba cepit, quam Veneri inmolari praeter alios testis est Ovidius Fast. lib. 1. v. 455.

Ergo saepe suo conjux abducta marito
Uritur Idaliis alba columba focis.

Ita emendat Nic. Heinsius in Adversariis, eruditionis Criticae thesauro opulento, quem erutum curae Eruditiss. P. Burmanni brevi debebit orbis literatus, lib. 1. cap. 1. p. 3. vulgo *in calidis*. Ego tamen Horatii locum de majore hostiâ mallem interpretari. Ineptius ineditus Scholiastes: *Paphiae Veneri non licebat hostia* (lege *hostiam*) *immolari.* Inepte & Acron: *Id est facto sacrificio mansuescet, hoc est Glycera Veneri veniet, quam protervam dixerat.* Ubi vox *Veneri* sede mota ponenda post *sacrificio* flagitante sensu, nec non Porphyrio & Scholiaste MS. jubentibus: Vel ejicienda cum Cruquii Commentatore, nisi, quod potius reor, & huic vox illa restituenda. Dein *veniet lenior* non de Glycera, sed Venere cape, de qua v. 9.

In me tota ruens Venus
Cyprum deseruit.

Lenes Dii saepe occurrunt. Ita in Carmine Saeculari v. 13.

Rite maturos aperire partus
Lenis Ilithuia.

Ubi

Ubi Acron: *id est propitia.* Claudianus de R. P. lib. 1. v. 16.

Lenisque simul procedit Jacchus.

Sed in viam. Credo bonum nostrum interpretem cum haec notaret putasse Ἀφροδίτην esse Minervam. Ne dubites miser aperte se prodit ad v. 182.

Οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν Ἀφροδίτην.

Ibi enim vocem ultimam explicat Νύμφην ἄγαμον, quo vix quicquam absurdius: quae vero sit illa Νύμφη ἄγαμος praeter Minervam, praecipue conlato h. l. non video. Sollicitum quidem me tenent iterum loca, quibus recte mentem sui Poëtae cepit ut v. 33. 43. 68. adeo ut facili negotio in hanc conjecturam inciderem Schoha illa e duobus male consuta, nisi crassa ignorantia & ignobilis hominis stupor incredibilis nihil benigne de ipso sentire suaderent. Ansam vero videtur dedisse v. 35.

Κύπρις φίλη μετὰ Κύπριν, Ἀθηναίη μετ' Ἀθήνην.

Nam Κυθέρειαν Ἀφροδίτην unam esse Deam extricare non poterat, cum tamen centies occurrat Φοῖβος Ἀπόλλων, Παλλὰς Ἀθήνη aliaque, quae, quamvis rara, apud Latinos quoque reperias. Horatius Carm. lib. 1. 4. 5.

Jam Cytherea choros ducit Venus.

Vid. Bentlejus. Virgil. Æneid. lib. 2. v. 615.

Jam summas arces Tritonia (respice) Pallas.

Ubi Servius: *Duo antonomasia sunt sine proprio nomine.* Emenda *duo antonomasiva.* ita enim ad lib. 5. v. 704. *Pro uno proprio duo Antonomasiva.* ad lib. 3. v. 251. PHOEBUS] *Purus, impollutus: & est Apolli-*

pollutis sexum Antonomasiam, quod alii dari vera potest. unde patet vocem Servio hoc usu familiarem esse. Illud tamen occurrit apud eundem ad lib. 2. v. 171. *Sane Tritonia Antonomasium est, i. vice nominis positum, quod proprium est Minervae.* Verum & hic corrige *Antonomasiam.*

CAPUT VI.

Publica sacerdos fuit Hero. Πανδήμιος ἱερεὺς pessime ad *Venerem Vulgarem* refertur. *Duplex Amathusia. Venus Coelestis & Vulgaris. Phavorinus Camers ter, Harpocration semel emaculatè. Adonis & Cytherea saepe junguntur. Emendatus Nonnus. Uno festo, & templo Dei honorati, quemadmodum Venus & Adonis, Diana & Apollo, aliique. Non raro a generali & majori ad speciale & minus auctores venire contra Servium aliosque docetur. Antiqua lectio in Virgilio, ut & distinctio. Nemus & virgulta aliaque. Servius parum sibi constans. Cythera insula.*

42. Πανδήμιος ἦλθεν ἑορτή. Publica igitur Veneris sacerdos nostra in urbe Sesto, qualis Cereris Nicippe in urbe Thessaliae Dotio. Callimachus Hymn. in Cerer. v. 42.

Αὐτίκα Νικίππη (τὴν οἱ πόλις ἀρήτειραν
Δαμοσίαν ἔσχεν) ἐΐσκετο.

Statim Nicippae (hanc ei civitas sacerdotem Publicam constituerat) assimilata est.

Consule notata Cel. Spanhemio. Intolerabilis stupor est Weitzii & Parei, (nam Voetius dubius haeret) qui intelligunt Venerem πάνδημον & plurima huc convasant de ipsa a *Caelesti* distincta, quam toto carmine non memorari certissimum est. Melius eos praecedentia docere debuissent, quibus diserte intelligi Οὐρανίαν patet. ita enim v. 38.

Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην,
Πολλάκις ἢ ἑτέρη παρηγορέσκε θυηλαῖς,
Μητρὶ σὺν οὐρανίῃ φλογέρην τρομέουσα φαρέτρην.

Mox ſequitur verſus hic Δὴ γὰρ κ. τ. λ. Quis non videt eandem Deam hic intelligi & ineptiſſimum hic ſuſpicari caſtiſſimam ſacerdotem miniſtrare Divae a meretricibus potius colendae, & tamen ſua miſſa placaſſe divam omnino diverſam & contrariam? Locus Catulli Epigr. 69. ex Meurſio ad Lycophr. adductus nihil ad rem facit.

Nam mihi quam dederit duplex Amathuſia curam
Scitis, & in quo me torruerit genere.

Duplex enim *Amathuſia* eſt Venus, quae mas erat & femina, ut docuit Cel. Bentlejus ad Horat. Carm. 1. 6. 7. De Venere autem Coeleſti & Vulgari vid. Cuperum Obſerv. lib. 2. cap. 1. laudatum etiam a Röverο ad v. 40. Theocritum Epigr. 13. Conferri meretur de gemina pulchritudine Achilles Tatius lib. 2. p. 141. loco eleganti: Δυὸ γὰρ ἐγὼ νομίζω κατὰ ἀνθρώπους κάλλη πλανᾶσθαι, τὸ μὲν ἐφήμιον, τὸ δὲ πάνδημον, ὥσπερ δὲ καὶ αἱ χορηγοὶ θεαί. ἀλλὰ τὸ μὲν ἐφήμιον ἄχθεται θνητῷ κάλλει δεδεμένον, καὶ ζητεῖ πρὸς ἐφήμιον ταχὺ φεύγειν· τὸ δὲ πάνδημον, ἑρμῆται κάτω, καὶ ἐγχρονίζει πρὸς τοῖς σώμασιν. De Venere Vulgari etiam audiendus Phavorinus in V. Πάνδημος Ἀφροδίτη, ὅτως ἐκάλουν τὴν ἀφιδρυθεῖσαν πρὸ τῆς ἀρχαίας ἀγορᾶς, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιόν, ἂς ἐκάλουν ἀγοράς· ἔστι δὲ τὸ πάνδημον, παγήσιμον. Locus corruptus. Lege ἐνταῦθα quod leve, & poſt τὸ παλαιὸν inſere ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, nec non pro παγήσιμον repone πάγκοινον. Fundus emendationum eſt Harpocration in eadem V. a Meurſio ad Lycophr. in Caſſandr. v. 112. quoque adductus, quem in Harpocratione recte

emendasse ἀφιδρυθῆσαν pro ἀμφιδρυθῆναι adparet ex h. l. Corrige praeterea hinc τὸ παλαιὸν pro τ̀ π.

43. Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ. Saepissime haec numina conjunguntur apud Nonnum, quemadmodum lib. XI. p. 324. l. 25. lib. 16. p. 450. l. 16. lib. 42. p. 1106. l. 32. lib. 48. p. 1264. l. 4. lib. 41. p. 1052. v. 4.

> Καὶ Παφίης δόμον εἶδε γαμήλιον. ὑμεναίων
> Ἔρνεσιν ἀρτιφύτοισι βαθύσκιον ἄλσος ἰάψας
> Ἄμπελόεν ποτὲ δῶρον Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ·

Interpres reddidit:

> *Et Paphiae domum vidit nuptialem. Vitium vero Ramis per se crescentibus profundas umbras habens nemus coronans*
> *Viteum quoddam munus Adonidi & Veneri.*

Quae nec ego, nec alter quispiam forte intelligit. Emenda igitur

> Ἄμπελόεν πόρε δῶρον Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ.
>
> *Viteum* (Bacchus) *praebuit munus Adonidi & Veneri.*

Ex hoc autem loco patet unum Diis duobus festum in urbe Sesto celebratum, quemadmodum quoque uno templo honoratos, quod & in insula Cypro fieri consueviſſe innuere videtur Orpheus Hymno in Venerem p. 152. v. 24.

> Εἴτ' ἐν Κύπρῳ ἄνασσα τροφῷ σέο· ἔνθα καλαί σε
> Παρθένοι ἀδμῆτες νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
> Τ̓μνέουσί σε μάκαιραν καὶ ἄμβροτον αἰγνὸν Ἄδωνιν.

Vid. Vir Eruditiſſ. Georgius Arnaldus de Diis Παρέδροις cap. 25. pag. 177. Nec quidquam notius fere quam plures Deos uno templo cultos fuiſſe.

Ser-

Servius ad Virgil. Æneid. lib. 6. v. 831. *Dictus autem* Μόνοικος (Hercules) *quod in ejus templo nunquam aliquis Deorum simul colitur, sicut in Jovis, Minerva & Juno: in Veneris, Cupido.* & ad lib. 2: 225. *Delubrum dicitur quod uno tecto plura complectitur numina, quia uno tecto diluitur: ut Capitolium, in quo est Minerva, Jupiter, Juno.* Ita in urbe insulae Cei Carthaea Apollo colebatur in fano Dianae, ut colligo ex Anton. Liber. cap. 1. Ταύτην ἰδὼν Ἐμποχάρης Ἀθηναῖος χαριεύσαν Πυθίοις περὶ τὸ βωμὸν τὸ Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ, ἐπεθύμησεν αὐτῆς· καὶ ἐπαγαγόμενος μῆλον, ἔρεψεν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος. Virgilio Æneid. lib. 6. v. 35. memoratur

Phoebi Triviaeque sacerdos
Deiphobe Glauci.

Atque unum ambobus templum vovet Æneas v. 69.

Tum Phaebo & Triviae solido de marmore templum
Instituam, festosque dies de nomine Phoebi.

Ubi in aliis *templa*, quod perinde est. vid. dicta cap. 3. p. 130. ita v. 13.

Jam subeunt Triviae lucos, atque aurea tecta.

Ubi Servius: *Congrue Apollini & Dianae juncta sunt templa: ut & paulo post* Phoebi Triviaeque sacerdos. Non deterius, puto, scripsisset *eadem s. t.* ut liquidum ex locis citatis. Aram unam Neptuno & Melicertae nautas posituros Inoni promittit Mercurius apud Nonnum lib. 9. p. 254. l. 12.

Σοὶ πίσυνος πλεύσεις Φιλέμπορος εἰν ἁλὶ νηῦς,
Βωμὸν ἵνα στήσῃς Ἐνοσίχθονι καὶ Μελικέρτῃ
Ῥέζων ἀμφοτέροις.

45. Ὅσσοι ναιετάουσιν ἀκτὴν περιῳδέα νήσων,
Οἱ μὲν ἀφ' Ἀιμωνίης, οἱ δ' ἐναλίης ἔσαν Κύπρου,
Οὐδὲ γυνὴ τις ἔμιμνεν ἐὴν ἐπὶ πατρίδα Κυθήρων.

Adtendas quaeso lector inluſtre exemplum, quo prius generaliter de omnibus inſulis locutus mox tamen inter caeteras gentes incolas Cypri & Cytherorum memorat. Similiter v. 49.

Οὐδὲ περικτιόωντο τὸ ἐλπόμενα κῆμος ἐορτῆς
Οὐ Φρυγίης ναίοντες, ὑ. γείτονος ἀσὸς Ἀβύδου.

Certe ad περικτίονας hoſce pertinebant jam Abydi incolae. ita v. 138.

Ὄλβιος, ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὄλβιη, ἥ τέκε, μήτηρ.
Γαστὴρ, ἥ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη·

Quem locum erudite, ut ſolet, Cel. Dorvillius jam a ταυτολογίας vitio contra Alexandrum Pope vindicavit. ſic & v. 274.

Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος· ἦν λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων·

Cum v. 277. occurrat

Οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεχείρησε χορείῃ,
Οὐχ ὑμέναιον ἄεισε πατὴρ, καὶ πότνια μήτηρ·

Heſiodus in Theogonia v. 58.

Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη·

Unde patet non raro Poëtas a generaliori & majori deſcendere ad ſpecialius & minus: Non igitur Virgilius Æneid. lib. 7. v. 674.

Ceu duo nubigenae cum vertice montis ab alto
Deſcendunt Centauri, Homolen Othrymque nivalem
Linquentes curſu rapido: dat euntibus ingens
Silva locum & magno cedunt virgulta fragore.

Non

Non inquam culpandus fuerit a Servio, quod a minore ad majus venire dubuerat, neque haec censura adprobari viro Erudito in Observ. Miscell. Vol. I. p. 17. Vir doctus in nota subjecta ita capit Poëtam; ut *silva virgens* sive majorum arborum cacumina Centaurorum capitibus dederint locum; virgulta pedum incessu mota fuerint & protrita. acute. Sed tamen an hoc cogitaverit Poëta non ausim adfirmare. Idem lib. 6: 703. *nemus* & *virgulta* simili modo conjungit:

Interea videt Æneas in valle reducta
Secluſum nemus & virgulta ſonantia ſilvis.

Ubi olim lectum *silvis* patet ex Servii nota: *quae est juxta praeruptu flaminis*. Ita lib. IV. 521.

Ac velut inmiſſi diverſis partibus ignes
Arentem in ſilvam, & virgulta ſonantia lauro.

Ubi Servius: *Quaeritur quid ſit virgulta ſonantis lauro; ſcilicet ipſa virgulta lauri.* cum Virgilii autem loco confer Ovidium Metam. lib. 8. v. 339. de apro Calydonio:

Sternitur incurſu nemus: & propulſa fragorem
Silva dat.

Idem Servius ad lib. 7: 54.

Multi illam magno e Latio, totaque petebant
Auſonia.

Notat: *Latium pars eſt Auſoniae; unde dixit primo, quod minus eſt: ſic intulit* totaque Auſonia. Perſime vero idem ſibi conſtat: cum enim ad lib. 8: 71.

Nymphae, Laurentes Nymphae, genus amnibus
unde eſt.

Notaſſet: NYMPHAE] *Hic diſtinguendum; ut generalitatem ſequatur ſpecialitas, ut in Georgicis*, Mater, Tyrrhene mater. (Corrige igitur diſtinctionem vulgatam Georg. 4: 321. ubi legitur *Mater Cyrene, mater.*) *Nam vitioſum eſt poſt ſpeciem genus inferre.* idem tamen ad lib. 2: 250.

Ruit Oceano nox,
Involvens umbra magna terramque polumque
Myrmidonumque dolos.

Animadvertit: *A generalibus ad ſpecialia venire vitioſum eſt: niſi forte redeatur ad cauſſam, ut hoc loco.* Sed auctores ſibi non metuiſſe ideo a ferula Grammaticorum patet ex iis, quae jam dicta ſunt, quibus adde Virgil. lib. 12: 521. loco paullo ante adducto.

47. Ἐν πτολίεσσι Κυθήρων. Inſula omnino hic inteſligenda Veneri gratiſſima, de qua Phavorinus in V. Κύθηρα ἐν ἑσπέρᾳ γένει, νῆσος πρὸς τῇ Κρήτῃ, ἃς φησὶν ὁ γεγράψας τὰ ἐθνικά, ἢ ποτὲ μὲν πορφυρᾶσα ἐρρέθη, διὰ τὸ καλλίστας φέρειν πορφύρας· ἐκ ταύτης μὲν ἡ Ἀφροδίτη Κυθέρεια, κατὰ τὸ Ἡσιόδου μῦθον λέγεται, διὰ δὲ ζάθεια ἴφι ὁ ποιητὴς, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς μυθευομένην τὴν Κυθερείας ἵκεσθαι. Vid. Heſiodum in Theogon. v. 198. & 192. Non debuiſſet dubitare Weitzius a Pareo hic adductus an de hac inſula, an vero Cythero Atticae oppido locus intelligendus.

CAPUT VII.

Venus in Libano ſedes habebat, ibique colebatur. Puellae montem hunc, vicinaque loca incolentes pulchritudine reliquas ſuperabant. Venus Aphacitis. Λίβανος θυώδης *ab odore fragrantiſſimarum arborum, quas mons gerit, non vero a thure, quod illic loci non creſcit. Phavorini Etymologia vocis* Λιβάνου, *& mira narratio, de hoc monte. Lapſus Interpretis Vulgati. Florens Chriſtianus refutatus,*

sus, aliaque. Ἐπιχίθια *incedere. Incessus decoris non contemnenda pars. Formosae puellae Lunae comparatae. Emendatus Nonnus.* Ὀφθαλμοὶ φαιδροὶ. *Comparabantur etiam Aurorae, & Lucifero. Commentator Cruquii & Scholiastes MS. leviter emaculati. Nonni interpretatio correcta. Locus Musaei a Scholiaste non intellectus. Color puellarum niveus purpureo mixtus laudatissimus. Candidus color & roseus. Diversa lectio in Virgilio rejecta. Cervix rosea, pulchra. Rosae albae raro memorantur. Titius & Cruquius refutati. Rosa florum pulcherrima, & Veneri sacra.*

48. Οὐ Λιβάνῳ θυέντες ἐπὶ πτερύγεσσι χορεύων. Venerem in monte Libano sedes habuisse atque ibi cultam uno ore tradunt Veteres Scriptores. Nonnus Dionys. lib. 4. p. 126. l. 6.

Ἔσω Λιβάνοιο κομίζων
Ἀσυρίην πλάσεσσιν ὑπὸ θρήνης Ἀφροδίτην.

Lib. 42. p. 800. l. 27. de Junone a Venere discedente:

Εἶπε καὶ Ἀσυρίην Λιβανηΐδα δύσατο πέτρην.

Conf. lib. 33. p. 828. l. 28. lib. 41. ipso initio. alia loca mitto. Æthicus in Cosmographia p. 716. edit. Abr. Gronov. *Insula vero, quam (Tiberis) facit intra urbis portum, tantae viriditatis amoenitatisque est, ut neque, aestivis mensibus, neque hyemalibus pasturae admirabilis herbas debeat: Ita autem vernali tempore rosa, vel caeteris floribus adimpletur, ut prae nimietate sui odoris & floris insula ipsa Libanus almae Veneris nuncupetur.* aliique plures. Cave tamen huc referas locum Orphei in Hymno Veneris pag. 152. v. 17.

Εἴ τε καὶ ἐν Λιβάνῳ Συρίης ἴδες ἀμφιπολεύσης.

Quemadmodum laudatur in Parei commentario p. 62. sine sensu, cum legendum ut in aliis editio-

nibus locus exhibetur, εὐλιβάνῳ Συρίης. Sedes haec adeo grata Deae, ut munere ejus mulieres, quae montem hunc vicinaque loca colebant prae caeteris essent forma liberali. Geographus Anonymus apud Bochartum Chanaan. lib. 2. cap. 14. *Heliopolis, quae propinquat Libano monti, mulieres speciosas pascit, quae apud omnes nominantur Libanotides; ubi Venerem magnifice colunt: dicunt eam ibi habitare, & mulieribus gratiam formositatis dare.* Antoninus Liberalis cap. 34. refert Smyrnam filiam Theiantis & Orithyiae nymphae (cujus filius formosus Adonis) natam in Libano a multis ob formae praestantiam ambitam. Talis Beroe Baccho amata, de qua lib. 43. p. 1118. l. 25.

Καὶ διερὴν μετὰ δῆριν ἔχων Λιβανηΐδα νύμφην.

Venus Cadmum laudans lib. 4. p. 116. l. 9.

Ἱμερόεις γὰρ
Ἐκ Λιβάνου νέος ἦτος, ὅπη Κυθέρεια χορεύει·

Non mirum ergo, si ad solenne hujus Deae festum Sestos convenirent, qui Libanum inhabitabant. Olim locum hunc speciatim capiendum putabam de templo celeberrimo in honorem Veneris structo Aphacis in Libano non procul a fluvio Adonide, unde nomen Aphacitidis ipsa adepta, cujus praeter Zosimum aliosque Scriptores, quorum testimonia produxit Diligentissimus Bochartus in Chanaane lib. 2. cap. 14. Col 748. & 749. meminit Eusebius de Vita Constantini lib. 3. cap. 55. loco disertissimo, ubi de Inperatore omni modo id agente ut ritus & sacra Gentilium tolleret: Δεινόν τι ψυχῶν θήρατρον ἐπὶ ξ Φοινίκων λανθάνον ἔθνος, ἐξ ἀπάτης συνεῖδεν. ἄλσος ἦ τοῦτ' ἦν ἢ τέμενος ἢν ἐν μέσαις πόλεσιν, ἢ δ' ἐν ἀγοραῖς ἢ πλατείαις, ἐποῖα τὰ πολλὰ νόμιμα χάριν ταῖς πόλεσι φιλοτιμεῖται·

τὴ

τὸ δ' ἦν ἔξω πάντα, τελόδων τε καὶ λεωφόρων ἐκτὸς, αἰχρὸν δαίμονα Ἀφροδίτης, ἐν ἀκρωρείας μέρει ἔξ Λιβάνου ἐν Ἀφάκοις ἱδρυμένον· σχολή τις ἦν αὐτὴ κακοεργίαις πᾶσιν ἀκολάστοις, πολλῇ τε βαθείῃ διεφθορόσι τὸ σῶμα· γύναδες γῦν τινες ἄνδρες ἐκ ἄνδρες, τὸ σεμνὸν τῆς φύσεως ἀπαρνεόμενοι, θηλείῃ νόσῳ δ' δαίμονα ἱλεῦντο· γυναικῶν τ' ἐν παρθένοισι ὁμιλίαι, κλεψιγαμοί θ' ὁμιλίαι (Valesius l. τε φθοραὶ) ἀῤῥητοί τε καὶ ἐπιῤῥητοὶ πρήξεις, ὡς ἐν ἀποσάτῃ (ἀπροσατάτῃ Valesius l.) χώρῳ κατὰ τόνδε τὸν νεὼν ἀπειχεῦντο. Vide quae notavit Valesius & Th. Smithi Adnotat. ad Monum. Palmyr. VIII. p. 50. Atque ita optime intelligi posset, quae essent Libani πτέρυγες; cur viros choreas ducentes hic memoret, cum reliquos tantum Abydo, Phrygia &c. simpliciter veniisse narret. Verum nihil est quod nos eo cogat, cum Λιβανηΐδα πίτυν saepe memoret Nonnus aliique, choreas autem duxisse cultores hujus Divae in reliquo monte non minus credibile sit quam in hac parte, quemadmodum de ipsa Venere id testatur Nonnus lib. 4. p. 116. l. 9.

Ἐκ Λιβάνου νίος ἔτος, ὅπη Κυθέρεια χόρευσε·

Vid. lib. 3. p. 90. l. 20.

Ibid. Λιβάνου θυόεντος. Thus Libanum ferre notius esse dicit Pareus, adducens loca Isidori nonnulla. Sed errat. Dudum Isidorum, Serviumque, & Graeculos, qui ex nominis adlusione thus in Libano nasci ridicule elicuerunt, confutavit Salmasius in Solin. pag. 1046. quique ipsum laudat Bochartus Phaleg. lib. 2. 18. col. 104. ut & Cel. Relandus in Palaest. lib. 1. cap. 48. p. 312. qui thus ibi creviisse aut crescere negat. Obstat quidem Cyrillus in Comment. ad Jesaiam lib. 5. T. IV. p. 848. loco, alio tamen scopo, adducto a Relando p. 320. Ὄρος δέ τι τῆς Φοινίκης ὁ Λίβανος, κέδρους

δρυσί τε καὶ κυπαρίσσοις καὶ πεύκῃ κατάκομον καὶ αὐτοῖς τοῖς ἐκ λιβάνου φυτοῖς. Θαυμάζεται δὲ ταύτης ἕνεκα καὶ αἰτίας τὸ μνημονευθὲν ὄρος, ὡς ἀφθονωτάτην ἔχον τὴν ὕλην καὶ δένδρεσι τοῖς εὐμηκεστάτοις καὶ εὐσμοτάτοις κατασπλεκτέον. Sed cum antiquiores ſimile quid non tradant nec huic fidem habendam puto. Aliam Etymologiam dat Phavorinus: Λίβανος, δενδρον. ἢ καὶ ὄρος ἔτω καλούμενον· Λίβανος δὲ εἴρηται, οἱονεὶ ὁ λειβόμενος καὶ σπενδόμενος. δοκοῦσι γὰρ αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ὅλον εἶναι πνεῦμα καὶ θεὸν· ἀναφερὴς γάρ ἐστι καὶ αὐτὸν σέβονται κ. τ. λ. Quae unde habeat neſcio, ut nec quae inferius: ἐστὶ δὲ καὶ ὄρος καλούμενον· καὶ κατὰ μυμησίαν ἔθος εἶχον λιβανωτὸς ἐντιθέναι τοῖς ἀγάλμασι. Melius igitur capi poſſet de odore reliquarum arborum, quas mons gerit, fragrantiſſimarum, de quibus Cyrillus & Æthicus l. c. & Sacer Scriptor Hoſeae cap. 14. v. 6. καὶ ἡ ὀσφρησία αὐτοῦ ὡς Λιβάνου. *Et odor ejus ut Libani.* Cantic. cap. 4. v. 14. Νάρδος καὶ κρόκος, κάλαμος καὶ κινναμωμον, μετὰ πάντων ξύλων τοῦ Λιβάνου. Vulgatus Interpres: *Nardus & crocus, fiſtula & cinnamomum cum univerſis lignis Libani.* ut adeo videantur Graeci uſi Codice hoc in loco a noſtris diverſo in quo pro לְבוֹנָה ſcribebatur לְבָנוֹן, quemadmodum contra v. 11. pro καὶ ὀσμὴ ἱματίων σου, ὡς ὀσμὴ Λιβάνου· Vulgatus: *& odor veſtimentorum tuorum ſicut odor thuris.* Niſi, quod verum puto, Vulgatus ſecure veſtigia Graecorum legens nomina propria confuderit & in Graecis ſcribendum λιβάνου. atque id malo, quam, quod Pareus putat, quia thus ibi offerebatur, quamvis nec hanc explicationem damnem. ita Oraculum apud Euſebium de Praepar. Euang. lib. 5. cap. 28. incolas Deli inſulae vocare videtur

Οἰκητὰς Δήλοιο θυώδεος, ἠδ' ἱερῆας.
Fragrantis Deli cives, ſacrosque miniſtros.

Ibid.

Ibid. ἐν πτερύγεσσι. recte Scholiastes ἐν ταῖς ἄκραις, quo nihil tritius, nec tamen intellexit Florens Christianus puerili errore vertens:

Nullus odorati Libani saltabat in antris.

53. Οὐ τόσον Ἀθανάτων ἀγέμεν σπεύδουσι θυηλὰς,
Ὅσσον ἀγειρομένων δῖα πάλλεα παρθενικάων.

Conferri meretur locus Longi Pastor. 1. p. 2. de pictura egregia in insula Lesbo; ἔστι πολλοὶ τῶν ξένων κατὰ φήμην ἥκοντες, τὸν μὲν νυμφῶν ἱκέται, τὸν δὲ εἰκόνος θεαταί. Ita Glycera suspicabatur Menandrum non minus Bacchidis amore quam Isthmiorum caussa iter suscepisse, apud Alciphronem lib. 1. ep. 29. p. 122. ex emendatione Bergleri: τὸ μὲν γὰρ δοκεῖν αὐτὸν οὐκ ἔλαττον ἢ σοὶ ἐντυχεῖν ἡ τῶν Ἰσθμίων ἕνεκεν τὴν ἀποδημίαν πεποιῆσθαι, οὐ πάνυ πείθομαι. vulgo οὐ π. π.

55. Ἡ δὲ θεὴς ἀνὰ νηὸν ἐπῴχετο παρθένος Ἡρὼ: *incessit virgo Hero* recte vertitur. Verbum enim hoc pompam ac majestatem denotat. Claudianus de B. Gildon. v. 195.

His fretus sociis, ipso jam principe major
Incedit.

Propert. 2. 2. v. 57.

Fulva coma est, longaeque manus, & maxima toto
Corpore: & incedit vel Jove digna soror.

Tibullus lib. 2. El. 6. 33.

Ut mea luxuria Nemesis fluat: atque per urbem
Incedat donis conspicienda novis.

Ubi Broekhusium consule. Nec sine ratione formam Heronis laudans Poëta incessus meminit, cum & illec non contemnenda pars decoris juvenes

nes amatores adliciens. Audi Ovidium Art. Amat. 3. 398.

Discite faemineo corpora ferre gradu.
Est & in incessu pars non temnenda decoris.
Adlicit ignotos ille, fugatque viros.

Male Florens Christianus:

Tunc ergo Deae delubra petebat
Virgo Hero.

75. Οἷά τε λευκοπάρῃος ἀναντέλλυσι σελήνη. Elegans conparatio & crebra sumta forte ex Ovidio Heroid. ep. 18: 71.

Quanto cum fulges radiis argentea puris
Concedunt flammis sidera cuncta tuis;
Tanto formosis formosior omnibus illa est;
Si dubitas caecum Cynthia lumen habet.

Qui locus non fugit Elegantissimum Broekhusium ad Tibullum 3. 4. 29. ubi plura notavit vir Eruditus, quemadmodum & Pareus ad h. l. qui tamen perverso judicio inventionem adtribuit Musaeo. Idem Naso Metam. lib. 2.

Quanto splendidior, quam caetera sidera, fulget
Lucifer; & quanto te, Lucifer, aurea Phoebe;
Tanto virginibus praestantior omnibus Herse
Ibat: eratque decus pompae comitumque suarum.

Horatius Carm. lib. 2. 5. 17.

Dilecta, quantum non Pholoë fugax
Non Chloris: albo sic humero nitens,
Ut pura nocturno renidet
Luna mari, Gnidiusve Gyges;

Nonnus Dionys. lib. 16. p. 438. l. 23.

Αὐχέ-

Λύχνα γυμνωθέντα, σέλας πίμπουσα σελήνης.

p. 440. l. 19.

Ὀπλοτέρη χαὶς
Ἔμπεδον εἶδος ἔχουσα φίλει Νίκαια σελήνη.

Confer lib. 18. p. 494. l. 4. lib. 34. p. 844. l. 23.

Εἰσὶ τεληεσσίων Χαείτων ἴχες, ὧν μία μούνη
Πασάων περφέρουσα φαείνεται, οἵα τε αὐτὴ
Φαιδροτέρησις ἀκτῖσι κατακρύπτει σέλας ἄστρων,
Μαρμαρυγὴν ἐυκυκλον ἀκοντίζουσα σελήνη.

Lib. 38. p. 972. l. 14. & seqq. lib. 41. p. 1066. l. 25. de Beroe.

Ἀσυρίης δ' ἔκρυπτεν ὁμήγυριν ἤλικος ἥβης,
Ὀφθαλμοὶ γελόωντες ἀκοντιστῆρες ἐρώτων
Φαιδροτεραῖς χαείτεσσιν, ὅσην πλέον ἄστεϊ καλὴν
Ἀννεφέλης ἀκτῖνας ὀϊστεύουσα σελήνη
Πλησιφαὴς.

Quo loco non deterius, puto, legeres ἔκρυπτον, certe Φαιδροτέροι χαείτεσσιν ὅσον κ. τ. λ. cum subintelligendum ἦσαν. ὀφθαλμοὶ φαιδροὶ saepe occurrunt. Aristaen. lib. 1. ep. 10. p. 58. ἡ ἧ νέον ἐκόσμων ὀφθαλμοὶ· Φαιδροὶ μὲν οὖς καλῶ· Φοβεροὶ δὲ, οὓς σώφρονας. ut recte emendavit Vir Eruditus in Observ. Miscell. Vol. I. p. 392. & dubitanter alter vir Doctus Vol. III. p. 406. Confer praeterea Nonnum lib. 47. p. 1218. l. 25. lib. 48. p. 1266. l. 17. Alias Aurorae conparare solent formosas. Theocritus Idyll. 18. v. 26. de Helena:

Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφανε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ὅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος·
Ὧδε δὴ ἀ χρυσία Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν.

Sicut *aurora exoriens decorum ostendit aspectum*
Sacra cum nox abit, *hyeme candidum ver laxante,*
Sic & aurea Helena elucebat inter nos.

Ita

Ita legit Casaubonus Lection. cap. 19. p. 277. pro ὅτε. aliter Doct. Heinsius cap. 23. p. 375. ita Nonnus lib. 16. p. 440. l. 18. lib. 34. p. 848. l. 3. ipsique praeferunt aliquando ut ibid. l. 23.

Καὶ σὺ φαείνεις
Χαλκομέδη ῥοδόεσσα ῥοδοστεφέος πλέον ἠΰς·

Obvia quoque cum Lucifero conparatio est. Virgilius de Pallante Æneid. lib. 8: 589.

Qualis ubi Oceani perfusus Lucifer unda,
Quem Venus ante alios astrorum diligit ignis,
Extulit os sacrum coelo tenebrasque resolvit.

Quod Homericum esse observat Servius. Primum versum Acron confert cum Horatio Carm. lib. 3. Od. 9. v. 21.

Quamquam sidere pulchrior
Ille est.

Commentator Cruquii & MS. Scholiastes vocem *ubi* omittunt, quae restituenda ex Acrone & Virgilio. Nonnus Dionys. lib. 21. p. 574. l. 4. de Baccho:

Καὶ ταχὺς ἤλασε δίφρον ἑῷον εἰς κλίμα γαίης
Τεύχεσιν αἰσσόπτερον ἅτε Φωσφόρος.

Et cito agitavit currum matutinum in clima terrae,
Telis fulminans tanquam Lucifer.

Vel potius

Armis fulgens ut Lucifer.

Talis Pallas Virgilianus.

58. Ἄχρις ὃ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν,
Ὡς ῥόδον ἐν κάλυξιν διδυμοχρόον.

Ele-

Elegans locus sed pessime a Scholiasta acceptus, ut patet ex notis ipsius: Χιονέων] Χιονόδης, λαμπρᾶ, quae ita restituit Gronovius: χιονωδῶν, λαμπρῶν. & φοινίσσετο] ἐλαμπρύνετο. Aliud voluit Poëta, cujus interpres optimus esse poterit Achilles Tatius lib. 1. p. 17. de Leucippe: λευκὴ παρεία, τὸ λευκὸν εἰς μέσον ἐφοινίσσετο, καὶ ἐμιμεῖτο πορφύραν, οἵαν εἰς ἀ ἐλέφαντα λυδία βάπτει γυνή. Hic color generum puellarumque laudatissimus, atque a Poëtis decantatus. Tibullus lib. 3. El. 4. 30.

Candor erat, qualem praefert Latonia Luna:
Et color in niveo corpore purpureus.

Bion in Epithalamio Achillis & Deidamiae v. 171 p. 206. de illo:

Ἐφοίνισσε δ' ὑπὲρ κώεος
Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος.
Χιονέας πόρφυρα παρειᾶς.

Aristaenetus lib. 1. ep. 1. p. 4. ἐκείνη γὰρ, ἵνα καλλος ἀφροδίσιον εἰς δύναμιν δικαιόω τοῖς λόγοις, λευκαὶ μὲν ἐπιμιξ καὶ ὑπέρυθροι παρειαὶ, καὶ ταύτῃ τὸ φαιδρὸν ἐκμιμοῦνται τῶν ῥόδων. Illum colorem describit Salomon Cantic. 5: 11. Ὁ ἀδελφιδός μου λευκὸς καὶ πυῤῥὸς, ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυριάδων. Vulgatus Interpres: *Dilectus meus candidus & rubicundus, electus ex millibus.* Eleganter Propertius lib. 2. El. 2. v. 19.

Nec me tam facies, quamvis sit candida, cepit:
Lilia non domina sint magis alba mea:
Ut Maeotica nix minio si certet Hibero,
Utque rosae puro lacte natant folia.

Ubi lectu dignissima notavit Broekhusius. Locum Propertii expressit Secundus Oda. XI. v. 9.

Ut

Ut rubra puro lacte natans rosa,
Serpebat albis purpura per genas.

Achilles Tatius lib. 5. p. 305. de Melite: ἦν ἡ τῷ ὄντι καλὴ, καὶ γάλακτι μὲν ἂν εἴπες αὐτῆς τὸ πρόσωπον κεχρίσθαι, ῥόδον δ' ἐμπεφυτεῦσθαι ταῖς παρειαῖς. quem locum respexit Broekhusius l. c. Suaviter ad Galateam Doris apud Janum Secundum Sylv. lib. 1. p. 236.

Tenet contemplare, precor; dabit unda colorem
Consimilem lacti, consimilemque nivi.
Atqui nulla quidem facies candore probatur,
Candida purpureis sit nisi tincta notis.

Unde patet colorem, niveum purpureo mixtum laudatissimum fuisse. Saepe tamen colorem candidum tantum praedicant. Claudianus de R. P. lib. 3. v. 88.

Exhaustusque gelu pallet rubor, ille superbi
Flammeus oris honos, & non cessura pruinis
Membra colorantur picei caligine regni.

Aliique multi. Saepissime etiam rosis, mixto colore non memorato, conparant. ita Nonnus lib. 15. p. 424. l. 31.

Παρθενικῆς ὁρόων ῥοδεοειδέα κύκλα παρειῆς.

Vid. & p. 434. l. 5. lib. 42. p. 1104. l. 1. Virgilius Æneid. lib. 12: 606.

Et roseas laniata genas.

Horat. Carm. lib. 4. 10. 4.

Nunc & qui color est puniceae flore prior rosae
Mutatus.

Ubi Acron: PUNICEAE] *Sanguinei coloris ut*: Puni-

Puniceis invecta rotis. Locus eſt Virgilii Æneid. lib. 12. v. 77. Perperam *roſis* citat Titius ad Nemes. Ecl. 2. v. 44. ſive ita emendaverit, ſive in codicibus pejoris notae invenerit. Conf. Theocr. Idyll. 18: 31. Hinc *roſeus* pro *pulchro.* Horatius Carm. lib. 1. 13. v. 1.

Cum tu Lydia Telephi
Cervicem roſeam, cerea Telephi
Laudas brachia.

Janus Douza (vide Commentariolum ipſius cap. 2. p. 654.) olim cum Fruterio ſe intellexiſſe *cervicem ſtrophiis i. e. ſertis redimitam*, monet, ſed jam capere de colore candido cum bicolores roſae ubique proveniant, niſi quis malit interpretari *laeve, floridum* & ἁγλαὸν *collum.* Prius nullo modo tueri ſe poteſt, cum de nativo colore hic ſermonem eſſe quivis videat, neque alterum placet. Roſas albas provenire, & memorari a veteribus non inficias eo, cum Albricus de Deorum imaginibus cap. 5. p. 305. de ipſa Venere ſcribat: *roſisque candidis & rubris ſertum gerebat in capite ornatum.* Atque ita Janus Secundus Baſio I.

Cum Venus Aſcanium ſuper alta Cythera tuliſſet
Sopitum teneris impoſuit violis;
Albarum nimbos circumfuditque roſarum
Et totum liquido ſparſit odore locum.

Sed rara ſunt iſta exempla, praecipue in comparationibus ſimilibus, ubi ſemper fere roſae purpureae memorantur, ſaepe etiam liliis albis opponuntur. Virgilius Æneid. lib. 12. 67.

Indum ſanguineo veluti violaverit oſtro
Si quis ebur, aut mixta rubent ubi lilia multa
Alba roſa.

Apud Nemesianum Eclog. 2. v. 44. rosas, cum alias purpureae, pallentes sibi videri ait amator spretus:

Te sine vae misero! mihi lilia nigra videntur,
Pallentesque rosae, nec dulce rubens Hyacinthus.

Nugas agere Titium, qui notat: *rosas autem pallentes sibi videri ait, cum alioquin suapte natura aut candidae aut purpureae esse soleant*, docet clare ipse Poëta v. 47.

At tu si venias & candida lilia fient,
Purpureaeque rosae, & dulce nitens hyacinthus.

Huc refer fabulam de rosa, prius alba dein rubra, de quo Interpretes ad Pervigil. Ven. v. 23. Tertia conjectura ipsius qua intelligit collum splendens, & confert *purpureos olores* alio loco obvios reliquis praestat. Minus placet Cruquius, qui periphrasticôs intelligit pulchra & oblonga cervice spectabilem. Rectius Acron: *pulchram, ut* rosea cervice refulsit. ita Servius ad Virgil. Æneid. lib. 2: 393. ROSEO] *Pulchro. Perpetuum Veneris epitheton.* Quemadmodum autem Horatius *roseam cervicem* dixit ita Petronius in Fragmento p. 667. edit. Burm.

Fundunt colla rosas, & cedit crinibus aurum.

Ceterum rosis non inmerito formosae conparantur, florum quippe pulcherrimis habitis. Rationem reddit Achilles Tatius lib. 2. p. 141. ἡ τὸ ῥόδον διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων εὐμορφότερόν ἐστι τῶν φυτῶν, ὅτι τὸ κάλλος αὐτοῦ φεύγει ταχύ. Non igitur sine ratione Veneri consecravit antiquitas. Nonnus lib. 12. p. 332. l. 27.

Φοίβῳ Ζεὺς ἐπένευσεν ἔχειν μαντώδεα δάφνην·
Καὶ ῥόδα φοινίσσοντα ῥοδόχροϊ Κυπρογενείῃ.

CA-

CAPUT VIII.

Κύκλα pro κύκλοι per Metaplasmum, & similia. Formosae prato pulchro comparatae. Aristaenetus tentatus & defensus contra Pauwium. Hyems campis gramina aufert. Σῶμα ἰυῖδες. Emendatus Nonnus. Pedes pulchri veteribus in pretio. Interpretis Nonni lapsus. Pulchris pedibus decori habebantur formosi. Veteres crura nudata habebant. Gentilium sacerdotes discalceati erant & nudis pedibus, sicut etiam ipsi Dii, nec non veneficae, quibus alter pes tantum nudus fuisse male statuitur, quique sacra loca adibant, ut & in dolore & luctu. Veteres Heroes pedibus nudis incedebant. Λευκόπεις Οἰέτης. Defensus Euripidis locus contra Arnaldum aliosque. Furentes pedibus nudis currebant.

Ibid. κύκλα pro κύκλοι hic occurrunt, quemadmodum talia non raro observari possunt. Quaedam notavit Phavorinus in V. Κύκλα κατὰ μεταπλασμὸν γένους, οἱ τροχοί· —— τοιούτῳ δὲ μεταπλασμῷ σὺν ἄλλοις πολλοῖς, ἡ ὁ θυμὸς ἡ τὸ θυμόν· ἡ ὁ γάρος παρ' Αἰσχύλῳ· φασὶ ἡ τὸ γαρόν· ἔστι δὲ ἡ ὀείγανον ἡ ὁ ὀείγανος. ita δάκτυλα habes apud Musaeum v. 114. Vid. Munckerum ad Anton. Liber. cap. 41. p. 333. apud eundem v. 142. γαμήλια θεσμὰ θεαίνης & v. 145. Θεσμὰ θεῆς ἐρόεντα. apud Aratum in Diosem. v. 299. κέλευθα, & Oppianum in Halieut. lib. 1.

Καὶ σκελιαὶ, σκυτάλαι τε, ἡ ἱππόροιο κέλευθα.

Ita 2 MSS. cum tertium κέλευθοι. Vid. Vir Doctus in Obs. Miscell. Vol. III. p. 63, 64. sed recte alter Vir Doctus in nota addita nihil movendum docet, & retinendam vulgatam lectionem γένεθλα, atque ita ipse Oppianus Halieut. 1. 105.

Φέρβονται, βατίδες τε, βοῶν θ' ὑπέροπλα γένεθλα.

Ubi ſimiliter habes γένεθλον pro γενέθλη. ita λύχνα dixiſſe Herodotum notavit Pollux lib. 10. cap. 26. ſegm. 116. ubi notas conſule. Talia ſunt πύρσα apud Nonnum lib. 17. p. 480. l. 16. lib. 20. p. 546. l. 25. &c. μυχαί lib. 34. p. 858. l. 5.

60. ῥοδῶν λειμῶνα φανῆναι. Crebra conparatio apud id generis Scriptores, ex. gr. Achillem Tatium lib. 1. p. 61. τὸ γὰρ ἐξ σώματος κάλλος αὐτῆς, ὡς ἐκ τοῦ ἐξ λειμῶνος ἤειζεν ἄνθη· παρῆσαν μὲν τὸ σῶμα ἔσιλβε χροιὰν, ῥόδον ἢ ἀνέτελλεν ἐκ τῆς παρειᾶς. ----- Τοσοῦτος ἦν Λευκίππης ἐπὶ τῷ προσώπῳ ὁ λειμών. Nonnus lib. 15. p. 426. l. 5.

Χιονέων μελέων ῥοδόεις ἀνεφαίνετο λειμών.

Lib. 16. p. 442. l. 11.

Καὶ τότε νηούτοιο ἔσαν λειμῶνος ὀδεύων
Ἄνθεα πάντα δόκευε τεθηλότα σύγχροα κύρης.

Paulo poſt l. 15.

Μὴ σέο κάλλος ἄμειψας ἐς ἄνθεα, καλλιφύῃ γὰρ
Παρταίνων ῥοδεῶνα, τεὰς ἐνόησα παρειάς.

Lib. 34. p. 848. l. 25.

Σύποτε τοῖον ἄγουσι ῥόδον λειμώνιδες αὖραι
Παρθενικὴ χαρίεσσα, τεαὶ μεθέπουσι παρειαὶ
Εἰαρινὸν λειμῶνα, τὸ δ' χρόνος οἶδε μαραίνειν.

Ariſtaenetus lib. 1. ep. 10. p. 62. ᾗ τοσοῦτον ἐξεφοινίχθη τὸ πρόσωπον, ὡς δοκεῖν ὅτι τῶν παρειῶν ἔνδον εἶχέ τινα ῥόδων λειμῶνα. quae ultima verba Francius in margine, ſed ſine loci indicio, notaverat. lib. 2. ep. 1. p. 194. γυνὴ ἔοικε λειμῶνι, ᾗ ὅπερ ἐκεινῷ τὰ ἄνθη, τοῦτό γε ταυτὶ τὸ κάλλος· ἔνι μοὶ ὧν ἡ κόμη τῷ λειμῶνι ἐπαμμάζει ᾗ ἡ χροιὰ τῶν ἀνθέων· ἦρος ἢ παραμμάσαντος, πέπαυται μὲν τὰ ἄνθη ... τε .. ὁ ἢ

λει-

λειμὼν γεγήθασι. γυναικός τε αὖ πάλιν εἰς τὸ εἶδος παρέλθῃ, καὶ τὸ κάλλος ὠφελεήσῃ, τις ἔτι καταλείπεται εὐφροσύνη· ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι σώματι ἐπέφυκε θερμαίνειν ὁ ἔρως· ἔστ' ἂν εὐανθές τε καὶ εὐώδες ᾖ, ἐνταῦθα καὶ ἐνίζάνει καὶ μένει. Qui locus multis modis laborat. Corn. de Pauw geminat τὸ ἐπαχμαάζει, dein τ. α. τοῦτο δὲ vel κατὰ τοῦτο δὲ ὁ λ. γ. & pro ἔστ' poſt Mercerum recte ἔτι reponit, nec non τὸ εὐωδὲς mutat in εὐειδὲς. Prius forte minus neceſſe, ſi repetas verbum ἐπαχμαάζει, vel in priore membro intelligas verbum ſubſtantivum. Parum quadrat, quod monet comam prato poſt veris laetitiam & in ipſa hyemis crepidine non deeſſe, cum iſto tempore prata rigent, ut ait Horatius Carm. lib. 4. 12. v. 3. & hyeme diffugiente campis gramina redire ſcriptores ſtatuunt. Horatius lib. 4. Od. 7. in deſcriptione verni temporis:

Diffugere nives, redeunt jam gramina campis,
Arboribusque comae.

Adde Secundum Sylv. 13. p. 222. Id hic ſufficit. Dein forte legendum πέπαυται μὲν τὰ ἄνθη τοῦτο vel κατὰ τοῦτο· ὁ δὲ λ. γ. *floribus perit color*, niſi velis ταύτης ſcilicet χροίας. Pauwii εὐειδὲς pro εὐωδὲς manifeſte falſum, cum ad verbum deſumta haec ſint ex Platonis Sympoſio, quem locum opportune adduxit dudum Mercerus, ubi ſcribit: ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν ἐκ ἐνίζει ὁ ἔρως· οἱ δ' ἐυανθὴς τε καὶ εὐώδης τόπος ᾖ, ἐνταῦθα καὶ ἵζει καὶ μένει· Odorem autem bonum mulierum a Poëtis aliisque memorari nec pueri ignorant. Sufficit unus Muſaei locus v. 133.

Παρθενικῆς δ' ἐνοδμον ἐΰχροον ἀμφὶ καλύκας.

61. Νισομένης ᾗ
Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ἰὼ σφυρὸν λάμπετο κόρης.

Geminus locus eſt Nonni Dionyſ. lib. x. p. 280. l. 7. de Ampelo:

Νειασομένης ὑπὸ
Β'κ ποδὸς ἀργυρέοιο ποδῶν ἐρυθαίνετο λείμων.

Miror turpiſſimam Poëtae maculam non abſterſiſſe eruditos Interpretes, nam de Pareo, qui bis corrupte citat, non magnopere mirandum, cum facillimo negotio integritati locum potuiſſent reſtituere hoc modo:

Β'κ ποδὸς ἀργυρέοιο ῥοδῶν ἐρυθαίνετο λείμων.

Pratum roſarum paulo ante multis inluſtravimus, *pedum pratum*, qui dixerit ignoro. Veteribus autem pedes pulchri in pretio fuerunt raroque in deſcribenda forma egregia omiſſi. ita Nonnus Lib. 35. p. 866. l. 13.

Καὶ γυμνῆς σκοπίαζεν ἀναστομένης χρόα κόρης,
Καὶ σφυρὰ λευκὰ δόκευε.

Lib. 7. p. 214. l. 29. de Semele natante:

Παρθένον ἀργυρόπεζαν ἔσω ποταμοῖο δοκεύω.

Lib. 14. p. 398. l. 26.

Οἰάνθη ῥοδόεσσα, καὶ ἀργυρόπεζα Λυκάσκη.

Ubi interpres vertit *auripedem Lycaſtem* ſupino errore, quem etiam conmiſit p. 400. l. 5. ubi ἄργυρα τέρσα vertit *aureas plantas*, quemadmodum & aliis locis. lib. 15. p. 426. l. 3.

Καὶ χρόος ἤνθεε κάλλος· ἐλευκαίνοντο δὲ μηροὶ,
Καὶ σφυρὰ φοινίσσοντο, καὶ ὡς κείνου, ὡς ἀνεμώνη,
Χιονέων μελέων ῥοδόεις ἀνεφαίνετο λειμών.

Ita Ἄρτεμις ἀργυρόπεζα lib. 34. p. 844. l. 31. & Θέτις lib. 41. p. 1066. l. 6. lib. 42. p. 1082. l. 10.

Καὶ

Καὶ γλυκὺν ἄυχενα Βάκχος ἐδέχετο, ϗ σφυρὸν χέρης
Νειοσαμένης.

Neque id ignorabat Dearum de forma contendentium arbiter Paris apud Coluthum de R. H. v. 132. qui ideo

Χρύσῳ ἐαιδαλέης ἐφεφίσατο κόσμον ἐκάστης,
Καὶ πτέρνης μετόπισθε, ϗ ἰνίων ἴχνια ταρσῶν.

Theocritus Idyll. 10: 36.

Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀσεφίγαλοι τεῦ.

Ubi Scholiaſtes---- ἔυρυθμοι, ϗ ὀρθοὶ ἢ λευκοὶ ὡς αἱ ἀσεφίγαλοι. Horatius ad Venerem Carm. 4. 1. 25.

Illic bis pueri die
Numen cum teneris virginibus tuum
Laudantes, pede candido
In morem Salium ter quatient humum.

Hinc Servius ad Virgil. Ecl. 10: 49.

Ah tibi ne teneras glacies ſecet aſpera plantas!

Notat: *oſtendit illam pulchram.* Ceterum adpoſite admodum pedum pulchritudinem, roſeumque colorem hic praedicat Poëta, qui ſpectatorum in oculos aeque ac candida facies incurrere poterant, cum apud Veteres ſaepe crura nudata habebant. Tales deſcribuntur comites Europae apud Achillem Tatium lib. 1. p. 7. τὸ σκέλος ἅπαν γεγυμνωμένας, τὸ μὲν ἄνω, ἀπὸ χιτῶνος, τὸ δὲ κάτω ἀπὸ πεδίλης. quem locum recte explicat Salmaſius p. 541. Talis forſan fuit Hero, quae forte quoque fuit nudo pede & diſcalceata, quomodo Gentilium Sacerdotes non parvo numero ſacra diſcalceati, imo plane nudis pedibus peragebant. Lectu digniſſima ſunt

quae in eam rem obſervavit Vir praeclara erudi-tione inſignis Jo. Braunius de Veſtitu Sacerdot. Hebr. lib. 1. cap. 3. §. xi. & poſt illum Inluſtr. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Cerer. v. 125. adde, ſi tanti videtur, Saubertum de Sacrif. cap. 9. p. 181. Ipſi Dii nudis pedibus exhibentur aliquando, quemadmodum ex. gr. Saxonum Deus antiquiſſimus Crodo apud Henninium n. 23. ad Tollii epiſt. Itiner. 1. Sed & multi alii tali modo incedebant, ut veneficae in ſacris magicis. Horatius Sermon. lib. 1. 8. v. 23.

Vidi egomet nigra ſuccinctam vadere palla
Canidiam, pedibus nudis, paſſoque capillo.

Qui locus docet non perpetuum eſſe, quod docet Cl. Braunius l. c. p. 65. veneficas alterum pedem nudum habuiſſe, niſi *pedibus nudis* pro pede nudo poſitum contendere velis. Non raro quoque, qui ſacra loca adibant diſcalceati erant. Ideo Leucippe virginitatem probatura Panis antrum ingrediens veſte ſacra induitur calceisque caret apud Achillem Tatium lib. 8. p. 515. ἐσολίσατο δὴ Λευκίππη ἱερᾷ στολῇ· ποδήρης χιτών, ὀθόνης χιτών, ζώνη κατὰ μέσον τὸν χιτῶνα, ταινία περὶ τ κεφαλὴν φοινικοβαφὴς, ἀσάνδαλος ὁ πούς· Praecipue vero locum id habebat in dolore & luctu. ita Nonnus lib. 5. p. 162. l. 8.

Φιλοσόργῳ ἧ μενοινῇ
Νήλιπος ἀκρήδεμνος ἱμάσσετο πένθεϊ μητρὸς.

Ita p. 164. l. 9. p. 264. l. 6. Najades etiam ſine ſandaliis Bacchi & Ariadnae nuptias canunt apud Nonnum lib. 47. p. 1230. l. 5. Alia mitto. Sed non tantum Hero, quamvis hoc maxime probem, nudis pedibus inceſſiſſe videri poſſet, quia ſacerdos Veneris erat, ſed & quia antiquo aevo non om-

omnino id inusitatum. Huc refer loca nonnulla ex iis quae jam adduximus. Tali ex. gr. modo videtur inceſſiſſe Ampelus, cui mortuo induiſſe cothurnos Bacchum refert Nonnus lib. XI. p. 308. l. 23.

Καὶ νέκυός περ ἐόντος ἐδύσατο ταρσὰ κοθόρνοις.

Nec non Veteres Heroes Theſeus, aliique. Vide quae notavit Ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 34. ita capi non incommode poſſe quibusdam forte videbitur Anacreon Oda 31. v. 5.

Ἐμαίνετ' Ἀχιλλεὺς τε
Χ' ὁ λευκόπυς Ὀρέστης,
Τὰς μητέρας κτανόντες.

In quo loco Juvenis Eruditiſſimus Georgius Arnaldus Animadv. Critic. cap. 5. p. 28. emendat Ἀτειλόπυς Ὀρέστης, me non probante. Tutius enim verti poſſe cum interpretibus *Et pulchris pedibus praeditus Oreſtes*, quam quidquam hic novari putem. Nihil certe valet quod objicit elegans juvenis epitheton illud mulierculae magis convenire, quam Oreſti, cujus inmanis ſtatura ſeptem cubitos ſuperaret. Theſeus erat heros inter mortales fortiſſimus, ut vel ex honorifico teſtimonio Neſtoris apud Homer. Iliad. A. v. 265. patet, & tamen pulchri ejus pedes laudantur. Ita Ariadne apud Catullum de Nupt. Pelei & Thetidos:

Quae tibi jucundo famularer ſerva labore
Candida permulcens liquidis veſtigia lymphis.

Ubi *candida veſtigia* ſunt pulchra, quemadmodum *pede candido* in loco Horatii jam cit. Acron interpretatur *pulchro*. Pulchrum autem eum fuiſſe patet ex Hygino cap. 270. ubi inter eos *qui formoſiſſimi fuerunt* refertur *Theſeus Ægei, & Æthrae filius,*

quem Ariadne amavit. Aliae emendationes Virorum Doctorum non magni momenti videntur. Pauwii λευκόνυς nullo modo placet, minus adhuc ὁ λαγώπυς ὀρέσης alterius, quae reseruntur in Obserr. Miscell. Vol. III. p. 6, & seqq. in notis. χ'ὠ λευκόφρυς vel χὼ λευκόχρως quae protulit vir Eruditissimus, etiam minus necessaria: recte tamen idem illam Barnesii *de albis cothurnis* sententiam ex Istro Grammatico refutavit: vellem & alteram de Oreste in furore suo nudis pedibus currente, cum id furentibus saepissime adscribatur. Nonnus lib. 9. p. 264. l. 5. de Inone in furorem a Junone acta:

Ἐκ θαλάμων ᾗ φυγοῦσα διέδραμε δύσχαμος Ἰνώ·
Τρηχαλέας ἀπέδιλος ἐπισκαίρουσα κολώνας·

Tales Bacchae describuntur lib. 14. p. 408. l. 3.

Ἄλλη ταρσὰ φέρουσα κατ' ὄρεα γυμνὰ πεδίλων
Ποσὶ βάτους πατέουσα, καὶ ὀξυέθειρας ἀκωνθας
Θηγαλέῃ σατὶν ἴχνος ἐπεσσήλξεν ἀχέρδῳ.

Ita l. 17.

Ἦν δὲ νοῆσαι
Παρθένον ἀκρήδεμνον ἀσάμβαλον ὑψόθι πέτρης
Τρηχαλέῳ πρηῶνι σὺν σκιρτήμασιν εἴκτης·
Οὐ σκοπιὴν δ' ἔφεπεν δυσέμβατον· ἀλλὰ πόδεσσι
Ὀξυπαγὴς ἀπέδιλον ὄνυξ ἐχάραξε κολώνης·

CAPUT IX.

Veteres Poëtae a recentioribus mendacii arguuntur. Tres Gratias statuit vulgatior sententia, alii tamen duas: Homerus non unam sed plures fingit, alii tamen unam tantum. In nominibus ingens discrepantia. Orpheus tentatus. Emendatus Phurnutus. Bacchi & Junonis filias cum

cum aliis facit Nonnus, alibi tamen parum sibi constans Coronide natas canit, alii aliter. Aglaia Vulcani uxor. Phurnuti Interpres notatus. Sedes pulchritudinis praecipua oculi. Oculi pulchri raro omissi in formosarum forma describenda. Gratiae, & Cupidines in oculis & reliquis membrorum partibus excubant. Horatii Scholiastes MS. emendatus. Νοῦς & φρένες, κραδίη & θυμὸς, animus & mens, mentes & corda saepius junguntur. Gentes & mentes permutantur. Prosper tentatus. Scholiastae delirum acumen. Oculos & mentem jungunt. Tentatus Nonnus. Artificiosus Poetarum mos in carminibus aliquos introducendi, iisque longiorem sermonem tribuendi. Καί τις, Atque aliquis elegauter ponitur.

63. Οἱ δ' παλαιοὶ
Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι·

Aliquando Poëtae veteres mendacii arguuntur a recentioribus, ut Homerus a Nonno lib. 42. p. 1092. l. 9. in re quoque amatoria:

Γυναμμανέοντι δ' μύθῳ
Οὐ κόρος ἐστὶ πόθων, ἐψεύσατο βίβλος Ὁμήρου.

Homeri locum adnotavit Falkenburgius p. 1356. Neque talibus suae desunt Veneres. A Musaeo hic notari Hesiodum discimus ex Aristaeneto lib. 1. ep. 10. p. 58. ἡ τοῖς ὅμοιοι Χάριτες ἢ τρεῖς κατὰ Ἡσίοδον ἀλλὰ δεκάδων ἐπιπρέπουσι δεκάς. Locus Poëtae invenitur in Theogonia v. 907.

Τρεῖς δὲ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρῄους,
Ὠκεανοῦ κούρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην τε καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν.

Ubi reponentem Gujetum Ἀγλαΐην τε καὶ audio. Haec autem sententia, quae ternas Gratias statuit vulgatior est, quamvis non desint qui diversum numerum ineunt. Ita ab Athenienſibus Clitan & Phaennam, a Lacedaemoniis Auxo & Hegemonem

nem, adeoque binas tantum cultas esse ex Pausania docuit Eruditiss. Cuperus Apoth. Homer. p. 27, 28. Confer & Phurnutum cap. 15. Aliud agebat Ampl. Cuperus p. 27. cum unam tantum ab Homero statui ex opinione Heraclidis Pontici in Alleg. credebat. En verba Homeri Iliad. Ξ. 267.

Ἀλλ' ἰθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων
Δώσω ὀπυιέμεναι, ἢ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν,
Πασιθέην, ἥς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.

Eadem ratione potuisset elicere Musaeum v. 77. loco gemino unam Gratiam statuere,

Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὁπλοτέρων,

Quod quam falsum sit nemo nescit. Quin diserte Homerus Iliad. P. 51.

Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσι ὁμοῖαι.

V. & Iliad. Σ. 381, Neque id tradit ipse Heraclides p. 468. (hunc enim locum respici puto) qui scribit: ὅθεν συνδιαθέσαν οἱ ἀπιθάνως τῷ Ἥφαιστον ὅλων ἀρχιτέκτονι (Vulcano) πεποίηκε τὴν Χάριν Homerus. Unam autem ponit Scholiastes Homeri Iliad. Ξ. v. 230. laudante Galeo ad Phurnutum p. 162. In nominibus autem Gratiarum non minor discrepantia. Scholiastes noster memorat Καλὸν, Φρόνησιν καὶ Ἔργον. Cum Hesiodo facit Orpheus Suffimine Gratiarum p. 156.

Θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐνομίης βαθυκόλπου,
Ἀγλαΐη τε, Θάλειά, καὶ Εὐφροσύνη πολύολβε.

Ubi pro Εὐνομίη reponendum forte Εὐφυνόμη, cum Εὐνομίη sit filia Thetidis & Jovis. V. Hesiod. v. 902. favent Apollodorus, Hyginus nec non Phurnutus cap. 15. qui & aliis nominibus vocari scribit,

bit, ut Εὐρυδομένη, vel, ut legitur in MS. Galei, Εὐρυδόμην, nec non Αὐτομεδόσην, quemadmodum recte conjectasse mihi videtur idem vir Doctus pro Εὐρύμ. Eurynomen Oceani & Tethyos filiam memorat Hesiod. in Theog. v. 358. Eurynomen quoque Oceani filiam Homerus Iliad. Σ. 398. Sed frustra fere in fabulis quaeras constantiam. Cum Orpheo vero & Hesiodo facit Phurnutus, sed loco corrupto. Pro Εὐφρόνη enim omnino restituendum Εὐφροσύνη, favente Galei MS. Lactantius ad Stat. 1. Theb. 286. pro *Thalia* habet *Pasithea*, quemadmodum *Pithonem* Proclus ad Hesiodum notante Eruditiss. Munckero ad Hygin. p. 10. quem consule, ut & Doctiss. Falkenburgium ad Nonnum lib. 33. p. 820. l. 1. qui Pasitheam, quam Nonnus memorat, eandem ac Euphrosynem putat. Illic autem Poëta Gratias Bacchi filias facit. Matrem autem iis adsignat Junonem lib. 31. p. 794. l. 16.

Ἑλκυον ὡς ποθέεις Χαρίτων μίαν, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Οἶσον ἔχων θαλάμοιο φυλάσσεο, μὴ ἧ χαλέψῃς
Μητέρα Πασιθέης ζυγίαν θαλαμηπόλον Ἥρην.

Quemadmodum & Coluthus de R. H. v. 87. & v. 171. nec non Phurnutus. Parum autem sibi constans Nonnus lib. 48. p. 1280. l. 19. Coronidis & Bacchi filias facit:

Σιγήσω φιλότητα Κορωνίδος, ἧς ὑπὸ λέκτρων
Τρεῖς Χάριτες γεγάασιν ὁμόζυγες.

Munckerus ad Hygin. p. 10. laudat lib. 8. ubi diu frustra id quaesivi. Phurnutus tradit ab aliis matrem ipsarum tradi Euanthen, ab aliis Aglaiam vel ut emendat Gale Αἴγλην. Jovis filias facit Hesiodus l. c. Aglaiam autem Vulcanus duxit uxorem. V. Hesiod. v. 945. haec simpliciter Χαρις voca-

vocatur Homero Iliad. Σ. 381. Nonno lib. 29. p. 760. l. 11, & 14. Phurnutus cap. 15. συνοικεῖν δ' Ὅμηρος ἔφη μίαν τ῀ Χαρίτων Ἡφαίστῳ· Quae Interpres vertit *unam e Gratiarum numero cohabitare Vulcano* barbare & inperite.

64. Εἷς δέ τις Ἠρῆς
Ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.

Praecipuam pulchritudinis ſedem in oculis eſſe formarum ſpectatores tradunt. Achilles Tatius lib. 6. p. 371. Ἰδὼν ᾗ ὁ Θέρσανδρος τὸ κάλλος ἐκ τ῀ σχήματος, ὡς ἁρπαζομένης αἰσχρῆς, μάλιστα γὰρ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς κάθηται τὸ κάλλος, ἀφῆκε τ῀ ψυχὴν ἐπ' αὐτὴν, καὶ εἰκόνι τῇ θέᾳ δεδεμένος. Ita p. 375. ἐπειδὴ γὰρ εἰς τὰ ὄμματα τ῀ καλῶν τὸ κάλλος κάθηται, ῥέον ᾗ ἐκεῖθεν ἐπὶ τὰς ὀφθαλμὰς τ῀ ὁρώντων ἵσαται. Oculos pulchros deſcribit Ariſtaen. lib. 1. ep. 1. p. 4. Ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαυγεῖς, καὶ καθαρῷ φωτὶ διαλάμποντες· τὸ ᾗ μέλαν αὐτῶν, αἱ κόρχι μελάντατα· καὶ τὸ κύκλῳ λευκὸν, αἴγλη λευκοτάτη· (ita omnino legendum cum Cl. Pauwio) καὶ ἑκάτερον ὑπερβολῇ πρὸς τὸ ἕτερον ἐπιδείκνυται· καὶ τὸ λίαν ἀνόμοιον, εὐδοκιμεῖ παρακείμενον· ἔνθα δὴ τὰς Χάριτας ἐγκαθιδρυμένας πάρεσι προσκυνεῖν. Achilles Tatius lib. 6. p. 373. ἐὰν ᾗ κόρη, καὶ ᾖ μέλανος ἔχων τ῀ βαφὴν κρέμα τῷ λευκῷ στεφανούμενος. Horatius Carm. lib. 1. 33. v. 11.

Et Lycum nigris oculis, nigroque
Crine decorum.

Ubi Acron: *Pulchrum enim hunc puerum Lycum Alcaeus dilexit. Pulchritudo autem puerorum ſaepe nigris decoratur oculis.* Hinc in deſcriptione formoſarum raro omittuntur. Acontius apud Ovid. Heroid. ep. 20. ad Cydippen.

Tu

Tu facis hoc oculique tui; quibus ignea cedant
Sidera; qui flammae cauſſa fuere meae.

Hinc venuſtate pleniſſimae locutiones, quibus Gratiae & Cupidines oculis inſidere dicuntur apud Ariſtaen. lib. 1. ep. 1. & 10. locis jam ante adductis. ita Theocritus Idyll. 18: 37.

Ὡς Ἑλένᾳ τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἦντι.

Atque ita Gratias, Cupidines, Veneresque in aliis corporis membris non minore elegantia locant. Horatius Carm. lib. 4. 13. v. 6. de Cupidine:

Ille virentis &
Doctae pſallere Chiae.
Pulchris excubat in genis.

Ubi Acron notat: *Multum decoram vult Chiam mulierem videri, vel quod virenti aetate ſit, & docta pſallere* (*ſaltare* Scholiaſtes MS. corrupte) *vel quod genis, id eſt facie pulchra ſit,* (*vel oculis pulchri ſit.* l. *pulchris ſit* MS. minus recte) & *ideo Cupidinem excubare in ejus genis* (*in genis* i. *in maxillis ejus* MS.) *induxit.* Alciphron lib. 3. ep. 1. τὸ δ' ὅλον σεσωπον αὐταῖς ἐνοχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας τὸ Ὀφθαλμιᾶν ἀπολιπούσας ἢ τὴν Γαργαφίας πρήνης ὑπανιψαμένας. ita recte Berglerus pro ἀργαφίας. Atque ita vix ulli veterum cedens Secundus Baſio XVI.

Da tot baſia, quot dedit
Vati multivolo Lesbia, quot tulit:
Quot blandae Veneres, quotque Cupidines
Et labella pererrant
Et genas roſeas tuas.

72. Ἐσπόμενον νόον εἶχε, ἢ ὄμματα, ἢ Φρένας αἰγλῆεν. Eodem modo quaſi ex formula junguntur νόος & φρένες ab Orpheo Argon. v. 1115.

Παῖ-

Παίδεσιν ἠδὲ τοκεῦσιν ἐπὶ φρεσὶν, ἠδὲ νόῳ.

Apud Homerum saepe recurrit κατὰ φρένα ἢ κατὰ θυμὸν, ut Iliad. Λ. v. 411. aliisque locis. Idem non raro κραδίην & θυμὸν jungit, quod dudum notatum H. Stephano in Thesauro L. G. Tom. II. p. 99. ita Hesiodus in Ἔργοις v. 340. & Orpheus Argon. v. 766. atque ita in Oppiano Cyneg. lib. I. v. 423. reponit Vir Eruditus in Observ. Miscell. Vol. II. p. 201.

Καὶ τέκνος ἄφρεσον κραδίη ἢ θυμὸς ἀνωιδής.

Pro καθαρὸν κ. θ. α. ita Latini jungunt *animum & mentem.* Valerius Flaccus lib. I. v. 76.

Tu sola animos mentemque peruris
Gloria.

Ibi Vid. Burmannus. Ita *mentes* & *corda* Statius lib. I. Sylv. 2. 183. ex emendatione Marklandi:

Quas ego non mentes, quae non face corda fugavi.

ubi pluribus haec docuit Vir egregius. vulgo *gentes.* Contrariam labem in hac voce contraxit Prosper Carmine de Ingratis P. I. cap. XI.

Dumque suis aditus Domino pandente ministris
Crescunt primitiae, fuerint annino necesse est
Quaedam terrarum partes, ubi gratia nondum
Corda hominum tenebris absorpserat impietatis,
Et dira innumeri demersi nocte peribant,
Cum multae accepto fulgerent lumine gentes.

Ita, mea quidem sententia, venustius legeretur, quam *mentes*, ut opponantur gentes iis terrarum partibus, quibus gratia nondum adfulserat. Si vulgata magis adrideat, *multae mentes* non inconmode opponentur *innumeris*, quod mihi tamen non per-

perplacet. Ceterum haec erant monenda, ut Scholiastae nostri solito more acumen hic fuisse obtusum omnibus pareret. en egregiam notam: Ἀκόλαθον τὸ νῦν εἶχε πρὸς τὰς φρένας τὸ ἠθέων. Viden' ipsum illud νόον referre ad puellam, quod nemo, nisi caecus, non animadvertit capiendum de juvenibus. Notandum praeterea Poëtam nostrum inferere hic ὄμματα, ut saepe Latini sociare amant *oculos* & *mentem* similiaque. Guntherus lib. 2. v. 421.

Discurrunt oculisque notant ac mente sagaci
Naturam sedemque loci.

Quemadmodum Ovidius Metam. x. 548. dixit

Oculos, animosque ferarum.

Et, qui instar reliquorum sit, Elegantissimus Secundus loco adposito Oda xi. p. 136.

Una inter omnes florida virgines
Terram tenello sollicitans pede,
Versabat in gyrum sequaceis
Secum oculos, animosque turbae.

Conparandus vero cum Poëtae nostri loco praeterea Nonnus, tanto magis quia opem medicam poscere videtur, lib. 33. p. 832. l. 25.

Ὀκναλέοις ᾗ πόδεσι μόγις βεβαδὼς ἦε Μορφεὺς,
Ἐντροπαλιζομένῳ δεδουπμένος ὄμματι νύμφην,
Μεμφόμενος φαέθοντα ταχύδρομον· ἑσπόμενον ᾗ
Χαλκομέδην νόον εἶχεν ὁμόζολον.

Vide an non eleganter refingere liceat ex nostro Musaei loco

Ἑσπομένον ᾗ
Χαλκομέδη νόον εἶχεν ὁμόζολον.

Sequentem vero
Chalcomede mentem (Morrhei) *habuit comitem.*

Nisi velis Χαλκομέδη.

73. Καὶ τις ἐν ἡϊθέοισιν ἐθαύμασε, ἢ φάτο μῦθον. Egregie observat elegantem & artificiosum Poëtarum morem in carminibus plerumque aliquem introducentium, cujus ore vota reliquorum vel questus aliaque exprimunt; longissimas etiam aliquando texunt narrationes, cum usurpant plerumque Καὶ τις, quemadmodum Latini *Atque aliquis.* Nonnus Dionys. lib. x. p. 284. l. 30.

Καὶ μιν ἰδὼν Σατύρων τις ἐθέλγετο θέσπιδι μορφῇ,
Καί κευφίην ἐρέεσσαν ὑποκλέπτων φάτο φωνήν·
Ἀνδρομέης κεφδίης ταμίη φιλοτήσιε Πειθώ.

Lib. 36. p. 904. l. 6.

Καὶ τις ἀερσέυσσαν ἰδὼν ὑψαύχενα κύρην,
Θαῦμα φόλῳ κεφάσας, τρομερὴν ἐφθέγξατο φωνήν·
Ἄρες, Ἄρες λίπε τόξα κ. τ. λ.

Vid. & lib. 47. p. 1232. l. 7. lib. 48. p. 1258. l. 28. Lucanus lib. 2. v. 67.

Atque aliquis magno quaerens exempla furori,
Non alios, inquit, motus tunc fata parabant,
Cum post Teutonicos victor, Libycosque triumphos
Exsul limosa Marius caput abdidit ulva.

Statius Thebaid. lib. 1. v. 171.

Atque aliquis cui mens humili laesisse veneno
Summa, nec imposítos unquam cervice volenti
Ferre duces, Hanc ne Ogygiis, ait, aspera rebus
Fata tulere vicem?

Confer, si tanti videbitur, Ovidium Metam. lib. 3. 404. Auctorem Elegiae in Obitum Drusi v. 191. Ne-

Neque haec elegantia fugit Eruditiſſimum Sannazarium de Part. Virg. lib. 1. v. 236. ubi Davidem Chriſto in matris utero concepto apud manes canentem introducit:

Atque hic inſignis funda, citharaque decorus,
Inſignis ſceptro ſenior, per opaca locorum
Dum graditur nectitque ſacros diademate crineis: &c.
Attonita ſubitos concepit mente furores,
Divinamque animam, & conſueto numine plenus,
Intorquens oculos venientia fata recenſet.
Naſcere magne puer.

CAPUT X.

Muſaei loca quaedam expoſita. Ἐπιβαίνειν Σπάρτης *accedere Spartae, non adſcendere.* Καταβαίνειν. *Sparta plano loco condita,* Σπάρτη & Λακεδαίμων *disjunctive memorata unam urbem notant. Parcis parentes diverſi tribuuntur ab Heſiodo.* Λακεδαίμων *Cypri urbs. Spartanae puellae formoſiſſimae. Deinias Weitzio male Poëta habitus. Varia lectio in Oraculo. Spartanarum puellarum caſtimonia decantata. Curſu, lucta &c. publice exercebantur.* Ἀγλαΐαι *formoſae. Venus Gratiarum praeſes, nec non Juno, & Phoebus. Gratiis formoſae comparatae, earumque numerus forma egregia a Poëtis ſaepe aucta.* Ἡμερόεις. *Nonni interpretatio quinquies emendata, aliaque.* Ἐπιβαίνειν *concumbere cum aliqua. In coelo eſſe amato ęs potiti dilecta ſpernunt. In coelo eſſe.* Ἀφάσσειν *tangere. Varia lectio in Ovidio rejecta. Intacta mulier caſta. Juvenalis locus contra Marklandum adſertus.*

74. Καὶ Σπάρτης ἐπέβην, Λακεδαίμονος ἕδραιον Κᾶρυ. Non hic cogitarem cum Pareo de Sparta collibus circumdata, atque inde ad ipſam adeuntibus adſcenſu ſuperanda, cum centies verbum hoc uſurpetur de iis, qui iter quodcunque ingrediuntur, etiam ubi potior καταβαίνειν uſus nonnullis videretur. De Jove in Taurum

verſo cum Europa mari ſe commiſſuro Moſchus Idyll. 2: 113.

Ἀκταίων δ' ἐπιβὰς πρόσω θέεν, ἠύτε δελφίς.

Nonnus lib. 4. p. 132. l. 8.

Καὶ γαίης ἐπέβη Χαρωνίδος.

Lib. 20. p. 538. l. 29.

Ἀρρεβίης ἐπέβαινε.

Lib. 21. p. 608. l. 1.

Ἦρη δ' ὡς ἐνόησε δαϊκταμένων φόνον Ἰνδῶν,
Οὐρανόθεν πεπότητο· δι' ὑψιπόρου δ' ἑλεύθου
Ἄσατος ἠνεμόεντι κατέφερεν ἠέρι ταρσῷ
Ἀντολίην δ' ἐπέβαινε.

Confer lib. 24. p. 640. l. 2. lib. 25. p. 664. l. 8. Theocrit. Idyll. 22: 59. 25: 155. aliaque loca, quae congerere putidum eſſet. Contra καταβαίνειν pro ἐπιβαίνειν uſurpavit Homerus Iliad. Ω. 191. de Priamo:

Αὐτὰρ ὅ γ' εἰς θάλαμον καταβήσετο κηώεντα,
Κέδρινον, ὑψόροφον.

Parum juvat Pareum obſervaſſe Laconiae regionem inter montes poſitam eſſe, cum de urbe Sparta hic ſermo ſit, quam plano loco conditam fuiſſe nos ignorare non ſivit Strabo lib. 8. Ἔστι μὲν οὖν ἐν κοιλοτέρῳ χωρίῳ τὸ τῆς πολέως ἔδαφος, καίπερ ἀπολαμβάνον ὄρη μεταξύ. a quo non diſſentit Polybius lib. 5. quorum loca mihi ſubpeditavit Diligentiſſimus Meurſius Miſcell. Lacon. lib. 4. cap. x. hinc κοίλην Λακεδαίμονα vocat Homerus Iliad. B. 581. Non enim quenquam tricari velle ſperem, ob loca quaedam inaequalia, quae inſtar tumulorum con-

complectitur urbs adscensum ejus memorari posse. Eleganter autem hoc versu Poëta Spartam & Lacedaemona disjunctive memorat, cum tamen unam urbem tantum significare velit. Nugas agunt, qui hic distinctiones in Spartam regionem & Lacedaemona urbem cogitant, elegantiarum minime protritarum non capaces, quae tamen Poëtis in deliciis. Hesiodus in Theogon. v. 217.

Καὶ Μοίρας ϗ Κῆρας ἐγείνατο κλεοπτόλμους,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, ϗ Ἄτροπον.

Easdem has esse nemo nescit, & ipse docet v. 904. easdem Μοίρας vocans:

Μοίρας θ', ἧς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεύς,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, ϗ Ἄτροπον.

Ubi notandum Poëtam parentes ipsis dare Themidem & Jovem, cum v. 217. Nocte fatas canit, ut Hyginus Nocte & Erebo. Virgilius Æneid. lib. 2. v. 624.

Tum vero omne mihi visum considere in ignis
Ilium, & ex imo verti Neptunia Troja.

Ita saepe voces idem significantes geminant. Homerus Iliad. A. 497.

Ἠεείη δ' οἰνέβη μέγαν ἀϵρμὴν, ἄλυμπόν τε.

Spartam & Lacedaemona etiam jungit Homerus Iliad. B. 581.

Οἵ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
Φάρην τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην.

Miror vero quosdam Interpretes novarum rerum saepe satis cupidos hic non inveniisse urbem Cypri mediterraneam, de qua Stephanus in V. Λακεδαί-

δαίμων. Ἔσι ἢ ἐτέρα Λακεδαίμων, Κύπρου μεσόγαιος Sed bonum factum quod ipsis non repertus, cum nihil huc facit.

75. Ἦχι μάθον ἢ ἄεθλον ἀκέσαμεν. Spartanarum puellarum formam prae omnibus reliquis celebratissimam apud Graecos fuisse nemo nescit, ipsa Pythia etiam fatente in oraculo, quod conservavit Scholiastes Theocriti ad Idyll. 14. 48.

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι Θρηϊκίαι, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες.

Ridiculus error est Weitzii, qui versus hos tribuit Deiniae rari nominis Poëtae, cum Scholiastes diserte scribit Ἱστορεῖ γὰρ Δεινίας ὅτι οἱ Μεγαρεῖς— ἐπύθοντο ἔκ θεοῦ, τίνες κρείττονες τυγχανοίεν· ὁ δὲ ἔφη· Γαίης κ. τ. λ. Eadem ratione Herodotum, Eusebium, aliosque, qui non pauca nobis conservarunt Oracula Poëtis inserere in posterum licebit. Ceterum versu primo Eusebius de Praep. Euang. lib. 5. cap. 29. legit ἕδας, quod & in Theodoreto & Tzetze haberi verosimile, cum Franc. Vigerus nullam diversitatem memoret. Illud tamen Ἄργος mutandum non videtur, quippe quae διασημοτάτη πόλις Πελοποννήσου teste Stephano. Πελασγικὸν autem Ἄργος proprio fere epitheto dicitur. Homerus Iliad. B. 681.

Ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,

Quem locum respexit Stephanus in V. Πελασγία. Sed in viam. Oraculo huic quicquid est Scriptorum calculum adjicit. Athenaeus lib. 13. p. 566. καλλίσας γεννώσης τὰς Σπάρτης τὰς γυναῖκας. Conf. Is. Casaubonum cap. 2. p. 546. Nonnus lib. 47. p. 1106. l. 2.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Εἰς τόκον, εἰς ὠδῖνας ἐνικήθη Λακεδαίμων.

Ita

Ita alii plurimi, quorum loca congeſſit Diligentiſſimus Meurſius Miſc. Lacon. lib. 2. cap. 3. p. 105. & ſeqq. quem nec Muſaei locus fugit. Coluthus de R. H. v. 217. Verum Theodoretus de Graec. Adfection. lib. 10. anſam hinc adripiens carpendi oraculum, inquit, Οὗτος καὶ τὰς Λακεδαιμονίων ἐπαινεῖ γυναῖκας, αἰδεῦς οἷς ἂν ἐθέλωσι μιγνυμένας. idque jure ipſe feciſſe videtur Vigero in notis p. 21. Sed tamen Spartanarum caſtimonia omnibus eſt decantata, licet nudae a viris ſpectarentur. Plutarchus Oper. T. I. p. 48. ἡ δὲ γύμνωσις τῶν παρθένων οὐδὲν αἰσχρὸν εἶχεν, αἰδοῦς μὲν παρούσης, ἀκρασίας δὲ ἀπούσης· ἀλλ' ἐθισμὸν ἀφελῆ καὶ ζῆλον ἐυεξίας ἐνεποιεῖτο, καὶ φρονήματος τὸ θῆλυ παρέχειν οὐκ ἀγεννοῦς, οἷς μηδὲν ἧττον αὐτῷ καὶ ἀρετῆς καὶ φιλοτιμίας μετεῖναι δόξαν. Missis aliis unum addo Propertii ſed elegantem locum lib. 3. El. 12. 1.

Multa tuae, Sparte, miramur jure palaeſtrae,
Sed mage virginei tot bona gymnaſii:
Quod non infames exercet corpore ludos
Inter luctantes nuda puella viros.

Eruditiſſimus Berglerus cum Weitzio & plerisque Interpretibus de certamine pulchritudinis Spartae inſtituto, locum intelligit quod in aliis locis ſolenne. Sed cum apud alium Scriptorem ſimile quid non legerim, amplector Cl. Kromajeri opinionem in Diſſert. propoſitam, qui locum capit de more illo, quo virgines publice curſu, lucta, diſco ac miſſilium jaculationibus exercebantur. Plutarchus Oper. Tom. I. p. 47. in Lycurgo: Τὰ μὲν τοι σώματα τῶν παρθένων, δρόμοις καὶ πάλαις καὶ βολαῖς δίσκων καὶ ἀκοντίων διεπόνησεν. quae certamina ἐν ὄψει τῶν νέων facta fuiſſe tradit p. 48. Propertius lib. 3. El. 12. l. c. a Kromajero. Sic ἀγλαΐαι erunt *formoſae puellae*, quemadmodum καλὴ apud Lucianum in Dialogo Me-

nippi & Mercurii: Ἔνθα Τ' ἀκίνθος τέ ἐστι —— καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα καλὰ πάντα. Conferri meretur Summus Hemsterhuisius pag. 13. Videtur autem Aristaenetus elegantem hunc Poëtae locum imitatus fuisse lib. 1. ep. 17. Πολλὰς τοίνυν ἄνε ταχὺς τὰς πολιτείας ἱππεύς, διελήλυθα πόλεις· καὶ πρός γε τὴν νέαν, ἣ πρεσβυτέραν Ἰσόρροπα Ῥώμην· καὶ τοιαύτην ἐν ἑκατέρᾳ τεθέαμαι. εὐδαίμονες ὄν οἱ Παναρέτην ἐντυχόντες ὅτως ὑπερφέρουσαν καὶ τέχνῃ καὶ κάλλει. Scripsi locum ut vere emendavit Mercerus.

77. Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὁπλοτερωίων.

Venuste. Gratiarum enim praeses Cypria Dea. Aristaen. lib. 1. ep. 1. νίκα ἂν δέοι γεγάμειν Ἑλένην, ἢ Χάριτας, ἢ καὶ αὐτὴν γε τὴν ἄρχουσαν τῶν Χαρίτων. Hinc in Catalectis Pythoei:

Jupiter est genitor: peperit de semine coeli
Harmonia, & Veneris turba ministra fuit.

Hanc enim Munckeri conjecturam ad Hygin. p. 10. alteri, qua reponit *Eunomia*, praeferrem. Vulgo *Hemonia*. Sic peplum Veneris elaborasse ipsas testatur Homerus Iliad. E. v. 338. aliaque ministeria alii referunt, ut Nonnus lib. 33. aliisque locis. Idem tamen, adeo fabulatores dictorum memores sunt, lib. 34. p. 844. l. 20.

Ὡς μὲν ἀκούω,
Τρεῖς Χάριτες μεγάσαι χορήτιδες Ὀλυμπιάδος,
Ἀμφιπόλοι Φοίβοιο· χοροπλοκίης δ' ἄρα Λυκίης
Εἰσὶ τεληκοσίων Χαρίτων σίχες.

Et Coluthus de R. H. v. 87. Junonem ipsis praeficit. Hoc autem Musaei loco vides Gratiis comparari pulcherrimam Heronem more apud Poëtas admodum recepto. Bacchus de Ariadna apud Nonnum lib. 47. p. 1218. l. 22.

Παρι-

Παννύχιον ἔυδουσαν ἐγείρετε· τίς πόθεν Νάξου,
Τίς Χάριν ἐχλαίνωσεν ἀνείμονα;

Sic alii plures. Saepiſſime autem ſolent numerum Gratiarum forma egregia augere. Ariſtaenetus lib. 1. ep. 1. καλὸς ὢ πάντων ἐκόσμησεν Ἀφροδίτη, καὶ τῶν Χαρίτων συνηρίθμησε τῷ χορῷ· quique inſtar omnium ſit Doctiſſimus Sannazarius in epigrammate longe venuſtiſſimo de Partu Nyſaeae, quod habetur lib. 1. XI.

Exultat palma Venus & naſcente puella
Augentur Charites, Cypria turba, Deae.

78. Παπταίνων ἐμοῦγησα. Verbum hoc notat diligenti cura, adtentoque oculo aliquid inſpicere, & non raro ponitur de amatoribus dilectarum formam oculis veſtigantibus. ita Nonnus lib. 1. p. 40. l. 12.

Ἀὐχένα παπταίνων γυμνούμενον· ἀμφὶ δὲ μορφῇ
Θέλγεται ἀλλοφρόσυνον ἄγων ἀκόρητον ὀπωπήν.

Vertit interpres *Cervicem contrectans nudam* aliud procul dubio agens, ut & lib. 8. p. 232. l. 12. de Latona errante:

Ἄσατα παπταίνουσα πολυπλανέων ἐφυλὰς νήσων·

Ubi ridicule:

Inſtabiles prehendens multum errantium radices inſularum.

Sic lib. 46. p. 1188. l. 2.

Πενθέα παπταίνων δεδονημένον ἄλματι λύσσης.

Neque adhuc video cur lib. 14. p. 412. l. 5.

Ἔνθαδε παπταίνω τύπον αἰθέρος· αὐτόχυτον γὰρ
Κεῖνο τόπερ καλέουσι Διὸς πόμα νέκταρ Ὀλύμπου,
Νηϊάδες χθονίοισιν ἀναβλύζουσι κυπέλλοις.

Maluerit interpretari: *Hic ſontio imaginem coeli*, quam *video*. Sed in viam. idem Nonnus lib. 35. p. 870. l. 23.

Θέλγετο δ' εἰσέτι μᾶλλον ἀνείμονι κάλλει μορφῆς,
Παπταίνων περθέουσαν ἀναμπυκα λευκάδα νύμφην.
Η' δέ μιν ὑπερόπευε, καὶ αἰδομένη Φάτο Φοιβῇ,
Ω'κυτέρην Μορφῆος ὑποπτήσσουσα πορείην.

Verſu tertio ſcribe ἠπερόπευε, alterum forte eſt typorum flagitium. Verſu ultimo ὑποπτήσσουσα malem vertere *metu perculſa ob greſſum M.* quam *aſpiciens*. Pro *circumſpicere* occurrit Iliad. P. 84. & v. 115.

Ibid. κόρον δ' οὐκ εὗρον ὀπωπῆς. In hanc ſententiam plura occurrunt apud Nonnum ex. gr. lib. 42. p. 1080. l. 16.

Οὐ δέ οἱ εἰσορόωντι κόρος πέλεν· ἰσαμένην γὰρ
Παρθενον ὅσσον ὄπωπε, τόσον πλέον ἤθελε λεύσειν.

Aliisque locis. Verba autem Muſaei haec habes etiam apud Coluthum v. 253.

79. Α'ντίκα τεθναίην λεχέων ἐπιβήμενος Η'ρῦς. Nota formis ardentium amatorum vota. Nonnus lib. 4. p. 120. l. 8.

Αὐχένα γυμνὸν ἴδοιμι, καὶ ἐζομένοιο πέσσω
Δάκτυλον ὡς ἀέκουσα, καὶ ὑμετέρῃ διὰ κάλπῃ
Τεθναίην, ὅτε μοῦνον ἀφειδέα χεῖρα χαλάσας,
Α'μφοτέρων θλίψειεν ἐλεύθερον ἄντυγα μαζῶν.

Ita alii. Videtur autem noſter in oculis habuiſſe Homerum Iliad. Σ. 98.

Α'ντίκα τεθναίην ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ
Κτειναμένῳ ἐπαμῦναι.

Ibid. λεχέων ἐπιβήμενος Η'ρῦς. Centies hoc verbum, ſicut & ἀναβαίνειν, hoc ſenſu, apud Veteres ad cu-

cubilia altiora respicientes, occurrit, cujus rei exempla congerere putidum esset. Rarior usus est apud Nonnum lib. 8. p. 238. l. 2.

Εἰ δε γυναιμανέων ἐπεβήσατο κυανοχαίτης·
Καὶ σε σοφῆς ἐνεβέβυλεν ἀειδομένης Μελανίππης,
Ἀμφαδὰ κωμάσειε.

Ubi ἐπιβαίνεσθαι notat concumbere puellae.

80. Οὐκ οἶν ἐγὼ κατ' Ὄλυμπον ἰφιμείρω θεὸς εἶναι, ita ipse Bacchus in Ampelo furens lib. x. p. 286. l. 1.

Καὶ μιν ἔχων ἅτε Βάκχος ἰμέξιον ἠ μενεαίνω
Αἰθέρα ναιετάειν μετανάσιος, ἠ θεὸς εἶναι
Ἤθελον· ἠ Φαέθων Φαεσίμβροτος, ἠ πόθον ἔλκω
Νέκταρος· ἀμβροσίης δ' ἠ δεύομαι· ἠκ ἀλεγίζω.
Ἄμπελος εἰ φιλέει με, χὴ ἐχθαίρει με Κρονίων.

Et l. 27.

Καλὸς ἐμοῖ Ζατύροιο φιλαίτερόν ἐσιν Ὄλύμπυ.

Quanta vero vis amoris his phrasibus exprimatur, patebit, si adtendamus maximum & inusitatum gaudium alias venire iis locutionibus, quibus eo adfecti *in coelo esse* dicuntur. Statius lib. 1. Sylv. 2. 212.

Quis tibi tunc alacri caelestum munere care
Stella dies! quanto saliemunt pectora voto!
Dulcia cum dominae dexter connubia vultus
Admuit! ire polo, nitidosque errare per axes
Visus.

Videndus Vir politissimus J. Casp. Gevartius Lect. Pap. lib. 1. 20. p. 71. *coelo proximos* vocat Boëthius de Consol. Philos. lib. 2. 4. *Quam multos esse conjectas, qui sese coelo proximos arbitrentur, si de fortunae tuae reliquiis pars eis minima contingat.*

82. Ἐ-

82. Ἱέρειαν ἀφάσσειν. ita infra v. 126.

Κύπελλος ἁ σοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν.

Eodem ſenſu Latini vocem *tangere* uſurpant. Propertius lib. 2. 25. 9.

Lynceu, tune meam potuiſti tangere curam?
Perfide, nonne tibi tunc cecidere manus?

Ita Martialis, Horatius Carm. 3. XI. 10. ſaepe Ovidius ex. gr. Metam 3. 354.

Sed (fuit in tenera tam dura ſuperbia forma;)
Nulli illum juvenes nullae tetigere puellae.

Ita ſcribendum cum Eruditiſſ. Burmanno, non *dira*. Quod vero in quibusdam Codicibus reperiri notat Vir idem ſummus *flexere* pro *tetigere* manum Gloſſatoris aperte prodit, qui id adpoſuit interpretationis gratia, ſed inrito conatu. Quamvis enim *tangere* pro *flectere* uſurpari certiſſimum ſit, ab hoc tamen loco alienus ille ſignificatus, quod nemo non facile advertit. Hinc *intacta puella* Amor. 3. 7. 83.

Neve ſuae poſſent intactam ſcire miniſtrae;
Dedecus hoc ſumta diſſimulavit aqua.

Quae vox inde *caſtam* deſignat apud Juvenalem Sat. 6. 161.

Sit formoſa, decens, dives, fecunda, vetuſtos
Porticibus diſponat avos, intactior omni
Crinibus effuſis bellum dirimente Sabina.

Sed obſtat Celeberrimus Marklandus, qui ad Stat. lib. 2. Sylv. 3. 73. emendat *ſit caſtior omni C. &c.* quia de Sabinis jam maritis id dici nequeat, & Scholiaſtes ſcribens, *Sit caſtior Sabinis quae foede-*

ra inter Tatium & Romulum fecerunt, antiquam hanc esse lectionem credere nos jubeat. Ego vero in Scholiasta nullum praesidium esse puto, quippe quem explicationem tantum vocis raribris, nobis dare voluisse omnino credo. Multo minus hanc vocem Latio prohiberem, quae rarior licet commode se tuetur, cum secundum analogiam rite deducatur ab *Intactus*, significatus autem & alibi reperiatur ex. gr. apud Statium Sylv. 3. 5. 6.

Et si egomet patrio de litore raptus
Quattuor emeritis per bella, per aequora, lustris
Errarem: tu mille procos intacta fugares.

Emensis l. Marklandus. Adloquitur hic Poëta uxorem Claudiam dudum virum passam. Si dicas *intactam* hic notare simpliciter *a procis non tactam*, quidni in nostro loco denotare posset *Sabinam a nemine praeter virum tactam?* Juvat cognatae significationis vox *intemerata*, quae eodem modo pro *casta* ponitur apud Statium lib. 5. Sylv. 1. 60.

Si Babylonis opes, Lydae si pondera gazae,
Indorumque dares, Serumque Arabumque potentes
Divitias, mallet cum paupertate pudica
Intemerata mori.

Certe Priscilla haec jam taedis secundis erat jugata, & tamen eam *intemeratam* vocat respectu procul dubio virorum aliorum. Quo denique rariora apud Scriptores & praecipue Statium toties obvia cum vulgaribus commutaremus?

CAPUT XI.

Νεύματα ἄφθογγα. *Interpres Nonni bis reprehensus. Nutus loquaces, & similia. Papius reprehensus.* Ἀναπείθειν φίγγος *aliaque. Nonni interpres reprehensus.* Κυανόπτερος ὀμίχλη.

χλη. *Nocti caerulea palla tribuitur. Defensus Statius, Nox solem obscurare dicitur. Defensa Lucani lectio vulgata. Sidera pro Sole ponuntur, aliaque. Stellatus noctis peplus. Musaei locus explicatus. Pareus cum Scholiasta refutatus.* Πολυδαίδαλος χιτὼν *artificiosa vestis. Albas tunicas sacerdotes gestabant. Sacerdotes maximi civitatibus, Pontifices provinciis a Maximino praepositi candidis ephaenydibus induti incedebant. Lactantii locus explicatus & vindicatus. Unus Pontifex provinciae praefectus a Maximino, non duo, quod putabat Bauldri. Praeter Sacerdotes Veterum Dii, aliique plurimi candidati erant. Candidatis ministris, pro per candidatos ministros. Lactantii loca duo defensa. Sacerdotum vestes aliquando purpureae.*

102. Νεύμασιν ἀφθέγγοισι παλαίζων φρένα κήρης Multus in hac locutione Nonnus lib. 1. p. 34. l. 2.

Νεύμασιν ἀφθέγγοισι πέλας ἐκάλεσσε Τυφωεύς.

Lib. 47. p. 1216. l. 7.

Νεύμασιν ἀφθέγγοις ἐπεδείκνυεν ἄζυγα κήρυν.

Sic ἄφθογγα δάκρυα habes lib. 24. p. 628. l. 21.

Δηϊαίδῃ βασιλῆϊ δυσάγγελος ἵκετο θυρεύς,
Δάκρυσιν ἀφθόγγοισιν ἀπαγγέλλων φόνον υἱδν.

Interpres vertit *Lacrumis non dicendis*, quod puerile. Digitum σιγάλεον κήρυκα vocat idem lib. 3. 92. l. 3.

Ταινιοσαμένη τότε Κάδμῳ
Δάκτυλον ἀντιτύποιο νοήμονα μάρτυρα φωνῆς
Σιγάλεον κήρυκα δόμον σημήνατο Πειθώ.

Sic emendavit Falkenburgius. Vulgo κήρυκι, sicut interpres *praeconi* quod futile. ita saepe idem, ut p. 98. l. 3.

Ἀντόματοι κήρυκες ἀναυδέες εἰσὶν ὀπωπαί.

Ita

Ita lib. 4. p. 112. l. 5. lib. 5. p. 174. l. 33. lib. 33. p. 820. l. 17. &c. Sed in viam. Longo vero intervallo post se νεύματα illa ἄφθογγα relinquunt Veneres Latinorum, qui dicunt *nutu loqui* &c. ita Ovidius Trist. 2. 453.

Utque refert digitis saepe est nutuque locutus,
Et tacitam mensae duxit in orbe notam.

Propertius lib. 3. 6. 25. Tibullus lib. 1. 2. 21.

Illa viro coram nutus conferre loquaces,
Blandaque compositis addere verba notis.

Ubi evolvisse Broekhusium non poenitebit. Secundus *ocellos loquaculos* vocat Basio VII.

Non datur tua cernere
Labra, non roseas genas,
Ocellosque loquaculos.

Digitis nutus quoque tribuitur in Scriptura Sacra Proverb. 6. 13. loco adposito: Ὁ δ' αὐτὸς ἐννεύει ὀφθαλμῷ, σημαίνει ᾗ ποδὶ, διδάσκει ᾗ ἐννεύμασι δακτύλων. Nostro loco magis convenit Ovidius Amor. 1. 4. 17.

Me specta nutusque meos, vultumque loquacem:
Excipe furtivas, & refer ipsa, notas.
Verba supercilliis sine voce loquentia dicam:
Verba leges digitis, verba notata mero.

Sed ad Ovidianam elegantiam *nutus* illi *muti* nullo modo adspirant. Ultimum autem hemistichium sumtum est ex Nonno lib. 42. p. 1096. l. 27.

Εἶπεν ἀκηλήτοιο φαεσπλάζων φρένα κώρης.

105. Ἐν δὲ ἀπέκρυψεν ὀπωπήν. Minus recte Papius haec & sequentia reddit:

Inter

Interdum vultus terra attollebat, amoenos,
Leandrum per signa monens occulta vicissim:
Figebatque iterum.

Aliter & recte reliqui. Vid. Kromajerus.

110. Φέγγος ἀναστείλασα κατήϊεν ἐς δύσιν Ἠώς. *Lucem contrahens—Sol* recte vertunt, secus ac in Nonno lib. 20. p. 532. l. 5.

Τοῖσι δ' τερπομένοισιν ἐπέδερμεν ἕσπερος αὖτὴς
Φέγγος ἀναστείλας χοροτερπέος Ἠελιείης.

Ubi vertunt: *Lucem emittens.* Nihil ineptius. Varios significatus verbum hoc induit. μῆνιν ἀναστέλλειν habes apud Nonn. lib. 24. p. 630. l. 11. ἄλμα χορείης lib. 34. p. 852. l. 2. χιτῶνα lib. 48. p. 1266. l. 11. & p. 1268. l. 1. aliaque.

113. Κυανόπεπλον ἐπιθρώσκουσαν ὁμίχλην. eadem locutione utitur v. 232.

Ἤδη κυανόπεπλος ἐπέδερμε νυκτὸς ὁμίχλη.

Ita alii nocti vestem nigram dant. Nonnus lib. 38. p. 966. l. 9.

Κελαινιόωντι δὲ πέπλῳ
Κρυπτόμενον Φαέθοντα μεσημβρινὰς εἶχεν ὁμίχλας.

Orpheus Siderum Suffimine p. 102.

Ἀυγάζοντες ἀεὶ νυκτὸς ζοφοειδέα πέπλον.

Juvencus initio lib. 2.

Jamque dies prono decedens limine pontum
Inciderat, furvamque super nox caerula pallam
Sidereis pictam flammis per inane trahebat.

Statius Theb. 3. 418.

Nox subiit, curasque hominum motusque ferarum,
Composuit, nigroque polos involvit amictu.

Lib.

Lib. 2. 527.

Coeperat humenti Phoebum ſubtexere palla
Nox & caeruleam terris infuderat umbram.

In quibus verſibus miror Virum Eruditum in Obſerv. Miſc. Vol. I. p. 219. carpere quod Poëta debuiſſet dicere *Coelum ſubtexere palla*, neminem enim eſſe, qui dixerit noctem obſcurare Solem. Certe ita locutus Lucanus lib. 1. v. 14. loco laudato a viro Docto in nota addita:

Unde venit Titan & nox ubi ſidera condit.

Eo, enim loco per *ſidera* omnino intelligendum putem ipſum ſolem, quam conjecturam cum aliis prodiderat Vir Eruditiſſimus in Obſ. Miſc. Vol. III. p. 249. ipſe tamen parum ea fidens, & varias conjecturas proponens, eruditas illas quidem, ſed minus neceſſarias. Obfuit viro eleganti rarior usus vocis *ſidera*, quam pro *fidere* poni ignorabat. ita tamen Guntherus ferioris quidem aevi Poëta, ſed eruditus, & Lucani adſiduus, ut multis docuit Celeberrimus Withofius in Specimine Guntherino, imitator Ligur. lib. 6. v. 189.

Cum tu cunctorum, quos cernunt ſidera, Regum
Maximus & toto nulli ceſſurus in orbe.

Per *ſidera* intelligendum Solem patet ex perpetuo Poëtarum uſu qui in talibus ſemper dicunt, *potentiſſimus eorum, quos ſol adſpicit &c.* Virgilius Æneid. lib. 7. 217.

Adferimur pulſi regnis, quae maxima quondam
Extremo veniens Sol aſpiciebat Olympo.

Claudianus Conſ. 1 Stil. 1. 159.

Ductor Stilicho tot gentibus unus
Quot vel progrediens vel conſpicit occiduus Sol.

Et quis non? Sed haec hactenus. Caligini veſtem etiam tribuit Avienus Ora Marit. v. 387.

Dehinc quod aethram quodam amictu veſtiat
Caligo, ſemper nebula condat gurgitem,
Et craſſiorem nubilo praeſtet diem.

In verbis *quodam amictu* nil mutandum probavit Vir Erudit. in Obſ. Miſc. Vol. I. p. 387. in nota. Stellatum peplum ei dat Fulgentius Mythol. I. p. 24.

Tum nox ſtellato mundum circumlita peplo
Caerula rorigeris pigreſcere juſſerat alis.

Ibi Munckerum, quem nec noſtri Poëtae locus fugit, conſule. Idem pag. 26. *ac caerulanti peplo circumlita.* Orpheus Argon. v. 1026.

Νύξ ἣ τότ' ἀιξοχίτων μέσσην ἐδράμεισε πορείην.

Quod ipſi epitheton Lunae eſt v. 511.

118. Πολυδαίδαλον ἄλλην χιτῶνα. Interpres in editione Baſileenſi vertit *variam veſtem*, quod ferri nequit, niſi Poëtam dicamus oblitum eorum, quae jam dixerat ſupra v. 62.

Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὸν λάμπετο κόμης.

Vidit hanc difficultatem Pareus, ſed ipſi ſuperandae inpar ſtatim addit: *Niſi velimus dicere, in ſacris operandis alba uſam, domi alia; ſibi ipſi contrarius erit Poëta.* Mirandum acumen! At quis niſi omnibus ſenſibus fere orbus non videt Poëtam agere de Sacerdote templum nondum egreſſa? Nonne orationis totius filum, nec non v. 187. & praecipue v. 226. ubi demum templo digreſſam canit:

Α'πήλων αἰέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνωγῇ,
Η' μὲν ἰὼν σπεῖ κόμην.

Non-

Nonne, inquam, miseri Commentatoris ineptias luce meridiana clarius ostentant? Scholiastes reddens πολυτίτωνον non minus sibi aquam haesisse ostendit, cum tamen qui aere nondum lavantur videant haec vertenda: *artificiosam traxit vestem*, quemadmodum recte jam in ultimis editionibus castigatum video; relictum tamen, v. 338. ubi

Δαιδάλεον μίξασα φαεὶ ϛήθεσι χιτῶνα.

Reddunt *variam vestem*, quam nos potius *artificiosam* sumus interpretati, nisi velis domi alia, in sacro cultu occupatam alba veste usam Sacerdotem, de quo cum nemine litigare vellem. Albas autem vestes plerumque induti erant Sacerdotes sacris operaturi. Id de Peruvianis testatur Antonius Zaratta in Historia Peruviana apud Sikium Biblioth. Libr. Nov. Sept. & Oct. A. 1699. Tom. V. p. 671. ita Maximinus Sacerdotes Maximos, quos singulos singulis civitatibus, ut & Pontifices quos provinciis praeposuerat candidis chlamydibus ornavit, sicut tradit Lactantius de Mort. Persec. cap. 36. Locum bona cum lectoris, ut spero, venia, quia nemini hactenus intellectus, longiorem licet adponam: *Quibus annuens, novo more Sacerdotes maximos per singulas civitates singulos ex primoribus fecit, qui & sacrificia per omnes Deos suos cotidie facerent, & veterum Sacerdotum ministerio submixi darent operam* [*ut*] *Christiani neque fabricarent, neque publice aut privatim colerent, sed conprehensos suo jure ad sacrificia cogerent vel judicibus offerrent. Parumque hoc fuit, nisi etiam provinciis ex altiore dignitatis gradu singulos quasi Pontifices superponeret, & eos utrosque candidis chlamydibus ornatos jussit incedere.* Incredibile est quantas turbas hic dederint Critici, ut tolerabilem hinc sensum elicerent, in omnia se vertentes. Locum non tantum difficilem,

dem, sed valde mendosum pronunciat P. Baldri. Exercuit Interpretes praecipue τὸ *utrosque*, unde Maucroixius duos Pontifices singulis provinciis simul praepositos eliquit; Burnetus unum cunctis provinciae sacerdotibus praepositum, Baldri duos ex altiore dignitatis gradu, sed qui singuli quasi Pontifices Maximi essent, quod ut clarius intelligatur, reponit audacter sane: *ex altiore dignitatis gradu duos, singulos q. P.* &c. Nihil horum. Simplicissima loci interpretatio est: Maximinum ut singulis civitatibus singulos Sacerdotes Maximos, ita provinciis singulos Pontifices praeposuisse, utrosque autem candidis chlamydibus ornatos fuisse. Neque ullam video rationem cur tam studiose Lactantius inculcaret *utrosque*, si *duos* modo memoraſſet, quasi verendum, ne lector unum Pontificem candido chlamyde, alterum alia & communi forte veste ornatum suspicaretur. Sed quid bonos horas perdo in refellendis ineptiis hujus emendationis, cum non duos sed unum tantum Pontificem provinciae superpositum certissimum sit ex Eusebio Hist. Eccles. lib. 5. cap. 14. p. 254. D. Ἱερέας τε εἰδώλων κατὰ πάντα τόπον καὶ πόλιν καὶ ἐπὶ τούτων ἑκάστης ἐπαρχίας ἀρχιερέα, τὸν ἐν πολιτείαις ἄνω γε τινὰ καὶ μείζοσι ἐμφανῶς διὰ πάσης ἐμπρέψαντα λειτουργίας, μετὰ στρατιωτικῆς τάξεως καὶ δορυφορίας ἐπιτάσσων. *Adhaec Flamines in singulis locis atque urbibus constituit; iisdem Sacerdotem cujusque provinciae praefecit, eum qui cunctis in Curia muneribus egregie perfunctus esset; addito ei militari satellitio.* Viden' reliquis in una provincia Sacerdotibus maximis Pontificem fuisse praefectum, quem ipsis superiorem fuisse pulcre jam docuit Ampl. Cuperus? Nec tamen adeo Suffenus sum, ut in loco Lactantii sic explicato nihil esse, quod quenquam offendere queat, mihi persuadeam, quippe qui illa verba, *Et eos*

utros-

utrosque &c. minus eleganter prioribus cohaerere probe percipiam. Sed hoc seculo forte tribuendum, nisi & apud meliores, de quo tamen nondum mihi constat, scriptores similia aliquando reperiantur. Duriora tamen haec Bauldriana emendatione admissa redduntur, cum modorum simul & temporum permutatio hic non adeo elegans statuenda videatur. Sed in viam tandem. De candidis Sacerdotum vestibus confer hic Cuperum. Tales induitus Mopsus apud Valerium Flaccum lib. I. v. 383.

Hic vates, Phoebique fides non vana parentis,
Mopsus; puniceo cui circumfusa cothurno
Palla sinos ferit alba pedes.

Quomodo locum legendum esse erudite docet Cl. Burmannus. Sic priscorum Dii exhibentur in monumentis antiquis, qualis repraesentatur nobis Saxonum Deus Crodo apud Henninium ad Toll. epist. Itiner. 1. p. 31. Conf. Hesiodum in Ἔργοις v. 198. Eas alii plures quoque gestabant. Angelis eas tribuit Lactantius cap. 49. *Tunc demum, amisso visu, Deum videre coepit candidatis ministris de se judicantem.* V. Cuperum. Minime vero & hoc de loco convenit inter Interpretes, sed insolentia locutionis moti intrudunt *circumdatum*, vel ita vocem *candidatis* emendant, Cuperus reponit *cum candidatis*. Nil temere muto. *Candidatis ministris* videtur esse idem quod *per candidatos ministros*. Ne dubites eodem modo locutus auctor cap. 14. *Nam ut illum ad propositum crudelissimae persecutionis impelleret, occultis ministris palatio subjecit incendium.* Quamvis & hoc de loco in partes scindantur Docti, quorum emendationes non refero. Sed & hoc modo conjecit Ampl. Cuperus, dubius tamen, an non intelligendi ministri Diocletiani, quibus ne-

ſciis palatium incendi fecit. Prior omnino ſententia amplectenda. Ceterum harum veſtium in nuptiis uſum quoque fuiſſe conligo ex Achille Tatio lib. 3. p. 171. ubi de Andromeda: ἔστηκε δὲ νυμφικῶς ἐσταλμένη· ποδήρης χιτών, λευκὸς ὁ χιτών. Heroïdum quoque veterum in uſu tales veſtes fuiſſe conligere licet ex eodem lib. 1. p. 9. χιτὼν ἀμφὶ τὰ στέρνα τῆς παρθένου μέχρις ἀἰδῶς, τοντεῦθεν ἱστιπόλυπτον χλαῖναν τὰ κάτω τοῦ σώματος. λευκὸς ὁ χιτών, ἡ χλαῖνα πορφυρᾶ. Nec tamen perpetuo albis veſtibus, ſed & purpureis utebantur, quod teſtatur Servius ad Virgil. Æneid. lib. 12. 169. *Impolluta & pura dicitur veſtis, qua feſtis diebus uti conſueverant ſacra celebraturi. Eſt autem linea & purpurea. Purpura maris vicem ad piandum praebet, linum vero fluminis, quia cum vere primum in Oriente flumen inundaſſet ſponte ſua linum natum eſſe, Plinius Secundus dicit.* Vide & quae ibi ſequuntur.

CAPUT XII.

Veſtis adprehenſa in amore. Γενέτορες, *patres, genitores pro patre & matre. Explicatus Ovidius. Duo epitheta aliquando & plura uni voci a Poëtis Graecis & Latinis aptantur. Tentatus Heſiodus, Horatius, Ovidius, & Claudianus adſerti, aliaque. Boni odoris cervix. Candida cervix laudi ducitur. Collo dilectarum amatores oſcula figebant. Acron notatus. Humeros mamus, pectus, aliasque corporis partes oſculabantur Veteres. Uſus praepoſitionis μετὰ apud Muſaeum aliaeque locutiones inluſtratae. Ab arvis eorumque cultu locutiones ad ſobolis generationem deductae.* Σπείρειν. *Tentatus Nonnus.* Ἀρῦν, φυτεύειν *de patre prolem generante. Phavorini locus reſtitutus. Emendatus Heſiodus. Prima vocis* φυτεύειν *ſyllaba brevis eſt.* Φυτεύω, φυτεύσιμος, φῦσα *& ſimilia. Oraculum apud Achillem Tatium ſemel, Coluthus bis emendatus. Nonnus emaculatus. Tentatus Orpheus. Defenſus Plutarchi locus contra Potterum.* Δοχεύειν *de patre adhibitum, ſicut &*

& parere aliquando. Locus Attii apud Ciceronem defensus. Τίκτειν de patre positum, ut contra creare & gignere de matre. Ἔργα Κύκλωπος, Ἄρεως, Ἡφαίστου, Θαλάττης aliaque plurima. Tentatus Hesiodus. Θαλῆς μεμηλώς. Θαλῆς μεμηλότα ἔργα, Θαλῆς μεμηλότες. Inscriptio vetus apud Tollium adserta. Statius & Propertius defensi. Ἔργα ἔρωτος, ἔργον, opus, in amore.

124. Ἐμὲ δ' ὑπάλυσε χιτῶνα. Vestis adprehensae in re amatoria meminit & Nonnus lib. 48. p. 1270. l. 29.

Εἰ δέ τις αἰνὴς
Χερσὶ ποθοβλήτοισι τίων ἐδράξατο πέπλων.

125. Μῆνιν ἐμῶν ὑπόειπε πολυκτεάνων γενετήρων. Notari velim vocabulum γενετήρων de utroque parente eleganter adhibitum. ita infra v. 180.

Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν.

Nonnus forte lib. 3. p. 104. l. 15.

Μάρτυς ἐγὼ πατέρων γὰρ ὑπέρβιον ἐκμετρέω αἶαν.

Ita Latini. Tertullianus III. ad uxorem: *nec in terris filii sine consensu patrum rite & jure nubunt.* Statius Theb. lib. 2. 463.

Mira equidem duco, sic primi sanguinis auctor,
Incestique patrum thalami.

Ad quem locum vir Eruditus in Observ. Misc. Vol. II. p. 211. & seqq. plurima congessit post P. Burmannum ab ipso laudatum ad Ovidium Metam. lib. 4. v. 60.

Tempore crevit amor, taedae quoque jure coïssent;
Sed vetuere patres.

Verum, quod pace Virorum Summorum dixerim,

in loco Ovidii *patres* vulgato significatu capiendos esse docet v. 155.

O multum miseri, meus illiusque, parentes.

Si enim per *patres* Poëta significare vellet *parentes* hic scribendum fuerat,

O multum miserique mei illiusque parentes.

Quemadmodum olim editum esse testis est Heinsius, sed haec prae altera sordet lectio. *Genitores* eodem sensu habes apud Catullum in Att. v. 58.

Egone a mea remota haec ferar in nemora domo?
Patria, bonis, amicis, genitoribus abero?

Ubi idem Vir Eruditus consulendus p. 331.

133. Εὔοδμον εὐχρόου ἀυχένα κύσας. Notari velim duo epitheta uno vocabulo hic aptari, quemadmodum & v. 13. si Scholiastae expositio vera, de qua tamen merito dubitare licet. ita v. 42. nec non v. 150.

Ροὸς χρυσόβρονις Ἐμῆς.

Et 264.

Ἀέμας δ' ἴχεσιν ἰλαίῳ
Εὐόδμῳ, ῥοδέῳ.

Ita & v. 294. Hujus conpositionis apud Graecos exempla satis superque obvia, qui aliquando plura etiam aptant. Homerus Iliad. T. 387.

Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν.

Iliad. T. 73.

Ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης.

Ita Iliad. Ξ. 238. Hesiodus in Ἔργοις v. 195.

Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν
Δυσκέλαδος κακοχαρτος ὀμαρτήσας συγερώπης.

Conf.

Conf. v. 63. 88. 739. in Deuto v. 124.

Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε
Καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον.

In Theogonia v. 160. & v. 481.

Ἔνθα μὲν ἵκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.

Verum hic loci legendum puto θοὴ, quod multo elegantius. Orpheus Argon. v. 14.

Καὶ δίφρῳ περιωπὲα κυδρὸν ἔρωτα.

Lycophr. Caſſandr. v. 5.

Ἀλλ' ἄπνοον χέασα παμμιγῆ βοὴν.

Nonnus lib. 37. p. 938. l. 8.

Ἄρσενα καὶ νέον ἵππον ὁδοιπόρον ἄβροχον ἅλμης
Γηραλέῃ νίκησεν ἐμὴ θήλεια Ποδάργη.

Ita & Latini. Virgilius Æneid. lib. 6. v. 603.

Lucent genialibus altis
Aurea fulcra toris.

Lib. 3. v. 70.

Et lenis crepitans vocat Auſter in altum.

Ita enim legendum, non *lene* recte docet Vir Eruditus in Obſ. Miſc. Vol. I. p. 10. contra Servium, qui vitioſum hoc vocat. Adde notam viri Docti p. 68. Miror igitur Cel. Bentlejum in Horatio Carm. lib. 1. 2. 46.

Lactus interſis populo Quirini.

Legere, quamvis quatuor libri, probantibus Heinſio & Broekhuſio, ſcribant *Quirino*, uſum hoc argumento, quia apud Ovid. Triſt. 1. 3. 33.

Dîque relinquendi, quos urbs habet alta Quirini.

Legi nequeat *alta Quirini*, ob adjectiva duo geminata, cum tamen ad Od. 4. 17.

Et domus exilis Plutonia.

Pluribus exemplis id adſtruxit. Neque audio Virum Cel. in Ovidio Amor. 3. 6. 45.

Nec te praetereo, qui, per cava ſaxa volutans,
Tiburis Argei pumifer arva rigas.

Ad Horat. Carm. 1. 7. 14. ſine ulla neceſſitate emendantem *pomifera arva*, cum *ſpumifer* omnino hic fluvio rapido conveniat docente P. Burmanno; epitheta vero duo ſaepe gemmentur. Sic & Claudianus in Pr. Conſ. Stilich. 1. v. 133.

Dicite Biſaltae, vel qui Pangaea juvencis
Scinditis, offenſo quantae ſub vomere putres
Diſſiliant glebis galeae.

Ubi Barthius cum Cod. Palat. mallet *ruptis*, Nic. Heinſius *quantis*. Ego contra Codices fere omnes nihil muto. *Quantas galeas* dixit pro *quot*, more loquendi praecipue huic ſeculo proprio. Tibullus 1. 1. 46.

Martia cui ſomnos claſſica pulſa fugent.

Quin idem Eleg. 8. v. 17. tria epitheta geminat:

Quid referam, ut volitet crebras intacta per urbes
Alba Palaeſtino ſancta columba Syro.

Verum exoſculor aureum Elegantiſſimi Broekhuſii monitum; *Ego te, munditiae Latinae ſtudioſe, monitum volo, uni hic columbae tria attribui epitheta, exemplo non facile alias reperiendo.* Apud Latinos certe exempla diu quaeſita non inveni: Graecos aliquando non abhorruiſſe liquidum ex locis adductis. Saepiſſime tamen vitari poſſunt geminata epitheta admiſſo

admisso copulae defectu, cujus in locis quibusdam laudatis etiam forte usus, atque ita Virgilium lib. 6. 552.

Porta adversa ingens, solidoque adamante columnae.

cepit Servius qui notat: *Distinctione excludendum est vitium de duobus epithetis.* ita ad v. 887.

Æneas instat contra, telumque coruscat
Ingens arboreum.

monet: *Non sunt duo epitheta, sed Æneas ingens telum coruscat arboreum.*

Ibid. ἐνοδμον — αὐχένα. Ita amator apud Aristaenetum lib. 1. ep. 12. p. 80. puellae ambrosiam spirans collum praedicat: ὁ μὲν δὴ τεθήλως αὐτῆς ἀμβροσίας ὄδωδε.

Ibid. εὔχροον αὐχένα. Bonum hunc colorem candidum esse recte monet Voetius. Ita Aristaenetus lib. 1. ep. 1, p. 6, τεθήλως λευκόν τε καὶ σύμμετρος τῷ παντὶ σώματι· καὶ εἰκόσμητος ἦν, δι' ἀβρότητα τὸ ἁρμόττον ἑαυτῷ. Ovidius Heroïd. ep. 20. 57.

Hoc flavi faciunt crines, & eburnea cervix.

Horatius Carm. 3, 9.

Donec gratus eram tibi,
Nec quisquam potior brachia candidae
Cervici juvenis dabat.

Ita Sacer Scriptor Cant. cap. 7. 4. sponsae collum turri eburneae conparat.

Ibid. αὐχένα κύσας. Inter varias corporis partes, quibus amatores oscula ferebant, erat & collum. Achilles Tatius lib. 2. p. 73. ἦν δ' ταῦτα σοῦ ποιοῦντος καιρὸν καὶ παρῆν, οὐκ ἔργον ἦδη, δίσταινάν τε καλεῖν, καὶ φιλῆσαι τεθήλον. Horatius Carm. 2. 12. 25.

Dum

Dum flagrantia detorquet ad oscula
Cervicem aut facili saevitia negat
Quae poscente magis gaudeat eripi;
Interdum rapere occupat.

Ita legendum cum Bentlejo, & Cl. L. Bos in Animadv. ad h. Poëtam cap. 7. p. 37., ubi notat ita quoque exhibere Codicem Franeq. quod verum est, sed superscriptum tamen *vel e.* i. e. *vel occupet.* Eadem Scholia interlinearia vocem *detorquet* explicant *inflectat*, ut & *facili saevitia* elegan-ter *levi luctamine.* Prius etiam ita explicat Acron, qui tamen sibi aquam haesisse clare docet notans: *Inflectit; Desaribit fastidium mulieris detorquentis se ab osculis amatoris, id est, cum flagrantibus osculis tuis detorquet avertens se, ut magis inciet, ut:* Et fugit ad salices & se cupit ante videri. *Aut illud magis volens intelligi, quod cervicem vertat ad oscula, designans quod aut facile irascatur, aut facile blandiatur.* Prima interpretatio adversatur genio Linguae. Quis enim unquam dixit *cervicem detorquere ad oscula* pro avertere ab osculis? Quid Poëta velit quisque videt. Sed pergamus. Callimachus epigr. 41. v. 5. ex emendatione certissima Bentleji:

Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐνόησα τίς ἢ τίνος, ἀλλ' ἐφίλησα
Τὴν δείρην· εἰ τοῦτ' ἐς' ἀδίκημ' ἀδικῶ.

Alciphron lib. 1. ep. 28. σὺ δὲ ἐξαπινάιως ἀναστὰς ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀναελάσας νῦσαι. ibi Vid Erudit. Berglerus. Humeris etiam non raro inponebant Ovidius 3. Art. Amat. v. 307.

Pars humeri tamen ima tui, pars summa lacerti
Nuda sit, a laeva conspicienda manu.
Hoc vos praecipue, niveae, decet. hoc ubi vidi,
Oscula ferre humero, qua patet, usque libet.

Poly-

Polyphemus Galateae manum osculari, si os non liceat, cupit apud Theocrit. Idyll. xi: 55.

Ὡς πατέων ποτὶ τὶν, καὶ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς.

Supplex Polycles apud Aristaen. i. 13. p. 92. Panacii medici pectus exosculatur: ἀλλ' ὁ πατὴρ ἔτι μᾶλλον ἱκέτευε, τά τε στήθη φιλῶν καὶ τὰ γόνατα ἁπτόμενος. Multa osculorum genera simul recenset Nonnus lib. 4. p. 122. l. 29. ubi de Harmonia:

Ἠλέκτρης κύσε χεῖρας καὶ ὄμματα καὶ πόδας ἄκρους,
Καὶ κεφαλὴν καὶ στέρνα καὶ Ἡμαθίωνος ὀπωπήν.

135. Κύπρις φίλη μετὰ Κύπριν. Hac locutione frequentissimus est hujus praepositionis usus. Nonnus lib. 18. p. 502. l. 23.

Γηγενέων ὀλετῆρα μετὰ Κρονίδην σε καλέσσω.

Ita lib. 19. p. 512. l. 5. Callim. Hymn. in Jov. v. 36. Apud Achillem Tatium lib. 7. p. 455. aedituus Dianae Ephesinae rogatus a Clinia de Leucippes pulchritudine respondet: εἰκὼ ἄλλην τοιαύτην, ἔφην, μετὰ τὴν Ἄρτεμιν εἶδον.

136. Γόην καλέω σε γυναῖξιν. ita hoc verbum occurrit apud Nonnum lib. 18. p. 504. l. 10.

Ἄρεος σὲ καλέω σὺ χερείονας.

Ita p. 502. l. 23.

Γηγενέων ὀλετῆρα μετὰ Κρονίδην σε καλέσσω.

137. Ἄλλα σε θυγατέρεσσι Διὸς Κρονίωνος ἔοικα. Eadem locutio occurrit apud Nonnum lib. x. p. 276. l. 19.

ἐγὼ γὰρ ἔοικα
Οὐρανίων Διόνυσον ἐπουρανίῳ Μελικέρτῃ.

Ita

Ita lib. 25. p. 656. l. 19. lib. 38. p. 970. l. 5.

ἠελίῳ γαῖε
Δεύτερον ἀτρεκέοντι, φερεσυγέα βάκχον ἔτευξε.

138. Ὄλβιος, ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη, ἥ τέκε, μήτηρ.

Cum hoc loco dignissimus est, qui conferatur, Ovidius Metam. 4. 322.

Sive es mortalis, qui te genuere beati,
Et frater felix, & fortunata profecto
Si qua tibi soror est, & quae dedit ubera nutrix.

Et quae sequuntur oppido elegantia.
Ibid. ὅς σ' ἐφύτευσε. Ab arvis eorumque cultu ad sobolis generationem deductas locutiones non raro usurpant auctores. Virgilius Georg. lib. 3. v. 135.

Hoc faciunt nimio ne luxu obtusior usus
Sit genitali arvo, & sulcos oblimet inertis.

Ubi recte Servius: *Bene rem turpem aperte a Lucretio tractatam vitavit translationibus, quas omnes ab agricultura transtulit.* & mox GENITALI ARVO] *pro muliebri folliculo, quem scilicet vulvam vocant, ut etiam Plinius docet, nam folliculus ante dicebatur.* Hoc usu frequens admodum est verbum σπείρειν apud Nonnum, ut lib. 3. p. 100. l. 4.

Ἐνθάδε κύρην
Θηλυτόκοις ἔσπειρε γενετῆς ὑπαίθρενος ἀνὴρ.

p. 102. l. 7.

Βῆλος ἐπασυτέρην γενεὴν σπερμήνατο παίδων.

Ita lib. 5. p. 170. l. 17. lib. 48. p. 1282. l. 12.

Εἶχε

Εἶχε ἧ Ναρκίσσοιο φερώνυμα φύλλα κορύμβων
Ἡθέα χαρίεντος, ὃ ἐυπετάλῳ ἅμα λειμῶνι
Νυμφίος Ἐνδυμίων, περιμήκεϊ ἕσπερε Σελήνης.

Locus conruptus. Erudit. Falkenburgius legit ὅτ' vel ὅν. Posterius rectum. Quid si legamus praeterea περαῇ ἕσπερε Σελήνῃ? ita apud Hesiod. in Theog. v. 337. habes

Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμοὺς τέκε δινήεντας.

Aliisque locis plurimis, quae mitto. Ἀρῶν hoc significatu frequens apud eundem, ex. gr. lib. 3. p. 102. l. 14.

Ἤρσε τοσσατίων μιγυμένα πόσις παίδων.

Ita p. 106. l. 23. Sic & voces inde deductae. ita lib. 5. p. 152. l. 17. dixit

Αὐτόνομον ζυγίων ἀρότων νυμφεύσατο θεσμῷ.

Ubi Interpres misere caecutivit. Lucianus in Timone p. 109. εἰ δέ τις ἐμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς ἢ ἰδίαν νόμῳ ἀγάγοιτο ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. ad quem locum pauca notavit Eruditiss. Hemsterhusius p. 105. hinc & ἀροτὴς apud Nonnum lib. 3. p. 102. l. 3.

Ζῆνα Λίβυν τέκε Βῆλον ἐμῆς ἀροτῆος γενέθλης.

Aliisque locis plurimis, quae mitto. ita verbo φυτεύειν idem Poëta saepius usus, ut lib. 1. p. 16. l. 23.

Ὄφρα φυτεύσῃ
Τάνταλον ἀργείων αἰσίφρονα φῶτας ἀκέλλων.

Lib. 2. p. 62. l. 7. lib. 7. p. 220. l. 16. & l. 28. lib. x. p. 280. l. 14. loco adposito & nostro fere gemino:

Τίς σε πατὴρ ἐφύτευσε; τίς ἔσπειρε τέκνα γαστήρ;
Τίς Χαρίτων σε λόχευσε; τίς ἤρσεν καλὸς Ἄπολλων;

Missis aliorum locis audiamus unicum Phavorini in V. φυτεύειν ἐπὶ φυτῶν λέγεται, ἤγουν τὴν ῥίζαν αὐτῶν καταβάλλειν. ἀπὸ τούτου καταβολὴν ἀρχὴν ἐν πράγμασι λέγομεν, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων. ὡς Εὐριπίδης, Οὕτως φυτεύει Πέλοπα. καὶ φυτεύειν ἀντὶ τοῦ σπείρειν ἐπὶ πατρός. καὶ παράγεται ἀπὸ τούτου φίτυς, ὁ πατήρ, καὶ ἔστι τοῦ φῖ ἴωτα, καὶ φιτύω σημαίνει τὸ φυτεύω, ἀποβολῇ τοῦ ε. Ἡσίοδος, φιτύσασα φαίδιμον υἱόν, quem locum transpositione restitues legendo; καὶ φυτεύειν α. τ, σ, ε. π. ὡς Εὐριπίδης, ο. φ. π. dein emenda φιτύσατο. Respicit enim locum Hesiodi in Theogon. v. 985.

Ἄντας τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱόν.

Ita omnes forte editiones sed mendose exhibent. Emenda ex Phavorino φιτύσατο, quod & reperiri apud Etymologum docuit me Henr. Stephanus in Thes. L. Gr. in hac voce, atque ad Etymologi marginem Doctiss. Is. Vossium simili modo locum Sophoclis in Trachiniis emendasse mihi ostendit, quae viri egregii est humanitas, Eruditiss. Valckenaerius, eamque emendationem certissimam esse evincit non tantum Grammaticorum consensus, qui merito plurimi fit, sed & perpetuus veterum Poëtarum usus primam vocis syllabam nunquam non corripientium, si a paucis locis discesseris, quae indocta librariorum natio corrupit, ex hac observatione omnino corrigenda. Inter haec refer Oraculum, quod exstat apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93.

Νῆσός τις ἐστὶ φυτώνυμον αἷμα λαχοῦσα.

Ubi, si conferas dicta cap. p. patebit legendum

Est

Ε'ς᾽ δέ τις νῆσος φιτώνυμον οὖμα λαχοῦσα.

Sic in Colutho de R. H. v. 122. legendum

Καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ φιτῷ ἐάσας.

Non φυτῷ. quemadmodum v. 383. pro νεόφυτον emendandum

Κασσάνδρη νεόφιτον ἀπ᾽ ἀκροπόληος ἰδοῦσα.

Vox tamen hinc deducta Φυταλιὴ apud Coluthum, aliosque & praecipue Nonnum plurimis locis producitur ex. gr. lib. 31. p. 796. l. 5.

Η᾽ ἧ κομίζειν
Βάλσαμον ἰμείρουσα, ἢ Ἰνδοῦς δονακῆος
Φυταλίην. ἑτέρη ἧ ποδῶν εὐώδεα ποίην.

Ultima verba turpiſſima faedat macula, quam abſterges, ſi legas

Ε'τέρη ἧ ῥόδων εὐώδεα ποίην.

Pedum olentem herbam quis in rerum natura eſſe fando audivit? at roſam florum pulcherrimam Venerique ſacram famulas ipſius Gratias legere convenientiſſimum eſt. Similem errorem emendavimus ſupra cap. VIII. p. 182. Verum crediderim iſtis locis primam produci ob concurſum tot ſyllabarum brevium, quod centies Poëtae faciunt, idque obſervo in loco Orphei Suffimine Jovis p. 112.

Α'σεφπαῖε, βροντᾶῖε, κεραύνιε, φυτάλμιε Ζεῦ.

Id ni placeat, ſcribe φιτάλμιε Ζεῦ. Vocabula autem φιτύω &c. bonae ſatis notae eſſe docent Grammatici, & uſus Veterum Scriptorum. Plutarchus Lacaen. Apophth. Tom. II. p. 241. ἐκ ἐμοῦ τὸ φίτευμα. qui & mox refert epigramma:

Ἔῤῥε κακὸν φίτυμα διὰ σπότος, ἔ διὰ μῖσος
Ἐυρώτας δειλαῖς μήδ' ἐλάφοισι ῥέοι.

Miror Doct. Potterum Archaeol. Graec. lib. 3. cap. 12. p. 504. ubi locum hunc ex Lacon. Inſtit. perperam laudat edere φύτευμα, quod an in ullo MS. habeatur equidem dubito. Si ita emendavit, vel auctor, cui ſua non raro ſublegit, hanc labori ſuperſedere potuiſſet, cum vulgata lectione non tantum non melius, ſed & longe deterius ſit. Plura exempla conlegiſſe Virum Eruditum in Obſerv. Miſcell. Vol. II. p. 196. & ſeqq. multaque loca conrexiſſe, inter quae & Heſiodum ſero deprehendo, de quo viri Doctiſſimi conſenſu mihi gratulor, praecipue cum in tempore viderim.

139. Γαιὴς, ἣ σ' ἐλόχευσε. Plerumque verbum hoc adhibetur de matre prolem pariente, ſed & de patre apud Orpheum Argon. v. 133.

Τές ποτε νύμφη
Λαοθόη Μερέτοιο παρευνηθεὶς ἐλόχευσε
Κυλλήνης μεδέων χρυσόῤῥαπις Ἀργειφόντης.

& v. 157.

Οἰνεὺς τ' ῥ' ἐλόχευσε καὶ Ἀλθαίη ῥοδόπηχυς.

Hinc varios induit ſignificatus inde derivatos. Idem Orpheus v. 43.

Ἠδ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λόχον ἐξελόχευσα.

& v. 252.

Καὶ οἱ ἀπὸ ςηθέων ὅπα λείριον ἐξελόχευσα.

Ut autem λοχεύειν, proprie de matre poſitum, aliquando de patre adhibetur, eodem modo verbo *parere* utuntur Latini, de quo Vid. Sanctius in Minerv. l. 7. & Perizonius n. 10. ita ex. gr. L. Attius

Attius in Trachiniis apud Ciceron. de N. D. 2. 8. de Deïanira Oenei filia:

Quantum una vecors Oenei partu edita.

Quamvis aliter locum hunc capiat Cel. Broekhuſius ad Propert. 4. 7. 65. cujus explicationem licet non probem longe tamen praefero emendationi Cel. Bentleji conrigentis *Oeneo patre edita.* Cur non minore mutatione legit *Oeneo partu edita*, ut *Oeneo* ſit tertius caſus? Sed nihil hic movendum ſatis ſuperque evicit vir Eruditus in Obſerv. Miſc. Vol. I. p. 408, 409. Eadem ratio eſt verbi τίκτειν de patre adhibiti ab Heſiodo in Theog. 208. & 287. Homero Iliad. Ξ. 434. Achille Tatio lib. 1. p. 37. aliisque. Contra *creare* de matre habes apud Virgilium Æneid. lib. 12. 271.

Quos fida crearat
Una tot Arcadio conjunx Tyrrhena Gilippo.

Nec non lib. 7. 282.

Patri quos daedala Circe
Subpoſita de matre notbos furata creavit.

Et alibi. Vid. Doct. Dukerus ad Florum lib. 1. 6. §. 1. *Nec obſcuritas inhibuit, quamvis matre ſerva creatum. Gignere* de matre quoque uſurpavit Virgilius in Ciri v. 65.

Ipſi ſeu Lamiae mater ſit, ſive Crataeis,
Sive illam monſtro genuit Perſaea biformi.

Sicut & ignobilis aliquis verſifex in Jo. Bapt. Ferretii Muſis Lapidariis lib. 1. Memor. 36. p. 64.

O Fortuna fidem quantam mutaſti maligne.
Quam genuit genetrix, ſecum tenet in lare Ditis.

Nec non Boëthius in Confeſſ. Fidei. p. 294. *ſub*

quo exſtitit beata virgo Maria ---- quae humani generis genuit conditorem. idque jam oſtendiſſe ad Cicer. Tuſc. Quaeſt. 1. 42. Daviſium monet Burmannus ad Phaedr. 3. 15. 14. De vaccis uſurpavit Columella de R. R. lib. 6. cap. 22. §. 1. *Nam & vietae prae vetuſtate, quod gignere deſierunt.* ita emendat Heinſius Advers. lib. 3. cap. 8. p. 459. vide tamen noviſſimos Interpretes.

141. Κύπελδος ἔργα, pro nuptiis & concubitu centies fere occurrunt apud bonos Scriptores. Achilles Tatius lib. 4. p. 237. τὸ μὲν γὰρ ἔργον Ἀφροδίτης καὶ ὅρον ἔχει καὶ κόρον. Anton. Liber. cap. 21. αὕτη τὰ μὲν ἔργα τ᾽ Ἀφροδίτης ἐξύβρισεν & mox Ἀφροδίτη ᾗ, ὅτι αὐτῆς ἠτίμασε τὰ ἔργα. ita cap. 37. & 38. Heſiodus in Ἔργοις v. 521.

Οὕπω ἐργ᾽ εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Eodem modo Ἄρηος ἔργα pro bello apud Coluth. de R. H. 182. Παλλάδος ἔργον apud Nonnum lib. 24. p. 634. l. 29. & lib. 38. p. 858. l. 20. Sic Virgil. Æneid. 5. 284.

Olli ſerva datur, operum haud ignara Minervae.

Ἔργον Ἐνυοῦς Nonn. lib. 43. p. 1130. l. 10. Sic ἔργα μελίσσης pro melle apud Nonn. lib. 13. p. 366. l. 27. ἔργον ἁλωῆς lib. 17. p. 468. l. 1. ἔργα θαλάσσης pro piſcatura lib. 20. p. 552. l. 24. & in Paraphr. Joann. 21. 12. ἔργα κυδοιμοῦ lib. 27. p. 712. l. 8. θαλάσσια ἔργα Hom. Iliad. B. 612. Odyſſ. E. 67. ναὸς ἔργα Coluth. de R. H. 225. Heſiodus in Ἔργοις v. 231.

Θαλίης ᾗ μεμνῆτο ἔργα νέμονται.
convivia autem celebrant.

Graevius cap. 6. intelligit per θαλίης μεμνῆτο ἔργα convivia, ſeu opera pertinentia ad convivia, quae grata

grata ſunt convivis. Heinſius & Gujetus legunt θαλίης ἢ μεμηλότες. ita Nonnus lib. 37. p. 926. l. 4.

Ἠμέτεροι γὰρ
Παντοίαις ἀρετῇσι μεμηλότες εἰσὶ μαχηταί.

Graevio favet alius locus Nonni lib. 42. p. 1104. l. 4.

Μὴ πάλιν ἄλλον ἔρωτι μεμηλότα μῦθον ἀκούσῃ.

Sed ſcribenda forte vox Ἔρωτι litera majuſcula; alterum certe nunquam offendiſſe me memini, unde mallem in Heſiodi loco legere

Θαλίης ἢ μεμηλότα ἔργα νέμονται.

Ex MS. Graevii. Poſſes & θαλίης μεμηλότες ex Homero Iliad. E. v. 798.

Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ νάιεσκε, μέγα πλήτοιο μεμηλώς.

Sed pergamus. γύμνασος ἔργα occurrunt in Inſcriptione inventa in inſula Chio apud Tollium in epiſt. Itiner. I. p. 5. & Hennin. p. 20.

Ἄρτι σε τ' θάλλοντα νέοις ἐπὶ γυμνάσου ἔργοις
Ἄβας καλλίσοις ἄνθεσι τερπόμενον.

Henninius p. 21. pro νέοις legendum putat νέων; ego ſecus cenſeo. idem enim denotat quod νέων ἔργα γυμνάσος, quod Poëta forte vitavit ne duo caſus ſecundi a voce γυμνὰς penderent, quod tamen non ſine exemplo eſt. ita apud Statium *animi equeſtres* pro *equitis* occurrunt lib. 1. Sylv. 1. 46.

At ſonipes habitus animosque imitatus equeſtres.

Male Cel. Marklandus conjectat *heriles*. Propertius 2. 6. 13.

Unde mihi patriis gnatos praebere triumphis?

Nic. Heinſii enim conjectura in notis ad Propert. p. 685. legentis *Latiis triumphis* minus eſt neceſſaria. Recte vero Cel. Henninius Ἄβας pro Ἥβης poni vidit. ita Theocr. Idyll. 1. v. 44. nec raro Doricae voces aliusve dialecti occurrunt in carmine diverſa dialecto ſcripto. ita apud Plutarchum in Lycurgo T. I. p. 43. Tyrtaeus:

Οἵσι μέλει Σπάρτας ἱμερόεσσα πόλις.

Pro ἔργα Ἀφροδίτης ſaepe etiam occurrit ἔργα γάμων, ex. gr. apud Nonnum lib. 42. p. 1100. l. 27. p. 1104. l. 5. ἔργα ἔρωτος apud Long. Paſt. 3. p. 80. & 83. & ſimpliciter ἔργον apud Achillem Tat. lib. 1. p. 35. 37. 39. & lib. 5. p. 309. Procopium in Supplem. Hiſt. Arcan. editum a Cel. Moneta Menag. Tom. III. p. 256. eodem ſignificatu apud Ovidium occurrit *opus* Amor. 3. 7. 67.

Quae nunc ecce rigent intempeſtiva valentque,
Nunc opus expoſcunt militiamque ſuam.

& lib. 1. Eleg. 4.

Saepe mihi, dominaeque meae properata voluptas,
Veſte ſub injecta dulce peregit opus.

Ita Martialis, & alii. Hinc ἐνεργεῖν apud Alciphr. lib. 3. ep. 55. p. 412. οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἅπαντων ὁρώντων ἐνεργεῖν. Ubi pudicas tales locutiones eſſe diſces ex Euſtathio apud Cel. Berglerum.

CAPUT XIII.

Repetitio earundem vocum, vicinarum admodum licet, multis exemplis demonſtrata. Adſertus locus Heſiodi. Δόμος *pro dolio. Antiqua Virgilii lectio. Voces derivatae & conpoſitae ſaepe repetuntur. Boëthius emendatus. Vindicatus locus Apollonii Rhodii. Defenſa vetus Propertii lectio*

ctio plurimis in locis. Ponere urbem. Doctus Epicurus ſummo jure vocatur. Virgilius ſemel, Valerius Flaccus aliquoties adſertus, ut & Seneca, aliaque. Statii loca quaedam defenſa. Decus & forma junguntur. Claudianus & Guntherus adſerti. Vindicatus Juſtinus variis locis. Bellum Graeciae, pro eo, quod Graeci inferunt, recte dici contra Shefferum probatur, aliaque. Defenſus Florus, & Virgilius. Tentatus Ovidius. Vindicati Valerius Flaccus, Statius, & Auſonius. Tentatus Claudianus. Emendatus Minucius Felix. Ardua & erecta montium. Tentatus Avienus. Vindicatus locus Statii. Labens manus. Adſertus locus Longi.

145. Θεσμὰ θεῆς ἐρόεντα. mox v. 147. habes μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων. & paulo ante v. 142. γαμήλια θεσμὰ θεαίνης repetione ejuſdem vocis ſane vicina, quam & v. 296, 299, 300. aliisque locis obſervare poteris. Hanc ſi nonnemo culpare, ſaltem in Poëta ſeculo non optimo florente excuſare, audacior forte emendare ſuſtinebit, ego ſecus cenſeo; cum utriusque Linguae auctores probatos, Hiſtoricos, Poëtas, aliosque eandem vocem, quae paullo ante, ſaepe & in eadem re, praeceſſerat, centies repetere ſolere dudum deprehenderim, atque adeo merito virorum in arte Critica praeſtantiſſimorum, non tantum, qui praecipiti nimis calore lati multa loca cōnrumpunt, ſed & moderatiorum aliquando, emendationes, quibus nullum praeterquam in vitioſa, ut vocant illi, repetitione praeſidium eſt, merito ſuſpectas habeam. Ne vero fortius locutum me, quam re ipſa praeſtare poſſum, exiſtimes, en loca, quae mihi notavi, ſat multa, plura, ſi quis id exigat, daturus. ita Herodotus lib. I. cap. X. μαθοῦσα ἦ τὸ ποιηθὲν ὑπ' ἧς ἀνδρὸς, ὅτε ἀνέβωσεν αἰσχυνθεῖσα, ὅτι ἔδοξε μαθεῖν. cap. XI. ἐκάλεε τὸ Γυγέα. ὁ δ', ὡδὲν δοκέων αὐτὴν τῶν πρηχθέντων ἐπίσασθαι, ἦλθε καλεόμενος. εἰώθεε γὰρ ἢ πρόσθεν, ὅκως ἡ βασίλεια καλέοι, φοιτᾶν.

τᾶν. mox ἢ αὐτόν σε αὐτίκα ὅτῳ ἀποθνήσκειν δεῖ· ὡς ἂν μὴ πάντα πειθόμενος Καυδάυλῃ, ϗ λοιπῆ ἴδῃς τα μή σε δεῖ. ita cap. 2. & 3. aliquoties habes αἰτέειν δίκας. alia loca longe plurima non coacervo. Homerus Iliad. I. 251.

Φερέζευ, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.
Ὦ πέπον, ἦ μὴν σοί γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
Ἤματι τῷ.

Conf. v. 266, & 269. Hesiodus in Ἔργοις v. 27.

Ὦ Πέρση, σὺ δ' ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ.
Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι.

Conf. v. 20, 21. v. 51, 52, 53. v. 96.

Μένη δ' αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι
Ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη. πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο.

Ubi Seleucus praeterea emendat πίθοισι & ita quater in paucis versibus (occurrit enim & v. 94.) repetitam eandem vocem haberes. Verum cassa nunc magistelli hanc ineptam non emerim conjecturam, quippe quae ingratam, &, si absit, nunquam quaerendam fundit ταυτολογίαν. Fateor rariori usu hic occurrere δόμον, sed non ideo loco protinus movendum, praecipue cum lectionem adserat vox θύραζε quae magis quadrat in domum, quam dolium. Quid? anne nidos avium *domos* a Poëtis vocari magis proprium, quam dolium hoc ingens, cui inclusa tot mala? Quid? minusne inproprie δόμοι vocantur arcae, quibus vestes adservantur? ita tamen Euripides in Alcest. v. 158. confer omnino Eruditissimum Cuperum Observ. lib. 3. cap. 18. Sed pergo. Orpheus quoque repetit Argon. v. 1150. ἀνασήσασθε, cum praecessit v. 1147. ἀνσήσεσθε. idem Hymno in Venerem v. 21.

Τερ-

Τερπομένη χαίρεις θνητῶν κυκλίοισι χορείαις,
Ἢ Νυμφᾶις τέρπῃ κυανώπισιν ἐν χθονὶ δίᾳ.

Idem Argon. 717.

Ὃς ῥ' ὑπόδεκτο
Ἥρωας Μινύας, ξενίῃ δ' ὑπόδεκτο τραπέζῃ.

Callimachus Hymn. in Del. 6. & 10. Theocritus Idyll. 27: 66, & 69. Moschus Idyll. 2: 18, 19. Oraculum apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93. ubi v. 2. φέρουσα & 4. φέρειν occurrit. quale & illud apud Scholiastem Aristophanis Plut. v. 9. Judas epist. v. 6. Justinus in praef. §. 1. *Prorsus rem magni & animi & operis adgressus.* mox. §. 2. *nonne nobis Pompejus Herculea audacia orbem terrarum adgressus videri debet.* ita aliis locis multis. Virgilius lib. 8. 240.

Umbrosae penitus patuere cavernae
Non secus ac si qua penitus vi terra debiscens
Infernas referet sedes.

Ita v. 252. loco notabili:

Faucibus ingentem fumum (mirabile dictu)
Evomit, involvitque domum caligine caeca
Prospectum eripiens oculis, glomeratque sub antro
Fumiferam noctem commixtis igne tenebris.
Non tulit Alcides animis, seque ipse per ignem
Praecipiti injecit saltu, qua plurimus undam
Fumus agit, nebulaque ingens specus aestuat atra.
Hic Cacum in tenebris incendia vana vomentem
Corripit.

Lib. 7. v. 464. scripserat Poëta:

Exultantque aestu latices; fuerit intus aquae amnis
Fumidus, atque alte spumis exuberat amnis.

Ubi nunc ex emendatione Vari & Tuccae legimus *aquat.* ita enim Servius: *Hanc autem diaeresin Tucca & Varus fecerunt. Nam Virgilius sic reliquerat.*

Furit intus aquae amnis & exuberat ut aquae amnis. *quod ſatis aſperum fuit.* Dele *ut aquae* niſi Poëtam ſcripſiſſe velis *atque ut aquae ſ. e. a.* Sed recte haec correxerunt poſt obitum Virgilii viri Doctiſſimi. Inepte autem in quibusdam editionibus exhibetur *Furit intus aquae vis.* lib. 12. 298.

Obvius ambuſtum torrem Corynaeus ab ara
Corripit, & venienti Ebuſo plagamque ferenti
Occupat os flammis. Olli ingens barba reluxit
Nidoremque ambuſta dedit.

Idem in Culice v. 50.

Tondentur tenero viridantia gramina morſu.
Pendula projectis carpuntur & arbuta ramis: &c.
Haec ſuſpenſa rapit carpente cacumina morſu.

Ovidius Metam. 8: 233.

Icare dicebat: pennas adſpexit in undis,
Devovitque ſuas artes; corpusque ſepulcro
Condidit, & tellus a nomine dicta ſepulti.

v. 278.

Praeteritae ceſſaſſe ferunt Letoïdos aras.
Tangit & ira Deos. At non impune feremus.

v. 377.

Nec jaculis iſſet, nec equo loca pervia, ſilvas.
Perſequitur Telamon: ſtudioque incautus eundi.

Valerius Flaccus lib. 2. 65.

Axe nitet ſerpens ſeptenosque implicat ignes.
Sic ait; & certi memorat qui vultus Olympi
Pleïones Hyadumque locos; quo ſidere vibret
Enſis & Actaeus niteat qua luce Bootes.

vs. 75.

Cum primus equis exegit anhelis
Phoebus Athon, mediasque diem diſperſit in undas.

Cer-

Certatim remis agitur mare: roſtraque curſa
Prima tremunt.

vs. 252.

Jam fuge, jam dubiae donum rape mentis, & enſem
Tu potius miſerae retine. tunc excipit artus,
Obnubitque caput, tacitumque ad conſcia Bacchi
Templa rapit.

Ita v. 162, & 167. habes geminatum *implet* aliisque locis. Apud Statium lib. 5. Sylv. 1. v. 147. *alta* occurrit & v. 151. & *aura* v. 149. & 153. Apud Boëthium de Conſ. Phil. lib. 2. Metr. V. v. 16. *ſaeva*, ut & v. 21, & 25. repetitur, & *arma* v. 18. & 20. Guntherus Ligur. 2: 426.

Ne protinus agmina jungi
Poſſent auctus aquis fluvialibus obſtitit amnis.
Aſt ubi detumuit fluctus, poſitoque furore
Coepit habere vadum, nec dum reſidentibus undis
Protinus evectu validorum miles equorum
Non tam flumineas tranſit, quam tranſnatat undas,
Junctaque conſidunt ſociatis agmina campis.

Ita enim recte emendavit Cel. Withofius in Specim. Gunth. cap. 2. p. 46. pro *cuncta*, de quarum vocum permutatione adeas ante alios Heinſium Advers. lib. 1. cap. 13. p. 141. idem lib. 1. v. 269. ex emendatione Withofii cap. 1.

Quid juvenis de laude loquar? quid fortia primae
Acta juventutis? quid, quod peregrina ſecutus
Caſtra dei, primis tyro famoſus in annis
Geſſit?

Vulgo *armis*. Vid. & lib. 4. 486, 489. 489, 490. lib. 9. 434. & 437. lib. x. 76.

Ipſe

Ipſe per hoſtiles numeroſo millite campos
Undique diſcurrens hoſtilia quaeque gerendo.

Ita Rosweytha p. 725. v. 760, 761, 763. Plura loca deſcribendi taedium jam me tenet, & te procul dubio legendi, quisquis es, Erudite Lector. Non poſſum tamen, quia ſemel in hanc palaeſtram eſt deſcendendum, hac occaſione non adferre numerum non minorem locorum, in quibus voces non quidem eaedem, ſed tamen derivatae & conpoſitae vicina admodum ſibi in ſede locari ab auctoribus frequenter admodum clariſſimum eſt. Ex Poëtis tantum, quia ipſis praecipue hoc argumento vulnera infliguntur, loca dabo, atque ante alios e Virgilio, qui multus eſt in his repetitionibus. ſic lib. 7. 458.

Olli ſomnum ingens rumpit pavor: oſſaque & artus
Perfudit toto proruptus corpore ſudor.

Ita v. 222, & 225. lib. 2. v. 25.

Nos abiiſſe rati & vento petiiſſe Mycenas.
Ergo omnis longo ſolvit ſe Teucria luctu;
Panduntur portae. juvat ire.

v. 67.

Namque, ut conſpectu in medio turbatus inermis
Conſtitit, atque oculis Phrygia agmina circumſpexit:
Heu quae nunc tellus, inquit, quae me aequora poſſunt
Accipere? aut quid jam miſero mihi denique reſtat?

Confer v. 158, 161. v. 186.

Coeloque educere juſſit:
Ne recipi portis, aut duci in moenia poſſit.

v. 243.

v. 243.

Subſtitit, atque utero ſonitum quater arma dedere.
Inſtamus tamen immemores coecique furore,
Et monſtrum infelix ſacrata ſiſtimus arce.

Conf. v. 315, 317. 337, 338, 340. 494, 496. v. 498.

Fertur in arva furens cumulo, camposque per omnis
Cum ſtabulis armenta trahit. Vidi ipſe furentem
Caede Neoptolemum.

Vid. v. 553, 555. 637, 641. lib. 8. v. 238.

Inde repente
Impulit. impulſu quo maximus inſonat aether.

Addam loca ex Culice, quia eorum uſus poſtea in refutanda Heinſii emendatione, v. 105.

Quae ſubter viridem reſidebant coerula muscum.
Jam medias operum partis evectus erat Sol:
Cum denſas paſtor pecudes cogebat in umbras.
Ut procul aſpexit luco reſidere virenti.

Conf. 100, & 106. v. 145.

Carmina per varios edunt reſonantia cantus.
His ſuberat gelidis manans e fontibus unda,
Quae levibus placidum rivis ſonat orta liquorem.

v. 166.

Tollebant auras venientis ad omnia viſus.
Jam magis atque magis corpus revolubile volvens
Attollit nitidis pectus fulgoribus.

Vid. v. 204, 207. v. 211, 213. v. 237, 240. v. 277. 281. v. 290.

Nec divae corrupit munera lingua.
Sed tu crudelis, crudelis tu magis, Orpheu,
Oſcula cara petens rupiſti juſſa Deorum.

Conf.

Conf. 382, 386. Tibullus lib. 4. El. 1. v. 99.

Adverſisque parant acies concurrere ſignis.

Sequitur v. 202.

Rectus ut aequatis decurrat frontibus ordo.

Conf. 204. & 211. v. 118, 125. Ovidius Metam. 8. 248.

Ut, aequali ſpatio diſtantibus illis,
Altera pars ſtaret.

Statius lib. 4. Sylv. 4. 1.

Noti tibi vatis amorem
Corde exire veta, nec enim Tyrinthius almae
Pectus amicitiae. cedit tibi gloria fidi
Theſeos, & lacerum qui circa moenia Trojae
Priamidem, caeſo ſolatia traxit amico.

Lib. 5. Sylv. 1. v. 110. ex emendatione Marklandi;

Viciſti gaudia certe
Ipſius, affuſo dum pectore prona ſacratos
Ante pedes avide domini tam magna merentis
Volveris. Aonio non ſic in vertice gaudet.

Ita lib. 1. Sylv. 2. v. 27.

Ceſſent mordaces obliqui carminis aſtus
Fama tace, ſubiit leges & frena mamordit.

Herc. Surrent. v. 152.

Nudosque virorum
Certatus & parva ſuae ſimulacra coronae
Quin age & ipſe libens proprii certaminis actus
Invicta dignare manu!

Boëthius de Conſ. Philoſ. 4. 6. 38.

Et quae motu concitat ire
Siſtit retrahens ac vaga firmat
Nam niſi rectos revocans itus.

Lib. 5. Sylv. 3. 149.

Quantus equos pugnasque virum decurrere verſu
Maeonides, quantumque pios ditarit agreſtes
Aſcraeus Siculusque ſenex: qua lege recurrat
Pindaricae vox flexa lyrae.

Huc refer, ſemel enim haec moleſtia devoranda, loca in quibus repetitio haec obvia in fine periodorum. ita Herod. lib. 1. cap. x. Ἐκ δ αὐτῦ μὲν χωρίε ἡ ὁρμὴ ἦσαι, ὅθενπερ κὴ ἐκεῖνος ἐμὲ ἐπεδέξατο γυμνὴν. ὑπτιωμένῳ δ ἡ ἐπιχείρησις ἦσαι. ita in prooemio, nec non Ælian. V. H. 2. 9. aliisque locis: Boëthius in Conf. Fidei p. 294. *Reges inſtituti legantur: quorum poſt Saulem primatum David de tribu Juda legitur adeptus fuiſſe, qui primus ex gentibus legitur imperaſſe.* p. 295. *Sed huic tam ſanae atque veraciſſimae fidei exſtiterant.* (emenda, ſi quid video, *exſtiterunt*) *multi qui diverſa garrirent: & praeter alios Neſtorius & Eutyches repertores haereſeos exſtiterunt.* Alias repetitionum ſpecies enumerare non eſt animus. Tot exemplis convicti Viri Eruditi tandem, niſi omnia me fallunt, libenter fatebuntur, Criticos plurimos & primi praecipue ordinis, in reſtituendis id generis locis, laterem lavaſſe, quorum numerum non exiguum oblata hac occaſione vindicare conabor. Reſtitue igitur Apollonium Rhodium Argon. lib. 1. v. 942.

Ἄρκτον μὲν καλέουσιν ὅρος ἐπιναιετάοντες,
Καὶ τὸ μὲν ὑβρισαί τε κὴ ἄγριοι ναιετάουσι
Γηγένεες, μέγα θαῦμα φερεκτύποσιν ἰδέσθαι.

Inmerito *pro arido ac jejuno* locum hunc a Cel. Bent-

Bentlejo habitum esse, qui inmani certe mutatione legebat v. 943. ἀμφινέμονται, dudum docuit Doct. Jensius Lect. Lucian. lib. 2. cap. 6. p. 177, 178. nec potuit refutare Erudit. Arnaldus Animadv. Crit. cap. 6. p. 31. Sed de h. l. postea adhuc agendi dabitur occasio. Sed quia graviora passi & plura longe vulnera Romani Scriptores, ipsis ut succurramus par est. Retineatur igitur vulgata Propertii lectio lib. 3. 9. 19.

Ut qui pacato statuisset in orbe columnas,
Tam dura traheret mollia pensa manu.
Persarum statuit Babylona Semiramis urbem.

Ad hunc locum Heinsius in notis p. 704. monet: *ut statuit & statuisset non conveniunt. alterum corruptum.* Miror Virum Eruditum emendationem non protulisse, cum in promtu esset *posuit* vel *posuisset*, quo significatu obvium hoc verbum apud Virgilium Æneid. lib. 6. v. 18.

Redditus his primum terris, tibi, Phoebe, sacravit
Remigium alarum, posuitque immania templa.

Ita lib. 5. v. 59. ubi videatur Servius. Hieronymus in interpretatione Judithae 1. 3. *posuitque portas ejus in altitudinem turrium.* Verum nihil hic muto, ut nec Eleg. 21. v. 6.

Et qua septenas temperat unda vias.

Ubi Gujetus (V. Heins. p. 737.) perperam vult *perforat*, quia sequitur v. 22.

Victrices temperat ira manus.

Sic lib. 3. El. 20. v. 26.

Illic vel studiis animum emendare Platonis
Incipiam, aut hortis, docte Epicure, tuis.
Persequar aut studium linguae, Demosthenis arma,
Librorumque tuos, docte Menandre, sales.

Cum

Cum unanimi consensu repraesentent omnes Editiones & MSS. tamen Nic. Heinsius conjectat *Ludorum---culte M.* neque enim placet bis repetitum *docte.* Idem torsit Broekhusium, sed qui alia via rem expedire conatur legendo scilicet, *dux Epicure*, Epicurum enim fuisse indoctum. adeo autem conjectura hac fidit vir Elegans, ut in ipsum textum invexerit. Nollem factum. Vulgatam enim lectionem & nomen Nobilissimi Philosophi, hanc injuriam ipsi inferri dolens, strenue & erudite defendit Cel. Vlamingius ad Boëthium de C. P. lib. 3. Metr. xi. 15. ubi observat Broekhusii emendationem suis membranis & omnibus Codicibus adversari; apud optimos Poëtas epithetorum abusum esse ingentem; Torquatum apud Cicer. lib. 1. de Finibus. ipsum *doctum* potius quam *indoctum* vocandum esse adserere; nec tam praeclare potuisse de vita moribusque hominum differere sine cognitione historicorum; imo inter Historicos relatum a Vossio; nosque ablegat ad Gassendum; *doctos* dici eleganter *duces*, qui enim in arte aliqua excellunt eo titulo ornari, Epicurum autem in Physicis parem vix habuisse; tandem ita vocari a Petronio cap. 122.

Ipse pater veri doctus Epicurus in arte
Jussit.

Ita enim diserte scribere Codicem Tragurianum. Haec breviter ex nota longiori delibasse non poenitet. Nihil novandum quoque puto lib. 1. El. 2. 9.

Adspice, quot submittat humus formosa colores,
Et veniant hederae sponte sua melius:
Surgat & in solis formosius arbutus antris.

Neque enim audio Bentlejum ad Horat. p. 38. *frondosior* emendantem, quia arbutus rara fronde

est; ut nec Erudit. Heinsium Advers. lib. 2. cap. 6. p. 247. qui magno molimine repositum it *pomosior*. Sanam quoque contendo esse vulgarem lectionem Eleg. 9. v. 9.

Quid tibi nunc misero prodest grave dicere carmen?

Quamvis occurrat v. 6. *Dicere* & v. 8. praecedente,

Atque utinam posito dicar amore rudis.

Veterem hanc esse lectionem vel inde patet quia Heinsius p. 663. emendat *ducere*, quemadmodum editum est a Broekhusio, quod miror, nulla lectionis varietate memorata. sana etiam antiqua scriptura lib. 3. 23. 17.

Nunc demum vasto fessi respiscimus aestu,
Vulnera & ad sanum nunc coïere mea.

Quamvis praecessit v. 10.

Elicere aut vasto Thessala saga mari.

Minus recte Heinsius Adversar. 1. 9. p. 94. & in notis p. 738. legit *insano aestu*, quod parum mihi placet, & ne concurrat haec vox cum *sanum* ibi legit *ad planum*, conjectura forsan non spernenda, quamvis alteram lectionem tueatur Broekhusius. Nullo quoque modo adsurgere possum Cel. Marklando ad Stat. lib. 2. Sylv. 1. v. 45. in Virgilio lib. x. v. 96. pro

Cunctique fremebant
Caelicolae adsensu vario. ceu flamina prima
Cum deprensa fremunt sylvis.

Conjectanti *gemunt*. Nulla ratio quoque est cur Heinsius in Valerio Flacco lib. 2. v. 141.

Huic

Huic Dea cum lacrymis, & nota veſte Neaerae
Icta genas.

Bulaei *Picta* rejiciat, eo argumento, quia infra v. 150. occurrit *Picta manus.* quamvis ipſam lectionem minime probem, cum perſuaſus ſim cum Zinzerlingo & Burmanno (nam quod in nota occurrit *picta*, typorum videtur flagitium) legendum *Ficta genas*, i. e. ementita, neque enim unquam Lesbias mulieres genas pictas habuiſſe, qualem tamen, ſi quid efficere vellet, Fama ſimulare debebat, legere me memini. v. 254. iterum Heinſio displicet,

Tacitumque ad conſcia Bacchi
Templa rapit.

Cum v. 257. ſequatur *tacita*, inmerito, ut jam Cel. Burmannus obſervavit, qui & v. 138. ſecure legit:

Manet illa toro; famulasque fatigat
Velleribus: tardi reputant quae tempora belli
Ante torum, & longo mulcent inſomnia penſo.

Quam lectionem omnium conjecturis praefero: certe *Litoribus* abſurdum eſt, & explicatio Voſſii inepta, & ipſi Valerio contraria, qui v. 135. canit:

Illa abit, & mediam gaudens deſertur in urbem.

Toro tamen non placet prae veteri lectione *virum*, quam probant Aldus, Zinzerlingus, & Voſſius, nec non Codices. Idem tamen Heinſius, quod mirere, v. 43. pro

Ac velut ignota captus regione viarum.

Raptus conjecit teſte Burmanno, cum tamen v. 39. *raptos* praeceſſerat, & vulgata lectione deterius eſt. In Seneca paucis defungar. In Herc. Oet. v. 621.

Cupit hic gazis implere famem:
Nec tamen omnis plaga gemmiferi
Sufficit Iſtri; nec tota ſitim
Lydia vincit; nec quae Zephyro
Subdita tellus, ſtupet durato
Flumine clarum radiare Tagum;
Nec ſi totus ſerviat Hebrus,
Ruraque dives cingat Hydaſpes,
Intraque ſuos currere fines
Spectet toto flumine Gangem.

Ad hunc locum, quem praetervectus fuit Gronovius, varia notavit Vir Eruditus in Obſerv. Miſc. Vol. I. p. 77, 78. nec non p. 287. & ſeqq. *Gemmifer Iſter* merito displicuit, ſed non in *Indi* vox erat mutanda, vel *Auſtri*, ſed potius in *Euri* cum Nic. Heinſio; an enim *plaga fluvii* recte dicatur dubito. Pro illo alioqui faceret Boëthius de Conſ. Philoſ. lib. 3. metr. x.

Aut Indus calido propinquus orbi
Candidis miſcens virides lapillos.

Libya, quae conjectura Lincolnienſis, optime refutata a viro docto p. 288, & 289. nec placet alterum illud: *N. ſ. votis ſ. Eurus*, quamvis nondum mihi conſtet de veritate vocis *Hebrus*, licet ab ultima ſeculorum memoria auriferum hunc fluvium celebratum autumet, ſed auctoritate nulla fultus, Doct. Henninius ad Toll. epiſt. Itiner. 1. p. 28. cum utique, ſi quid mutandum, nihil verius ſit emendatione eorum, qui *Hermus* reſtituunt, favente perpetuo ipſius imitatore Boëthio l. c.

Non quicquid Tagus aureis arenis
Donat, aut Hermus rutilante ripa.

Neque placet, quod monet Vir Eruditus melius con-

convenire *soli* f. *H.* ob repetitionem vocis *totus*, quamvis non inde sequeretur Poëtam ita scripsisse, cum nihil hac Tragaedia sit miserius, quae parcius erant Poëtae, siquid video objicienda, cum similia toties occurrunt: quare damno quoque Lincolniensis conjecturam legentis *toto*, quae vulgaris est emendatio, & centies, saepe tamen infelici successu, a Criticis tentata. Minus necessaria quoque videtur conjectura Summi Gronovii in Herc. Fur. v. 22. legentis,

Escendat liceat,
Meumque vidrix teneat Alemene torum.

Pro *locum*, quia praecesserat v. 4.

Locumque, coelo pulsa, pellicibus dedi.

Venio ad Statium ab acutissimo Viro Jerem. Marklando, quemadmodum multis in locis felicissime sanatum, sic aliquando, ubi minus necessaria medicina, tentatum, ut ex gr. lib. 3. Sylv. 3. 111.

Quis sublime genus formamque insignis Etruscae
Nescius? haud quanquam proprio mihi cognita visu,
Sed decus eximium formae par reddit imago
Vultibus.

Ibi enim reponit *decus famamque*, quia mox sequitur *formae*. Sed ipsum jugulemus suo gladio. Sequitur enim eodem v. *decus eximium*, ut, si hoc argumentum firmum, nullius momenti ipsius emendatio sit habenda, quam tamen veram puto. *formam* tamen in *famam* mutandum nondum persuadeor, cum non de *fama* Etruscae, sed pulchritudine hic sermo. *Decus* autem & *forma* junguntur quoque lib. 1. Sylv. 1. v. 17.

Nec veris majora putes: par forma, decorque.

Recta etiam vulgata lectio lib. 3. Sylv. 3. v. 179.

Haud aliter gemuit perjuria Theſeus,
Littore quo falſis deceperat Ægea velis.
Tunc inmane gemens faedatusque ora.

Ubi idem Vir Doctus tentabat *fremens*. forte tamen nihil mutandum addit cum *fremere* potius iratorum ſit quam moeſtorum. recte. Nihil etiam mutem lib. 3. Sylv. 4. 90.

Tunc junctis crinem incidere ſagittis,
Atque auro gemmisque locant: rapit ipſa cadentes
Mater, & arcanos interat Cytherea liquores.
Tunc puer e turba, manibus qui forte ſupinis
Nobile gemmato ſpeculum portaverat auro,
Hoc quoque demus, ait, patriis nec gratius ullum
Munus erit templis, ipſoque potentius auro.

Ubi idem Vir Doctus legit *gemmato orbe*. Nollem factum. Non majore ſucceſſu lib. 4. Sylv. 6. v. 67.

Seu clauſam magna Babylona refregerat haſta,
Seu Pelopis terras libertatemque Pelasgam
Obruerat bello: magnoque ex agmine laudum
Fertur Thebanos tantum excuſaſſe triumphos.
Ille etiam magnos fatis rumpentibus actus.

Emendat *longoque ex agmine laudum*. Retinerem quoque Thebaid. lib. 2. v. 39.

Medium cava nubila montis
Inſedere latus.

Licet v. 36. occurrat *inſiditur*, quamvis alteram lectionem *inſumſere*, quam tuetur Vir Eruditus in Obſerv. Miſc. Vol. 1. p. 185. in nota. non plane ſpernam. Neſcio quo modo etiam vulgata blanditur lectio Claudiani de R. P. lib. 2. 26.

Sal-

Saltem communi ſole fruuntur.
Sed mihi virginitas pariter coelumque negatur:
Eripitur cum ſole pudor.

Nollem certe Nob. Heinſius *luce* contra Codices, quos certe non memorat, in textum invexiſſe, praecipue cum in illa lectione elegantior repetitio, quamvis alias voces iſtas ſaepe conmutari, tritum. Vid. Markland. ad Stat. 3. Sylv. 3. v. 53. Neque in mendo cubare crediderim v. 306.

Accipe Lethaeo famulas cum gurgite Parcas.
Sit fatum quodcumque voles. Haec fatus ovantes
Exhortatur equos.

Quae diverſa admodum ibi cogitat Vir Celeberr. animum dubium ſatis arguunt. Vulgatam firmant haec Lucani ab ipſo adlata:

Sive canit fatum, ſeu, quod jubet ille, canendo
Fit fatum.

Nec non Virgilius Æneid. 1. 262.

Fabor enim, quando haec te cura remordet;
Longius & volvens fatorum arcana movebo.

Tutius quoque, ut videtur, ſummus Withoſius in Specim. Gunther. p. 136. intactam reliquiſſet vulgatam Guntheri lectionem Ligur. lib. 6. v. 180.

Haec igitur tanto radiantia dona decore.
Regia melliſluis ornavit epiſtola verbis.
Anglicus Auguſto Rex gaudia vera monarchae
Optat & aeternae felicia gaudia vitae.
Sit tibi vera ſalus, Rex optime, ſemper ab illo,
Qui bonitate ſua dat regibus eſſe ſalutem,
Inſpiretque tuo bona coelitus omnia cordi,
Cujus clauſa manu Regum pia corda feruntur.

Quam, cum tot diverſarum vocum repetitionem concurrant, priori loco *gaudia* in *gaudens* mutaſſet. Venio ad ſoluti ſermonis ſcriptorem Juſtinum, cujus in praefat. §. 6. ſtatim oculis noſtris ſe objiciunt haec verba: *Simul ut & otii mei, cujus & Cato reddendam operam putat, apud te ratio conſtaret.* Ita Vorſtius & Graevius. Sed acutiſſimus Tan. Faber conjectat: *cujus & Cato reddendam rationem putat.* ita certe veteres editiones teſte Vorſtio, & propius convenit dicto Catonis, quin & Juſtini ſtylo. ita enim §. 4. *ut haberent & qui Graeca didiciſſent, quo admonerentur, & qui non didiciſſent, quo inſtruerentur.* lib. 1. cap. 1. §. 2. *Populus nullis legibus tenebatur, arbitria principum pro legibus erant.* adeo ut conjecturae huic non parum tribuam, & veram prope cenſeam. Pergentibus lib. 1. cap. 7. §. 10. occurrunt haec verba: *Tantus Croeſi amor apud omnes urbes erat: paſſurusque Cyrus grave bellum Graeciae fuiſſet, ſi quid in Croeſum crudelius conſuluiſſet.* Hic Cl. Schefferus ex MS. pro *Graeciae* probat *ejus gratia*, quo an ineptius quidquam fingi poſſit equidem dubito. Audi quid illum moverit: Bellum Graeciae *paullo dicitur inſolentius pro* a Graecis, at objectio haec futilis eſt & tanto viro indigna. Exciderat igitur ipſi Virgilius Æneid. lib. 2. v. 435.

Quorum Iphitus aevo
Jam gravior, Pelias & vulnere tardus Ulixi.

Ubi Servius: *quia illi Ulyſſes inflixerat.* an *quod?* Exciderat Valerius Flaccus lib. 2. 178.

Vel jam patriae vidiſſe per ignes
Cadmen agi, ſtragemque Deum!

Vid. Burmannum & Perizonium ad Ælian. Var. Hiſt. lib. 2. cap. 25. n. 9. nec non Doct. Broekhuſium ad Propert. lib. 4. El. 7. v. 65. Altera objectio

jectio ejusdem momenti est, quod vox Graeciae superflua, quoniam praecedit *ex universa Graecia*. At, mi Scheffere, cur te non movet quoque nomen *Crœsi* ter quaterve repetitum? cur non quae praecedunt §. 3. *Domitis demum plerisque, cum adversus Babylonios bellum gereret, Babyloniis Rex Lydorum Crœsus — in auxilium venit.* ita Herodotus lib. 1. cap. 61. κατὰ τὴν ὁμολογίην τὴν πρὸς Μεγακλέα γενομένην, γαμέει ὁ Μεγακλέης τὴν θυγατέρα? quemadmodum recte restituit ex Cod. Medic. Jac Gronovius p. 814. qui addit: *Id mutarunt, qui repetitionem nominis aversabantur tantopere Herodoto amatam, ut quisque potest annotare.* Conf. cap. 1. 52. Medicina etiam non indiget sanus locus cap. 8. §. 2. *cum prohibere eos transitu Araxis fluminis posset transire permisit, & sibi faciliorem pugnam intra regni sui terminos rata, & hostibus objectu fluminis fugam difficiliorem.* Non tamen deterior est Juntinae editionis lectio apud Graevium: *cum prohibere eos posset, vadum A. f. t. p.* male tamen vir Eruditus contra omnes MSS. ejicit τὸ *fluminis*, quia paulo post sequitur, cum neque Justinus neque alii haecce curent. *Flumen* vero *Araxes* & similia centies occurrunt. Exciderat fere monere in Floro lib. 2. cap. 15. §. 5. *Scipio Nasica servandam, ne, metu ablato aemulae urbis, luxuriari felicitas inciperet. Medium senatus elegit, ut urbs tantum loco moveretur.* Me non probare sententiam Interpretum, qui vocem *urbis* delent, multo minus Begerum, qui ita edidit. Sed haec loca sufficiant. Nunc non plane easdem, sed deductas voces, quia repetitae, a viris eruditis expulsas restitutum eo. Primus locus est Virgilii Culice v. 62.

Si nitor auri
Sub laquearе domus animum non tangit avarum,

Picturaeque decus, lapidum nec fulgor in ulla
Cognitus utilitate manet.

Non debuit Doct. Nic. Heinsius Advers. lib. 4. cap. 8. p. 617. sollicitare hunc locum legendo *Igneus*, quia v. 59. praecessit *incognita*. In Ovidio Metam. lib. 8. v. 341. libenter legerem

Sternitur impulsu nemus: & propulsa fragorem
Silva dat.

Cum uno Leid. apud Cl. Burmannum, cui *incursu* magis adridet, quamvis addat, *nisi sit Ovidiana repetitio*, quod a vero haud quaquam adludere videtur. Sollicitasse etiam non debuit Eruditiss. Burmannus Valer. Fl. lib. 2. v. 30.

Trux ille ejectat adesi
Fundamenta jugi; pariter tunc omnis anhelat
Trinacria, injectam fesso dum pectore molem
Commovet experiens.

Ubi Vir Cel. *ingestam* mallet, quem &, ipso fatente, retinuit illa repetitio, quo minus v. 29, & 14. aliquid tentaret. Potuisset & Nic. Heinsius Advers. lib. 1. p. 29. intactum relinquere Statium lib. 5. Sylv. 2. 102.

Nuper cum forte sodalis
Immeritae falso palleret crimine famae
Erigeretque forum succinctaque judice multo
Surgeret & castum libraret Julia ferrum.

Ubi Vir Eruditiss. dubitat, an non scribendum *Ferveretque*, cum a *surrigendo* derivetur *surgo*, candide tamen addens, praestare id in medio, utpote minus exploratum, relinqui, quamvis nihil tentandum ego probe sim persuasus. Minime tamen spernendum *toros* pro *forum*, licet ratio, quia paullo

paullo post vox recurrit, minus solida. Opem medicam, quam Doctiss. Cannegieterus, haec licet vix ferens, aliis praestandam relinquit Observ. Misc. Vol. X. p. 171. desiderare non videtur Ausonius Mosella v. 56.

Utque almus aperto
Panditur intuitu, liquidis obtutibus aer,
Nec placidi prohibent oculos per inania venti.

Miror autem virum Acutissimum Nic. Heinsium cum in Claudian. Eutrop. lib. 1. v. 14. elegantem Codic. Oxon. & Pricaean. lectionem

Quae nova portendunt superi! Nilusne meatu
Devius, & nostri tendat jam transfuga mundi
Se rubro miscere mari?

multis inlustret, moneatque tum insuper legendum *portendant*, probare tamen vulgatam lectionem *tentat*, non culpata repetitione. Emaculatum hac occasione ibo unum Minucii Felicis locum cap. 17. *Quid loquar apte dispositа erecta montium, collium flexa, porrecta comporum.* ita enim legendum, non, quod vulgatur, *recta montium*, quod ineptum est. Nullus dubito, quin haec emendatio facilitate sua nemini non magis adridebit, quam, quae placuit Doct. Wopkensio in Observ. Misc. Vol. X. p. 30. *ardua montium* reponenti, locutione egregia & Virgilio Æneid. lib. xi. v. 518. usurpata:

Ipse ardua montis
Per deserta jugo superans adventat ad urbem.

Ita *ardua terrarum* habes lib. 5. 694. alia notavit vir Eruditissimus in Observ. Misc. Vol. I. p. 167. Rarior, fateor, nostra est locutio, sed propius accedit ad vulgatam, neque Tacito est ignota, quod

quod ignorare nos non sinunt Lexica. ita Avienus Ora Maritima v. 639.

Ad rupis illud erigentis se latus,
Quod deditamne gentici cognominant
Solis columnas, tanto enim fastigio
In usque celsa nubium subducitur
Meridianus sol, ut oppositu jugi
Conspicuus haud sit &c.

Locus contaminatissimus. Barthius legit *Quod de editamine* vel *altitudine*; sed, quia *editamen* vox est ignota, vir Doctus in Observ. Misc. Vol. I. p. 390. legit *de cacumine*; alter in nota monet virum Doctum emendasse *Quod edit amnem ----- columnam.* Quod si in tantis sententiarum divortiis aliquid proferendum, legi forte posset *Quod & etiamnunc*, pleonasmo admisso, qui exemplis similibus, ut *post deinde*, de quo alias fusius, defendere se posset. Vel lege *Quod editum nunc* facili emendatione. prior litera vocis *deditam* adhaesit e praecedente *Quod*, qualia millies accidunt. *Ne* & *nec* saepissime permutari docuerunt Dukerus ad Florum 2. 5. §. 2. Graevius ad Lactant. de M. P. cap. 4. & quis non? *Nec* autem & *nunc* non rarius confusa deprehendes. in Statio lib. 5. Sylv. 5. v. 35. pro

Nunc etiam labente manu, nunc lumine sicco
Ordior acchnis tumulo.

Gronovius & Marklandus legunt *nec lumine sicco.* docte. Huic vero *labente manu* in *trepidante m.* mutanti equidem non accesserim. Virgilius certe lib. 6: 32.

Bis conatus erat casus effingere in auro:
Bis patriae cecidere manus.

Haec respexit Statius. Vid. & Heins. ad Ovid. Metam.

Metam. 8; 211. Finem faciam, postquam in loco Longi Pastor. l. p. 18. ἐκδιδάξαντες ἅπασα πῶς δεῖ νέμειν περὶ μεσημβρίας, πῶς δεῖ νέμειν κοπάσαντος τοῦ χειμῶνος. nihil mutandum esse monuero, atque adeo vanam esse conjecturam P. Moll p. 12. emendantis πῶς δεῖ ἐπιμένειν. His autem exemplis quae vel pertinacissimis, si quid video, sufficere poterunt, si Eruditissimi viri monitu in posterum cautiores esse didicerint in sollicitandis talibus locis, quae nullo modo in mendo cubant, operae pretium sat luculentum mihi tulisse videbor. Alia res est, si quaeras, an non rectius antiqui Poëtae elegantiae carminum suorum consuluissent, si a talibus repetitionibus, saepe, quod qui non plane aure sunt jaconi, negare non sustinebunt, ingratis abstinuissent, quod summum secum nostri Poëtam aliquando me monuisse recordor, qui & exemplar Carminum Nic. Heinsii, in quo politissimus vates manu sua loca, quae inprudenti sibi exciderant olim emendarat, se possidere memoravit.

CAPUT XIV.

Ἀγεύειν de Amore positum, sicut & venari. Herculis & Ompbales exemplum in amore. Χρυσόῤῥαπτις Ἔρως, *quare dictus. Mercurius in nuptiis conciliandis adhibitus Venerisque ob eloquentiam comes.* Θηπεύειν *elegans locutio, nec Latinis ignota.* Ἀπ' Ἀρεθούσης Μάκλανδον. *Defensa Virgilii lectio contra Marklandum. Antonius victor.* Μίλησιον *rectius scribitur. Amatores puellas difficiles Veneri invisas esse dilectis persuadent. Adsertus Aristaenetus contra Pauwium. Masculinum genus pro femminino recte adhibitum. Praepositio ὁ & in variis in locutionibus abundat. Defensus locus Statii.*

149. Τὸν σὸν Ἔρωτα ἠγεύειν. Elegantem verbi ἀγεύειν usum pulchre animadvertit Doct. Röverus

Röverus adducto etiam Macedonii loco, cui addi velim, Nonnum lib. 1. p. 32. l. 17.

Παιδαμάτας ἕνα βάλε τεῷ πυρί. θελγόμενον ᾧ
Σὺν βέλος φύγρεύσεις, τ' ἐ νίκησε Κρονίων.

Lib. 16. p. 452. l. 5.

Ἄλοι μὲν Διόνυσε κυνοσκόοι Ἰοχεαίρῃ
Ἔνθαδε θηρεύσει, σὺ δ' ἀγρώσεις Ἀφροδίτῃ
Ἡΐδὺς ὁ δειμαίνων ἀπαλοχρόον ἄζυγα κύρην.

Inde Amor Ἀγρευτὴς eidem lib. 48. p. 1662. l. 31.

Ἀγρευτῆρος ἔρωτος ἐλαφρίζουσα φαρέτρην.

Eleganter Theocritus epigr. 3.

Ἀγρεύει δέ τυ Παὶν, ᾗ ὁ τ' προκέντα Πείθος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος.

Ariſtaenetus lib. 1. ep. 7. p. 50. ἐγὼ ᾗ ἀμήχανος παρεσήκων, ᾗ ὡς ἐθηρησάμην θρηνῶν, ᾗ ἦν ὃν ἤγρευσα, μειζόνως δακρύων. ita & Sacer Scriptor Proverb. 6. 25. Μὴ σε νικήσῃ καλλος ἐπιθυμία, μηδὲ συναρπασθῇς ὑπὸ τ' αὐτῆς βλεφάρων. ita v. ſeq. γυνὴ ᾗ ἀνδρῶν τιμίας ψυχὰς ἀγρεύει. Claudianus in Fragmento Gigantomachiae de Venere:

Πορφυρέων δ' ὑ πρύπτεν ὑρ' εἵμασιν ἄντυγα μάζων
Ὄμματος εἰς ἄγριν ἀπλισμένην· κ. τ. λ.
Εἰ δέ τις αὐτῇ
Ὄμμα βάλῃ, δέδμητο.

Ovidius ex emendatione Burmanni Medic. Faciei v. 27.

Per ſe quaeque parat, nec quo venetur amores
Praefert: munditiae crimina nulla merent.

150. Ὡς θερσὺν Ἡρακλῆα κ. τ. λ. Non minore venuſtate Terentius eodem exemplo uſus Eunuch. Act. 5. Sc. 8. v. 2.

TH. *Ego*

TH. *Ego ne? ut Thaïdi me dedam, & faciam quod jubeat.* GN. *quid est?*
TH. *Qui minus huic quam Hercules servivit Omphalae?* GN. *exemplum placet.*

Clitophon apud Achillem Tat. lib. 2. p. 75. ὅτε συνῆκε πῶς εἶπεν τὸ χαῖρε Δέσποινα, εἶπεν· Ἐγὼ σή; μὴ τοῦτ' εἴπῃς· ἢ μήν, πέπρακέν σέ τις μοι θεῶν, ὥσπερ ἡ Ἡρακλέα τῇ Ὀμφάλῃ; Τὸν Ἑρμῆν λέγεις. τούτῳ γὰρ πρᾶσιν ἐκέλευσε ὁ Ζεύς.

Ibid. Χρυσόῤῥαπις Ἑρμῆς. Cornutus (ita scribendum nomen docet in praef. Gale) de N. D. cap. 16. p. 165. hanc rationem nominis reddit: χρυσόῤῥαπις ὢν, ὅτι πολύτιμός ἐστι καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ ῥαπισμός. πολλὴ γὰρ ἀξία ἐστὶν ἡ ἔυκαιρος νουθεσία, καὶ ἐπισροφὴ τῶν αὐτῇ προσεχόντων. Kromajerus notare putat hanc vocem *auream gestantem virgam & aureos calceos*, quia ῥαπὶς est ῥάβδος & ὑπόδημα. Ultimum nunquam me legisse memini, neque adhuc adducor ut credam huc Poëtas respexisse. Certe Cornuti explicationes omnes quadrant in *virgam* non *calceos*, de quibus verbo eum dicturum credibile, si haec veteribus fuisset opinio.

Ibid. Ἑρμῆς. Mercurio suas in amore partes dant Poëtae, ut patet ex Herculis & Omphales fabula, quo respicit Musaeus. Hinc ab Jove ad Harmoniae nuptias Cadmo conciliandas caelo demittitur apud Nonnum lib. 3. p. 106. l. 19.

Ζεὺς ὃ πατὴρ προέηκε ταχύπτερον υἱέα Μαίης
Εἰς δόμον Ἡλέκτρης ταχὺν ἄγγελον, ὄφρα Κάδμῳ
Ἁρμονίην ὀπάσειεν ἐς ἁρμονίην ὑμεναίων.

Nec mirum: erat enim eloquentiae praeses Deus, unde ποικιλόμυθος vocatur Nonno lib. 3. p. 110. l. 3. Sa-

3. Sapienter igitur inſtituit Horatius Carm. I. 30. qui ipſum in comitatu Veneris numerat:

Fervidus tecum puer & ſolutis
Gratiae zonis, properentque Nymphae,
Et parum comis ſine te Juventas
Mercuriusque.

Ubi optime Porphyrius: *Quia multum facit eloquentia ad amorem conciliandum, unde illud:* diſertum me faciebat amor. Perperam Acron: *per Mercurium quaeſtum vult accipi tanquam ſine venuſtate nec lucrum ſit.* Adde Doctiſſ. Arnaldi de Diis Παρέδροις commentarium cap. 23. p. 161.

151. Θητεύειν ἐκόμισεν. Elegans locutio Graecisque admodum familiaris, ut patet ex Homero Iliad. A. v. 201. & 648. Heſiod Θεογ. 181. Orpheo Argon. 1208. Theocrito Idyll. 27: 68. Alciphr. lib. 3. ep. 40. Ἐγὼ μὲν τὸ παῖδα ἀποδοὺς εἰς ἄγρυ ξύλα τῇ κεφαλῇ ἀπέπεμψα. Matthaeo cap. 26: 55. 28: 1, 8. Nonno lib. 3 p. 110. l. 16. lib. 5. p. 168. l. 15. lib. 14. p. 404. l. 2. Luca Euang. 22. 47. 24: 29. aliisque plurimis. Graecismum imitati Latini, Horatius Carm. 1. 16. 1.

Muſis amicus, triſtitiam & metus
Tradam protervis in mare Creticum
Portare ventis.

Statius lib. 4. Sylv. 4. v. 61.

Forſitan Auſonias ibis frenare cohortes,
Aut Rheni populos aut nigrae littora Thules,
Aut Iſtrum ſervare latus.

Proſper Carmine de Ingratis P. II. cap. 17.

Atqui Salvator mundi non praemia juſtis
Solvere, non ſanis venit conferre medelam.

Boë-

Boëthius de Conſ. Philoſ. 4. 7. Rosweytha v. 196. p. 714.

Pompa regali pergit ſolamina fratri
Ferre ſub ingenti cordis languore dolenti
Nec mora: quem venit fratrem refovere, redemit.

Ita v. 566. p. 721. v. 701. p. 724. Plura dabit Barthius ad Rutilium lib. 1. v. 210.

Miſſus Romani diſcere jura fori.

Referri huc poſſunt ſimiles locutiones, quales apud Claudianum in ſec. Conſ. Stilich. v. 287.

Quos decus eſſe Deae primi ſub limine coeli
Roſcida foecundis concepit Luna cavernis.

Orpheum Argon. 575. & ſeqq. v. 584. &c Alciphr. lib. 3. ep. 3. &. 4.

153. Ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντη. pro Arcadica Atalanta. ita Theocritus Idyll. 1. v. 146.

Καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰχάδα τρώγοις
Ἀδᾶιαν.

Matthaeus Euang. cap. 2. v. 1. Ἰδοὺ, μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα. Conſule notata Eruditiſſimo Alberti. Imitatus eſt Hieronymus in Eſai. cap. 19. *In tantum ut Magi de Oriente docti a daemonibus ---- venerint Bethlehem.* Tibullus lib. 2. 4. 40.

Et a rubro lucida concha mari.

Vid. Broekhuſium, & Weitzium ad Valer. Fl. 1. 549.

Veniet Phrygia nam paſtor ab Ida.

Ovidius Amor. 2. 6. 1.

Pſittacus, Eois imitatrix ales ab Indis.

Ita recte poſt alios emendavit Nic. Heinſius. Virgilius Æneid. lib. 8. v. 685.

Hinc ope barbarica variisque Antonius armis
Ductor ab Auroræ populis & litore rubro
Aegyptum, viresque Orientis & ultima ſecum
Bactra trahit.

Ita emendat Marklandus ad Stat. lib. 2. Sylv. 6. 3. pro *Victor*, an recte dubito. *Victor* enim Antonius a Poëta conmode vocari, nec ſine accumine, videtur, qui talem ſe haberi volebat. Vellejus Paterculus lib. 2. 8. *Fugam ſuam, quia vivus exierat, victoriam vocabat.* Florus lib. 4. cap. x. §. 10. *Ibi incredibili quadam mentis vecordia ferocior aliquanto factus eſt: quaſi viciſſet, qui evaſerat.* ibi Dukerum vide. Saepe quoque eleganter omitti *quaſi* obſervari poteſt ex. gr. apud Virgil. Æn. lib. 2. 66.

Namque ut conſpectu in medio turbatus inermis
Conſtitit.

Ubi Servius: *quaſi turbatus.* Praeter Hieronymum autem praepoſitione *de* ita uſus Statius lib. 2. Sylv. 5. v. 28.

Inter tot Scythicas, Libycasque & litore Rheni
Et Pharia de gente feras.

Terentius Eunuch. 1. 2. 85. dixit *ex Æthiopia ancillulam*, quod honeſtius eſſe quam *Æthopiſſam* putat Donatus. De ipſa Atalanta Viros Doctos ab Interpretibus laudatos conferre operae erit.

154. Μελανίωνος. Vera haec eſt ſcriptura, obvia & apud Nonnum lib. 30. p. 782. l. 19. idque docet *Milanionis* nomen apud Propert. 1. 1. 9. Perperam Μηναλίων exſtat apud Palaeph. cap. 14. ſicut apud alios Μεναλίων, niſi Μεναλίων Poëticum velis, quod tamen etiam uſurpavit Scholiaſtes Eurip. l. c.

a Pe-

a Perizonio ad Ælian. V. H. 13. 1. adductus, ubi triplicis ſcripturae exemplum habes, nam praeter Μειναλίων occurrit Μεναλίων & Μιναλίων.

157. Πείθει γὰρ σὺ, φίλη μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγείρῃς. Scilicet id ſedulo agunt amatores, ut difficiles ſibi & crudeles puellas Veneri ejusque filio inviſas omni modo dilectis perſuadeant. Conſule omnino Nonnum Dionyſ. lib. 42. p. 1100. l. 22. & ſeqq. Achill. Tatium lib. 5. p. 305. Ariſtaen. 1. ep. 27. p. 130. ὁ γὰρ ἐμὲ γελᾷς ἡ καλὴ, ἀλλὰ τὸ Ἔρωτα παίζεις. ἐλπὶς ἄρα τὸ ταχύτην ἐκεῖνον τοσοῦτον ἐπαφεῖναί σοι βέλος, ἵνα τύτων περικαλινδυμένη τῶν ποδῶν ἱκετεύεις ἐμὲ τὸ σὸν ἀκέσασθαι πάθος. Ælianus Calycae apud eundem lib. 2. ep. 1. p. 194. οἶδα γὰρ ὅσον ἔρως ἀντιστρατεύειν τοῖς ὑπερηφανῦσι φιλεῖ. qui locus ſatis ſuperque refutat Pavonidem elumbi conjectura depravantem hunc Scriptorem lib. 1. ep. 10. p. 64. ubi queritur Acontius; τί δέ σοι τοῦτον ἐκήγορον τὸν φόβον; ὁπότε γὰρ φασὶ τὸ θεὸν ἐπὶ πάσαις μὲν ἁμαρτάσι κινεῖσθαι δεινῶς· μάλιστα γὰρ τοὺς ἀμελοῦντας τῶν ὅρκων πικρότερον τιμωρεῖσθαι. Hic enim rogat Vir Cl. an non convenientius de Virginum praeſide legeretur μ. δ. τὰς ἀμελούσας τῶν ὅρκων. Sed ne jam eo recurram, ut, de quo ad v. 327. plura monui, maſculinum genus pro faeminino poni contendam, non raro genere maſculino efferuntur, quae potius ad femininum referenda viderentur, ut apud Ovidium Metam. lib. 2. v. 436.

Illa quidem pugnat: Sed quae ſuperare puella,
Quisve Jovem poterat?

An & hic emendandum *Quaeve J. p.*? Sed turbas omnes facile conponet Virgilius Æneid. lib. 6. v. 442.

Hic, quos durus amor crudeli tabe peredit,
Secreti celant calles, & myrtea circum
Sylva tegit.

Et tamen, Servio notante, in sequentibus faeminarum tantum ponit exempla. Sed vide cap. 16.

159. Παρεπλάγξας ἐν μύθοις. Eodem modo locutus Alciphron lib. 1. ep. 34. ἀμυνῶμαι γὰρ αὐτὰς οὐκ ἐν σκώμμασιν οὐδ' ἐν βλασφημίαις, ἀλλ' ἐν οἷς μάλιστα ἀνιάσονται. Jacobus ep. cap. 3. v. 9. de lingua: ἐν αὐτῇ εὐλογοῦμεν τὸν θεὸν καὶ πατέρα, καὶ ἐν αὐτῇ καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους. Lucas Euang. cap. 23. v. 9. Ita in aliis locutionibus plurimis abundat haec praepositio. Homerus Iliad. Σ. 135.

Περὶ γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι.

Ita v. 190. &c. alia dabit Munckerus ad Anton. Liber. cap. 23. & P. Moll. ad Long. Past. I. p. 36. quem nec Musaei locus fugit. Nec raro Latinorum *in* simili modo adhibetur. Sidonius Carm. X. 9.

Tum Divum, quicunque aderat terrore remoto
Quo quis pollebat lusit in officio.

& v. 15.

Alcides clava, Mavors tum lusit in hasta.

Lactantius de Mort. Pers. cap. 39. *Spadones in tormentis necat.* Hieronymus in interpretatione Judithae cap. 2. 16. *Omnesque resistentes sibi occidit in ore gladii.* Vide an hinc defendi possit Statius lib. 4. Sylv. 9. v. 42.

Ollares rogo non licebit uvas,
Cumano patinas in orbe tortas,
Aut unam dare synthesin (quid horres?)

Ubi Cel. Marklandus legit *vel o. t. In tempore* Valer. Flacc. lib. 2. v. 144. V. Burmannus. Justinus praef. §. 6. Statius praef. lib. 1. Sylv. *quaedam & in singulis diebus effusa.* ita optime Marklandus ex vetustis

stis editis in Addend. Interpres Judithae cap. 2. 17. *Et post haec descendit in campos Damasci in diebus messis.*

CAPUT XV.

Oculi dejecti signa pudoris. Modestae virgines ad nuptiarum nomen horrescunt. Cervicem dilectarum intueri solent amatores. Nonni interpres reprehensus aliquoties. Β'πίων κίλινθοι *& similia. Inepta Croji emendatio in Aulo Gellio rejecta.* Εἰς *cum quarto casu positum pro* ἐν. *Sine parentum consensu matrimonia inire vetitum. Alciphronis locus contra Berglerum vindicatus.* Εἰς τινὰ τῶν καιρῶν *pro* εἰς τινὰ καιρὸν. Ε' *pro* εἰς *ab Homero aliisque recte adhibitum contra Grammaticos docetur. Puerilis Gujeti in Hesiodo conjectura explosa. Praepositionis in promiscuus usus. Emendatus Boëthius. Defensus Lactantii locus contra Tollium. Tentati Florus & Valerius Flaccus. In cum casu sexto pro quarto recentioribus usitatius. Lactantius defensus contra P. Bauldri, Justinus contra Gronovium, Propertius contra Gebaverium. Flavi fluvii, flava unda, ob flaventem arenam. Rejecti Acron & Servius. Tentatus Acron. Ubi & ibi pro quo & vicissim.* Εἰπὲ ὄ, μὴ κρύψῃς *& similia.*

160. Ἐπὶ γθόνα πῆξεν ὀπωπήν. Oculi enim dejecti signa sunt pudoris. V. Achilles Tatius lib. 6. p. 371. lib. 8. p. 467. Longus Past. lib. 4. p. 124. Boëthius de Cons. Phil. l. 1. *His ille chorus increpitus dejecit humi moestior vultum confessusque rubore verecundiam, limen tristis excessit.*

161. Αἰδοῖ ἐρυθιόωσαν ὑποκλέπτουσα παρειήν. Modestae enim virgines nuptiarum nomen horrescunt, saltem horrere se fingunt. Unde Petronius cap. 26. de propudiosissima meretrice Quartilla; *Sine dubio non repugnaverat puer, ac ne puella quidem tristis expaverat nuptiarum nomen.* consule Cl. Burmannum. Aristaen. lib. 1. ep. x. p. 60. de Cydippe: ἔτι διεξχομένην τὸν ὄρκον, εἰ ἢ ἀκέσιόν τε ἢ νόθον,

τὸν ἐρωτικὸν λόγον ἀπέρριψεν αἰδυμένη· καὶ ἡμίφωνον καταλέλοιπε λέξιν ἢ ἐπ' ἐχθάτῳ κειμένην. ἅτε διαμνημονεύσασαν γάμου· ὃν σεμνὴ παρθένος καὶν ἑτέρῳ λέγοιτο, ἡρυθρίασε. Ovidius lib. 4. Met. 329.

Nais ab his tacuit: pueri rubor ora notavit
Neſcia quid ſit Amor; ſed & erubuiſſe decebat.

171. Οὐ κάμεν εἰσορόων ἀπαλόχροον ἀυχένα κούρης. In hanc ſententiam Nonnus lib. 7. p. 216. l. 21.

Ἀσκεπέος σκοπίαζεν ἐλεύθερον ἀυχένα κούρης.

Ita lib. 15. p. 426. l. 10. lib. 16. p. 438. l. 23. lib. 34. p. 854. l. 28.

Ὄμματα μὴ σκοπίαζε καὶ ἄργυφον ἀυχένα Βάκχης.
Oculos non introſpice & argenteam cervicem Bacchae.

Ita vertunt pueriliter, cum deberent *ſplendidam*, quem errorem aliis locis plurimis conmiſerunt. ita lib. 38. p. 972. l. 21.

Ἀργυφέων ἔνκυκλος ἴτας φοινίσσετο μαζῶν.

Niſi legendum quis putet Ἀργυρέων oppoſitione non invenuſta. Sed & lib. 47. p. 1208. l. 16.

Ἄργυφα πορφύροντο παρήια.

Ubi idem error, ſicut & lib. 40. p. 1022. l. 20. & aliis locis, nam *argenteum* pro ſplendido cepiſſe vix crederem.

175. Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους ἐπέων κελεύθους eleganter dixit Poëta. Solent enim voces & locutiones deſumtas a curſu & via tranſferre ad orationem. Homerus Iliad. T. 186.

Ἐν μοιρῇ γὰρ πάντα δίκης, καὶ κατέλεξας.

Herodotus lib. 1. cap. 5. & 24. Lycophr. Caſſ. v. 10.

δίκη-

διοίχνει δυσφάτες αἰνιγμάτων
Οἴμας τυλίσσων, ἧπερ ἐυμαθὴς τείβος
Ὀρθῇ κελεύθῳ τᾶν σκότῳ ποδηγετεῖ.

Ubi Tzetzes Διοίχνει] πορεύει, διέρχει. τροπικὴ ἡ λέξις. ἔστι γὰρ ἀντὶ τ νόει. & Οἴμας τ.] ἀνερευνῶν καὶ ταῦθα τροπικῶς. οἶμος ἡ ὁδὸς λέγω δὲ ὁρμὴν τ λόγων τ Κασσάνδρας, ἢ οἴμας τὰς ᾠδάς. οἶμος γὰρ ἡ ὁδὸς, οἴμη δὲ ἡ ᾠδή. Ultima recte castigavit Spanhemius ad Callim. H. in Jov. v. 78. Confer hic Potterum. Auctor vitae Homeri p. 315. Achill. Tat. 8. p. 471. Aristaen. 1. 24. Nonnus lib. 48. p. 1272. l. 18. Plautus Milit. Glor. 4. 4. 29.

PA. *Ordine is:*
Nisi modo unum hoc: hasce esse aedis dicas dotalis tuas.

Ita recte restituerunt viri Docti. Virgilius Ciri v. 270.

Dicendum est, frustra circumvehor omnia verbis.

Georg. 2. 174.

Tibi res antiquae laudis & artis
Ingredior.

Georg. 3. 285.

Singula dum capti circumvectamur amore.

Æneid. 6. 868.

Tum pater Anchises, lacrimis ingressus obortis:
O nate, ingentem luctum ne quaere tuorum.

Statius Sylv. 3. 3. 149. Ennodius lib. 1. ep. 1. ex emendatione Gronovii Diatr. Stat. cap. 29. p. 188. *Dum salum curris verbis in statione compositis, & incerta liquentis elementi placida oratione describis;*

dum ſermonum cymbam inter loquelae ſcopulos rector diligens frenas & curſum artificem fabricatus trutinator expendis. Rosweytha praef. ad Oddon. II. v. 33. p. 711.

Digneris tamen & propriae Monialis
Tranſcurrens ſeriem nunc lectitare recentem.

Ita verbo *tranſire* uſus Aulus Gellius lib. 20. N. A. cap. XI. *Ego vero, quum illud Heracliti Epheſii viri ſumme nobilis verbum cordi haberem, quod profecto ita eſt;* Πολυμαθίη νόον ἔ διδάσκει *ipſe quidem volvendis tranſeundisque multis admodum voluminibus, per omnia ſemper negotiorum intervalla, in quibus furari otium potui, exercitus defeſſusque ſum.* ita hunc locum ex MS. emendaſſe Cl. Salmaſium, favente Diogene Laërtio, qui haec verba ab Heraclito prolata teſtatur, monet Joan. Crojus Obſerv. in Nov. Teſtam. cap. 4. p. 31, 32. ipſe tamen ſatis pro inperio tolli jubet in Gellio negationem, ut quod negavit, Heraclitus, adfirmet Gellius, *quo enim aliter teſtaretur ſe in variorum librorum plurimum temporis impediſſe?* Sed manifeſte ratio fugit Virum alias non indoctum, ut mitiſſime dicam, perverſe admodum Gellium intelligentem, cujus haec mens: Graecos ſine diſcrimine & delectu tantum copiam ſecutos multa congeſſiſſe, ſe vero utpote memorem dicti Heraclitii, quod profecto ita erat, in legendis multis quidem voluminibus totum fuiſſe, ſic tamen ut modica tantum & utilia inde acciperet, *quae aut ingenia promta expeditaque ad honeſtae eruditionis cupidinem utiliumque artium contemplationem celeri facilique compendio ducerent, aut homines aliis jam vitae negotiis occupatos a turpi certe agreſtique rerum atque verborum imperitia vindicarent.* Non videtur inſpexiſſe Crojus auctorem cum haec ſcriberet, certe ne librum indicat, incredibile alioqui

tam

tam turpiter se dare potuisse; & tamen hic Heinsio at quanto viro! ob longe minores errores tam barbaro modo insultat.

180. Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν. Horum enim sine consensu matrimonia contrahere apud Veteres vetitum. Ovidius Metam. 4. v. 60.

Tempore crevit amor, taedae quoque jure coissent;
Sed vetuere patres.

Vid. quae notarunt Feythius Antiq. Homer. l. 13. p. 163, 164. Potterus Archaeol. Graec. 4. xi. p. 603. qui nec Musaei locum omiserunt, idemque patet ex Genes. cap. 24. v. 50. Quantopere haec distent a moribus hodiernis Hispanorum patet ex Itinerario D' Aunoy cap. 15. p. 201. ed. Belg.

181. Ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμνειν. Pro ἐν πατρίδι. locutio haec apud Graecos usitatissima. ita enim Orpheus Argon. v. 475. Herod. lib. 1. cap. 9. 14. & 70. Theocr. 17: 50. Alciphr. 3. 43. Matth. 2: 23. Luc. 21: 37. Achill. Tat. 1. p. 3. lib. 3. p. 157. lib. 6. p. 375. Nonnus lib. 3. p. 94. l. 31. Scholiastes Musaei ad v. 71. ita in Inscript. Berenic. post alios edita a Cl. Wesselingio Diatr. de Jud. Archont. p. 7. Vide an hinc noh defendi queat vulgata Alciphronis lectio lib. 1. ep. 24. p. 98. Μὴ δῆτα πατρίδης ἀγαθὰς γείτονας εἰς στενὸν ἐπὶ καιρῷ φθειρομένους. *Ne vero committas, ut incuria tua boni vicini in angustias coacti pereant.* quemadmodum jam suspicatus est Acutissimus Berglerus, quem fateri non satis se videre, quid hic sibi velit ἐπὶ καιρῷ, equidem miror, cum certissimum sit idem esse, quod εἰς στενὸν καιρὸν, quemadmodum Thucydides saepe dixit ἐπὶ πλεῖσον ἐπὶ χρόνου, aliique multi. Consulenda omnino quae in hanc rem observavit Vir harum literarum longe peritissimus Tib. Hemsterhuisius ad Lucian. Dialog. p. 102, 103. ipse Alciphron lib. 3. ep. 56.

p. 416. ἡ ἀνάγκη δὲ γυμνὸν τὸ σῶμα διέρχεται ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐμβληθὲν εἰς πῦρ. pro quo Demosthenes ἐς πῦρ. sicut autem Alciphron εἰς πῦρ τ. κ. dixit; ita Aristaenetus lib. 2. ep. 1. p. 194. δίδυ τοῖς θεοῖς ὀπώρων ἐς ἥ ὥραν τρυγᾶν. Contrario autem modo praepositionem ἐν pro εἰς adhibet saepissime Homerus, ut Iliad. M. v. 23.

Κάππεσον ἐν πυίῃσι, ἢ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν.

Ita Iliad. Λ. 425. 742. Ξ. 452. Α. 593.

Κάππεσον ἐν Λήμνῳ.

Antoninus Liber. fab. 4. Orpheus Argon. v. 172. Nonnus lib. 22. p. 598. l. 18. & quicquid est bonorum Scriptorum. Adeo tamen haec loquendi ratio ineptam Grammaticorum, Poëtis plerumque iniquissimorum Judicum, censuram effugere non potuit, ut inter soloecismos referre eam non dubitaverit Auctor περὶ Σολοικίας nuper editus a Cel. Valckenaerio p. 202. neque Hesiodi versus 189. in Theogonia:

Κάββαλ' ἐπ' Ἠπείροιο πολυκλύσῳ ἐνὶ πόντῳ.

Liberari potuit a vana Franc. Gujeti correctione; qua reponit πολύκλυστον ἐνὶ πόντον nimia corrigendi prurigine laborans criticus Sed Graeci Poëtae saltem graece loqui deberent, neque eo audaciae procedendum, ut pueris ridendos errores ipsis inpingeremus. Quis enim unquam praepositionem ἐν cum quarto casu construxit? Et tamen id antiquissimi aevi Poëtae hic obtrudit acutissimus Criticus; reliquos alto supercilio despiciens ut plurimum. Si quis famae Gujeti consulere velit, culpam necesse est inpingat typographorum nationi conviciis audiendis adsuetae, qui ἐνὶ pro ἐπὶ dederunt, quamvis ego nimis praecipiti viri hujus calori verius haec deberi putem. Eodem modo Latini praepo-

posi-

positione *in* utuntur, ubi quartus casus usitatior, construentes cum sexto, & vicissim. Scholiastes in Arati Phaenomena: *Piscis magnus dicitur in astra collocatus, eo quod decidens in Boeth stagno Aphacitidis filia Veneris in piscem sit transfigurata, quam Syri Deam nominaverunt.* Ita recte locum emendavit post Seldenum Bochartus Chan. lib. 2. 14. p 749. Fulgentius Myth. lib. 2. 4. p. 70. *Abscisae ergo vires temporis ---- atque in humoribus velut in mari projectae.* ita legendum cum MS. Leid. & edd. vett. non *mare.* V. Munckerum. ita cap. 1. p. 66. *Beatus vir, qui non abiit in consilio impiorum* ita & interpres vulgatus monente eodem. Dictys Cretensis de B. T. lib. 1. p. 11. *omnes qui aderant in voluntate ejus traduxit.* Servius ad Virg. Æneid. 3. 171. *excepta piscatorum retibus in vita reducta est.* ubi in aliis editionibus *invita* perperam scribitur. Boëthius de Cons. Phil. lib. 2. cap. 1. *Sed, ut arbitror, haud multum tibi haec in memoria revocare laboraverim.* ita diserte scribitur in CD'O. cum in reliquis omnibus editt. & MSS. *memoriam.* Optime. Lactantius de Mort. Pers. cap. 21. *Lecta ossa & in pulverem comminuta jactabantur in flumine ac mari.* ita legendum puto non *mare*, quod nimis cascum videtur. Pessime autem cum plurimis Tollius emendat *in flumina aut mare*, dupliciter peccans. Non enim *ac* loco movendum, ut multis aliquando ostendam. Nec altera locutio sollicitanda, de qua Columbus consuli potest, qui dubitanter tamen pronunciat, cum, mea quidem sententia, nihil certius. Florus lib. 2. cap. 12. §. 11. *Quum in conspectu veniisset hostis.* ita lego cum Ryck. Reg. F. & Ald. non *conspectum*, quamvis video improbare Doct. Dukerum. Virgilius Æneid. 6. 339.

Exciderat puppi mediis effusus in undis.

Valerius Flaccus lib. 2. v. 26. *Ut*

Ut memorant, prenſum ipſe comis Neptunus in alto
Abſtulerat.

Ita legendum forte pro *in altum* ex Codice Carrionis, quamvis Heinſii membranae diſſentiant. Plura hanc in rem notavit Doct. Voſſius de Conſtruct. cap. 65. & Cel. Cannegieter in Diſſ. de Aviano cap. 19. nec non Munckerus in Diſſert. Hygino praefixa pag. 9. ubi cum Heraldo ad Arnob. lib. 1. cenſet vetuſtioribus ſcriptoribus haec minus uſurpata quam recentioribus, a quo diſcedit Cl. Cannegieter l. c. ratus, quanto quisque vetuſtior eſt Linguae, atque elegantior auctor, tanto frequentius promiſcue duplicem hunc caſum ab eo poſitum reperiri. Ego Munckeri ſententiam veriorem puto; nam ſi diſcedas a Plauto & ſimilibus antiquioribus, apud aureae aetatis ſcriptores parcius haec offendes, quam apud recentiores, ex quibus Mythologici ſcriptores a Munckero editi exemplorum ingentem numerum ſufficere poterunt. Minime tamen apud alios haec occurrere, vel reprobanda cenſeo. Contra autem *in* cum quarto caſu, ubi uſitatior ſextus, uſurpavit Boethius Conſ. Fid. p. 294 *quia multis infectus criminibus jacebat in mortem.* Lactantius de Mort. Perſ. cap. 19. *Protraxit a tergo Dajam, Conſtantino repulſo, & exutum veſtem privatam conſtituit in medium.* Non debuerat hunc locum P. Bauldri legendo *in medio*, ſatis pueriliter, depravare. Juſtinus lib. 1. 9. §. 14. *in femur graviter vulneratus occubuit.* id quia MSS. omnes habent obſecutus Gronovio non mutarem in *femur*. Propertius lib. 2. 7. 50.

Et dominum lavit moerens captiva cruentum
Appoſitum flavis in Simoenta vadis.

Quam

Quam lectionem interpres Eruditus contra Gujecium & Heinſium recte defendit. Hic tamen conjecturam Gujeti, quamvis in notis p. 686. probatam, repudiat Adverſ. lib. 2. cap. 5. p. 241. Hoc autem verſu Georg. Chriſt. Gebauerus, ut diſcimus ex Act. Lipſ. A. MDCCXXXIII. Menſ. Aug. p. 382. reponit *fulvis*, ab arenarum fulvo colore, ut putat Vir Eruditus in Obſ. Miſc. Vol. III. p. 438. Nec multum abludit a voce *fluviis*, ex quo *flavis* poſt alios fabricavit Broekhuſius. Hoc tamen malo omnino. Fluviorum enim epitheton proprium id eſſe nemo paulo humanior neſcit, idque recte obſervavit Broekhuſius. ſic & Albinovanus El. ad Liviam v. 221.

Ipſe pater flavis Tiberinus inhorruit undis,
Suſtulit & medio nubilus amne caput.

Ita *flavum litus* Ovid. lib. 15. Metam.

Templa parentis init flavum tangentia litus.

Virgilius Georg. lib. 3. v. 350.

Turbidus & torquens flaventis Hiſter arenas.

Idem de Tiberino lib. 7. 31.

Et multa flavus arena.

Ubi Servius proprium hoc eſſe epitheton notat. Acron in Horatio Carm. lib. 1. Od. 8. v. 8.

Cur timet flavum Tiberim tangere?

flavum explicat *inundatione turbidum*, adducto hoc Virgilii loco. an voluit *inmundatione*? ita certe MS. Franeq. Servius ad Virgil. 8. 32.

Populeas inter ſenior ſe attollere frondes
Viſus.

No-

Notans: *Atqui ubique eum flavum dixit: sed senior aut propter spumas dictum est: aut ad reverentiam pertinet.* videtur putasse *flavum* epitheton esse juvenum florenti aetate; quod ipsum Doctis persuadere posse hactenus dubito. Sed tandem in viam. Refer ad locutiones memoratas usum ϛ *ubi*, & *ibi*, quo adhibentur pro *quo*, & viciſſim. Caſſiodorus lib. I. ep. 45. *Ut te notum in illa parte mundi facias, ubi aliter pervenire non poteras.* Boëthius Conf. Fid. p. 294. *ibique miſſi Prophetae & alii Sancti viri.* V. Munckerus ad Hygin. fab. 15. Rosweytha v. 151. p. 714.

Ni ſua ſpernendo forſan regalia juſſa
Illic pugnaret, quo Rex idem prohiberet.

Ita v. 650. p. 723.

Hic modo ſublimem gaudens captaret honorem,
Quo prius ingentem fuerat perpeſſa dolorem.

184. Ἔργον κ. τ. λ. Aperta imitatio Nonni lib. 42. p. 1096. l. 31.

Ἔργον, ὅπερ τελέει τις ἐν ἤματι, νυκτὶ δὲ κεύθει.

185. Εἰπὲ ἴ, μὴ κρύψῃς. Non otioſa haec repetitio, ſed venuſta plane, nec quidquam minus quam Ταυτολογίαν ſapit. plane eodem modo locutus Nonnus lib. 8. p. 236. l. 14.

Εἰπὲ δέ μοι, μὴ κρύπτε τεῆς συλήτορος μίτρης.

Lib. X. p. 280. l. 16.

Εἰπὲ Φίλαι, μὴ κρύπτε τεὸν γένος.

Nec non p. 286. l. 28. ita alii plures ſimiles ejusdem ſignificatus voces venuſte ſociant. Herodo-

tus

tus lib. I. cap. 9. Θάρσει τύγη· ϗ μὴ φόβεῦ. apud eundem Pythia cap. 47.

Καὶ κώφὸς τυνίημι, ϗ ἀ φωνεῦντος ἀκκέω.
Mutum percipio, fantis nihil audio vocem.

Ariſtophanes Plut. v. 494.

Ἦν γὰς ὁ Πλῦτος νυνὶ βλέψῃ, ϗ μὴ τυφλὸς ὢν πε-
ρινοσῇ.

Ubi Scholiaſtes ἐ τὸ ϗ βλέψῃ κ. μ. τ. ω. π. δῆλοι ἐκ τῶν ἑξῆς ταυτὸν σημαίνον. ita legit Doctiſſ. Hemſterhuis, vel δῆλον —— σημαίνειν, pro δῆλοῖ —— σημαίνειν. Heſiodus Θεογ. v. 551.

Γνῶ ῥ' ὐδ' ἠγνοίησε δόλον.

Sacer ſcriptor Judic. cap. 5. v. 3. Ἀκέσατε βασιλεῖς ϗ ἐνωτίσασθε σάτραπαι. Ita ſaepe. Lucas Euang. cap. I. v. 20. Καὶ ἰδὲ, ἔσῃ σιωπῶν, ϗ μὴ δυνάμενος λαλῆσαι. Conſuli merentur quae Doctiſſ. L. Bos in Exerc. Philol. ad h. l. contra Theophylactum, Grotium aliosque obſervavit, qui perperam ἔσῃ σιωπῶν ταυτολογίας vitandae ergo exponebant. *ſurdus ſies.*

CAPUT XVI.

Muſaeus ob inconſtantiam reprehenſus, quemadmodum & Orpheus. Jaſon nave aedificata primus mare tentaſſe a Poëtis vulgo ſtatuitur. Valerius Flaccus ob inconſtantiam, cum Orpheo notatus, ſemel defenſus contra Scaligerum. Emendatio Ecbenbacchii in Orpheo repudiata. Praepoſitionum ἀ & in frequentiſſima ellipſis. Suppletus Servius. Arator contra Witbonum ſemel, Statius contra Heinſium, Marclandum &c bis defenſi. Emendatus Orpheus, notatus, & vindicatus. Callichori & Parthenii fluminum diſtincta nomina apud Orpheum uni tributa. Repreſenſus Stephanus Byzantinus & Nonnus, qui Lycurgum modo Dryante, modo Marte creatum prodit.

dit. Longus rejectis Jungermanni & P. Moll conjecturis bis emaculatus, & ab inconſtantiae crimine cum Achille Tatio abſolutus. Virgilius inconſtantiae in deſcriptione inferni accuſatus. Mariti non videntur ſortiti loca, quae meruerant uxores. Sicbaeo non recte juncta Dido in lugentibus campis, in quibus immerito etiam Caeneus & Eriphyla ponuntur. Ixionis diverſae poenae rotae, ſilicis imminentis & anguium memorantur a Virgilio. Defenſus locus Virgilii. Tentatus Servius. Torti orbes Valerius Flaccus reprehenſus. Argonautae primo navigationis tempore tempeſtate jactati fuiſſe non videntur. Statius expoſitus contra Marklandi ſententiam. Juncta luna non triplicata. Duas noctes Herculis generationi impenſas pauci tradunt cum Statio, qui alibi tamen trium meminit. Talis inconſtantiae varia exempla. Aurorae ab Auſonio & Virgilio bigae & quadrigae datae. Tentatus Virgilius. Nocti modo bigas, modo quadrigas ſine reſpectu hiemis & aeſtatis dari contra Broekhuſium obſervatum. Diana modo uno cervo, modo bigis, modo quadrigis vecta. Notatus Buanarrotus aliaque. Auctor Confeſſionis Fidei plurimis locis reprehenſus & refutatus. Alia inconſtantiae auctorum exempla plurima. Propertius forte defenſus. Hieronymi locus contra Phaletranum adſertus. Dictys Cretenſis emendatione ab inconſtantia abſolutus.

191. Οὐδὲ μοι ἔγγυς ἔασιν ὁμήλικες, οὐδὲ χορεῦσαι Ἠϊθέων παρέασιν. Atqui ſupra v. 33. ipſe Muſaeus de puella adfirmat:

Σωφροσύνη ἦ ἡ αἰδοῖ
Οὐδέποτ' ἀγρομένῃσι μεθωμίλησε γυναιξίν,
Οὐδὲ χορὸν χαρίεντα μετήλυθεν ἥλικος ἥβης,
Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτερέων.

Haec non optime cohaerent. Conſultum certe magis modeſtiae & pudicitiae Heronis putarem, ſi ipſa ſcena mutata rationes v. 33. ab ipſo Poëta adlegatas memoraret Leandro, ipſe vero Muſaeus v. 33. cauſſam ſocietatis cum aequalibus vitatae candide & aperte panderet, vel potius utroque loco ſibi conſtaret. Non tamen nimis hoc nomine ex-

exagitandum putem elegantiſſimum vatem, cum Poëtis, Hiſtoricis, aliisque talia aliquando exciderunt, ad quae inveſtiganda & adtentione & judicio opus eſt, quia difficulter talia animadvertuntur, nec raro inmeritis talia inpingi poſſunt. Optimo tamen jure in hanc claſſem refero Vetuſtum Argonauticorum, Scriptorem, qui ſub Orphei nomine circumfertur, quando v. 66 diſerte canit Minervam primam navem fuiſſe fabricatam:

Καὶ οἱ Φηγινέην πρῶτον τεκτήναπο νῆα,
Ἣ ῥ' ὑπ' εἰλατίνοις ἐρετμοῖς ἁλιμυρέα βένθη
Πρώτη ὑπεξεπέρησε, τέμβις δ' ἤνυσε θαλάσσης.

Et tamen v. 1291. canit de nave Argo:

Κέρκυραν ζαθέην ἔξικετο, ἣ σφιν ἔναιον
Ἴδμεις εἰρεσίης ἠ ἁλιπλάγκτοιο πορείης
Φαίηκες.

Phaeaces igitur maria navigare jam ante norant, cum ab Argonautis nunquam viſis diſcere non potuerunt. Jaſonem primam navem longam aedificaſſe, quod monet Apollonii Rhodii Scholiaſtes a quibusdam ſtatui, quod & ex Plinio lib. 7. cap. 56. manifeſtum, inquies, Phaeacas autem magis litora legiſſe, neque alto ſe credere fuiſſe auſos adhuc. Fateor non credibile eſſe, primam navem a Jaſone ante phaſelos, rates, imo naves alias fuiſſe fabricatam, quaeque multa a multis dicta, cum nobis ſufficit alios plures, quemadmodum Eratoſthenes Cataſt. cap. 35. πρώτη γὰρ αὐτὴ ναῦς κατεσκευάσθη, ἠ ἀρχῆθεν ἐτεκτονήθη· φωνήεσσα ᾗ γενομένη, πρώτη τὸ πέλαγος διεῖλεν· ἄβατον ὄν. de quo conferri poteſt Munckerus ad Hyginum p. 49. ſtatuere primam navem ab Jaſone in mare fuiſſe deductam, quam opinionem, quod nemo neſcit, ſecuti Poëtae, ex. gr. Valerius Flaccus lib. 1. v. 1.

Prima Deum magnis canimus freta pervia natis.

Et v. 196. ubi Jaſon Neptunum placare ſtudens ita loquitur:

Da veniam. ſcio me cunctis e gentibus unum
Inlicitas tentare vias, hiememque mereri.

Qui tamen lib. 2. v. 108.

Dux Lemni, puppes tenui contexere canna
Auſus, & inducto cratem defendere tergo,
Laeta mari tum ſigna refert: plenasque movebat
Armentis nuribusque rates.

Utinam haec Summus Burmannus, quod promiſerat ad v. 1. conciliaſſet, neque enim, ſi jam rates potius, quam naves fuerunt, ut cenſet Vir Clariſſimus, penitus convenient haec cum eo, quod dicit *ſe unum e cunctis gentibus* mare tentare. Quod vero Julius Caeſar Scaliger lib. 6. de Poëtica Flacco objicit v. 642. ubi ita Neptunus:

Hanc mihi Pallas,
Et Soror hanc, inquit, mulcens mea pectora fletu
Abſtulerint: veniant Phariae Tyriaeque carinae,
Permiſſumque putent. quoties mox rapta videbo
Vela Notis plenasque malis clamoribus undas?

In eo inique agit, cum clariſſimum in modum patet vaticinantem hic introduci maris Deum, quod vel caeco patet, & recte obſervatum Burmanno, nam quod primo conjectat concedi poſſe ante Argo verſus Occidentem & oras Africae & Hiſpaniae curſum inſtituiſſe *Tyrias & Pharias carinas*, ſed minimo auſas fuiſſe Bosporum & Euxinum peragrare, non placet, cum evidenter pateat eum ſermonem tribui Neptuno, quo de mari tunc primum aperto loquatur, ob quam rationem alias naves Argonautis in Ponto Euxino non nimis adcurate obvias

vias quoque fingere mihi videtur Poëta, quemadmodum hic Phaecas navigationis peritos Orpheus. Idem hic quoque v. 1297. classem Aeëtae ipsos insecutam memorat, quemadmodum & Valerius Flaccus lib. 8. v. 259.

Quis novus inceptos timor impediit hymenaeos?
Turbavitque toros, & sacra calentia rupit?
Absyrtus subita praeceps cum classe parentis
Advehitur.

Atqui ea tantillo tempore aedificari non potuit. Conferri possunt notata Eschenbachio, qui tamen non vidit haud firmius cohaerere responsum Orphei Jasoni, ipsum itineris comes sociusque ut esset, roganti, datum, ubi hanc caussam interserit v. 98.

Ἤδη γάρ μοι ἄλις κακμάτων, ἄλις ἔπλετο μόχθων,
Ὧν ἰκόμην ἐπὶ γαῖαν ἀπείρεσιον ἠδὲ πόληας,
Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέσφατα φαίνων.

At quo modo Orpheus iter adeo longinquum & difficile, quo maria vasta & flumina sonora ipsi superanda, nullo usus navigio conficere potuerit me cum ignarissimis scire candide fateor, nisi arte aliqua nobis ignota, vel Triptolemi curru, vel Daedali alis vectus fuerit. Interea invictum hoc argumentum, quo antiquitas hujus Poëtae, ipsum se Argonautam fingentis, destruitur, talis enim si fuisset ipsum tam turpiter a veritate potuisse aberrare quis sanus credet? Ceterum v. 100.

Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέσφατα φαίνων.

Eschenbachio emendanti Αἰγύπτου Λιβύης τε βροτοῖς ne ausculteri facit ipse Poëta v. 77. ubi dicit.

Βισσυίῃ κικύεσσι πολυῤῥήνοισιν ἀνάσσων,

Pro quo praepoſitione addita v. 129.

Ὃς Δολόπεσσιν ἄνασσεν ἐνὶ Φθίῃ ἠϵιβώλῳ.

Nihil tritius hac praepoſitionis ἐν ellipſi. Homerus Iliad. P. 36.

Χρησὰς δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο.

Iliad. Π. 151.

Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.

Ælianus Var. Hiſt. 3. 12. ἀλλ' ἰδιώτῃσι ἐλυσιτέλησε τῇ Σπάρτῃ καταμεῖναι. id Kuhnius retinendum putat, cum Faber corrigit ἐν τῇ Σπαρτῇ. Sed obnititur Vir Eruditus in Obſ. Miſc. Vol. III. p. 89. neque admodum ego defendam. vide quae obſervat Eruditiſſimus Xenophontis Epheſii Interpres ibid. p. 419. Poëtis talia magis in deliciis. Ita Latinis praepoſitionis *in* uſitatiſſima ellipſis. Claudianus de R. P. 3. 114.

Jam non ulterius Phrygia tellure morabor.

v. 363.

Sic qui vecturam longinqua per aequora merces
Molitur tellure ratem.

Virgilius Æneid. lib. 5. v. 730.

Gens dura atque aſpera cultu
Debellanda tibi Latio eſt.

Lib. 12: 546.

Hic tibi mortis erunt metae: domus alta ſub Ida;
Lyrneſſi domus alta, ſolo Laurente ſepulcrum.

Lib. 7: 779.

Quod litore currum
Et juvenem monſtris pavidi effudere marinis.

Ita

Ita lib. 2. 33. Ecl. 8: 95, 97. ibi Servius. lib. 12. 343.

Quos Imbrasus ipse
Nutrierat Lycia, paribusque ornaverat armis.

Ibi Servius: Lycia *autem pro* in Lycia, *ut* non Lybiae. scribe Non Lybiae, non ante Tyro despectus Jarbas. ex lib. 4. 36. ubi idem: *aut in Tyro, ac si diceret Tyri.* &c. quae nunc non discutio. lib. 4. 632.

Tum breviter Barcen nutricem adfata Sichaei,
Namque suam patria antiqua cinis ater habebat.

Versum ultimum inmerito expunctum a Viro Docto in Obs. Misc. Vol. I. p. 13. auctori feliciter vindicavit Vir Eruditissimus in nota subjecta. Talia loca debuerant obstare quo minus Eruditissimus Withofius in Spec. Gunth. p. 157. in Aratore Act. Apost. 1. p. 246. pro

Ecclesiam terris colimus.

Legeret *in terris*, praecipue cum ipse Virgilius diserte Æn. lib. 3. v. 147. dixerit:

Nox erat & terris animalia somnus habebat.

Debuissent & haec retinere Heinsium Advers. lib. 1. cap. 18. p. 188. ut & Marklandum, ne in Statio lib. 4. Sylv. 5. v. 12. pro

Non si mihi lumina mille
Quae sacer alterna tantum statione tenebat
Argus.

Emendaret uterque *in statione*, neque enim de reliquis conjecturis sententiam ferre vacat. Fors & retineri posset locus Statii lib. 4. Sylv. 1. v. 40.

Reſtat Bactra novis, reſtat Babylona tributis
Frenari, nondum gremio Jovis Indica laurus.

Ubi Livinejus, Barthius, & Marklandus reponunt *in gremio*. Sed redeamus tandem ad Orpheum, quem nondum dimittendum puto. Canit hic v. 728.

Νῆα κατιθύνων ἐπὶ Παρθενίοιο ῥέεθρα,
Ὅν δὴ Καλλίχορόν μιν ἐπώνυμον οἱ καλέουσιν,
Ὅν τοι ἐγὼ μύθοισιν ἐπὶ ποντέροισιν ἔλεξα.

Lego μύθοισιν ἐνὶ ποντέροισιν. Conſule dicta cap. 13. de hac locutione. Vides autem Poëtam hic memorare flumen Parthenium, cujus in ſuperioribus mentionem ſe feciſſe hic monet. atqui evolve tota Argonautica, quod bis terve feci, nec quicquam reperies. Scrutentur acutiores an alicubi conruptum hoc nomen adhuc lateat. Meminit & hujus fluvii Valerius Flaccus lib. 5. 102.

Altius in ventos recipit ratis; ac fugit omne
Crobiali latus, & fatis tibi, Tiphy, negatum
Parthenium.

Ubi Voſſius rejicit ſententiam Nicolai Loënſis eundem fluvium ſtatuentis ac Callichorum, quia Valerius antea v. 74. diſtinguit;

Praeterit & feſta vulgatum nocte Lyaei
Callichoron: nec vana fides. his Bacchus in oris
Abluit Eoo rorantes ſanguine thyrſos.

Atque ita Scylax in deſcriptione Paphlagoniae ex conjectura Salmaſii & Iſ. Voſſii, ut adeo hic iterum errorem forte conmiſerit Orpheus, niſi alios ipſum ſecutum auctores velis. Neſcio vero unde hauſerit Stuckius ad Arrian. Peripl. p. 130. diverſam lectionem Καλλιρόον an e conjectura, an e vitioſis codi-

codicibus quod probabilius. certe eadem fere diversitas apud Valerium v. 75. Simili autem ratione memoria lapsus est Stephanus Byzantinus in V. Λακεδαίμων. ubi scribit: ἔστι ἡ ὄρχησις Λακωνικὴ, ὡς ἐν τῷ περὶ Μαντινείας εἰρήσεται nam in V. Μαντίνεια ne verbum de ea re monet. Hunc tamen errorem homini, qui librum hunc in conpendium redegit, adscribendum puto. Parum etiam sibi constat Nonnus lib. 28. p. 538. l. 31.

Ἔνθα τις Ἄρεος αἷμα μιαιφόνος ὤκεεν ἀνὴρ,
Ἤθεσι ῥιγεδανοῖσιν ἔχων μίμημα τοκῆος
Οἰνείης ἀμέθυσος ἀμεμφέος εἰς μόρον ἕλκων
Λινομανὴς Λυκόεργος.

Ubi Lycurgum Martis filium vocat, sicut & p. 540. l. 18.

Ἐνυαλίῳ ᾧ τοκῆϊ
Δαιτρεύων ἱέρευε.

Nec non p. 542. l. 13, & 31. p. 544. l. 5. ubi Junonis nepos vocatur. Vid. & p. 548. l. 4. p. 552. l. 8. Idem tamen p. 542. l. 4.

Ἀῤῥαβίης μεδέοντι Δρυαντιάδῃ Λυκοόργῳ.

Ita lib. 21. v. 1. p. 564. l. 18. υἱὰ Δρύαντος vocat, quemadmodum Hyginus fab. 242. aliique. Sic & p. 544. l. 15. Venerem γνωτὴν δαίμαρτα ipsius adpellat, quae quomodo inter se conveniant non perspicio. Judicent Eruditi an huc referendus Elegantissimus Pastoralium Scriptor Longus, cum lib. 1. p. 17. de Daphnide & Chloe, dicit: Τοῦτο μόνον ἤδεσαν, ὅτι ἡ μὲν φίλημα, ἡ δὲ λοῦτρον ἀπώλεσεν. At vero in praecedentibus lotionis mentio expressa non exstat. Igitur auctor sibi obloquitur? minime. haec librariorum culpa, per quam integrum Scriptoris locum perditum esse merito querimur

non tamen difficulter eruendam, cum veſtigia ejus deprehendimus p. 12. Καὶ ἐλθὼν ἅμα τῇ Χλόῃ πρὸς τὸ ἄντρον ἔ νυμφῶν, τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτῶνα, καὶ ἡ πήραν ..... ἐγένετο. Τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελήρει: τί ποτέ με Χλόης ἐργάσεται φίλημα; χείλη μὲν ῥόδων ἀπαλώτερα κ. τ. λ. Lacunam hanc ut ſuppleant Jungermannus inſerit ἐπεὶ ἢ μόνος ἐγένετο, P. Moll καὶ πολλὰ φιλήματα ἐγένετο, quae vanae & ineptae conjecturae. Ubi enim quaeſo in Jungermanni commento mentio oſculi, quod a Chloe accepit Daphnis quodque in ſeqq. adeo praedicat? Quis vero patienter ferat hanc conſtructionem καὶ πολλὰ φιλήματα ἐγένετο. Τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελήρει. *multaque interceſſerunt oſcula. Talia apud ſe nugabatur?* Nemo puto, qui aure non plane eſt ſurda & jacenti. Cogitabam olim τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτῶνα καὶ ἡ πήραν, ἡ ἢ αὐτῷ φίλημα· ἐπεὶ ἢ ἐλούσατο καὶ μόνος ἐγένετο τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελήρει *ei dedit tunicam & peram, ipſa vero ei oſculum: poſtquam vero abluit corpus & ſolus fuit.* ſingularem numerum vocis φίλημα probat auctor p. 17. l. 21. p. 12. l. 21, 23, 29. &c. Neque nunc repudio hanc conjecturam aliis certe longe praeferendam, cum lotionis & oſculi neceſſaria hic mentio eſſe debeat, quae an paucioribus verbis fieri queat nondum perſpicio. Non nimis tamen periculoſae, quales pleraeque ſine libris in locis lacuna laborantibus, conjecturae tribuo, libenter cum faciliori permutaturus. Jam ſi ponamus haec a manu Longi profecta, quam non diſſimilem fuiſſe certo ſtatuere licet, qua ratione cum his in concordiam rediges, quae reperiuntur lib. 2. p. 39. καὶ ἀγάγοντες ὑπ' ἐνδοης ἡμέρας τὰς ἀγέλας εἰς νομὴν, ἐφίλησαν μὲν ἀλλήλους ἰδόντες, ὃ μήπω πρότερον ἐποίησαν, καὶ περιέβαλλον τὰς χεῖρας ἐπαλλάξαντες? Vides diſertis verbis eum adfirmare illos nunquam antea invicem ſe oſcu-

oſculatos fuiſſe quod tamen ante ipſe de iis narravit? Non difficulter ſuccurri poteſt legendo ἀλλήλους, καὶ, ὁ μὲν πρότερον ἐποίησαν, ἀφίεσαν τὸ χρόνιον φίλημα. *oſcula dederunt, alternatimque quod ante nunquam fecerant, in amplexus fuerunt.* ut reddidit Interpres jam olim, ſed referens ad utrumque. Dubitabis tamen, ſat ſcio, an ita ſcripſerit auctor, certe an vel ita defendi poſſit, cum tria haec amoris remedia oſculum, amplexus, & concubitum amoris ignaros docuerat Philetas p. 37. conlata & p 38. ſed quid ſi ponamus oſcula jam ſumſiſſe Daphnidem a Chloë ſua Philetam ignoraſſe, & myſteriis his, quorum ſane rudiſſimi, eos plane nondum fuiſſe initiatos, & hinc tria illa remedia amantibus ſenem praeſcripſiſſe? ita tolletur omnis difficultas, & recte auctor ſibi conſtabit. Elige, quod videbitur Lector, ego vera me dixiſſe perſuaſus ſum, praecipue cum & lib. 1. p. 9. l. 20. aofirmat: ἐυπρεπῶς ἡ διὰ τῶν εὐαγγελίων τὴν χλόην ἐφίλει. quorum elegantiſſimum & ſatis adcuratum auctorem tam brevi oblitum fuiſſe, cum elabendi rima pateat, quare credam? Neſcio an & huic numero adſcribendus lepidiſſimus auctor Achilles Tatius lib. 8. p. 515. ubi de fonte Stygis loquitur, per quem dijudicabant polluti tori accuſatas: καὶ διὰ τοῦτο ὅταν τις αἰτίαν ἔχῃ λέχους εἰς ἢ πηγὴν εἰσβᾶσα ὀμόσῃ. εἰ μὲν ἐστιν ὀλίγον, καὶ μέχρι κνήμης μένει. εἰ δὲ πλείους· ἐγγράψας τὸν ὅρκον γράμματείῳ μολίνθῳ δεδευκότι ἐκλούεται τῇ ὕδατι· κἂν μὲν ἀψευδῇ τὸν ὅρκον, μένει κατὰ χώραν ἡ πηγή· ἂν δὲ ψεύδηται, τὸ ὕδωρ ὀργίζεται, καὶ ἀναβαίνει μέχρι τῆς ὀσφύος, καὶ τὸ γράμμα ἐκάλυψεν. Id judicium ſubire coacta Melite, Therſandri uxor, ab ipſo marito polluti tori accuſata, fontis aqua non tumeſcente, omnibus probantibus abſolvitur p. 519. Attamen antea lib. 5. p. 355. & 357. refert Clitophontem cum ea rem habuiſſe victum lacrimis

precibusque infimis, in quas descendere Melitem vis amoris coëgerat. Viden' Lector haec minime sibi constare; quod si voluisset innocentiam mulieris omnibus testatam facere, alia ratione hunc, qui sane vindice dignissimus, nodum solvere debuerat, nec in artum desilire, unde pedem referre salva operis lege vix ipsi integrum erat. Fors tamen, candidos enim esse decet, elabendi aliquam adhuc rimam patere Tatio judicabunt acutiores, culpamque diluere conabuntur ex rite intellectis verbis p. 509. Προκαλεῖται Θέρσανδρος Μελίττην —— εἰ κεκοινώνηκεν εἰς Ἀφροδίτην τῷδε τῷ ξένῳ παὸ ὃν ἀπεδήμει χρόνον, εἰς τὸ τῆς ἱερᾶς Στυγὸς ὕδως εἰσβᾶσαι, κὴ ἐπομοσαμένην ἀπηλάχθαι τ ἐγκλημάτων. Hanc oblatam conditionem non sprevit Melite, ita enim auctor p. 511. ἡ ὴ Μελίττη θαῤῥήσασα τῷ παὸ ὃν ἀπεδήμει χρόνον ὁ Θέρσανδρος, μηδὲν κοινὸν πρὸς αὐτὴν γεγονέναι πλὴν λόγων. Ἀλλὰ κὴ ἔγωγε ἴφη ταύτην δέχομαι τ πρόκλησιν. Nuptias enim iniverat cum Clitophonte, non quidem cum peregre abesset, sed domum jam revertisset, ut patet ex lib. 5. p. 355. ut facile ipsi jurare fuerit absente marito virum se non passam, neque ipsa jurisjurandi ratio, quae habetur lib. 8. p. 515. adversatur. Hos dolos artesque Melites mulierum callidissimae Thersandrum virum naris non adeo emunctae latuerunt. Hoc modo si quis Tatium capiat, non dubito omnes in castra eorum transituros, qui absolvi posse contendant, quin vero ita capiendus, quamvis aliter olim senseram, nullus jam dubito. Majus jam opus moveo, ipsum Poëtarum principem Maronem, si pote, non plane absolvi posse evictum iturus. Hic in inferarum sedium descriptione lib. 6. v. 440. canit:

Nec

Nec procul hinc partem fusi monstrantur in omnem
Lugentes campi. sic illos nomine dicunt.
Hic, quos durus amor crudeli tabe peredit,
Secreti celant calles, & myrtea circum
Sylva tegit. curae non ipsa in morte relinquont.

His in locis Poëta conlocat infelicem Didonem, quae cum Aeneae adspectui se subtraxisset, ad Sichaeum maritum se recipit v. 472.

Tandem corripuit sese, atque inimica refugit
In nemus umbriferum: conjunx ubi pristinus illi
Respondet curis, aequatque Sichaeus amorem.

At enim crudeli amoris tabe peresus non periit Sichaeus, sed a fratre Pygmalione, quem auri sacra illa fames invaserat. Quo igitur hic constitutus? anne ex opinione Veterum mariti easdem apud inferos sedes tenuere, quas uxor incolebat, & ipsa fuerat merita? id si probari queat ocyus absolvam elegantissimum vatem; at fieri id posse nondum adducor ut credam. Puerile & vanum esset effugium, si quis verbis Servii ad v. 474. *aut certe* respondet curis *par est mortis similitudine. Ferro enim uterque consumptus est.* uti vellet ad haec destruenda: nonne enim & Deiphobus ferro consumptus, ipsiusque adeo uxoris Helenae scelere potiori jure haec loca incolere deberet? & tamen ponitur in arvis ultimis, quae bello clari frequentant v. 477, & 494. Excipere non est Sichaeum alia loca tenuisse, eaque invisisse forte pristinam maritam, obstat enim ipse vates v. 431.

Nec vero hae sine sorte datae, sine judice, sedes.

Atque ita Servius ad v. 466. *quia post mortem tenebis alterum circulum, viris fortibus scilicet, non amantibus*

tibus datum. Quin diserte eisdem in locis constituit conjuges hos, ut patet ex v. 472.

Tandem corripuit sese, atque inimica refugit
In nemus umbriferum: conjunx ubi pristinus illi
Respondet curis aequatque Sichaeus amorem.

Quale enim hoc *nemus umbriferum*? nonne *myrtea sylva* v. 443. & *silva magna* v. 451. vocata? id verissimum videtur, at monendum, ne quis Phoenissam Didonem a vulnere recentem, & certam sedem nondum adeptam huc & illuc oberrasse, atque ita eam ad mariti circulum fugisse aliquis suspicaretur. Dein num majore jure lugentibus his campis adscribitur *maesta Eryphyle, crudelis nati vulnera monstrans*? an quia maritum Amphiaraum accepto monili prodidit Polynici? ita inquies, & nec alia cogitem facit Homerus Odyss. λ. quo loco Ulyxes animas orco evocans ita loquitur:

Μαῖραν τε Κλυμένην τε ἴδον, στυγερήν τ' Ἐριφύλην,
Ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.

Cujus versus a Clemente Strom. II. p. 388. adducti auctor latuit Munckero ad Hyginum fab. 73. Sed an ideo *durus amor* eam *crudeli tabe peredisse* dici potest? non putem. Merito etiam quaerere licet de Coeneo, an quia olim femina ereptae virginitatis pretium a Neptuno accepit sexus mutationem commode a crudeli tabe peresa dici queat, cum certe, mea quidem sententia, magis locum meruerat in circulo virorum fortium, cum fortiter pro Lapithis contra Centauros pugnando non nisi ictibus fustium crebris superari potuit, notante praeter alios Servio ad v. 448. Videant acutiores an placeat Servii observatio ad v. 476. *In his enim quae dixit mista sunt virtutibus vitia. In his autem quae dicturus est, nocentium poenas et pie-*

rum

rum segregat meritis. Nam inferi (ut diximus supra) humanam continent vitam: hoc est animam in corpore constitutam. Haec autem quae dixit, mista esse manifestum est. Licet enim in viris fortibus laudetur virtus, est tamen vituperabile alienum imperium caedibus occupare. Item amare privignum, crimen est: Virtus, maritum. An vero calculum adiicere libeat notae ad v. 444. *Sane sciendum, loqui eum de amore generali, nihil enim interest, quid quis amet dummodo amore teneatur.* ita fane omnes rem veri possent; difficultates, sed nihil est in verbis Poëtae, quod nos eo ducat, ut adeo ego non videam, quomodo sibi constet Virgilius, praecipue si urgeas verba *durus amor crudeli tabe peredit*, quae nemini fere conveniunt. Aliud praeterea notavit Servius in verbis Poëtae v. 442. *Notandum etiam (nam rarum est) quia cum masculino genere usus sit, ut*, Hic quos durus Amor, *tantum faeminarum ponit exempla, non quod desint viri: sed elegit sexum impatientem ad amandum. tamen paullo post & Sichaei facturus est commemorationem.* Fateor rarius hoc esse, nec tamen desunt exempla, ut illa quae adduximus cap. xv. ex lib. x. Æneid. v. 88.

Nosne tibi fluxas Phrygiae res vertere fundo
Conamur? nos? an miseros qui Troas Achivis
Objecit,

Ubi tamen Servius alio modo rem expedit. Adde quod & hic Sichaei mentio fiat. Idem vates in poena Ixioni adsignanda vehementer variat, ut Georg. 3 v. 37. angues in ea memorat:

Invidia infelix Furias, amnemque severum
Cocyti metuet, tortosque Ixionis angues
Immanemque rotam & non exsuperabile saxum.

Libro autem Æneid. 6. 601. atram silicem ipsi inminere tradit: *Quid*

Quid memorem Lapithas, Ixiona, Pirithoumque?
Quos ſuper atra ſilex jam jam labſura, cadentique
Imminet adſimilis.

Et tamen mox v. 616.

Saxum ingens volvunt alii, radiisque rotarum
Diſtricti pendent.

Non mihi latet Virum Eruditum in Obſerv. Miſc. Vol. I. p. 272, & p. 390. & praecipue Vol. III. p. 309. & ſeqq. ingenti exemplorum ex omni antiquitate ſedulo conlecto numero id agere, ut unius Codicis, in quo *orbes* legitur, ſcripturam defendat, ſed parum, quod pace ipſius dixerim, iſta me movent, ut mendoſum locum putem, praecipue cum & Servii aetate jam ita lectum, ut patet ex ipſius nota: ANGUES] *quibus religatus ad rotam eſt, poſtquam illicitos Junonis petivit amplexus.* ut & quae habet ad 6. 601. *ad inferos truſus eſt, & illic religatus ad rotam circumfuſam ſerpentibus.* Inmerito hic Scholiaſtem quod vellem oſtendiſſet Vir Eruditus, interpolatum eſſe p. 311. objicitur, cum & idem tradat altero loco jam adducto, in quo legere potes *quibus circumfuſam religatus ad rotam eſt.* ut non ſit ratio, ſi ita capies Poëtam, quod p. 320. de Latinitate dubitetur. Jam vero, quod jactat Vir Eruditus p. 313. nullum e Latinis Poëtis unquam recedere a nota Mythologia, & idcirco veriſimillimum eſſe Virgilium ſcripſiſſe *orbes* non *angues*, quodque p. 318. ſatis audacter adfirmat nullam eſſe differentiam in authenticis ſcriptoribus, aut qui ante Virgilium vixerunt, omne illud vanum & nimis praecipitanter effuſum certiſſime patet ex v. 601. jam adducto, ubi vides ipſum Virgilium diverſam ab omnibus aliis & ſe ipſo ſequi ſententiam, ut adeo ego rejicere vulgatam

gatam non auſim lectionem. Optime Servius ad v. 616. *Ixionem dixit ut alibi oſtendit* Atque Ixionii vento rota conſtitit orbis. *licet ſupra dixerit* Quos ſuper atra ſilex. *Nam de his fabulis variae ſunt in ipſis authoribus opiniones.* ſummo mirari opere libet tam evidentem Virgilii locum omnes fuiſſe praetervectos. Ceterum *tortos orbes* latine dici cum viro Eruditiſſimo Vol. I. p. 272. in nota, non auſim negare, cum ita Cicero in Arateis loco citato Vol. III. p. 316.

Tam tornare cate contortos poſſiet orbes.

Miſſo Virgilio pergo ad Valerium Flaccum lib. 2. ubi navigationem Argonautarum deſcribit a v. 1. ad v. 17. ubi Pallenen ipſis adparuiſſe adfirmat, & digreſſione de Gigantum pugna abſoluta v. 34. occaſum ſolis memorat:

Jamque Hyperionius metas maris urguet Hiberi
Currus, & evectae prono laxantur habenae
Aethere; cum palmas Tethys grandaeva ſinusque
Suſtulit, & rupto ſonuit ſacer aequore Titan.
Auxerat hora metus.

Metum hunc in ſequentibus luculentius pingit, tantumque fuiſſe vates nobis refert, ut vix trepidantes confirmare potuerit Typhys. Haec ne prima nox in mari iis vigilata? ſi negas interrogare libet, cur adeo Heroes trepidant, ubi nullum ipſis periculum immineat? ſi adfirmes te refutabo ex oratione Tiphyos v. 48.

Non hanc, inquit, ſine numine pinum
Dirigimus; nec me tantum Tritonia curſus
Erudiit; ſaepe ipſa manu dignata carinam eſt.
An non experti, ſubitus cum luce fugata
Horruit imbre dies? quantis, prō Juppiter, auſtris
Reſtitimus? quanta quotiès & Palladis arte
Incaſſum decimae cecidit tumor arduus undae.

Quando

Quando enim haec omnia acciderunt? unone die toties luctati cum spurcissima tempestate cujus nemo nedum ipse Valerius meminit, imo quae reliquis Poëtis adversa est? certe Orpheus Argon. v. 359.

Καὶ τότε δὴ λιγὺν ὕπνον ἐπιφρόνησε νέεσθαι
Ἥρη Ζηνὸς ἄκοιτις. ἐπείγετο δ' ἐς πλόον Ἀργώ.

Vix etiam iter, certe ut ab Orpheo describitur, tantillo tempore tam longinquum conficere potuerunt, praecipue si adeo cum tempestate luctati. conponant haec quibus volupe est, & de tam bono luto praecordia Titan finxit: ego me non expedio, putoque Poëtam nostrum non cohaerere & plane dissona canere. Statium etiam dictorum non semper fuisse memorem docuit Eruditissimus Marklandus ad Sylv. 4. 1. 28. & lib. 2. Sylv. 1. v. 181. quae referre non vacat, ut adeo mirer virum acutissimum lib. 4. Sylv. 6. v. 17.

O bona nox! junctaque utinam Tirynthia luna!

junctam lunam cum Cruceo interpretari triplicatam, quia ita ipse Poëta Theb. lib. 6. 289. & 12. 301. a qua sententia discedendum non putat, cum explicationem ferat vox *juncta*, quae est continuata, inque quamvis longitudinem rejecta, ut 2. 6. *junctum stemma*, longe continuatum, a proavis demissum. Ego tamen facio cum Gronovio Diatr. cap. 43. p. 281. qui, mea quidem sententia, Cruceum recte reprehendit, cum nemo ita *jungent noctem*, *lunam* &c. usurpavit. Fateor sententiam eorum qui tres noctes junctas volunt esse vulgatiorem, quippe quam secuti Orpheus Argon. 1. 118. Achilles Tatius lib. 2. p. 145. Nonnus lib. 7. p. 208. l. 17. lib. 25. p. 656. l. 7. Lycophron plureseque alii, sed tamen & altera suos habet patronos

tronos Senecam, Propertium, Capellam, quos debemus indicio Diligentiſſimi Meurſii ad Lycophr. v. 33. Hanc quin ſecutus hoc loco ſententiam Poëta nullus dubito, praecipue quia Poëtarum nullis in rebus major inconſtantia, quam ſimilibus. Ne longius abeam Auſonius Perioch. Odyſſ. 17. bigas dat:

Jam coelum roſeis rutilat Tithonia bigis

Ita recte emendat Marklandus ad Stat. 4. 6. 16. Vulgo *Tritonia*. ſic 8 Iliad.

Aurora in croceis fulgebat lutea bigis.

Quae ſumta ex Virgilio lib. 7. 26.

Aurora in roſeis fulgebat lutea bigis.

An ſcribendum *croceis* ex Auſonio? in Eclogis *crocco mutabit vellera luto*. non tamen damno vulgatam Secutus hanc ſententiam inter alios Valerius Flaccus lib. 2. 261.

Regina, ut roſeis Auroram ſurgere bigis
Vidit.

Idem tamen Auſonius Perioch. 8. ipſi dat quadrigas:

Jam coelum rutilat roſeis Aurora quadrigis.

Nec non Virgilius lib. 6. 535.

Hac vice ſermonum roſeis Aurora quadrigis
Jam medium aethereo curſu trajecerat axem.

Bono judicio hanc ſententiam adoptavit vir ſummus Hugo Grotius in molliſſima Elegia, qua hiemis conmoda cecinit:

Dicite, Chaldaei, roſeis cur vecta quadrigis
Tardior hiberno tempore ſurgat Eos?

Eodem modo Poëtae Nocti modo quadrigas, modo bigas dant, ut docuit Elegantiſſimus Broekhuſius ad Tibullum lib. 2. El. 1. v. 87. qui putat haec conciliari poſſe, ſe aeſtate quadrigis, hyeme bigis vehi fingatur, quam vocem ore ipſius excidiſſe nollem, cum ex adductis exemplis id minime pateat. ita cum Claudianus de R. P. lib. 1. v. 275. canit:

Merſerat unda diem. ſparſo nox humida ſomno
Languida caeruleis invexerat otia bigis.

Unde ipſi conſtitit de hyeme ſermonem eſſe? ex loco Virgilii lib. 5. 721. contrarium patet:

Et nox atra polum bigis ſubvecta tenebat.

Hyemem enim non intelligi abunde conſtat ex toto libro. Confer. v. 79, 102, 660. &c. fateor tamen favere Broekhuſio lib. 4. v. 309. ubi Dido Æneae objicit:

Quin etiam hiberno moliris ſidere claſſem,
Et mediis properas aquilonibus ire per altum
Crudelis?

Poſt infelix enim Eliſſae fatum ſtatim Siciliam venit Aeneas, ut patet ex filo carminis nemini non noti. Sed forte hic Poëta non ſatis omnia rite perpendens ſermonem hunc adfinxit Didoni quaſcunque rationes libenter objecturae perfidiſſimo hoſpiti. Quicquid ſit idem vates Culic. v. 201. diſertis verbis bigas Nocti tribuit tempore minime hyemali:

Jam

Jam quatit, & bijuges oriens Erebo cit equos nox,
Et piger aurato procedit Veſper ab Oeta:
Cum grege compulſo paſtor duplicantibus umbris
Vadit, & in feſſos requiem dare conparat artus.

Contra Eruditiſſimus Sannazarius de Partu Virginis lib. 2. v. 309. nocti, qua Chriſtum mater enixa, hyemali quadrigas dat:

Tempus erat quo nox tardis invecta quadrigis
Nondum ſtelliferi mediam pervenit Olympi
Ad metam.

Referri huc poteſt quod Diana modo cervo vehatur uno, modo duobus, ut apud Claudianum 2 Conſ. Stil. 286.

Cervi curvum ſubiere jugales.

V. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Dian. v. 106. Phil. Buanarrotum in Obſerv. Hiſtor. ad numismata quaedam antiqua maximi moduli Tabul. VII, ubi binis vecta cernitur Diva. V. Biblioth. Sikii Tom. V. p. 609. Quadrigas dat Nonnus Dionyſ. lib. 48. p. 1274. l. 12.

Καὶ ὄρεα κάλλιπε κούρη,
Ἄρτεμις ἐζομένη κεμάδων τετρήζυγι δίφρῳ.

Et montes reliquit virgo
Diana cervarum bigis inſidens.

Ita reddit Buanarrotus ſatis inperite, certe admodum inconſiderate, cum vetus interpretatio inſidens *quadrijugo currui* recte ſe habet. Ovidius Metam. xv. 656. Aeſculapio longam barbam dat & tamen juvenem vocat v. 642. & Faſt. 6. 735. notante Viro Docto in Obſ. Miſc. Vol. II. p. 230. Summo jure in claſſem hanc refero auctorem Confeſſionis Fidei, quem Trithemius, Vallinus ex tri-

bus MSS. Fabricius aliique Boëthium hactenus crediderunt, recte an secus alias forsan videbo, cum stylus incomtus, & barbarus saepe, aliaque nimium quantum discrepent ab elegantiis & eruditione Boëthii: hic enim p. 290. edit. Leid. A 1671. De Ario, Sabellianis & Manichaeis locutus addit: *Sed de his hactenus; suo enim loco ponentur, sicut ordo necessarius postularit.* At toto libello evoluto frustra nihil reperies. ita p. 293. *Tandem Deus, Aegyptii Regis dominationem despiciens, diviso mari rubro, quod nunquam ante Natura ulla cognoverat, suum transduxit exercitum ductore Moyse & Aaron. Postea igitur, pro eorum egressione altis Aegyptus plagis vastata est, quum nollet dimittere populum.* Haec manifesto sese evertunt, & ridicula sunt: quomodo enim Aegyptus, quum populum demittere nollet, postquam egressus jam ille, plagis vastari potest? sensus constaret si legeres *posteaquam pro eorum oppressione* &c. sed hoc esset secare non solvere nodum. Quid si Historiae Sacrae inperitus scriptor Aegyptum plagis perculsam ante Israëlitarum demissionem (nam respici ad exercitum in mari rubro submersum vix videtur) quod nos novimus ante accidisse, putaverit? Hoc non adeo mirabitur, qui totum libellum perlegerit, cum hujus farinae alia exstent luculenta monumenta ex. gr. p. 294. *Et quum multis annis multas quoque gentes per viam debellassent.* *Gentes* sunt *populi*, ita p. 295. de Juaeis: *ut praedicatio salutaris non jam in una tantum gente, sed orbi terrarum praedicaretur.* Sed tres quatuorve populos victos ante Jordanis transitum novimus: haene *multae gentes*? Sequitur: *Descendit itaque ab eo (Davide) per singulas successiones regium stemma, perductumque est usque ad Herodis tempora, qui primus ex gentibus memoratis populis legitur imperasse.* Regium igitur inperium non in captivitate

vitate Babylonica expiravit? fors & aliud latet. videtur putasse posteros Davidis continua successione inperium tenuisse, quam puerilis autem hic error sit, patet vel ex Maccabaeorum principatu, quos e tribu Levi, non Judae oriundos fuisse, quicquid alii nugentur, certissimum est. V. Vir Eruditiss. Georg. Eric. Phaletranus de Ablat. Sceptr. Judaici in Syntagm. Var. Diss. rar. Graevii cap. 3. Atque haec loca sufficere possunt. Addam breviter quaedam, quae alii occuparunt. Propertius lib. 1. 1. 1.

Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis,
Contactum nullis ante Cupidinibus.

Et tamen, monente Broekhusio, lib. 3. 13. v. 5. in Lycinna amoris tyrocinium se posuisse narrat:

Illa rudes animos per noctes conscia primas
Inbuit, heu nullis capta Lycinna datis.

An primas noctes Poëtae forte dedit Lycinna, quamvis prima oculis suis ipsum Cynthia ceperat? Judicent acutiores. Justinus lib. 1. cap. 2. §. 9. de Semiramide: *sed & Indiae bellum intulit; quo praeter illam & Alexandrum Magnum nemo intravit:* cum tamen lib. 12. cap. 7. Herculis & Bacchi expeditiones longe auteriores memoret, observante acutissimo Tan. Fabro. Sextum Empiricum modo ποίημα nullum πρεσβύτερον existimare se, modo probabile esse alios ante eum poëtas & suo tempore fuisse sed ab ejus splendore obscuratos scribere notat Ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 64. quem & de Luciano vide p. 80 in fine. de Strabone V. Modium ad Justinum lib. 1. cap. x. §. 5. de Aeliano Jac. Perizonium in erudita praefatione. Cum vero toties optimos scriptores dictorum non satis memores fuisse apertum sit, dubito an recte Phaletranus lib. cit. p. 390. locum Hieronymi ad So-

phoniae cap. 1. *Quia ſemel tropologice exponere coepimus viſitabit dominus in adventu & paſſione Salvatoris i. e. in die hoſtiae filii ſui, ſuper Pontifices, & ſuper Sacerdotes populi Judaici, & ſuper domum regiam. Usque enim ad illud tempus perſeveraverunt Reges Judae de ſtirpe Davidis ſecundum prophetiam Jacob: non deficiet Princeps &c. Poſt hoſtiam enim Domini ſublatum eſt regnum de Judaeis.* reſecta, ut loquitur, pannoſa gloſſatoris lacinia a purpura Hieronymiana legere jubeat p. 409. *Reges ſecundum prophetiam Jacobi poſt* &c. quia Hieronymus ad Jerem. cap. 22. dixerat: *Joachin non ſucceſſit Rex filius, ſed fuit in captivitate & Salathiël, & Zorobabel; & usque ad Chriſtum nullus regiam obtinuit poteſtatem. Omnes enim fuerunt captivi, & nullus deinceps de ſtirpe Davidis in terra Judae tenuit principatum.* Non raro tamen haec librariorum flagitia. Dictys Cretenſis de B. Troj. lib. 1. p. 8. *Interim pancis poſt diebus, Alexander cum ſupradictis comitibus venit, Helenam ſecum habens.* reſpicit ad p. 4. *Per idem tempus Alexander Phrygius, Priami filius, aliisque ex conſanguinitate comitibus, Spartae in domum Menelai hoſpitio receptus.* ubi in vulgatis *cum Aenea aliisque* contra MSS. & hiſtoriam. ſcribendum igitur *Glauco Antenoris*, quem infra comitem hujus expeditionis refert poenasque morte luiſſe, recte monet Doct. Joſias Mercerus. Aliquando & inmerito culpati Poëtae, ut Statius a viro Erudito in Obſ. Miſc. Vol. I. p. 339. ſed recte explicatus in nota addita.

CAPUT XVII.

Repetitio vocum invenuſta. Contra Perizonium defenſus locus Aeliani. Faciem velabant pudore adfecti, in caput ſumma veſtis parte adtracta. Ζφετερὸς *pro* ἐὸς, *pro noſter,*

nec

nec non ὑμέτερος. Auctor περὶ Σολοικίας leviter correctus Varia in Hesiodo lectio. Φεάζιαζ. *Gujeti emendatio in Hesiodo rejecta, aliaque.* Ἄγελον οἶδμα. Παφλάζειν *verbum ab Hippocrate fictum perperam statuit Weitzius. Fervere, fervor &c. Heinsii emendatio in Tibullo non recepta. Temporum diversitas multis exemplis demonstrata. Aristaenetus ter defensus a correctione Pauwii, Statius a Marklandi, Justinus a Schefferi, Hyginus a Munckeri emendationibus. Reprehensus Scholiastes. Aequora currere, aliaque. Tentatus Ovidius. Defensus Propertii locus contra Marklandum. Aura puellae. Horatius explicatus. Diphthongos αι & οι corripi sequente consona contra Bentlejum, & Arnaldum ostenditur. Oraculi apud Eusebium lectio defensa. Tentatus Tryphiodorus. Orphei locus defensus, & emendatus.* Ἅλμη *mare. Defensus Hesiodi locus, ut & Veteris Poëtae apud Diodorum Siculum nec non Manethonis contra Arnaldum. Emendatio in Homero confirmata contra Jensium.*

191. Ἠϊθέων παρέασιν. Praecedit ἠδέ μοι ἐγγὺς ἔασιν ὁμήλικες. repetitione plane auribus ingrata atque invenusta, cui geminam observo apud Aelianum Var. Hist. lib. 2. cap. 4. ὁ Μενάλιππος ἦκεν ἐπὶ τὴ Φάλαρι, καὶ ὡμολόγησεν ἑ μόνον κοινωνὸς εἶναι τῷ Χαρίτωνι τ βυλῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἄρξαι τ ἐπιβυλῆς. ubi cum in MS. βυλῆς inveniſſet Cl. Perizonius pro ἐπιβυλῆς hanc vocem expungit. Nollem factum. Ultimum hujus verſus hemiſtichium habes & apud Nonnum lib. 4. p. 122. l. 4.

194. Ὡς φαμένη ῥοδέην ὑπὸ φάρεϊ κρύπτε παρειὴν. faciem enim velare pudore adfectis in more eſt. Nonnus lib. 42. p. 1098. l. 22.

Παρθένος ἄσατον ὄμμα φυλασσομένη Διονύσε
Φάρεϊ μαρμαίρουσαν ἓην ἔκρυψε παρειὴν.

Orpheus Argon. v. 1220. de Medea;

Αὐτὰρ ἐπεὶ Μήδειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
Λῖτι καλυπτομένην, ἑανῷ δ' ἄμφεσχε παρειὰς
Αἰδομένη· χλωρὸν γὰρ ὑπὸ στέρνοις ἀκάχητο.

Heſiodus in Ἔργοις v. 198.

Λευκοῖσιν Φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν,
Ἀθανάτων μετὰ φῦλ' ἴτην, ἀπολιπόντ' ἀνθρώπους;
Αἰδὼς καὶ Νέμεσις.

Ubi nota primam vocis φάρεος ſyllabam conripi ſecus ac apud Orph. Argon. 963. Homer. Odyſſ. Θ. 84. Muſaeum h. l. aliosque. Caput autem prae pudore tegere volentes ſummam in illud veſtis partem adtrahebant, ut monuit Ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 114.

195. Σφετέροις δ' ἐπεμέμφετο μύθοις. Nota σφετερὸς pro ἑὸς uſurpatum. Erudite poſt Caſaubonum contra Grammaticos recte ita dici oſtendit Doctiſſ. Spanhemius ad Callimachum Hymn. in Del. v. 233.

Κείνη δ' ἠδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης.

V. & Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 1070. Budaeus Comment. L. Graec. p. 37. Pro *noſter* occurrit σφωΐτερος apud Nonnum lib. 5. p. 160. l. 15.

Μορφὴ θηρὸς ἔχει με, καὶ ἄνερος ἦθος ἀέξω.
Σφωϊτέρῳ πότε θῆρες ἐπισεναίχασιν ὀλέθρῳ·

Σφέτερος pro ὑμέτερος occurrit apud Heſiodum in in Ἔργοις v. 2.

Δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πάτερ' ὑμνείοισι.

Quod inter Soloecismos circa Pronomina commiſſos referens Auctor περὶ Σολοικίας editus a Cel. Valckenaerio p. 201. εἴ τις inquit, ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου προσώπου λέγοντος (ſcribendum λέγοι τὸ vel λέγοιτο. τὸ) ὑμεῖς,

ὑμεῖς, ἐπὶ ᾗ δευτέρᾳ προσώπῳ τάξειν ἀντωνυμίαν ἢ ἁρμόζουσαν τρίτῳ προσώπῳ. ὡς παρ' Ἡσιόδῳ,

Δεῦτε Δι' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.

Ἀντὶ ᾧ ὑμέτερον. Notandum hunc locum tueri ſententiam H. Stephani, qui ſolius Euſtathii auctoritate conpulſus repoſuit Δι', quamvis ego potius accedam J. G. Graevio Lect. Heſiod. cap. 1. legenti cum omnibus Codd. δή. Addo locum Phavorini: σφετέρῃσις ἀντωνυμία ἐσι τρίτου προσώπου, ἀντὶ ᾧ ταῖς ἐκείνων, ἢ ἀεὶ τίθεται ὕτω. Ἡσίοδος ᾗ ἐπὶ δευτέρᾳ αὐτὸ ἔταξεν, ἐν τῷ σφέτερον πατέρα (πατέρ') ὑμνείουσαι, ἀντὶ ᾧ ὑμέτερον. Idem ibid. σφέτερον πατέρα παρ' Ἡσιόδῳ κεῖται ἀντὶ ᾧ ὑμέτερον ἢ σφέτερον ὁ πολλοὶ ἔχουσιν ἐὰν δὲ ὁ μόνον ἔχῃ τις. Uſum hunc jam notavit Stephanus in Theſ. L. Gr. T. I. p. 1071.

197. Φερίζετο Scholiaſtae recte exponitur ἐβουλεύετο, διενοεῖτο: ita Coluthus de R. H. v. 56. & 60. Tryphiodorus v. 250, & 401.

Ἀλλ' ἤδη μοι φερίζεσθε, τάδε γνώσετε πάντες,
Καὶ νεφέλην ἀπόθεσθε * βλαψίφρονος ἄτης.

Variis modis ſubplere lacunam poſſes legendo τόσην, vel τόιην vel caſu ſecundo τόσης & τ. vel potius θόοι. Nonnus lib. 37. p. 954. l. 14. lib. 41. p. 1068. l. 11. Homer. Iliad. Ξ. 3. 470. &c. X. 358. P. 144. E. 411, 430. ita Graevius in Heſiodo Θεογ. v. 532. legit.

Ταῦτ' ἄρα φερίζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν.

Vulgo ἀίζόμενος. Gujetum falce Critica hic graſſantem & totum verſum tollentem non moror.

201. Παρθένε κ. τ. λ. Colorem duxit e Nonno lib. 4. p. 118. l. 9.

Παρθένε, τί τρομέεις; σὺ μὲν εἴσεαι ποντοπορήσεις,
Στυγνὸν ὕδωρ πλώουσα· σὺν ἱμερόεντι δ' Κάδμῳ
Ὠκεανὸν περίμετρον ἐγὼ κατὰ χεῖμα περήσω.
Μὴ τρομέεις αἰλὸς οἶδμα βαρύδρομον.

Prius hemiſtichium habetur lib. 42. p. 1100. l. 2. Cum ſermone autem Leandri, quo fideliſſimum Heroni animum, & quaevis pro ea ferre paratum promittit, conferri poterit Tibullus lib. 4. 1. 193. Lucanus lib. 1. 367. cum hoc loco conpara & Coluth. v. 288.

Ἧς ἕνεκεν τέτληκα κὴ οἴδματα τόσσα περῆσαι.

Ibid. Ἄγελον οἶδμα. ita Achilles Tatius lib. 3. p. 165. τὸ δὲ ἄγελον ἐσορᾶτο ἐκ κύματος. Judas in ep. v. 13. κύματα ἄγρια θαλάσσης ἐπαφρίζοντα τὰς ἑαυτῶν αἰσχύνας. Notavit hunc uſum in verbo ἀγελαίου Jul. Pollux 1. 9. 109. κὴ κύματα κατερρεῖ, μετέπιπτεν, ἐνέπιπτεν, ἠγελάνετο, φελλώδης ἦν ἡ θάλασσα. Nonnus lib. 6. p. 198. l. 23. dixit

Ἄπλοος ἀφριόωντι ῥοῳ κυμαίνεται αἰθὴρ.

204. Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο. *Etſi igni ferveat.* Hoc ſignificatu verbum frequenter occurrit apud Nonnum, ut lib. 4. p. 130. l. 7. lib. 6. p. 190. l. 18. lib. 7. p. 102. l. 24. &c. Orpheum Argon. v. 687. Achilles Tatius lib. 3. p. 159. dixit: ἐρρόχθει τὸ κῦμα, ἐπάφλαζε τὸ πνεῦμα. quemadmodum l. Salmas. p. 588. alii ἐπάφριζε. Turpiſſimus autem error eſt Weitzii ad v. 91. in Comment. Parei ad. v. 82. ſcribentis παφλάζειν eſſe verbum fictum ab Hippocrate, qui eo nomine deſignare voluerat τὰς πταίοντας κὴ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι notante Galeno. verum eſt Galenum in Expoſitione Antiquarum dictionum Hippocratis uſum hujus verbi notare, ſed non ut inventi ab Hippocrate,

cum

cum jam usurpatum sit Orpheo, nec non Homero Il. N. 798. ut vel ex Stephani Thes. L. G. T. IV. p. 163. patet. Eodem autem usu occurrit apud Latinos *fervere*, *fervor*, &c. ut apud Ovid. Her. ep. 18: 26. Virg. Æneid. 7. 23. Lucan. 5. 234. 6. 67. Stat. 1. Sylv. 3. 29. Boëthium de Cons. Phil. 2. 3. XI. Adde, quae ex Nic. Heinsio notavit Graevius ad Flor. 2. 2. §. 5. *Sed adeo non est exterritus, ut illam ipsam ferventis aestus violentiam pro munere amplecteretur.* quam emendationem Tollius & Begerus, qui in textum invexit, probant. Ego vulgatam lectionem *ruentis* nondum sperno ob locum Virgilii XI. 625. apud Dukerum. Tibullus Paneg. Messallae v. 72.

Illum inter geminae nantem confinia mortis,
Nec Scyllae saevo conterruit impetus ore,
Cum canibus rabidas inter freta sorberet undas.

Sic edidit Broekhusius secutus Heinsium ad Ovid. Am. 2. 16. 26. hic tamen Advers. I. 13. p. 142. magis probat *ferveret*; mihi secus videtur. Quamvis enim *fervere* hoc significatu occurrere recte ibi doceat vir Acutiss. diversissima tamen sunt. *unda, fretum fervet* & *Scylla fervet undas*, cujus verbi activo significatu positi exemplum desidero. Idem vir Erud. Senecae Thyest. 7. 68. *fervens abenum* reddidit Advers. I. 4. p. 43.

Ibid. Ἔστεται & παφλάζοιτο diversis temporibus a Poëta hic posita observari velim, cujus rei quamvis non adeo rarae quaedam, quae notavi, exempla in medium adduxisse operae erit, quia nec ab his locis ungues suas abstinere norunt nonnulli. ita Herodotus lib. I. cap. I. Περσέων μὲν νυν οἱ λόγιοι Φοίνικας φασὶ γενέσθαι τῆς διαφορῆς αἰτίους. τούτους γὰρ — ἐπιθέσθαι — ἀπικνέεσθαι — διατίθεσθαι — ἐλθεῖν — οἰκέτας. ita cap. 4. cap. 22. aliisque locis. Achilles

chilles Tatius lib. 1. p. 145. ὁ δὲ ἵππος, ῥυμὴ θέων, ἐκτρέπεται τὸ λεωφόρον, καὶ εἰς ὕλην ἐπήδησεν, καὶ εὐθὺς τὸ ἄθλιον Χαρικλέα περιῤῥήγνυσι δένδρῳ. Matthaeus cap. 26. v. 26. Ἐσθιόντων δὲ αὐτῶν, λαβὼν ὁ Ἰησοῦς τὸν ἄρτον καὶ εὐλογήσας, ἔκλασε, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς, καὶ εἶπε. Homerus Iliad. Ξ. 179.

Ἕξυε ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐν δαίδαλα πολλά.

Sequitur

Χρυσείης δ' ἐνετῆρες ἐπὶ στῆθος πεφύατο.
Ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν.

Neque in diversa abeunt Latini. Valerius Flaccus 2. 110.

Laeta mari tum signa refert, plenasque movebat
Armentis nuribusque rates, it barbara vestis
Et torques insigne loci.

Ita & lib. 2. 7.

Templaque Tisaeae mergunt obliqua Dianae,
Jam Scyathos subsedit aquis, jam longa recessit
Sepias, attollit tondentes pabula Magnes
Campus equos.

Ibi Pius monet quosdam legere *recedit*, sed recte objicit Burmannus tum quoque legendum *subsidit*. Claudianus de R. P. 3. 396.

Compressa mons igne tonat, claususque laborat
Mulciber. Obducti nequeunt haerere vapores.
Coniferi miclere apices: crevitque favillis
Aetna novis? stridunt admisso sulfure rami.

Vid. & 2. 173. & 322.

Regi

Reginam casto cinxerunt agmine matres
Elysiae, teneroque levant sermone timores,
Et sparsos religant crines, & vultibus addunt
Flammea sollicitum praevelatura pudorem.

Adde Carmen quod exstat apud Fulgent. Myth. 1. p. 23. Roswreytham v. 3. p. 71 . v. 661. p. 723. v. 665, & 785. Facile igitur vel me tacente quivis videt quid tribuendum sit violentis illis & absonis correctionibus Jo. Corn. du Pauw, qui satis pro imperio, ubi simile quid in Aristaeneto deprehendit, ocyus ejectum it pessimo sane instituto. Sic lib. 1. ep. 9. p. 56. pro ἢ ὃ ὥσπερ ἀλγοῦσα λιθαρίῳ σώματι φορτάγει ἢ χεῖρα· ἢ τὸν ἑαυτῆς περιλήπτα δακτύλιος. malit φορτίῳ vel περίληπτα. epist. 10. p. 58. pro Καὶ τοῖς ὄμμασι Χάριτες ἢ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δεκάς. Scribendum jubet περιεχόρευε, credo quia sequitur ἐκόσμων. Sed & praecesserat ἢ μοῦ, ἅπασι τοῖς ἑαυτῆς φιλατίμως κεκόσμηκεν Ἀφροδίτη. mox pro ἢ ἢ νέαν ἐκόσμων ὀφθαλμοί --- ἢ φοιτέως ἔρευθος ἐμάνθης, ἐπίτρεχον ταῖς παρειαῖς. mavult ἐπάτρεχον. Sed nonne admitti posset ellipsis verbi substantivi? Dubito quoque an servari non possit vulgata Statii lectio lib. 2. Sylv. 7. 77.

Et qui per freta duxit Argonautas:
Et qui corpora prima transfigurat.

Ubi Vir Eruditus Jer. Marklandus legit *ducit*. Id certissime scio labi Schefferum, cum in Justino lib. 1. cap. 4. §. 4. pro *Cambysi mediocri viro in matrimonium tradidit.* legit cum Angl. Cod. *tradit*, quia ita loqui amant Historici, & sequitur paullo post *tradit*, quae ratio quam sit incerta nemo non perspicit. Quid? eodem capite §. 7. sequitur *Pastori regii pecoris puerum exponendum tradidit*, cum prae-

praeceſſit *infans datur occidendus Harpago.* Quid vero diſertius loco cap. 6. §. 8. *Aſtyages meriti ſui in Harpagum oblitus, ſummam belli eidem committit: qui exercitum acceptum ſtatim Cyro per deditionem tradidit, regisque crudelitatem perfidia defectionis ulciſcitur?* Minus etiam neceſſaria emendatio Munckeri in Hygino cap. 8. *Antiopam vinctam abduxit in Citheronem; parit geminos & reliquit.* ubi legit *relinquit.*

205. Μεταναύμενος ἰουνὴν. *adiens cubile* recte redditur, ſed a Scholiaſta ἐνευφραινόμενος, quod nihil huc facit.

208. Νίκομαι δ' ἀνάγκαντον. Imitati hunc loquendi morem Latini, ut Virgilius Æneid. 5. 235.

Di, quibus imperium eſt pelagi, quorum aequora curro.

Ovidius Amor. 3. 6. 29.

Quid? non Alpheon diverſas currere terras
Virginis Arcadiae certus adegit amor.

Ita legendum forte emendatione, ut videtur, certiori, certe faciliori, illa, quam dedit Marklandus ad Stat. 4. Sylv. 3. 20. *diverſas quaerere terras* ex ſenſu & Virgil. Aen. 3. 4. ut ait. Tueri tamen Vulgatam lectionem poſſes loco Ovidii Heroid. 18: 6.

Currere me nota nec patiantur aqua.

Qualia loca ſunt plurima. *iter gradi* dixit Hyginus fab. 38. *eunies cogebat, ut ſecum arborem pinum ad terram flecterent.* ubi plura dabit Munckerus, ut & Burmannus ad Valer. Fl. 4. 689.

Contra omnes validis tenui diſcrimine remis
Pergere iter.

Nec non Elegantiſſimus Broekhuſius ad Propert. 3. 21. 21.

Ino etiam prima tertas aetate vagata est.

Qui & *redire iter* dixit lib. 2. 20. 73.

Si modo clamantis revocaverit aura puellae
Concessum nulla lege redibit iter.

Nollem hic Acutissimus Marklandus pro *revocaverit aura* p. ad Stat. 5. Sylv. 3. 59. repositum iviſſet *revocarint ora*, cum ista lectio minus venusta prae altera merito sordeat. Quid voluerit vates politissimus nemo melius explicabit suavissimo Secundo Basio XIII.

Cum tu suaviolum educens pulmonis ab imo
Afflasti siccis irriguum labiis:
Suaviolum Stygia quod me de valle reduxit
Et jussit vacua currere nave senem.

Et mox:

Pars animae, mea vita, tuae hoc in corpore vivit,
Et dilapsuros sustinet articulos.
Quae tamen impatiens in pristina jura reverti
Saepe per arcanas nititur aegra vias.
Ac, ni dilecta per te foveatur ab aura,
Jam collabentes deserit articulos.

Ita Basio XVI.

Et vitam tibi longi
Reddam afflamine basii.

Ita Euhemerus apud Aristaen. lib. 1. ep. 12. p. 82. τὸ ἄσθμα ἡδὺ puellae suae laudat hinc intelligendum puto Horat. Carm. 2. 8. 21.

Te suis matres metuunt juvencis,
Te senes parci, miseraeque nuper
Virgines nuptae, tua ne retardet
Aura maritos.

Ridi-

Ridiculus eſt Acron dum notat: *aut facilitas, qua in amorem trahuntur: aut unguentorum odor, ut ipſe ſuperius: Aurae fallacis.* nec non Servius ad Virgil. Æneid. 6: 204. *ſplendorem* interpretatus.

213. Ὄψομαι δύντα Βοώτην. Sententiam meam de hoc loco in notis ſupra ſatis expoſui; nunc promiſſi memor facile vulgatam lectionem potuiſſe ſervari, ſi tantum correptio Diphthongi *au* ſequente conſona obſiſteret, oſtendere conabor. Poſt Caſaubonum in Lection. Theocr. cap. 18. p. 275. Salmaſium, aliosque prae caeteris Cl. Jenſium Lection. Lucian. lib. 2. cap. 6. animoſe hanc cauſam egiſſe contra diſſentientem Rich. Bentlejum ad Callim. H. in Jov. v. 87. hujus tamen ſententiae contra Jenſium acerrimum vindicem extitiſſe Georg. Arnaldum Anim. Crit. cap. 6. p. 29. & ſeqq. quis neſcit? Nondum tamen meum adſenſum Eruditiſſimi viri ſententiam inpetrare poſſe non diffiteor, cum in animum inducere vix poſſim, ut credam omnia iſta veterum loca hoc mendo laborare, in quibus correptio iſta diphthongi *au* & *oi* obtinet, praeter enim tot loca ab aliis congeſta pauca haec habe, in quorum nonnullis vix emendationi locus relictus ullus. ita Theocritus Idyll. 22. v. 178.

Αὐτὰρ ὤλλοι πάντας ἐϋφρανέεσιν ἑταίρους,
Νυμφίοι ἀντὶ γεφῦρῶν, ὑμεναίοισι ἢ χεῖρας.

Orpheus Argon. v. 1313.

Ἀλκίνοος μὲν ῥ' ὧκ' ἐπετέλλετο κηρύκεσσι
Κύρην ἀμφήλυσον ἄγειν ἀπὸ νηὸς ἑρυμνῆς,
Πατρίθ' ἑῇ τίσεσθ' δίκην ἀλιτημοσυνάων.

V. 834.

Οὐδὲ τοι ἀὴ καίνυμαι ἡμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι.

V. 546.

Δῖται

Δῦναι ὑποχθονίοισι, καὶ δάκρυα λειβέμεν ὄσσων.

Idem Herculis Suffimine pag. 110.

Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μετὰ τόξα, καὶ μάντι.

Oraculum apud Euſebium Praepar. Euang. lib. 3. cap. 35.

Ἀλλὰ καὶ Μηθύμνης ναέταις πολὺ λαΐον ἔσσι
Φαλλῆνα τιμῶσι Διωνύσοιο κάρηνον.

Aliud Lycurgo datum cap. 28.

Καὶ τὴν (ὁδὸν) μὲν διὰ θ' ἀνδροσύνης, ἱερῆς θ' ὁμονοίας
Ἔρχεο πεζῇ, ἣν δὴ λαοῖς ἡγεῖσθαι κέλευθον.

Male Vigerus in margine poſuit δεῖ, rectius p. 20. δὴ retineri poſſe cenſet, ut infinitivus ſit pro imperativo, ut ſaepe in legibus, & oraculis, ex. gr. apud Herod. 1. 55.

Καὶ τότε λυδὲ ποδαβρὲ πολυψηφῖδα παρ' Ἕρμον
Φεύγειν μηδὲ μένειν, μήθ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι.

Coluthus de R. H. v. 206.

Τόφρα καὶ Δαρδάνιον καὶ Τρωΐην ἔδας ἀμείψας.

V. 260.

Ξεῖνε πόθεν τελέθεις; ἰήτορ γένος εἶπε καὶ πάτρην.

Non τε. Thryphiodorus de Excidio Ilii v. 438.

Ἀφραδίῃ τε βέβυσο μεθημοσύνῃ τε καὶ μύνῃ
Πᾶσα πόλις.

Verum an ſanus hic locus ſit dubito: quid enim eſt *ſepeliri Trojam praetextu*? an καμοῦσα? urbs cum caperetur erat feſſa & *ſomno vinoque ſepulta*. Fateor quidem horum aliquibus locis facilem admodum

medicinam praestari posse, verum omnibus non nisi durissimam, imo forte nullam v. gr. priori & posteriori Orphei loco; ut & ultimo Oraculo, quod cum certissimum sit vera vibiam necessario sequi debet, & reliqua loca intacta praetermittenda, quin & major pars locorum a Bentlejo & Arnaldo sollicitatorum pristinae integritati vindicanda. ex. gr. Orphei Suffimine Parcarum p. 156.

Ἀλλά μοι νυκτέρεοι μελανόφρονες, ἠπιόθυμοι,
Ἄτροπε, ἠδ Λάχεσι, Κλωθώ, μόλετ' ἐυπατέρειαι.

Quis ferat inmanem Bentleji emendationem legengentis ἐυκταῖαι, praecipue cum illud convenientissimum Parcis epitheton recte monuerit Jensius p. 171.? tolerabilior esset altera conjectura νυ νυκτέρειαι, sed minus necessaria. Neque violentam illam correctionem plane concoquere potuit Arnaldus, leviori mutatione legens Ἀλλ' αἰ v. cui tamen adsensum dare nequeo, cum probe sciam in nullo suffimine articulum isto modo intrudi, emendatio autem tantum nixa fundamento lubrico, ut ostendunt loca ex Orpheo adlata, apud quem ideo quoque fere inducor, ut credam loco vexatissimo Argon. v. 723. legendum

Αὐταὶρ οἱ τοῖς γε
Τύμβοις χευάμενοι πολιὴν ἐπενεισάμεθ' ἅλμην.

Quemadmodum docte conjecit Jensius conlatis conjecturis Casauboni, & Eschenbachii feliciter usus. ἅλμην & ipse conjeceram, quae vox pro *mari* occurrit v. 688. apud Achill. Tat. 3. p. 163. Musaeum v. 328. Nonnum lib. 2. p. 66. l. 3. lib. 5. p. 150. l. 13. &c. & ostenderem contra Bentlejum, nisi praeripuisset Jensius, qui latius & docte omnia deduxit. Miror vero Arnaldum p. 30. probare Jensii emendationem, cum tamen, in quo cardo

cardo rei vertitur, Casauboni in primis huic placeat emendatio, qui legit οἱ. Hesiodus in Theogon. v. 48.

Ἀρχόμεναί τ' ὑμνεῦσι θεαὶ, λήγουσαί τ' ἀοιδῆς.

Infelices istorum conatus, qui λήγουσι huc intrudebant, docte retudit Jensius, adstipulante merito Elegantissimo Arnaldo, qui alia via instituens synecphonesin in ultima voce admittit non satis probabilem. Nonne enim summo jure viro Eruditissimo, quod ipse p. 35. objecerat versus tales quibus αι & οι conripiuntur, *semper omni carere modulo*, regerere hic liceret ?id aurium certe judicium flagitare putem. fors & in Apollonii Rhodii loco lib. 1. 942. negligenda synecphonesis, quamvis hac de re litigare nollem. certius scio locum vetusti Poëtae apud Diodorum Siculum lib. 3. cap. 66.

Οἱ μὲν γὰρ Δρυπάνῳ σὲ, οἱ δ' Ἰκάρῳ ὑπεμόεσσῃ
Φασὶν, οἱ δ' ἐν Νάξῳ, δῖον γένος Εἰσεφιῶτα.

Ab Arnaldo expungente versu secundo δ' post οἱ inmerito tentatum esse, cum illud δ' necessario heic loci deesse, non vero *a nasuto quodam insultum*, existimem, certe partes viri Celeberrimi fuissent exemplis dicta firmare, quod donec fiat nihil movendum persuasissimus ero. Tandem in Manethone lib. 2. v. 115. dum pro

Αὐτῶν τε κτήσιν μινύθει κἠ πατρώϊον οἶκον.

Legendum πατρῷον οἶκον pronunciat Arnaldus, in eo manifeste labitur, cum talem pedem versus respuit. Si, quod nondum largior, locus corruptus non adeo magna mutatione restituere πάτριον proclive esset; atque ita voluisse Eruditissimum Juvenem libenter putarem; nisi verba contrarium indicare viderentur. Neque enim synecphonesin

hic ipſum admittere credibile, cum ne verbum monet. Quid quod & verſus ita non ſatis bellus exſurgit? Plura non addo. ſingula enim loca a Jenſio producta, ab Arnaldo vero emendata referre nihil adtinet, quia, cum tot exemplis exceptione majoribus ου & οι conripi poſſe conſtet, neque vix niſi emendationibus minus neceſſariis, ſaepe & pravis & nimis coactis iis locis mederi noverint Critici, raro autem admodum in longius a vulgata lectione recedentes mutationes conſpirent Codices MSS. neque quicquam praeterea culpetur in vulgata lectione, parvo admodum negotio refutari, imo ſponte fere corruere iſtorum emendationes aequi rerum arbitri non aegre concedent. Modus tamen adhibendus, neque enim id de omnibus emendationibus Bentleji, & Arnaldi acceptum vellem, quippe a quibus loca nonnulla docte & feliciter emaculata lubentiſſimo animo concedam, cujus rei ſpecimen eſt in Homeri loco Odyſſ. H. 131.

Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύονται πολῖται.

Ubi Bentlejus legit ὑδρεύοντο, quia & ita alio loco ipſe Poëta, & Scholia hanc lectionem habere notat Arnaldus. Nihil certius. Jenſius tamen p. 171. putat Homerum merito rogari poſſe, *num antea fuiſſet ille alterius iſtius fontis uſus, ſed tum, cum deſcriberet iſtum fontem, eſſe deſiiſſet*, quas ineptas tricas eſſe quis non videt? Solent enim Poëtae in talibus ſemper fere uti tempore inperfecto. ex. gr. Homerus Odyſſ. K. v. 68.

Ἡ δ' αὐτῇ τετάνυσο παρὲξ σπείους γλαφύροιο,
Ἡμερὶς ἠβώωσα, τεθήλει δ' ἁφυλῇσι.
Κρῆναι δ' ἐξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ.

P. 205.

Καὶ

Καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
Τυνδηΐδην, καλλίρροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.

γ. & Theocritum Idyll. 22. 39.

CAPUT XVIII.

Conjunctionem modos diversos conjungere pluribus exemplis docetur. Defensus Hyginus. Horatius contra Withofium semel, Statius contra Marklandum bis adsertus, semel leviter forte emaculatus. Defensus Guntherus. Emendatus Boëthius. Defensi Fulgentius & Florus. Terminare fines. Loca pro incolis ponuntur. Reprehensus Virgilius. Casus diversi recte conjunguntur. Antiqua Ovidii lectio eruta, rejecto Mario. Difficilis Musaei locus contra Kromajeri sententiam expositus. Ἀνὴρ παννυχίδας ὑμεναίων. *Hero & Leander primas nuptias in templo Veneris non fecerunt.* Λύπην μίτρην. *Virginitatem non inlibate servatam ipsa Venus puniebat.*

215. Πτερόεσσα ἀντιπόροιο ποτὶ γλαυκὸν ὄρεμον ἰκοίμην
Praecessit v. 212.

Ἔσσομαι ὀλκὰς Ἔρωτος.

Ut adeo observare hic liceat conjunctionis modorum diversorum inlustre exemplum, cujus rei ex utriusque Linguae auctoribus exempla nonnulla adponere, quia docti etiam ad haec offendunt, operae erit. Sic igitur Orpheus Argon. v. 767.

Ἦέγ' ἐπ' Αἰήταο μόλῃ δόμον οἷος ἀπ' ἄλλων,
Μειλιχίοις στέρξῃτε προφρονέως ἐπέεσσιν·
Ἢὲ μεθ' ἡρώεσσι καὶ εἰς μόθον αὐτίκα λεύσσοι.

Herodotus lib. 1. cap. 53. ἐνετέλλετο ὁ Κροῖσος ἐπειρωτᾶν τὰ χρηστήρια εἰ στρατεύηται ἐπὶ Πέρσας Κροῖσος, καὶ εἴ τινα στρατὸν ἐπισύροιτο φίλον. ita hoc loco, & paulo post edidit Doct. Jac. Gronovius p. 811.

pro πεφάτηται. optime. Josephus Antiq. Jud. 1. 19. § 3. καὶ εὐχὴν ποιεῖται θύσειν ἐπ' αὐτῶν, εἰ κτησάμενος βίον ἀπαθῆ ἐκείνοις, καὶ τῷ θεῷ δεκάτην τῶν πεπραγμένων ποιήσεται, ἅτως ἄνθις ἀφικόμενος. Achilles Tatius lib. 1. pag. 33. ἐγὼ δὲ περὶ τὴν Κλειτοφῶντος καταλέγω μὲν τὸ δεῖγμα πῶς ἐγένετο, πῶς πάθοιμι, πῶς ἴδοιμι. Vid. lib. 7. p. 425. lib. 2. p. 143. ita lib. 1. p. 35. τί λέγω; τί ποιῶ; πῶς ἂν τύχοιμι τῆς ἐρωμένης; supra ipse Musaeus v. 204.

Εἰ πυελὸ παφλάζοιτο, καὶ ἄπλοον ἔασιλαι ὕδωρ.

Nec rarius Latinis conjunctio neglecta. Propert. 3. 3. 47.

Tum mihi naturae libeat perdiscere mores,
Quis Deus hanc mundi temperet arte domum:
Qua venit exoriens, qua deficit: unde coactis
Cornibus in plenum menstrua Luna redit.
Unde salo superant venti: quid flamine captet
Eurus, & in nubes unde perennis aqua.
Si ventura dies, mundi quae subruat arces,
Purpureus pluvias cur bibit arcus aquas.
Aut cur Perrhaebi tremuere cacumina Pindi
Solis & atratis luxerit orbis equis &c.

Virgilius Ciri v. 47.

Impia prodigiis ut quondam exterruit amplis
Scylla, novosque avium sublimis in aere coetus
Viderit: & tenui conscendens sidera penna
Coeruleis sua tecta supervolitaverit alis.

v. 310.

Tum, mea alumna, tui cum spes integra maneret,
Et vox ista meas nondum violaverat aures.

Adde notatu dignissimum locum Calic. v. 57. & seqq. Georg. lib. 1. v. 155.

Quod

Quod niſi & aſſiduis terram inſectabere raſtris,
Et ſonitu terrebis aves, & ruris opaci
Falce premes umbras, votisque vocaveris imbrem.

Claudianus de R. P. lib. 1. 25.

Vos mihi ſacrarum penetralia pandite rerum,
Et veſtri ſecreta poli, qua lampade Ditem
Flexit Amor, quo ducta ferox Proſerpina cantu
Poſſedit dotale Chaos; quantasque per oras
Sollicito genetrix erraverit anxia curſu
Unde datae populis leges, & glande relicta
Ceſſerit inventis Dodonia quercus ariſtis.

Vid. & Auctor Prologi lib. 27. Trogi Pompeji: omnino Sidonius Carm. XI: 75. & ſeqq. Multus eſt in his Hyginus. ita fab. 148. *Id Sol cum Vulcano nunciaſſet, ille eos nudos cubantes vidit, deos omnes convocavit.* pro *vidiſſet.* ibi Conſer Munckerum, ut & Diſſertationem egregiam Hygino praefixam pag. 5. ubi inter alia hoc argumento ſtribliginem ſcriptoris oſtendit, qui tamen, mea quidem ſententia, tot optimorum ſcriptorum exempliis non difficulter excuſari poterit, quamvis barbaro ſcriptori nullo caeteroquin modo patrocinari coner. Non tamen neceſſe, ut locum citatum ita capias, cum poſſis longe conmodius copulae defectum ſtatuere poſt *Vidit*, non vero poſt *nunciaſſet*, quod Munckerus cum Scheffero vult, quorum hic *que* intrudit ſiniſtra liberalitate. Sic Fulgentius Myth. lib. 2. cap. 1. Freculphus in Carm. Hexam. ad Eliſacharum v. 15.

Quas dederint clades populis civilia bella.
Triverit externas gentes infanda cupido,
Quos caſus tribuit regnis improvida cura.

Poſt tot exempla mirari ſubit Eruditiſſimum Wit-

hoſium in Specim. Gunth. p. 55. in Horatio Carm. lib. 1. Od. 8.

Lydia die per omnes
Te Deos oro, Sybarin cur properes amando
Perdere; cur apricum
Oderit campum patiens pulveris atque ſolis;
Cur neque militares
Inter aequales equitat Gallica nec lupatis
Temperat ora frenis.

Verſu 4. pro *oderit* emendare *Deſerit*, quod acutum quidem, ſed minime hic neceſſarium, praecipue cum ipſe Horatius lib. 4. 10. 1. haec ſpreverit:

O crudelis adhuc & Veneris muneribus potens,
Inſperata tuae cum veniet pluma ſuperbiae:
Et quae nunc humeris involitant, deciderint comae.

Priſcianus *oderit* pro indicativo habens riſune an lacrimis dignus, haereo. Dubito an non defendi hinc poſſit vulgata Statii lectio lib. 4. Sylv. 1. v. 23.

Aſpicis, ut templis alius nitor, altius aris
Ignis, & ipſa meae tepeant tibi ſidera brumae.
Moribus atque tuis gaudent turmaeque tribusque,
Purpureique patres, lucemque a conſule ducit
Omnis honor.

Ubi Eruditiſſimus Marklandus emendat *Faſcibus ecce tuis*, mutatione ſane enormi, cum ſi poſt *brumae* vulgatam diſtinctionem tollas omnia cohaerebunt. quod objicit *atque* neminem ita poſuiſſe nec adfirmare nec negare auſim, ſed, ſi vel verum, facilior pateret emendatio *inque tuis gaudent*. ſic verbo *Laetari* uſum eſſe Ciceronem vel Lexica docent;

cent; permutari autem voces patet ex lib. 5. 1. 140.

Aeternae modo qui ſacraria genti
Condidit, inque alio poſuit ſua ſidera caelo.

Ubi Codex Roman. *atque*. Altera objectio eſt *moribus* hic locum non eſſe, cum per totam Eclogam agat non de vita privata, aut cenſoris officio, ſed conſulatu. Sed & mores ducum principumque memorari quis neſcit? ita Claudianus in 1 Conſ. Stil. lib. 1. 167.

Scilicet in vulgus manant exempla regentum;
Utque ducum lituos, ſic mores caſtra ſequuntur.

Quidni & conſulis? quidni adeo mores memorantur, quod conſulatum optime geſſerat ſemper? quod pacem conpoſuerat, ut liquet e v. 13.? quod tandem votis curiae reſpondens & victus lacrimis recepterat conſulatum, ut patet e v. 9. & v. 34.? Quidni, etiamſi toto carmine, quod breve eſt, de conſulatu agit, hic verbum de moribus facere poſſet? Quidni Marklando regerere poſſem, Poëtam in carmine extemporaneo omnia tam accurate non diſpoſuiſſe, praecipue cum ipſe Vir Cel. tam turpem ſui oblivionem in verbis paulo poſt ſequentibus ei inpingat? Nihil etiam forſan mutandum lib. 4. Sylv. 4. 56.

At tu ſi longi curſum dabit Atropos aevi,
(Detque precor!) Latiique ducis ſic numina pergant &c.
Forſitan Auſonias ibis frenare cohortes.

Ubi Marklandus contra Codices legit *ſi numina pergent*, quod non neceſſe; ut nec emendatione Rittershuſii probata Withofio Specim. Gunth. p. 70. in Gunthero Ligur. 3: 429.

Si te cura mei tangat, ſi gratia fratris
Ulla movet.

Ubi legunt *tangit*, opus eſt, quamvis in minutis hisce quemque ſuo judicio frui facile patiar. Hinc apud Boëthium de Conſ. Philoſ. 4. 6. pro *Hoc tantum perſpexiſſe ſufficiat, quod naturarum omnium proditor Deus, idem ad bonum dirigens cuncta diſponit: dumque ea, quae protulit, in ſui ſimilitudinem retinere feſtinat, malum omne de Reipublicae ſuae terminis per fatalis ſeriem neceſſitatis eliminat.* legerem libenter *eliminet* cum MS. Ritterſh. & Edit. Norimb. apud Sitzmannum, nec non MS. Putſchii, & CD'O. quamvis & in hoc *diſponat*, minus recte. alibi lib. 3. cap. 8. *Quid enim? pecuniamne congregare conaberis? ſed eripies habenti. Dignitatibus fulgere velis? danti ſupplicabis; & qui praeire caeteros honore cupis, poſcendi humilitate vileſces. Potentiamne deſideras? ſubjectorum inſidiis obnoxius periculis ſubjacebis. Gloriam petis? (potas* MS.) *ſed per aſpera quaeque diſtractus ſecurus eſſe deſiſtis. Voluptariam vitam degas? ſed quis non ſpernat* &c. Miror quoque in Fulgentii Myth. 3. 6. p. 116. pro *Sed quia haec ſaturantius Apulejus pene duorum continentia librorum tantam falſitatum congeriem enarraverit & Ariſtophontes Athenaeus in libris, qui Dyſareſtia nuncupantur, hanc fabulam enormi verborum circuitu cupientibus prodidit.* quod defendunt 6 edd. & Beroald. Munckerum probare Cod. Leid. ſcripturam, quae habet *enarravit*, corrupte procul dubio per omiſſam lineolam vocibus ſuperponi ſolitam. Mire etiam, re hac non percepta, turbatum in Flor. 2. 15. §. 3. *ſed hujus cauſſa belli, quod contra foederis legem adverſus Numidas quidem ſemel paraſſet claſſem & exercitum, frequens autem Maſſiniſſae fines territabat.* ſed recte vulgatam lectionem Terentii auctoritate tuitus

Doct.

Doct. Dukerus contra Tollium *attreftaret* legentem, aliosque; inmerito vero de phrali *territare fines* dubitavit. ita enim Statius lib. 4. Sylv. 6. 99.

Hîc tibi ſollemni memorabit carmine, quantus
Iliacas, Geticasque domos, quantusque nivalem
Stymphalon, quantusque jugis Erymanthon aquoſis
Terrueris, quem te pecoris poſſeſſor Iberi,
Quem tulerit ſacvae Marcoticus arbiter arae.

Virgilius Æneid. lib. 6. 802.

Nec vero Alcides tantum telluris obivit;
Fixerit aeripedem cervam licet, aut Erymanthi
Pacarit nemora, & Lernam tremefecerit arcu.

Ubi *Lerna* pro hydra Lernam incolente ponitur, quod & Servius animadvertit: *Pro Hydra paludem ipſam poſuit.* Non raro enim ipſa loca ponuntur pro hominibus, beſtiis &c. ea habitantibus. Mirari vero maximo ſubit opere, Cel. Marklandum, qui in Virgilii erroribus aquila acutius cernit, cum in notis ad Statium emendationem licet malam, de quo alibi, tentet, nihil in verbis his Poëtae animadverſiſſe, cum tamen, ſalva reverentia, qua ſummum vatem veneror, ſententia hic ſurgat non nimis egregia. Auguſtum enim Caeſarem laudaturus ob victorias, quas adeptus, cum victricia ſigna per orbem circumtuliſſet, & inperium protuliſſet ſuper Garamantas & Indos aliasque gentes diſſitas, conparationem inſtituit cum Hercule, quem ipſo minorem facit, quia tot regiones non obivit, Arcadiam ſcilicet ſolam, in qua haec omnia contigerunt. An praeter Arcadiam nulla loca inviſit Hercules? id nemo, ſat ſcio, dicet, cum ipſe Geryonis exſtincti meminit lib. 7. 652. lib. 8. 202. Cacique eodem loco, cum decantatiſſimam Argonautarum in Colchos expeditionem,

cujus

cujus ipſe pars magna fuit, cum iter in Africam nemo ignorat. Quisquamne igitur adeo plumbeus, ut negare poſſit, comparationem multo fuiſſe auguſtiorem, elegantiorem, & doctiorem, ſi ſcripſiſſet: Alcides tantum telluris non obivit ac Auguſtus, licet peragraverit totum, qua patet, fere orbem, Hiſpaniam, Africam, Italiam, Arcadiam, Colchosque iverit &c. Sed in viam. conjunguntur & caſus diverſi non raro a Scriptoribus. Orpheus Argon. v. 115.

Παίδεσιν ἠδὲ τοκεῦσιν ἐπὶ φρεσὶν, ἠδὲ νόοιο.

Boëthius de Conſ. Philoſ. 3. 8. v. xi.

Quae gemmis niveis unda feracior,
Vel quae rubentis purpurae.

Qui locus pulcherrime tuetur conjecturam noſtram, vel potius antiquam lectionem in Ovidio Amor. lib. 2. 16. 8.

Terra ferax Cereris, multoque feracior uvis:

Quam cum ineptam varietatem vocat Marius, nugatorum coryphaeum facile ſe oſtendit, & glandem veſci frugibus relictis adſuetum. Quam venuſta quaeſo lectio *Cerere---uvis*, quae tamen Gryphio & Berſmanno quoque probare ſe potuit? Hodie edunt

Terra ferax Cereris, multoque feracior uvae:

Si ex libris melioribus, non inprobo, ſed monere tanti fuiſſet. ita tamen *uvae* fere tertium caſum putarem. idem Boëthius 1. 1. *adſtitiſſe mihi ſupra verticem viſa eſt mulier, reverendi admodum vultus, oculis ardentibus, & ultra communem hominum valentiam perſpicacibus, colore vivido, atque inexhauſti vigoris.* Avienus Progn. P. 119.

Nim-

Nimborum expertes & tempestatibus atris.

Vid. Vir Doctus in Obs. Misc. Vol. I. p. 277. Quod Vossius ad locum Boëthii subintelligi *cum oculis* excipit de Construct. cap. 67. parum memoratur. Tu vide Perizon. ad Sanct. Minerv. lib. 3. cap. 14. p. 479. ubi exempla pauca dat.

225. Παννυχίδας δ' ἀνύσαντες κ. τ. λ. Scinduntur hic in partes Interpretes quorum sententias hic referam. Kromajerus rejectis aliis putat haec verba intelligenda de primo Leandri cum Herone concubitu, idque ipsa verba docere. Amplecterer, nisi vehementer obstare putarem, ut jam olim recte animadvertit Pareus, quod Poëta demum v. 272. canat;

Ὁ δ' ἀντίκα λύσαλο μίτρην.

Quae verba de primo concubitu omnino intelligenda docet locutionis usus apud omnes fere scriptores usitatus, de puellis virginitatem amittentibus, non vero, quod scio, de alio concubitu cum virum jam passa. Homerus Odyss. XI. v. 244. de Tyro a Neptuno compressa, quem locum respicit Auctor Vitae Homeri pag. 296. Ἀπὸ ἧς ἔζωγρημένη τὸ ἀκόλυθον.

Λῦσε ἧ παρθενίην ζώνην.

Ἀκολυθεῖ γὰρ ἔζ τῷ τὸ διεκόρευσεν. Sic alii plures. Si vero Musaei verba de zona soluta non capienda, sed Veneris valido nodo perrupto, quod tamen minime censeo cum Viro Docto apud Kromajerum, qui ipse nihil reponit isti explicationi, satis valide hanc sententiam evertunt, quae latius deducere non est animus. Praeterea incredibile Poëtam tanto adparatu ad describendas nuptias hasce uti voluisse, quantum ab his fere versibus ad v. 282.

282. instruxit, si jam eas feciſſent in templo Veneris, quo, si non omnes, magnam tamen sequentium versuum partem conmodiſſime transferre ipsi integrum erat. Nec id cadere videtur in Musaeum, ut in tantas anguſtias se conjiceret, unde pedem tuto referre operis lex vetabat; modo enim unum hunc versum omiſiſſet praecedentia sequentibus firmiter cohaererent, si scripſiſſet

Ἀλλήλων δ' αἰώνοντες κ. τ. λ.

Quid? Ovidius, cui pleraque debet noster, ut vel hic conferenti descriptionem itineris prima nocte instituti apud illum, & nuptiarum apud hunc patebit; videtur diserte confirmare v. 272. primum concubitum initum significari. ita enim Leander ep. 18: 53.

Interea dum cuncta negant ventique fretumque,
Mente agito furti tempora prima mei.
Nox erat incipiens (namque est meminiſſe voluptas)
Cum foribus patriis egrediebar amans.

Hinc totum iter refert & de concubitu tandem v. 105. addit:

Caetera nox & nos, & turris conscia novit,
Quodque mihi lumen per vada monstrat iter.
Nec magis illius numerari gaudia noctis,
Hellespontiaci quam maris unda potest.

Anne credibile laetitiam hujus noctis adeo amatorem praedicaturum cum majoris in templo perceptae ne verbo meminit? si quis incredibile putet, cum res in vado esset, non statim nuptias factas, facilis responsio ob seram jam noctem visum fuiſſe rem in conmodiorem locum & tempus differre; juvat versus sequens, ubi statim additur:

Ἀλή-

Ἀλλήλων ἀέκοντες ἐπεσφίδησαν ἀνάγκῃ.

Nimis forte audax etiam facinus Leandri habendum, qui Veneris ſacerdotem ſub Deae oculis vitiare auſus fuiſſet, nec adeo omnem ſtatim decoxiſſe pudorem Hero cenſenda. Venerem quidem Virginibus non gaudere amator v. 144. perſuadere puellae voluerat, ſed ipſa non mitius, ac alia numina, de quo Vid. Animadv. ad v. 31. vindicabat virginitatem non inlibate ſervatam, ſi fides Servio ad Virgil. Æneid. 3. v. 23. ubi refert Myrenen quandam a juvene divite ambitam, urbe depopulata a latronibus abreptam ad ſuos refugiſſe; juveni autem ob latrones detectos captosque datam poteſtatem a populo, *ut virginem, quam amaverat, in matrimonium duceret, ob quam rem irata Venus illum mori fecit, virginem autem in Myrtum arborem vertit, eique, quod ſacerdos fuiſſet, praeſtitit, ut perpetuo, & ſuavi odore gauderet.* Paenae enim loco a Diis delinquentes in arbores, aves &c mutari, vel ex Antonino Liber. ubi ad faſtidium usque idem exitus recurrit, nemini ignotum. Pareus de ſola conteſtatione capit, atque ita Papius, qui vertit:

Gaudia dein noctis pacti, vigileisque hymenaeos.

Aliter Whitfordus:

Furtivum interea cupidi certamen amoris
Perficere, abſcedunt (invitus uterque.)

Videtur hic reſpexiſſe ad ſignificationem verbi ἀνύω, qua capitur aliquando pro *feſtino, feſtinanter quid perficio.* Magis adrideret haec interpretatio, ſi Muſaeus ſcripſiſſet ἀνύοντες, niſi velis Aoriſtum 1. poni pro futuro, ut apud Callim. Hymn. in Del. v. 204. ἐφύλαξα, Scholiaſtes explicat ἀντὶ τοῦ φυλάξω, ubi

ubi plura dabit Inluſtr. Ez. Spanhemius, quod tamen nullo modo placet. Florens Chriſtianus:

Mox perfectis inſomnibus horis
Pervigilis ſacri.

Quae verbis Poëtae non clariora. Alium cepiſſe de *ſacris Veneris in templo ejus peractis* refert Kromajerus, ſed linguae genium refragari. Dubium quid voluerit. An peracta ſacra quae fieri debebant hoc feſto Seſti a ſacerdote? an quae Leander & Hero Veneri nuptias inituri remotis arbitris adferebant? ſed haec parvi momenti. Si vero Kromajerus locum aliter ceperit, ut fere ex verbis ejus ſatis obſcuris nunc deprehendere mihi videor, dum cenſet verba Muſaei ad v. 231. elegans emblema Poëticum continere, quale infra a v. 274. ad 283. interrupto venuſte filo orationis & poſt connexo, partes inpleſſet ſuas, ſi tam inſipidi emblemātis, & interruptionis, ut ego puto prorſus ſine ullo exemplo, dediſſet exempla, nam illud e Muſaeo petitum tantum differre

Quantum Hypanis Veneto diſtat ab Eridano,

nemini, qui loca contulerit, ullum dubium ſupereſſe poterit, ut demirari adeo ſubeat cuiquam tam contortam explicationem adridere potuiſſe. Ego, donec major lux adfulgeat, Parei & Papii ſententiam amplectar.

CAPUT XIX.

Omnia tarda videntur amantibus dilectis potiri ocyus cupientibus. Emendatus Nonnus. Καὶ *ut & Latinorum & vel que pro ſed ponitur. Emendatus Alciphron, & tentatus. Voces ejusdem vel adfinis ſignificationis ſaepe conjungi probatur. Auſonii & Ovidii lectio adſerta.* Δοκιόειν *obſervare de venatoribus, piſcatoribus aliisque uſurpatum. Venus mari nata mare navigantibus favet. Imperium in*

mare

mare variis Diis adtribuunt veteres, quos invocare, & si liberarentur, vota iis solvere solebant laborantes. Non solis Diis patriis, sed & praesidibus locorum, ad quae rejecti, a navigantibus vota soluta contra Servium docetur. Antiqua Virgilii lectio probata. Sacer cum casu secundo constructum Aras peracta feliciter navigatione in litore & ripis Diis erigebant. Sacrificia etiam faciebant navi se committentes. Inlustrata elegans Musaei locutio. Αὐτόματος *pro* αὐτὸς *& vicissim, ut & ipse pro sponte. Defensus Claudiani locus contra Heinsium, aliaque. Vocis* μοχθὸς *varius usus. Callimachus bis adsertus contra Bentleyum, aliosque.* χρυσῇ σποδιῇ, σιβῇ, *pro* ὑφαντῷ, σιβῇ. *Arta custodia tenebantur mulieres virginesque in Graecia, aliisque locis. Diversis tamen institutis utebantur Lacedaemonii. Mos nuptias ineundi apud Lacones mirus, an semper obtinuerit. Defensa lectio Propertii contra Broekhusium. Timor puellae est timor pro puella.* Πᾶς *pro* ὅλος, *omnis pro totus & vicissim ponuntur. Rejecta Wolfii explicatio in epistola Jacobi. Veteres antequam cubitum irent oleo se ungebant. Rejecta Scbacchi explicatio in Cantico Solomonis. Leander mari se connixurus oleo membra tinguit ex sententia Ovidii, at ex Musaei postea. Sine veste dormire veteribus non insolitum, aliaque.* Ἄλις ὕδως *pro* ὕδατος.

231. Πολλάκις ἠρήσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνην.

Egregie ardentissimum amantium adfectum suavissimo amplexu ocyus frui desiderantium, adeo ut omnia ipsis tarde videantur, more Poëtis, aliisque harum deliciarum peritis Scriptoribus usitato, exprimit. Infra v. 288.

Πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν Ἠοῦς.

Ita Nonnus lib. 7. p. 218. l. 10.

Καὶ νυχίης ἐθέλων Σεμέλης ἐπιβήμεναι εὐνῆς
Εἰς δύσιν ὄμμα τίταινε, πότε γλυκὺς ἕσπερος ἔλθῃ·
Καὶ θαλιχὴν θαλάσσητο, διέμφετο δείελον ὥρην.

Ita v. 15.

> Ζηλήμων Φαέθων με βιάζεται, ἢ ῥα καὶ αὐτὸς
> Ἱμείρεις Σεμέλης, καὶ ἐμοὶ ποθέοντι μεγαίρεις.

Vix ullum mihi dubium, quin ſcribendum βιάζεαι, cum omnia in ſecunda perſona efferuntur, quae minus venuſte certe hic mutaretur. Ceterum conſer lib. 33. p. 832. l. 27. aliisque locis. Claudianus de Nupt. Honor. & Mar. v. 14.

> *Incuſat ſpes aegra moras, longique videntur*
> *Stare dies, ſegnemque rotam non flectere Phoebe.*

Longus Paſt. lib. 2. p. 38. de Daphnide & Chloë: ἐπεθυμοῦσιν ἀλλήλας ὁρᾶν. διὰ ἕτο ἧττον εὐχόμεθα γενέσθαι τὴν ἡμέραν. ita p. 52. ἀλλ' εὐχόμενος μὲν αὐθις τὰς Νύμφας ὄναρ ἰδεῖν, εὐχόμενος δὲ τὴν ἡμέραν γενέσθαι ταχέως, ἐν ᾗ Χλόην ἐπηγγείλαντο αὐτῷ. Νυκτῶν πασῶν ἐκείνη ἔδοξε μακροτάτη γεγονέναι. Ariſtaenetus lib .1. ep. x. p. 72. ἅπαντα δ' ἦν ὅμως βραδύνειν ἐδόκει τῷ Ἀνιοντίῳ· καὶ ὅτε ἡμέραν ἐκείνης ἐνόμισε μακροτέραν ἑωρακέναι, ὅτε νύκτα βραχυτέραν τῆς νυκτὸς ἐκείνης. Xenophon Epheſius lib. 1. p. 10. βραδύνειν δὴ πάντα ἐδόκει Ἀβρακόμῃ καὶ Ἀνθίᾳ. ad quem Vir longe Eruditiſſimus in Obſerv. Miſc. Vol. X. p. 206. locum Ariſtaeneti jam laudavit.

233. Καὶ ἐ ποθέοντι Λεάνδρῳ· Recte vertunt *ſed* ſignificatione non admodum rara, ſed aliquando minus intellecta. V. Nonnum lib. 15. p. 414. l. 27. p. 422. l. 20. ubi male vertunt. Longus Paſtor. lib. 2. p. 42. ibi P. Moll. Notari haec fere indigna, niſi ſic locum Alciphronis deformi macula turpatum priſtino nitori reſtituendi daretur occaſio. reperitur is lib. 1. epiſt. 40. p. 194. epiſtolam, quia brevis, adſcribam integram. ΦΙΛΟΥΜΕΝΗ ΚΡΙΤΩΝΙ. Τί πολλὰ γεγράφων αἰνιᾶς σεαυτόν; πέντήκοντα

τὰ

τά σοι χρυσῶν δεῖ, ἢ γραμμάτων ἀ δεῖ. εἰ μὲν οὖν φιλεῖς, δός. εἰ δ' φιλαργυρεῖς, μὴ ἐνέχλει. Ἔρρωσο. PHILUMENA CRITONI. *Quid multa crucias te ipsum? quinquaginta aureis nummis opus est, literis vero nihil opus est. Si igitur amas, da; si autem avarus es ac tenax, ne sis molestus. Vale.* Quin hic scribendum πεντήκοντά μοι χρυσῶν δεῖ, *quinquaginta aureis nummis opus est mihi* nullum mihi dubium, neque esse posse adtendenti serio lectori persuasissimus sum. Qualis enim haec locutio σοι χρυσῶν δεῖ pro nummos aureos mittere debes mihi? Non pejus etiam scriberetur, si quid video, ἀνιᾷς ἑαυτὴν *scribendo me enecas*, locutione erudita, & ab aliis dudum inlustrata. Sed quia emendatio minus necessaria, & longiuscule a vulgata lectione discedens, vulgatae non anteponerem. Ceterum ut Graecorum ἢ, sic & Latinorum &, vel *que* pro *sed* aliquando occurrit, quod unico exemplo duntaxat confirmabo Boëthii de Cons. Phil. lib. 3. Metr. X. v. 7.

Non quicquid Tagus aureis arenis
Donat, aut Hermus rutilante ripa,
Aut Indus calido propinquus urbi,
Candidis miscens virides lapillos,
Illustrant aciem, magisque coccos
In suas condunt animos latebras.

Memini id minus perspectum fraudi aliquando fuisse Viris Doctis.

235. Ἄγγελίην ἀνέμιμνε Φαεσφορέων ὑμεναίων,
Μάρτυρίην λύχνοιο πολυκλαύτοιο δοκεύων.

Notari possunt voces ἀνέμιμνε & δοκεύων uno loco, quamvis eandem habeant significationem, a Poëta positae, quod probum censeo & auctoritate bonorum Scriptorum non raro voces ejusdem vel adfinis admodum significatus sociare solitorum,

quicquid alii diſſentiant, poſſe muniri. ſic enim Ovidius Metam. lib. 2. 1.

Regia Solis erat ſublimibus alta columnis.

Virgilius Ecl. 10: 67.

Nec ſi cum moriens alta liber aret in ulmo.

Georg. lib. 4. 425.

Jam rapidus torrens ſitientis Sirius Indos
Ardebat.

Æneid. lib. 2: 458.

Evado ad ſummi faſtigia culminis.

v. 483.

Apparet domus intus, & atria longa pateſcunt.

Lib. 8: 221.

Aerii curſu petit ardua montis.

Ita aliis locis plurimis, quae convaſare piget. Boëthius de Conſ. Philoſ. 2. 5. 25.

Sed ſaevior ignibus Aetnae
Fervens amor ardet habendi.

Heroid. Epiſt. 18: 89.

Frigora ne poſſim gelidi ſentire profundi.

Hinc patet infirmam eſſe conjecturam Viri Eruditiſſimi in Obſerv. Miſc. Vol. X. p. 184. propoſitam in Auſonii Moſell. v. 186. qua pro

Sed non haec ſpectata ulli, neque cognita viſu.

Reſcribendum jubet *cognita ab uſu. cognoſcere viſu* occurrit apud Claudianum de R. P. lib. 1. v. 159.

&

& alibi. Inmerito quoque Markhandus mirratus locum Statii lib. 2. Sylv. 5. 30.

Unius amissi tetigit jactura sodalis.

Quamvis idem fere dixisse Ovid. Met. 9. 98. fateatur. Hinc in Ovidio Heroid. epist. 18. 111. pro

Nec faciam surdis convicia fluctibus ulla:
Triste nataturo nec querar esse fretum.

Summo Burmanno *flatibus*, ne bis idem dicat Poëta, legenti adsurgere nequeo, praecipue cum ipse Naso epist. 19. 83.

Quid tamen evenit, cur sis metuentior undae?
Contemtumque prius, nunc vereare, fretum?

Addi velim, quae notavit Doct. Jac. Gronovius ad Herod. lib. 1. cap. 59. p. 814. quibus junge cap. 48. εἴχοντο ἁπτόμενοι ἐς τὰς Σάρδις. Achillem Tatium lib. 1. p. 61. nec non Munckerum ad Anton. Liber. cap. 1. & Elegantissimum Juvenem Horatium Vitringam Animadv. ad Vorst. p. 343. qui dudum hoc docuerunt. Nec tamen necesse, ut hunc Musaei locum ita capias, cum conmode cum Doct. Rövero δοκεύων *observans* verti posset, qui notat verbum proprie poni de venatoribus feras oculis notantibus, quomodo usus Nonnus lib. 5. p. 156. l. 29.

Πολλάκις δ' ὑψιπότητον ἐπιθρώσκοντα δοκεύων
Παίδαλιν ἐρέμνιζεν.

Lib. 46. p. 1192. l. 1.

Οὐκ εἰμὶ λέων, ὁ θήρας δοκεύων,

Verba sunt Penthei ad matrem furibundam. Elegaater etiam de piscatoribus usurpatur pisces hamo

praecipue captantibus. Hesiodus Scuto Herc. v. 213.

Αὐτὰρ ἐπ' ἀκτῆς
Ἧστο ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος.

Theocritus Idyll. 21: 42.

Καθεζόμενος ἢ δοκεύων
Ἰχθύας.

Idyll. 9: 25.

Τίνα ἢ στρόμβω καλὸν ὄρεγμον, ἢ πρέας αὐτὸς
Σιτάθην, πέτεγισεν ἐν Ἰχαρίοισι δοκεύσας.

Ubi Scholiastes: ἀγρεύσας μετὰ σκεψέως. De aucupe aves venante in arbore Bion Idyll. 2: 6.

Τᾷ ἢ τᾷ τ' Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.

Hinc ad varia transfertur. de Cerbero ante infernas domos excubante Hesiodus Θεογ. 772. de juvenibus formam puellae diligenter vestigantibus saepe Nonnus, de Diis res humanas respicientibus idem saepe, v. gr. lib. 7. p. 202. l. 19.

Ζεῦ ἄνα ἢ σὺ δόκευσε κατηφέος ἄλγεα κόσμυ.

Ubi puer levi opera corrigendum δόκευε videt.

249. Ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης; Eodem argumento utitur Thalasseros apud Alciphr. 1. epist. 19. ἢ ἄλλως ἡμῖν τὸ ἐρᾶν συγγενὲς ἡ θαλαττίας θέας τεκούσης τοῦτο τὸ παιδίον, ἡμέτερος ἂν εἴη καὶ μητρὸς ὁ Ἔρως. ubi Poëtae locus non fugit Diligent. Berglerum. Venuste etiam Melito apud Achillem Tatium lib. 5. p. 315. θυγάτηρ Ἀφροδίτη θαλάσσης· χαιρούσῃ τῇ γαμηλίῳ θεᾷ, τιμήσομεν αὐτῆς γάμῳ ἢ μητέρα. Debet autem Musaeus sua Ovidio Heroid. ep. 19: 159.

Quod

Quod timeas non eſt, auſo Venus ipſa favebit,
Sternet & aequoreas aequore nata vias.

Perverſe enim Pareus inventionem Muſaeo tribuit. ſi totum locum perpendas videbis & ipſum reſpexiſſe forte Nonnum lib. 1. p. 12. l. 29.

Καὶ Διὸς ὑδατόεντι διαστυμένην πόρον ἁλκῷ
Οὐ πόθον ἔσβεσε πόντος, ὅτι βρυχίην Ἀφροδίτην
Οὐρανίης ὤδινεν ἀπ' ἄυλακος ἔγκυον ὕδωρ.

Clarius lib. 4. p. 118. l. 12.

Μὴ τρομέεις αἰλὸς εἶδμα βαρύδρομον, ὅττι σαώσει
Εἰν ἁλὶ φόρτον Ἔρωτος ἀλὸς θυγάτης Ἀφροδίτης.

Totus autem fere verſus ex lib. 35. p. 876. l. 7.

Ἰνδώην ἱκέτευεν ἐρυθρείην Ἀφροδίτην,
Εἰσαΐων, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης.

250. Καὶ κρατέει πόντοιο. Jus in mare variis Dîis tribuunt veteres, qui laborantibus & tempeſtate disjectis ſuccurrere non raro invocati, atque ideo honore a liberatis adfici ſolebant. Nonnus lib. 9. p. 254. l. 10.

Λευκοθέη κρατέουσα χυτῆς κληῖδα γαλήνης
Εὐπλοίης μεδέουσα μετ' Αἴολον. ἐνδιόων δὲ
Σοὶ πίσυνος πλεύσειε φιλέμπορος εἰν ἁλὶ ναύτης
Βώμιον ἕνα σήσας Ἐνοσίχθονι καὶ Μελικέρτῃ
Ῥέζων ἀμφοτέροις.

Leucotheae ſoli idem tribuit Orpheus Suſſim. p. 170.

Κλῦθι θεὰ πόντοιο βαθυσείρων μεδέουσα,
Κύμασι τερπομένη, θνητῶν σώτειρα μεγίστη.
Ἐν σοὶ γὰρ νηῶν πελαγοδρόμος ἄσατος ὁρμὴ,
Μίμνει δ' θνητῶν ὀκτρὸν μόρον εἰν ἁλὶ λύσας.

Idem tamen sequenti fuffimine Palaemoni adscribit p. 172.

Πουτοπλάνους γὰρ ἀεὶ ναυτὰς χειμῶνος ἀναγκὴς
Φαίνομένης σωτὴρ μοῦνος θνητοῖς ἀναφαίνη.
Ῥυόμενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ πόντιον οἶδμα.

Diis Samothracibus p. 134.

Οἵτε Σαμοθρήκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες,
Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε πουτοπλανήτων.

Hecatae Hesiodus Θεογ. v. 412.

Πόρεν ἦ οἱ ἀγλαὰ δῶρα
Μοῖραν ἔχων γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.

Apollo apud Euripidem in fine Oresl. dicit fore, ut Helena olim sit cum Tyndaridis

Ναύταις μεθέπουσα θαλάσσης.

Quem locum adtulit Meursius Misc. Lacon. l. 4. Fortunae tribuit Horatius lib. 1. Od. 35.

Te pauper ambit sollicita prece
Ruris colonus; te dominam aequoris
Quicunque Bithyna laceſſit
Carpathium pelagus carina.

Ubi Acron: *Fortuna enim & aequori dominatur, ita ut a navigantibus invocetur.* Variis simul Diis vota solvit quidam Lucillius è mari servatus in Anthol. l. 21. 1.

Γλαύκῳ, καὶ Νηρῆϊ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ, καὶ Σαμόθρηξι θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ πελάγους Λυκίτιος, ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς, ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

A navigantibus etiam advocabatur Ventus, ut apud Rutilium lib. 1. 155.

Pande

Pande precor gemino placatum Caſtore pontum,
Temperet aequoream dux Cytherea ratem.

Ubi V. Burmannus. Statius lib. 3. Sylv. 4. 3.

Ite, dabit curſus mitis Cytherea ſecundos,
Placabitque Notos, fors & de puppe tremenda
Transferet, inque ſua ducet ſuper aequora concha.

Coluthus de R. H. v. 198. de Paride in Graeciam iter moliente:

Καὶ λεχέων ἐπίκυρον ἐφεσπομένην Ἀφροδίτην
Πολλάκις ἀκταίοισιν ἱλασκόμενος θυέεσσιν,
Ἔπλεεν Ἑλλήσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα τιθήνης.

Adde animadverſa Eruditiſſimo Rövero ad h. l. Mitto Nereides, aliasque Divas marinas, Deosque nemini e Poëtis ignotos. Latius haec deducere viſum fuit, ut pateret incertam, imo falſam eſſe Servii obſervationem ad Virgil. Æneid. lib. 12. 768. *Et quaeritur cur terreno Deo nautae dona ſuſpenderent? quia conſtat omnes in periculis ſuis deos patrios invocare, & ideo illis vota ſolvere, quorum familiarius numen ſibi opitulari credant.* Deos patrios utpote notiſſimos ſaepe invocatos, vota etiam illis ſoluta non nego, ſed id de *omnibus conſtare* aperte falſum. Quis enim id credat, cum tot diverſis numinibus, iisque nemini ignotis inperium maris adſcripſerint veteres? Quin diſerta auctorum loca reclamant, e quibus liquidum vota a laborantibus, poſtquam e tempeſtate liberati in litus evaſerant, ſoluta, & ſacra facta fuiſſe Diis praeſidibus locorum, ad quae rejecti. Achilles Tatius lib. 3. p. 167. ἡμεῖς δὲ καὶ δείλην ἐσπέραν τύχῃ τινὶ τῷ Πηλωσίῳ προσίσχομεν, καὶ ἄσμενοι γῆς λαβόμενοι τὰς θεὰς ἀνευφημοῦμεν. Verba ſunt Clitophontis Tyrii, ut patet ex lib. 1. p. 11. Sic intelligendus idem lib. 1. p. 3. Ἐνταῦθα δὴ πολλῷ χειμῶνος, σώφρα τε

ἔθυον ἐν αὐτῷ τῇ τῶν Φοινίκων θεᾷ· καλοῦσιν αὐτὴν Ἀσσάρτην οἱ Σιδώνιοι. Venerem Sidoniis cultam quis neſcit? Xenophon Epheſius lib. 5. p. 79. Κρήτην παρελθὼν ἐν Κύπρῳ γενόμενος ἡμέρας διατρίψας ὀλίγας, καὶ εὐξάμενος τῇ πατρίῳ Κυπρίων θεῷ. Philocomaſium apud Plautum Mil. Glor. 2. 5. 1.

Inde ignem in aram, ut Epheſiae Dianae lauta laudes
Gratesque agam, eique ut Arabico fumificem odore amoene:
Quae me in locis Neptuniis templisque turbulentis
Servavit, ſaevis fluctibus ubi ſum afflictata multum.

Viden' Epheſiae Dianae mulierem Atticam ſacra facere? ſic intelligendus locus Virgilii lib. 12. 766.

Forte ſacer Fauno foliis oleaſter amaris
Hic ſteterat nautis olim venerabile lignum:
Servati ex undis ubi figere dona ſolebant
Laurenti Divo, & votas ſuſpendere veſtes.

Non enim neceſſe ſtatui Faunum a finitimis e naufragio ſervatis ſolum cultum intelligi. Hoc autem loco legendum putem *Forte ſacer Fauni* &c. non *Fauno*, quod rarius & ideo, ut videtur, repudiatum; ſed ita laudat Servius ad v. 779. & exhibent editiones nonnullae. *ſacer* autem cum caſu ſecundo conſtrui ne Lexica ignorare nos ſinunt. Ceterum in ipſo litore, ad quod navem adpulerant, pro felici navigatione peracta aras erexiſſe Diis patet ex Virgilio Æneid. lib. 3: 403.

Quin ubi transmiſſae ſteterint trans aequora claſſes
Et poſitis aris jam vota in litore ſolves,
Purpureo velare comas adopertus amictu.

Quod & in ripis fluminum obtinuiſſe docet Arrianus

rianus de Exped. Alex. M. lib. 1. cap. 4. p. 11. αὐτὸς ὁ καταπλεύσας τὴν πόλιν θύει τε ἐπὶ τῇ ὄχθῃ τῷ Ἴστρῳ Διὶ Ζωτῆρι, καὶ Ἡρακλεῖ, καὶ αὐτῷ τῷ Ἴστρῳ, ὅτι οὐκ ἄπορος αὐτῷ ἐγένετο. Mari se commissuros quoque sacrificia Diis fecisse patet ex eodem lib. 3: 118.

Sic fatus, meritos aris mactavit honores,
Taurum Neptuno, taurum tibi, pulcher Apollo;
Nigram Hiemi pecudem, Zephyris felicibus albam.

Addendus omnino Xenophon Ephesius lib. 1. p. 13. & 14.

252. Ἐῷ δ' ἐσφιγξε καρηνῷ. Musaeus Leandrum suum fingit veste capiti adstricta aequor natare, Ovidius autem vestes ipsum in litore relinquere epist. 18: 57.

Nec mora: deposito pariter cum veste timore,
Jactabam liquido brachia lenta mari.

Sic enim intelligenda videntur ea verba, quod firmant ea, quae infra dicemus ad v. 266.

255. Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόσολος, αὐτόματος νῆυς. Locutio artificiosa & venusta, quam debet Ovidio ep. 18: 147.

Arte egeo nulla: fiat modo copia nandi,
Idem navigium, navita, vector ero.

Ubi *Argo e. n.* legendum contendit Cel. Withofius Spec. Gunth. p. 87. Neque invenuste Nonnus lib. 1. p. 12. l. 32.

Καὶ βοὸς ἀφλοίσβοιο κυβερνήτειρα πορείης,
Κύρη Φόρτος ἔην καὶ ναυτίλος.

Simile quid tentat Achilles Tatius lib. 8. p. 499. ὁ ὢν γενναῖος ἅπας πάντα ἑαυτῷ γίνεται, δῆμος, βουλή, στρατόπεδον, στρατηγός. Sic lib. 4. p. 247. Νεῖλος ὁ πολὺς πάντα αὐτοῖς γίνεται, καὶ ποταμός, καὶ γῆ, καὶ θάλασσα, καὶ λίμνη· quae non dissimilia sunt istis Xe-

no-

nophontis Ephesii lib. 2. p. 36. ἔλεγεν ἐν πρὸς τὴν Ἀνθίαν, ὡς πάντα ἂν αὐτῇ γένοιτο παρελαύνῃ γυνὴ καὶ δεσπότης, καὶ παῖδες.

Ibid. αὐτόματος νῆνις. pro αὐτὸς, ut viciſſim αὐτὸς pro αὐτόματος occurrit apud Bion. Idyll. 2. 15. Theocr. Idyll. xi: 12. quem locum imitatum Virgilium monet Dan. Heinſius in Lect. cap. 17. Sic lib. 4. Georg. v. 65. aliique plures. V. Interpretes ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 6. Maximo igitur opere mirari ſubit Nic. Heinſium in Claudiano in Pr. Conſ. Stilich. lib. 2. 22. pro

Hac ipſe magiſtra
Das veniam victis hac exorante calores
Horrificos, & quae nunquam nocitura timentur
Jurgia, contentus ſolo terrore, coërces.

Conjectare poſſe *ſponte*, cum *ipſe* idem notet, multoque ſit venuſtius.

260. Καὶ μιν ἐὸν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν. verſu 256. puellam e turre marito lucernam oſtendentem inducit Poëta, & deſcenſu ejus non memorato, hoc verſu ipſum ad ſuam turrim deduxiſſe, nimis certe conciſe. Elegantius, ſi quid video, Ovidius ep. 18: 97.

Te tua vix prohibet nutrix deſcendere in altum:
Hoc quoque enim vidi: nec mihi verba dabas.
Nec tamen effecit, quamvis retinebat euntem,
Ne fieret prima pes tuus udus aqua.
Excipis amplexu, feliciaque oſcula jungis:
Oſcula (Dî magni!) trans mare digna peti.

263. Μυχὸς ἐπὶ παρθενεῶνος. eadem locutione uſus Nonnus lib. 6. p. 186. l. 22. qui lib. x. p. 272. meminit etiam Ἐπταμύχου θαλάμοιο. Ceterum μυχὸς denotat *penetrale*, & *intimum maxime receſſum alicujus loci*, & ad varia transfertur. Heſiodus Θεογ. v. 119. Tartara ponit in μυχῷ χθονὸς. Conf. Orpheus Titan. Suff. p. 134. Idem de Argonautis v. 493.

Οὔνεκα

Οὕνεκα οἱ πλείσσην ἀνὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον
Ἔνδιος ἀντεβόλησε μυχῷ ἔντοσθε γαλήνης.

v. 84.

Ἀξείνου πόντοιο μυχὸς.

Hesiodus Θεογ. 1014. meminit μυχῶν νήσων ἱερέων. Sacrum locum seu antrum ita vocat Callim. H. in Del. 16. ubi V. Spanhemium. ἱπτάμυχον σπέος apud eundem v. 64. λιμένος μυχὸς apud Orpheum 1303. quod & monuit Pollux 1. 9. 102. ἔστι δ' ὅτε καὶ χεὶλη λιμένος, καὶ στόμα, καὶ μυχὸς καὶ χείλη· μυχὸν νηὸς dixit Achilles Tatius lib. 2. p. 139. ut sagenae Lucianus in Timon. p. 112. ed. Hemst. δώματος μυχαίτατος meminit Callim. H. in Dian. 68.

Ὅ' ἢ δώματος ἐν μυχαίτατον
Ἔρχεται Ἐρμείης σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ.

Non debuerat H. Stephanus hic emendare κεχαεσμένος, neque id probare Vulcanius; nec Graevius reponere κεχειμένος, ut nec Rich. Bentlejus κεχαρημένος, cum vulgatam tueatur ipse Poëta epigr. 39. 3.

Στιβῇ καὶ νιφετῷ κεχρημένος.

Quamvis & hic Cel. Bentlejus legat κεχαρημένος; sed quo jure patebit ex loco Herodoti adlegato jam a Cl. Arnaldo Anim. Crit. cap. 12. p. 65. ubi locum priorem Callimachi ipsum pulcre tueri fero video.

Ibid. παρθενεῶνος. Id sedulo tota fere Graecia aliisque multis locis agebatur, ut nuptae & virgines a virorum consortio, quantum fieri posset, removerentur; de nuptis testatur Corn. Nepos in praef. *nam neque in convivium adhibetur, nisi propinquorum: neque sedet, nisi in interiore parte aedium, quae gynaeconitis appellatur, quo nemo accedit, nisi propinqua cogna-*

cognatione conjunctus. De virginum cura anxia nemo est fere quin meminerit; addam inlustrem locum Achill. Tatii lib. 2. p. 91. unde quam arta custodia concluſae fuerint abunde constat: Νεανίσκος ἦν Βυζάντιος, ὄνομα Καλλισθένης, ὀρφανὸς καὶ πλούσιος, ἄσωτος ἢ καὶ πολυτελής. ἔτος ἀκμάων τῷ Σωσθένει θυγατέρα εἶναι καλὴν (ita omnino legendum cum duobus MSS. apud Salmaſium p. 570. non ἑπτά) ἰδὼν ἢ ἐδέησε, ἤθελεν αὐτῷ ταύτην γένεσθαι γυναῖκα, καὶ ἦν ἐξ ἀκοῆς ἔρωτος. Προσελθὼν οὖν τῷ Σωσθένει πρὶν ἢ πόλεμον τοῖς Βυζαντίοις ἐπιπεσεῖν, ἠτεῖτο τὴν κόρην. Liquet hinc honorato viro & inter ſuos claro Soſtrato, quem p. 93. ὁ πολέμου στρατηγὸν adpellat, filiam & quidem formoſam fuiſſe plane neſciviſſe amatorem, quin nec illo tempore quo nuptias ejus ambiit. Liquet & ex ſequentibus p. 101. ubi Calliſthenes pro Leucippe raptam abſtuliſſe dicitur Calligonen, eam conſpicatus cum matre Leucippes Soſtrati uxore, quam probe norat, cum tamen filiam oculis nunquam uſurparat. Sic & Heſiodus de innupta puella in Ἔργοις v. 520.

Μυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου.

Ita recte emendat Cl. Graevius in Add. p. 135. pro νυχίη. Conferri velim adcuratam thalami Leucippes deſcriptionem, curamque anxiam matris ipſius eleganter depictam ab Achille Tatio lib. 2. p. 107. Diverſis vero admodum inſtitutis uſos eſſe Lacedaemonios luculentus teſtis eſt Propertius lib. 3. El. 12. v. 21.

Lex igitur Spartana vetat ſecedere amantes,
Et licet in triviis ad latus eſſe ſuae.
Nec timor, aut ulla eſt clauſae tutela puellae,
Nec gravis auſteri poena cavenda viri.
Nullo praemiſſo, de rebus tute loquaris
Ipſe tuis: longae nulla repulſa morae.

Sic

Sic juvenibus licuiſſe ibi ante nuptias cum virginibus verſari libere ex Agnone Academico apud Athen. lib. 13. monet Broekhuſius, quem locum inquirere nunc non lubet. Difficulter autem haec omnia in concordiam rediges cum Hermippo de Legum latoribus apud Athenaeum lib. 13. p. 555. C. Ἐν Λακεδαίμονι εἰς οἰκημά τι σκοτεινὸν πᾶσαι συνεπλείοντο αἱ κόραι, συγκλειομέναν καὶ τὴν ἀγάμων νεανίσκων, καὶ ἕκαστος, ἧς ἐπιλάβοιτο, ταύτην ἀπῆγεν ἀπροικον. διὸ καὶ Λύσανδρον ἐζημίωσαν, ὅτι καταλιπὼν τὴν σεμνοτέραν, ἑτέραν ἐβούλετο σωφρονεστέραν ἀγαγέσθαι. Ex quo loco hunc contractarum nuptiarum ritum fuiſſe etiam docet Meurſius Miſcell. Lacon. lib. 2. cap. 3. p. 109. certe non video cur ipſi ex. gr. de rebus ſuis (nihil enim horum ad nuptias legitimas pertinere non eſt probabile) loquerentur, ſi caecae adeo fortunae connubia permitterentur, niſi ſtatuamus tempore, ut fit, multa in his immutata. Ceterum miror Doctiſſimum Broekhuſium fateri ſibi vix adparere, quo referri debeat iſtud *timor*, unde aliquando ſe tentaſſe,

Neq; timor eſt ulli clauſae tutela puellae.

Ut ſenſus ſit, nullum amatorem timere cuſtodes dominae ſuae, quominus ad eam palam adcedere audeat. Mihi nullum dubium, quin Poëta dicat nullum parentum ſc. vel virorum eſſe timorem pro puella, ipſos non timere puellae, atque arta cuſtodia non continere, ut alias fieri conſuetum. *Timor puellae* eſt *timor pro puella*, quemadmodum Virgilius lib. 2. Æneid. v. 784.

Lacrimas dilectae pelle Creüſae.

Verba ſunt Creüſae maritum orantis, lacrimas ob ſe amiſſam fundere deſiſtat.

264. Καὶ χρόα πάντα κάθηρε. *Et cutem totam abſter-*

sterfit recte vertunt cum πᾶς pro ὅλος saepe poni notum. V. Callim. epigr. 21: 5. & epigr. 47. Achilles Tat. lib. 5. p. 305. Καὶ πᾶν μὲ τὸ σεσωπον ἐμπίπλησι φιλημάτων. Hesiod. Scut. v. 284. Homero id in more esse monet Eustathius ad Homer. Iliad. X. ἴσι σύνηθες Ὁμήρῳ νοεῖν τὸ πᾶς ἀντὶ τοῦ ὅλος. quae verba adduxit Wolfius ad Jacob. ep. 1. v. 17. Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ, καὶ πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι, καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῶν φώτων. ubi πᾶσα δόσις ἀγαθὴ *donatio bona mere* i. e. non nisi donatio bona redditur Raphelio in Annot. ex Polybio, non probante Wolfio, quia πᾶσα *idem est quod* πᾶν *proxime sequens ad* δώρημα; *id vero universalitatis notam inferre patet ex addito* τέλειον. Acute! quasi πᾶν δώρημα τέλειον non aeque reddi posset *manus mere perfectum*. Hoc vident etiam illi, qui naris non adeo sunt emunctae. Sic & *omnis* & *cunctus* usurpantur ab Ovidio Met. 2. 40. 3. 179. Virgil. Æneid. 1. 233. Culic. 312. & 340. Claudiano de B. Gild. v. 372. ex emendatione Heinsii, aliisque. contra *totus* pro *omnis* usurpavit Boëthius de Cons. Phil. 2. 7. *quae quam sit exilis & totius vacua ponderis, sic considera.* auctor Pervig. Veneris 51.

Hybla totos funde flores, quotquot annus adtulit,
Hybla florum rumpe vestes, quantus Ennae campus est.

Sic & v. 60. Vid. Rivinum p. 105. Nemesianus Ecl. 2: 57.

Quae juga celsa tenes Erycis, cui cura jugales
Concubitus hominum totis connectere saeclis.

Ibi V. Cl. Burmannum. Sic & ὅλος usurpatur Nonno lib. 31. p. 10. l. 19. lib. 30. p. 768. l. 32. aliisque locis.

Ibid. δέμας δ' ἔχεεν ἐλαίῳ Ἐνόδμῳ, ῥοδέῃ. Respicit morem

morem veterum, qui antequam cubitum irent oleo inungi solebant, quod constat ex Hesiodo in Ἔργοις v. 520. de puella innupta:

Ἔντε λοεσσαμένη τέρενα χρόα, καὶ λίπ' ἐλαίῳ
Χεισαμένη, μυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου.

Elegans in hanc rem locus est Cant. Cantic. cap. 5. v. 2. quem, quia non intellectus, longiorem quamvis, adponam: Ἐγὼ καθεύδω, καὶ ἡ καρδία μου ἀγρυπνεῖ. φωνὴ ἀδελφιδοῦ μου κρούει ἐπὶ τὴν θύραν, Ἄνοιξόν μοι ἡ πλησίόν μου, ἀδελφή μου, περιστερά μου, τελεία μου, ὅτι ἡ κεφαλή μου ἐπλήσθη δρόσου, καὶ οἱ βόστρυχοί μου ψεκάδων νυκτός. Ἐξεδυσάμην τὸν χιτῶνα μου; πῶς ἐνδύσομαι αὐτόν; ἀπενιψάμην τοὺς πόδας μου, πῶς μολυνῶ αὐτούς; — Ἀνέῳξα ἐγὼ ἀνοῖξαι τῷ ἀδελφιδοῦ μου, χεῖρες μου ἔσταξαν σμύρναν, δάκτυλοί μου σμύρναν πλήρη ἐπὶ χεῖρας ἄκρας κλείθρου. Multa huc, nec protrita adeo, convasavit Fortun. Schacchus Sacr. Elaeochr. Myrothec. I. cap. 50. nec non cap. 52. col. 263. ubi rationes a sponsa prolatas, quod tunicam exuerat, pedesque laverat frivolas vocans Vir Celeb. aliis non intellectam caussam se invenisse putat v. 4. *Surrexi, ut aperirem dilecto meo, manus meae stillaverunt myrrham, & digiti mei pleni myrrha probatissima.* metuisse scilicet sponsam, ne maritus se deprehenderet nondum plene unguentis & aromatibus curatam, quod, quia adhuc tota in cute tingenda, turpe ducebatur, unde nec foceos nec tunicam resumere licebat. Sed, brevis enim in hisce refellendis esse laboro, interpretationi huic obmoveo v. 2. ubi dicitur sponsa jam decubuisse & κεκοιμῆσθαι, ut adeo corpus curare, quod ante fieri solebat, non amplius potuerit, omniaque haec facillimo negotio ruant, quae tam operose structa fuerunt. Musaeus autem non ineleganter

itinere marino confecto unctum Leandrum ab Herone inducit; erat enim veteribus in more marinis lavacris corpus abluere, ut oſtendit Doct. Feythius Antiq. Hom. lib. 3. cap. 9. p. 252. eam autem lotionem ſequi ſolebat unctio, qua corporis ſpiramenta obſtruerentur, monente eodem p. 254. Alios uſus olei, quia huc non pertinent, ſciens praetereo. Ceterum notari velim, Muſaeum hic a ſuo auctore Ovidio diſſentire, quippe qui, non, ut ille, membra ipſum oleo tinguere, cum mare tranaverat, inque amplexus puellae ibat, verum mari ſe conmiſſurum natatorem fingit epiſt. 19. 43.

Jamne ſtas humeris illum deponere veſtes,
Pallade jam pingui tinguere membra putes?

Nec ſine ratione frigidiſſimo ponto ſe conmiſſurus natator ita inſtituit.

266. Εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυῤῥώτοις ἐνὶ λέκτροις
Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα.

Cum Leander per Helleſpontum natavit veſte capiti adſtricta, eaque procul dubio madefacta fuit, nec verbo Muſaeus notat ipſum ſuam induiſſe iterum, vel cum alia mutaſſe, cum tamen adcurate omnia talia perſequitur, parum abeſt, quin cogitem nudum Leandrum cum ſponſa decubuiſſe & Venereis ſacris operatum fuiſſe; neque enim id adeo rarum. De Candaulis uxore pulcherrima nuda ſodali Gygi oſtenſa notiſſima eſt hiſtoria ex Herod. lib. 1. cap. 18. & ſeqq. Ovidius Amor. lib. 1. El. 5. 17.

Uniſtetit ante oculos poſito velamine noſtros,
In toto nusquam corpore menda fuit. &c.
Singula quid referam? nil non laudabile vidi:
Et nudam preſſi corpus ad usque meum.

Diſſen-

Dissentit Ovidius ep. 18: 103.

Deque tuis demtos humeris mihi tradis amictus:
Et madidam siccas aequoris imbre comam.

Nec non ep. 18: 61.

Nunc dare, quae solvo, madidis velamina membris:
Pectora nunc juncto nostra tenere sinu.

Sic ep. 19: 39.

Quid referam, quoties dem vestibus oscula, quas tu
Hellespontiaca ponis iturus aqua.

269. Ἄλις νύτοι ἁλμυρὸν ὕδωρ. Locutio Homero prae caeteris usurpata, ut Iliad. Σ. 122.

Ἄλις ἦ οἱ ἦσαν ἄρουραι
Πυροφόροι.

Iliad. P. 54.

Οὔθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ.

Iliad. X. 340.

Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις, χρυσόν τε δέδεξο.

Adde Iliad. Φ. 236. P. 384, Odyss. E. 225. Nonnus lib. 31. p. 798. l. 18.

Οὐχ ἅλις αἰσχος ἐκεῖνο θεοφυγὲς.

Callimachus Hymn. in Jov. v. 84.

Ἐν ᾗ ῥοιφεινὴν ἐβαλὲς σφισιν, ἐκ δ' ἅλις ὄλβον.

Recte post alios hanc lectionem tuitus est Inlustr. Spanhemius pro ὄλβε.

CAPUT XX.

Λύειν μίτρην, *solvere zonam de puellis virginitatem amittentibus. Inscriptio Philadelphiae reperta bis emendata.* Παρθένος μίτρη *pro* παρθενίη, *aliaque. Auctor Elegiae in obitum Moecenatis contra Clericum, & Heinsium adsertus. A quibus zona solvebatur?* Λύειν ζώνην *de nubentibus dici male negavit Scriverius. Faber, Pareus & Weitzius per* μίτρην *sacerdotale capitis redimiculum intelligentes rejecti.* Λύειν μίτρην *de Veneris valido nodo perrupto perperam intellectum. Zona in lecto solvebatur, non antea. Festus leviter emendatus. Non unam fuisse zonam contra Braunium, aliosque demonstratur. Vossii sententia puellarum pudenda zonis munita rati pluribus adserta. Tentatus Nonnus. Longus defensus contra P. Moll.* Ζῶμα *pro* ζώνη. *Nubiles puellae zonam demum gestabant. Apud Romanos ipso nuptiarum tempore cingulo demum praecinctas puellas contra Scaligerum ostensum. Post concubitum zonas Veneri consecrabant apud Graecos, non Dianae, apud Romanos Junoni Cinxiae. Mulieres etiam Zonam gestasse videntur. Apollonius Rhodius explicatus.* Ἐπιθυμεῖν. *Interpres Achillis Tatii reprehensus. Antiquo tempore apud Graecos faces nuptiales a matribus accensas & gestatas; recentiori vero a patribus late contra dissentientes ostenditur. Ritus tamen illos ipsi Auctores confundunt aliquando. Thoros vestibus consternere mos erat.* Νύξ γαμοστόλος. Πρεῖαι ὁμενναίαι, *Emendatus Nonnus. Sacerdotes, Dii, nec non illustres apud antiquos virgines & mulieres vestibus ad talos demissis utebantur. Nominibus duobus singularibus additur verbum singulare, non semper plurale. Statius & Claudianus defensi. Eleganter Diis immitibus pristinos amores in memoriam revocans laberantes amatores. Nonnus bis correctus. Perditis amoribus miseri de turribus, rupibus, aliisque locis excelsis se praecipitabant. Saltus viriles ingressa Sappho. Statii locus contra Marklandum adsertus.*

272. Ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην. *solvit zonam.* O nuptias factas significat Poëta locutione honesta, & in hac re usitata & propria. Moschus Idyll. 2: 160.

Λῦσε

Αὖσε δὲ σὶ μίτραν, ἢ οἱ λέχος ἔντυνον Ὧραι.

Theocritus Idyll. 27. 54.

Φεῦ φεῦ, ἢ τὰν μίτραν ἀπέσπασχες, ἴτ τι δ' ἔλυσας.

Plutarchus in Lycurgo Oper. Tom. I. pag. 48. ὁ ὑμέναιος — ἔλυσε τὴν ζώνην. adde dicta ſuperius p. 317. Ἀπολύειν μίτραν occurrit in inſcriptione Philadelphiae reperta in caemeterio ſaxo ſepulchrali inciſa apud Th. Smithum Sept. Aſiae Civit. Notit. pag. 34.

Παρθένιο ἧς ἀπέλυσε μίτρης, ἧς ἄωρον ἄνθος
Ἔχων ἐν ἡμιτέλει πεπαιόμενον θαλάμῳ.

Verſus primus corruptus, & nulli intellectus, facili tamen negotio reſtitui poteſt in integrum, ſi pro ΠΑΡΘΕΝΟΣ legas ΠΑΡΘΕΝΟΥ hoc ſenſu: *virginis cujus* (Xantippes) *ſolvit* (Aquila) *zonam, cujus maturum florem rapuit in ſemiperfecto pereuntem thalamo.* Σ in Υ migrantis exemplum habes v. ſequenti:

Τρεῖς γὰρ ὑπὲρ εἴκοσιν τελέσας βίοιο ἐνιαυτούς.
Tres enim ſuper viginti finivit vitae annos.

Legendum enim pro ΒΙΟΣ videtur ΒΙΟΥ, niſi velis ΒΙΩ. Poſſes tamen & παρθένον μίτρην pro παρθενίην, cujus locutionis exempla alii dederunt. ita Sidonius Carm. XI. 17.

Hic lapis eſt de quinque locis, dans quinque colores
Aethiops, Phrygius, Parius, Poenus, Lacedaemon.

Statius lib. I. Sylv. 5. 36.

Nomaſinque metallis.

Ita enim legendum puto pro *Nomadum* ex Ven.

Nomasis scribente, quod nonnullis non displicturum Cel. Marklandus recte conjectavit in Addend. p. 338. V. & ad 3. 1. 89. Claudianus de Nupt. Hon. & Mariae v. 87.

Trabibusque smaragdis
Suppositi caesas hyacinthi rupe columnas.

Ita optime post Gronovium e MSS. restituit Eruditissimus Heinsius. vide & ad lib. 1. de R. P. v. 17. in Eutrop. 1. 342. in Pr. Cons. Stil. 1. 256. ad Ovid. Fast. 4. 362. Adversar. 1. 1. p. 4. lib. 2. cap. 5. p. 239. cap. 9. p. 269, 270. & Not. in Propert. p. 679. Plures referre mora est. Adde tamen Illustr. Spanhem. ad Callim. H. in Del. 153. sic & locutus Dionysius H. in Nem. post Aratea Oxon. edita p. 51. apud Spanh. ad Hymn. in Del. 107.

Ἐπίσχες ὀδύρμασι χαλίνῳ.

Post tot exempla plorare jubeo Jo. Clericum, qui in Auctore Elegiae in obitum Moecenatis v. 37. pro

Marmora Moesmii vincunt monumenta libelli.

Solito acumine legit *Marmore — monumenta*, scilicet ut obloqueretur Jos. Scaligero, qui *marmora monumenta* interpretabatur *marmorea*: nam Doct. Heinsio Adversar. 2. 5. p. 242. legendum putanti

Marmorea Aonii vincunt monumenta libelli.

Id obstitisse quis credat? ita vero videtur & conjectasse prius Scaliger, qui tamen e MS. lectione *Minaei* felicius eruisse mihi videtur *Smyrnaei*, quamvis vulgata commode servari queat. Ceterum

pro

pro λύειν μίτραν Latini dixerunt *zonam ſolvere*. conf. Claudianus Feſcenn. v. 87.

Et ſeminudo pectore cingulum
Forti negatum ſolveret Herculi.

Catullus Carm. 2. 13.

Quod zonam ſoluit diu ligatam.

Zonam autem hanc ſolvere dicitur maritus, ut & ipſa virgo. ut apud Claudianum l. c. & alibi. Sed rarius. Unde vero hauſerit Scaliger Poëtic. lib. 3. cap. 101. p. 387. cunctanti virgini promneſtriam duobus digitis cingulum ſolviſſe mihi latet. Liquet autem abunde ex locis adductis e Graecis Scriptoribus falli Doct. Scriverium cum ad Pervig. Ven. v. 26. Latinis *zonam ſolvere* dici, quae viro traditur: Graecis autem, quae primum parit, notat, cum nihil tritius, quam λύειν ζώνην apud Graecos de nubentibus uſurpari, imo ſaepius quam de parientibus; neque id abſolute tradit Joſ. Scaliger ad Catull. l. c. quem hic laudat Scriverius, cum ipſe Theocriti exemplo id docet, vulgatiorem tamen alterum uſum. Turpius fallitur Petrus Faber lib. 3. Semeſtr. cap. 11. quique ejus *ſententiam omnino veriſſimam* pronunciat Daniel Pareus, nec non Weitzius, rati Muſaeum loqui de ſacerdotali redimiculo capitis, eo quod Hero antea Leandro veſtem ſuam tenenti dixiſſet ſupra v. 82.

Κύπριδος ἐ σοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσθαι.

Eique poſtea Leander reſpondiſſet v. 141.

Κύπριδος οὐ ἱέρειαν μετέρχεο Κύπριδος ἔργα.

Sic tamen ut redimicula mitrae illo ſolvente nuptiae factae ſint. Sed quo loca haec Muſaei, cum ἀφάσθαι ibi ſignificet *tangere*, ut monuimus ſupra,

pra, in altero autem loco ne verbum eo faciat? Nonne saltem unico exemplo *zonam* Virginitatis signum, capitisque ornamentum *solvi* dici a marito in lecto, cum nuptiae primae fiunt, ostendi fuisset officii ipsorum, ut specie aliqua saltem blandiretur tam paradoxa sententia? Ego certe, donec id fit, procul abesse jubeo tam ridiculas explicationes, praecipue cum zonam hanc propinquam λαγόνεσι conlocent auctores, ut infra docebo. Longe ab his diversam sententiam sequitur Vir quidam Doctus, qui, referente ad hunc locum Cl. Kromajero, vocibus λύσατο μίτραν significari Veneris validum nodum perruptum a Leandro putat, idque denotare vocem μίτραν, qua ipse sum uti notanter, quum ζώνην potuisset, quia cum lecto se composuerant, zona soluta forsan jam erat, quae sententia antiquitatis ignorationem aperte prodit. Zonam enim virginis maritus in lecto demum solvebat, non antea. Audi Plutarchum in Lycurgo Oper. Tom. I. p. 48. Τὴν δ' ἁρπασθεῖσαν ὁ νυμφεύτρια παλαμένη ἀπολαβοῦσα ---- κατέκλινεν ἐπὶ στιβάδος μόνην ἄνευ φωτός. ὁ δὲ νυμφίος --- ἔλυε τὴν ζώνην, καὶ μετήνεγκεν ἀσφαλῶς ἐπὶ τὴν κλίνην. Nec non Euripidem in Alcest. v. 175.

Ὦ λέκτρον, ἔνθα παρθένου ἐλύσ' ἐγὼ
Κορσύματ' ἐμὸν δ' ἄνδρος.

Audi Festum: *Cingulo nova nupta praecingebatur, quod vir in lecto solvebat, factum ex lana ovis: ut sicut illa in glomos sublata conjuncta inter se sit, sic vir suus secum vinctus, vinctusque esset. Hunc Herculaneo nodo vinctum vir solvit omnis gratia: ut sic ipse felix sit in suscipiendis liberis, ut fuit Hercules, qui LXX liberos reliquit.* Locus leviter corruptus. Lego *Hoc Herculaneo nodo vinctum* scilicet *cingulum*, quemadmodum Muretum ad Catull. p. 13.

locum

locum laudasse video: quod enim Scriverius ad Pervigil. Vener. v. 26. citat: *Hos Herculanei nodi vinculum* longius abit, neque an ex libris, an ex ingenio habeat scio. Aliam ab his diversam opinionem de zona sequitur Doctissimus Braunius de Vest. Sacr. Hebr. lib. 2. cap. 3. §. 12. p. 488. cujus verba dabo: *Apud Graecos & Romanos adeo vulgare erat, ut feminae balteo & zona cingerentur, ut* ζωσῆς λύειν & ζώνην λύειν zonam solvere *dicerentur pro pudicitiam deponere. Homer.* Od. λ. λύσε παρ' ἠνίοχῃ ζώνην. *in Epigr. Veteri de Diana* λεγνωτὸν ἀναζωσθεῖσα χιτῶνα. *Ideo mulicbriter cincti dicuntur imbellet.* Harum autem zonarum circa mammas & pectus usum fuisse docet p. 496. Huic consentit Feythius Antiq. Homer. lib. 3. cap. 6. p. 236. Viden' ipsos nullam differentiam facere inter zonas, quas circa pectus, mammas, & pudenda gestabant? Atqui istas diserte distinguunt Veteres. Nonnus lib. 1. p. 28. l. 25. de Jove cum Europa concumbente:

Ἀπὸ στέρνοιο δ' νύμφης
Μίτρην πρῶτον ἕλυσε περίκροχον. ὡς ἀέκουσα,
Οἰδαλέην ἔθλιψεν ἀκαμπέος ἄντυγα μαζοῦ,
Καὶ κύσε χείλεος ἄκρον, ἀναπτύξας δ' στομα πρηεῖα,
Ἀγνὸν ἀνυμφεύτου περιλαγμένον ἄμμα παρείης,
Ὄμφακα Κυπριδίων ἐρέψατο καρπὸν ἐρώτων.

Hic Jupiter post solutam pectoris zonam solvit virgineam adhuc lib. 14. p. 394. l. 31.

Μαινομένῳ δ'
Στήθεϊ δεσμὸν ἔβαλλε· δ' ὄρθιον ἄντυγα μαζοῦ
Παρθενίῳ ζωσῆρι· δ' οἷα πρὸς ἄμμα παρείης
Πορφυρέην λαγόνεσσι συνήρμοσε κύκλαδα μίτρην.

Sermo est de Baccho in virginem se mutante, ubi notari potest antea etiam factam ἀναύπτιος

mentionem, quod ineptae Parei sententiae etiam adversatur. Restat, ut exhibeam Eruditissimi Is. Vossii observationem ad Catull. p. 7. propositam his verbis: *Istiusmodi autem zonae non solum e corio & pellibus, quod minus tutum; verum etiam ex aere, argento & chalybe conpingebantur, iisque non puellarum tantum pudenda, sed & puerorum nates muniebant, uti nunc apud varias sit gentes. Docet hoc non uno loco Etymologici magni auctor, & complures alii Grammatici, qui & intus lanatas fuisse addunt.* Miror hanc sententiam tam raros sequi; cum tamen prae ceteris erudita & attentione digna, unde, quia vir Eruditus adferere dicta tanti non putaviisse videtur, diligentius paulo perpendam. Quae de Etymologo M. refert reperiuntur in V. Μίτρα ubi notat: Μίτρα ζώνη, ἡ διὰ τῆς μίτυ ὑφαινομένη. ἐφορεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν λαγόνων. ἦν δὲ χαλκῆ λεπὶς, ἣν ζώννυνται περὶ τὰ αἰδοῖα χάριν πλείονος ἀσφαλείας. Dubito an hoc non voluerit Nonnus lib. 14. p. 406. l. 32.

Καὶ τις ὄφιν τελέλικτον ἀπήμονι δήσατο κολπῷ
Ἐνδόμυχον ζωστῆρα κεχηνότα γείτονι μηρῷ κ. τ. λ.
Ἰνδαλέης ἄγρυπνον ὀπιπευτῆρα χορείης.

Ubi videtur serpentem, quo corpus circumdederat Baccha, ἐνδόμυχον ζωστῆρα vocare respiciens ad zonas securitatis gratia interius gestatas. Scribendum autem videtur γείτονα μηρῷ, ut lib. 15. p. 416. l. 22.

Τανύσαμένος ὑπὸ κοινὴν
Χερσὶν ἑαρμαγέεσσιν ἀπεσφρηγίσατο μίτρην
Ἐλπίδα μαλλοδίην πεφορημένος. ἐξεπάνης γὰρ
Οἰόλιος εἴρια δέμνιον ὑποκόλπιος ἰξυὶ γείτων.

De tali zona loquitur etiam Nonnus locis ante laudatis ex lib. 1. & lib. 14. ubi cum & alias μίτρας memorat, patet Veterum auctorum loca, quam-

quamvis μίτρης mentio in iis, non capienda ſtatim de hac zona virginea ex. gr. cum Longus Paſtor. lib. 1. p. 5. de Nympharum ſimulacris dicit: ζῶμα φέρει τὴν ἰξύν. *zona circa lumbos.* P. Moll corrigit ζώνη invitis Muſis & Gratiis. Facilior emendatio eſſet ζῶμα, cujus mentio crebra apud auctores. Achilles Tatius lib. 5. p. 281. de Philomela a Tereo violata: ἐσπάραττο τὰς κόμας ἡ γυνή, τὸ ζῶμα ἐλέλυτο. ita lib. 3. p. 205. καὶ ἐνσκευασάντες τῇ κόμῃ τοῦτον τὸν τρόπον, καὶ τολμῶν ἔξωθεν περιβάλλοντες μίτρους τε καὶ ζώσματα ἐπιτηδεύσει, τοῦτον τὸν σκευὴν ἐπεκρύψαμεν. ita legit Salmaſius p. 602. Quo loco P. Moll ad Longum p. 10. nec non Dumſterus ad Roſin. p. 415. μίτρας perperam explicant ornamenta capitis, ut inſpicienti locum patere poteſt. Nihil tamen in loco Longi movendum docet Etymol. M. in V. Ζωστὴρ λέγεται ζῶμα, καὶ τὸ περίζωμα. Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον περιεβάλλοντο, εἶτα ἔπειτα ὕστερον ἱμάντας ἐνδυόμενοι. atque ita Suidas & Phavorinus; Heſychius quoque ζώνιον interpretatur γυναικεῖον ζῶμα. Praeterea, ſi diſceſſeris ab hac Voſſii opinione, non video quomodo capienda loca, in quibus zonae iſtae tuendae virginitatis gratia geſtatae leguntur ex. gr. Nonni lib. 16. p. 454. l. 8.

Κύρης δ' ἔγγυς ἰκανε καὶ ἄτρεμας ἄκρον ἐρύσας
Δέσμον ἀσυλήτοιο φυλάκτορα λύσατο μίτρης
Φειδομένη παλάμῃ, μὴ παρθένον ὕπνος ἐάσῃ.

Nam quod zonam ligatam Bacchus ſolvit inſcia Nicaeae non mirandum, cum vino ſepulta jaceret. adde locum Etymologici M. Atque ita jam Diligentiſſimus Barthius Adverſ. 4. 9. p. 174. zonis ita fuiſſe cinctas puellas, ut ſine earum ſublatione de corpori vis fieri non poſſet, probavit, ubi inter alia locum Nonni lib. 12. laudat, ubi cum ebrios

ebrios Satyros vestibus sublatis femora tangere fecisset, non virginitatis pubem, sed mitram ejus custodem tangere facit, quod tamen ex loco Nonni p. 350. l. 7. nullis fidiculis extorquere possum. en locum:

Παρθενικῆς ἀγάμοιο σαόφρονος ἥψατο μίτρης.
Ἀΰ ἰρύων δ' ἐπὶ Κύπριν ἀπαίθεος αἵματα νύμφης
Χείρι ὀπισθοδότῳ ῥοδέων ἐπαφήσατο μηρῶν.

Hinc potius concluderem vestibus nondum sublatis mitram ipsum jam tetigisse. Quid autem tueri poterat zona vestem corpori adstringens? Nihil certe. Quam absurdum vero, puellas in lectum genialem concessisse vestibus non exutas, quod tamen statui fere deberet, si a vulgaribus zonis non fuerunt distinctae, cum zonam in lecto solvi consueviſſe constet? Quid? nubiles puellae demum zonam gestabant, non illae quae toro nondum maturae hinc ἄμιτροι dictae Callimacho Hymn. in Dian. v. 14.

Πάσας αἰνάτευς, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.

Ubi spanhemium consulere operae est. Anne igitur diversis vestium generibus ante id tempus utebantur, aliove modo eas cingebant? sed de eo mihi nihil constat. An vero puellae toro maturae apud Romanos zonam quoque acceperint dubito, cum ipso nuptiarum tempore ea demum praecingi solitas fuisse ut credam prope facit Festus, ubi *Cingulo*, inquit, *nova nupta praecingebatur, quod vir in lecto solvebat*. alias clarius dixisset *Cingulum, quo n. n. praecincta erat, vir i. l. s.* hanc sententiam etiam sequi videtur, ut alios mittam, Hotmanus de Vet. Rit. Nupt. cap. 29. in Thes. Graevii Tom. VIII. p. 1142. ubi *Junoni*, inquit, *etiam sacrificabatur, cum cingulo nova nupta praecingebatur, unde Juno dicta Cinxia*. certe

Juno-

Junonem Cinxiae nomen hinc adeptam verosimilius, quam, quae sententia Scaligeri l. c. p. 387. aliorumque, quia cingulum solutum ei sacrabatur; apud Graecos quoque contraria ratione Λυσίζωνος nomine dicta, mea quidem sententia, magis congruo. Ridiculus est Scaliger l. c. qui patronos hujusce sententiae confodere sibi videtur, quia Catullus de Atalanta non tempore nuptiarum canit:

Quod zonam soluit diu ligatam.

Quasi de Atalanta Graeca virgine Romano ritu loqui deberet. Liquet & exinde quod zonas istas numini alicui post concubitum consecrabant, ut constat ex Theocrito Idyll. 27. 55.

Τᾷ Παφίᾳ πρόπαν ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.

Ubi Veneri consecrari observare operae est, cum fraudi id minus perceptum fuit Doctis, ut Jul. Caes. Scaligero Poët. lib. 3. cap. 101. p. 387. ubi promneftriam duobus digitis cingulum solutum Dianae, ob eam caussam Λυσίζωνη, a Latinis Cinxiae cognominatae, dicare consueviſſe scribit, ut & Franc. Rous. l. c. p. 367. qui animum dubium aperte prodit. Rhodiginus autem lib. 16. cap. 10. p. 854. utramque zonam confundit. Optandum Scaligerum tam multa sine veterum auctoritate, certe non adducta, in istos libros non coacervasse; certe Dianae a nubentibus apud Graecos zonam sacratam me legisse non recordor. Traheret quis forte huc epigramma ex Anthologia apud Maderum de Coron. Sacr. & prof. praef. Nuptial. in Tom. VIII. Thes. Rom. Ant. Graev. ii:

Τᾷ Παφίᾳ τροφόεσσ', ἡ Παίδων ἢ παρθενίδων
Ἀγρίδι ζώνην δῶκεν Καλλιρόη.

Εὔιτο

Εὕρετο γὰρ μήτηρ τ' ἤθελε, καὶ λάχεν ἦβην
Σώφρονα, καὶ τέκνων ἄρσεν ἔτικτε γένος.

Verum quid prohibet ad partus tempus extendere, praecipue cum ipsius mentio hic fit? Apud Romanos autem Cinxiae Junoni sacrabant. Festus: *Cinxiae Junonis nomen sanctum habebatur in nuptiis, quod initio conjugii solutio erat cinguli, quo nova nupta erat cincta:* alii tamen Deae Virginensi tribuunt notante Scaligero. Nisi vero hae Diis sacrari solitae peculiares aliquae fuerint zonae id ridiculum fere videtur. Verum an peculiare zonae istud gestamen fuerit puellarum, an vero & mulierum, non adeo certum. Hoc tuetur Potterus Archaeol. Graec. 4. XI. p. 618. qui fieri id ad arcendam libidinosorum vim putat, unde a Nonno diceretur σαόφρων: Et licet Nonni locus, quem indicat, lib. 12. p. 350. l. 7.

Παρθενικῆς ἀγάμοιο σαόφρονος ἥψατο μίτρης·
Αὐ ἰνὸν δ' ἐπὶ Κύπριν ἀπειθέος εἵματα νύμφης,
Χειρὶ φιλοδοτῷ ῥοδέων ἐπαφήσατο μηρῶν.

Nihil faciat ad rem, cum ibi de virgine sermonem esse quivis videat; & licet alterum, quod tamen officii ipsius fuisset, exemplis demonstrare omiserit; Licet mirum admodum, si promiscue mulieres virginesque zonas gestabant nunquam de nupta, sed semper virgine λύειν ζώνην occurrat: tamen negare non ausim mulieres unquam gestasse zonas, cum id pateat ex locis auctorum, qui docent mulierem prima vice parientem zonam solvere, eamque consecrare Dianae. V. Apollonii Rhodii Scholiasten & Phavor. locis in notis jam laudatis. Hinc λυσίζωνος vocatur Orpheo in Suffimine p. 132. Neque id tantum ad primum puerperium durasse suadet locus Apollonii Rhodii lib.

I. v. 285. ubi Alcimede ob filium unicum Jasonem querelas fundit:

Δμωΐς ὅπως νέον ἔοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισι
Σεῖο πόθῳ μινύθουσα δυσάμμορος, ᾧ ἔπι πολλὴν
Ἀγλαΐην καὶ κῦδος ἔχον πάρος, ᾧ ἔπι μύνῳ
Μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον. ἔσχεο γάρ μοι
Εἰλείθυια θεὰ πόλεος ἐμέγηρε τόκοιο.

Novi Meurſium in nota, quae additur Callimacho Hymn. in Jov. 14. hinc eruere bis zonam ſolvi prima ſcilicet nocte a marito, & iterum puerperii tempore; verum id mihi verba vix pati videntur. Nec ſatisfacit Scholiaſtes, caecumque ducem ſecutus Phavorinus ad ἃ πρώτως τίκτουσαν referentes; ut nec magnus Scaliger, qui illum pro αἱ πρώτως τίκτουσαι debuiſſe ſcribere διαπαρθενευθεῖσαι adfirmat; Obſtant his interpretationibus ipſa Poëtae verba, quibus dicit Alcimeden ob unicum filium Jaſonem prima & ultima vice zonam ſolviſſe: ſed quomodo ultima vice, niſi toties zona ſolvebatur, quoties uxor peperit? Meurſii ſententia ridiculum facit Poëtam: nonne enim de muliere, quae plures liberos tulit, ſi bis tantum zona ſolvebatur, omnino dici poſſet eam prima & ultima vice zonam ſolviſſe? Lacrimis vero an riſu dignus ſit Scholiaſtes, notans: ἐπὶ ἄῤῥενος δεῖ νοεῖν. εἶχε γὰρ καὶ ἀδελφὴν Ἰάσονα Ἱππολύτην, ὡς φησὶν Ἴβυκος haereo. Adeo enim claris verbis utitur Poëta, quibus ſignificet unicam prolem viruiſſe matri, ut caecus ſit, qui hoc non videat. Quam vero in fabulis auctores a ſe invicem diſcrepent quis neſcit?

275. Ἥρην τις ἐπευφήμησεν ἀοιδός. Aliis verbum hoc uſurpatur de fauſtis, quibus maritum & uxorem proſequebantur, votis. ita Xenophon Epheſius lib. I. p. 10. ἦγον δὲ κόρην εἰς τὸν θάλαμον μετὰ λαμπάδων καὶ ὑμέναιον ᾄδοντες ἐπευφημοῦντες καὶ εἰσάγοντες

καὶ κατέκλινον. Achilles Tatius lib. 5. p. 339. ὁ γὰρ ἐπευφήμων τοῖς γάμοις παρόντες.

176. Οὐ δαΐδων ἥψαπτε σέλας θαλαμηπόλον ἐννύν. De facibus nuptialibus multi multa ſcripſerunt, quae, ſi tanti videntur, legi poſſunt. Minime tamen Doctis inter ſe convenit, a quibus accenſae fuerint hae faces. Achilles Tatius lib. 2. p. 85. patri adſcribit: ἔδοξεν ἄγειν ἡμῶν τὰς γάμους, ἤδη ἑαυτὸς ἀυτῇ τὰς δᾷδας, ἀναπτόμενον τὸ πῦρ· ἧττον ἠπείγετο συναγαγεῖν ἡμᾶς. *Namque illas* (nuptias) *adornare ſibi viſus eſt, ignemque, dum nuptiales faces accendiſſet, extingui, & nos, quae res vehementer etiam illum angebat, abduci.* ita Interpres facis turpiter, niſi aliter, quod non puto, legerit, hallucinatus: Tu verte *eoque magis feſtinabat nos matrimonio jungere:* id enim ſignificat συνάγειν, idque patet ex ſeqq. τοῦτο ἦν εἰς τὰ ὑστεραίαν παρασκευάζετο. Patri etiam adſcribit lib. 1. p. 49. ἄλλο δὲ, τίνιον, ἀφεσταδίκων πῦρ ἀνάψαι. E priore loco Tatii Jungermannus ad Polluc. 3. 3. 42. concludit faces a patre accenſas, ſed miſere caecutiens cum matribus id toties adſcribant veteres. Apud Claudianum de R. P. lib. 3. 407. Ceres de filia queritur:

Non tales geſtare tibi, Proſerpina, taedas
Sperabam.

Apud Nonnum lib. 46. p. 1198. l. 4. Agave:

Οὕτω σοῖς θαλάμοισιν ἐκύφισα νυμφεύμενον πῦρ.

Ita lib. 38. p. 972. l. 30. de Luna:

Ἀστὶ δ' πυίσης
Νυμφιδίην ἀκτῖνα γαμοσάλαν εἶχε Σελήνη.

Addo inluſtrem Euripidis locum in Iphig. in Aulid. v. 732.

ΚΑΤΤ. Τίς δ' ἀναιρήσει φλόγα;
ΑΓΑ. Ἐγὼ παρέξω φῶς, ὑμέναιος πρέπει.
ΚΑΤΤ. Οὐχ ὁ νόμος οὗτος, ἢ σὺ ἦ φαύλη πάλαι τάδε.

Observarunt hoc dudum Coelius Rhodiginus, Pareus ad h. l. Demsterus ad Rosin. p. 436. Interpretes Petronii, & Doct. Wouweren ad cap. 26. p. 88. Feythius Antiq. Hom. lib. 2. cap. 13. p. 168. Potterus Archaeol. Gr. p. 617. & quem plerumque conpilat, Franc. Rous Attic. Antiq. lib. 4. cap. 7. p. 367. ed. Belg. sed omnes in eodem luto fere haeserunt rati, ut videtur, a solis matribus faces accensas fuisse, quod etroneum esse docent loca Achillis Tatii, quae ipsa laudans Demsterus videre non potuit a matribus solis accensas non fuisse, quod certe non nimis acutum virum prodit. Haesit & hic Doctissimus alias vir Franc. Rous, qui contra disertissimum Euripidis locum contendit promiscuum morem fuisse, nixus testimonio Libanii Declam. 35. ubi pater dicit δᾷδας γαμηλίους ἁπανήψαντον, cum contra alibi Niobe dicat: Ἐγὼ μὲν λαμπάδα γαμήλιον ὑμὴν ἀφοσιώσειν τοῖς ἐμοῖς, ἢ ταῖς παρθένοις. Miror non adtendisse virum Eruditum haec verba esse Niobes, quae antiquissimo aevo vixit, cui non alium sermonem adfingere convenientius poterat Scriptor ille, nisi rituum veterum imperitum se proderet. Locus prior de patre explicandus forte (liber enim non est ad manum) de tempore Libanii: puto enim officium illud nuptiale cum in veteri Graecia matrum fuisset, postea ad patres devenisse, quam conjecturam, donec Veterum Scriptorum testimoniis contrarium docentibus vincar, non sine ratione sequi posse mihi videor. Neque ejusmodi rituum mutatorum exempla desunt. Priscis ex. gr. tempo-

ribus Romanae mulieres atratis vestibus in funeribus procedebant. V. Kirchmannus de Funer. lib. 2. cap. 17. p. 296. easdem sub Imperatoribus albas gestasse docet p. 208. & 209. iterum sub Diocletiano atras gestasse ex Lactantio de Mort. Pers. cap. 39. observat Doct. Cuperus p. 220. quamvis non omnibus, vel certis casibus id etiam potuisse fieri addat, quae nunc non discutio. Objiciat quis forte locum Claudiani III. Cons. Honor. v. 155.

Per taedas, quas ipsa ipsa tua Regina levavit
Conjugio, sociaque virum produxit ab aula.

De quo V. Barthium p. 525. Sed forte Poëta mores priscos hic respexit, quod observasse saepe usu venit in antiquis scriptoribus. Exemplum in his ipsis facibus habes apud Senecam Octav. v. 593.

Tellure rupta Tartaro gressum extuli,
Stygiam cruenta praeferens dextra facem
Thalamis sceleſtis. nubat his flammis meo
Poppaea gnato juncta.

Respici hic ad ritus nuptiales apertum: at Romae faces a matribus praelatas quis fando audivit? Tu consule Hotmanum de Vet. Rit. Nupt. cap. 16. in Thes. Graev. Tom. VIII. p. 1123. & Brissonium de Rit. Nupt. ib. p. 1034. & ex illis Taubmannum ad Plautum Casin. Act. 1. v. 30. nec non Doct. Wouweren ad Petron. cap. 26. p. 88. Mihi in his amplius morari non vacat, quamvis nec hic desunt, quae propius forent discutienda. Si Libanii locus aliter capiendus, hac ratione non difficulter in concordiam redigetur. Ceterum Musaeus, quod quisque videt, meminit tantum facium thalamum inluminantium, quemadmodum Aristaenetus lib. 1. p. x. pag. 72. ἔκαιον δ᾽ κατὰ δώματα

δαίμονα δαΐδες ἐκ λαβόντες συγκαίουσιν. Gestabant autem & istas faces in veteri Graecia famuli, quod liquet ex Hesiodo in Scuto Herc. v. 279.

Τὴ μὲν γὰρ ἐνασσώρε ἐπ' ἀσπίδος
Ἤγρετ' ἐυδεὲς γυναῖκα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας αἰλύφαζε
Χαρτὸν ἐνὶ δμώων.

279. Ἀλλὰ λέχος στρώσασθαι. Thoros vestibus consterni solitos fuisse patet ex Xenophonte Ephesio lib. 1. p. 10. Ἦν δὲ ὄντως ὁ θάλαμος πεποιημένος· κλίνη χρυσῆ στρώμασιν ἔστρωτο πορφυροῖς, καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης βαβυλωνία ἐπεποίκιλτο σκηνή. Claudianus de R. P. lib. 2. 320.

Alii praetexere ramis
Limina, & in thalamum rutas extollere vestes.

Consule Interpretes ad Petron. cap. 26.

280. Σιγὴ πάσον ἔσχεν. Eadem locutione usus Nonnus lib. 2. p. 60. l. 18. lib. 3. p. 100. l. 32. lib. 40. p. 1048. l. 28. Hesychius in V. Θαλάμοις ὕπνοις.

282. Νὺξ μὲν ἦν κείνοισι γαμοστόλος. Nox pronuba etiam memoratur Nonno lib. 7. p. 218. l. 21.

Φαινέσθω πρωτίη νὺξ,
Ζυγὸν ἐπαγομένοισι γαμοστόλος.

Adde Claudiani locum apud Rondellum.

285. Ἔτι πνέων ὑμεναίων. Similes locutiones obviae apud Nonnum, ut lib. 5. p. 158. l. 3.

Ὑδατίην μετὰ δῆριν ἔτι πνείοντα κυδοιμῷ.

Ita lib. 25. p. 672. l. 9. lib. 32. p. 806. l. 8. lib. 33. p. 828. l. 6.

Καὶ Σθενέλου μεγάθυμον ἔτι πνείοντα θρασειάων.

ſic vitia omnino legendum cenſeo, non autem ἐνυπνίου, firmat interpres, qui reddit *alium ſpiritum Hymenaeum*. Pro ἕξεν lib. 9. p. 260. l. 30.

Καὶ ἑρμάλιξ ποτ' ὄλεκεν ἐν πνοιήσιν ἀερθείς.

Ita lib. 2. p. 286. l. 32. lib. 14. p. 394. l. 16. lib. 16. p. 438. l. 28. lib. 42. p. 1100. l. 7. lib. 44. p. 1146. l. 4. lib. 45. p. 1162. l. 32. Idem Nonnus lib. 4. p. 121. l. 18. dixit.

Καὶ χαρίτων πνοιήσιν ἀμαλλόμενον πόνον ἔδρης.

lib. 48. p. 1286. l. 15.

286. Ἥρῃ δ' ἐλκεσίπεπλος. Decenter ad talos demiſſam veſtem Heroni tribuit Poëta; hic enim ſacerdotum proprius cultus, ut nemini ignotum. Talem Baſſiani Solis ſacerdotis fuiſſe refert Herodianus lib. 5. §. 12. Τούτῳ δὴ τῷ θεῷ ὁ Βασσιανὸς ἱερώμενος στολήν τε χρυσῷ βαρβάρῳ, χιτῶνας χρυσοῦφεῖς καὶ ἀλουργεῖς χειριδωτοὺς καὶ ποδήρεις ἀνεζωσμένους, καὶ τὰ σκέλη σκέπων πάντα αἰεὶ ὀνύχων ἐς μήκος λαθραίως ἐμοίως χρυσῷ καὶ πορφύρᾳ πεποικιλμένους. Ipſi Dii veſtibus ſpatioſiſſimis & talaribus utebantur obſervante Acrone ad Horat. Carm. 1. 18. 11. *Baſſaris enim veſtis genus eſt usque ad pedes demiſſae dictae a Baſſara loco Libyae ubi fit. Tali enim & numina uti volunt, ut* Pedes veſtis defluxit ad imos, Et vera inceſſu patuit Dea. Locus eſt Virgilii Æneid. lib. 1. 404. unde patet male diſtingui vulgo *Et*: Vera inceſſu p. D. Tibullus lib. 1. 8. 45. de Bacho:

Sed varii flores, & frons redimita corymbis,
Fuſa ſed ad teneros lenta palla pedes.

Conſule Elegantiſſimum Broekhuſium. Nymphis tribuit Nonnus lib. 14. p. 398. l. 7. Hae veſtes autem

autem erant indicium laetitiae & fortunae beatae, unde de irata Venere Valerius Flaccus lib. 2. v. 109.

Neque enim alma videri
Jam cupit, aut tersi crinem fulmentior auro
Sideream diffuso sinus.

Ubi vide notata summo Burmanno. Minime tamen necesse est Museum id respexisse statuas, potius credam morem ipsum observasse veterum, quo talibus inlustres virgines & mulieres indutae incedebant, ita de Atalanta Ovidius Metam. X. 591.

Aura refert oblata citis talaria plantis.

Tunica talari induta quoque Andromeda describitur ab Achille Tatio lib. 3. p. 171. Bacchae a Nonno lib. 35. p. 864. l. 30.

507. Ἄνακτα νέον καὶ μέγαν βιάσασθαι. Scholiastes βιάσασθαι significans, ut videtur, nominibus duobus singularibus addi verbum singulare pro plurali, ita Bion p. 884. v. 15.

Ἄνδρες μάστε κύνες, μετ' ἄλλους ἄρατε βαγεῖαν.

Virgilius Aeneid. lib. 12. 667.

Agitur ingens
Ira in corde pudor, mixtaque insania luctu,
Et furiis agitatus amor, & conscia virtus.

Ovidius Trist. lib. 2.

Nil nisi peccatum manifestaque culpa fatendum est.

Claudianus in Rufin. lib. 2. 282.

Spectatur que favens aliis locus, aptaque laetis
Tempora.

Servius ad Virgil. lib. 8. Aen. 269.

Qua cursum ventusque gubernatorque vocabant.

Monet: *Honestius hac elocutione per pluralem utitur numerum, licet possit singulariì esse*: modestius sane, quam Viri Eruditissimi, qui haec plerumque eliminant. ex. gr. Marklandus e Statio lib. 3. Sylv. 1. 96. ubi pro

Quid enim ista domus, quid terra, priusquam
Te gauderet, erat?

Quamvis cum Ven. Parm. & Rom. in Add. probat *erant*, quod probum quidem, sed tamen altero non melius. Nec ratio cur Heinsius in Claudiano de R. P. lib. 2. 262. pro

Sed mihi virginitas pariter, coelumque negatur.

Contra omnes Codices velit *negantur*, alia loca a Viro Docto, aliisque tentata non recenseo.

Πολλάκι μὲν λατέυσεν Θαλασσαίην Ἀφροδίτην·
Πολλάκις δ' αὐτὸν ἄνακτα Ποσειδάωνα Θαλάσσης·
Ἀτθίδος ἐν Βορέην αἰνήμονα κάλπις ἐμφυς.

Recte laborantem, & a vento vexatum Leandrum invocantem Deos, quibus jus in mare, facit Musaeus: oppido autem venuste Boreae in se saevienti in memoriam revocat pristinos ignes, quibus tactus in Orithyia Nympha Attica asserat quondam, ut adeo, cum, quid esset amor, sensérat, amatori faventior esse deberet. Similes elegantias apud alios observare licet, ut apud Theocritum Idyll. 8. 59.

Ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην κἠ τὺ γυναικοφίλας.

Elegantius Ovidius Amor. 2. 6. 23.

Flumina

Flumina deberent juvenes in amore juvare?
Flumina senserunt ipsa, quid esset Amor.
Inachus in Melie Bithynide pallidus isse
Dicitur & gelidis incubuisse vadis.

Lege sequentia, nec poenitebit. Sic Heroid. ep. 19. v. 129.

At tibi flammarum memori, Neptune, tuarum
Nullus erat ventis impediendus amor:
Si neque Amymone, nec laudatissima forma
Criminis est Tyro fabula vana tui.

Ita Ep. 18. 60.

Hanc ego suspiciens, Faveas, Dea candida, dixi;
Et subeant animo Latmia saxa tuo.
Non sinat Endymion te pectoris esse severi.
Flecte, precor, vultus ad mea furta tuos.

Nec non v. 37.

At tu de rapidis immansuetissime ventis,
Quid mecum certa praelia mente geris?
In me, si nescis, Borea, non aequora saevis.
Quid faceres, esset ni tibi notus amor?
Tam gelidus cum sis, non te tamen, improbe, quondam
Ignibus Actaeis incaluisse negas.
Gaudia rapturo si quis tibi claudere vellet
Aërios aditus; quo paterere modo;
Parce precor; facilemque move moderatius auram.
Imperet Hippotades sic tibi triste nihil.

Huic sua debet Musaeus. Addi velim Nonnum lib. 7. p. 218. l. 15.

Ζηλήμων Φαέθων με βιάζεται, ἢ ῥα καὶ αὐτὸς
Ἱμείρεις Ζεμέλης, καὶ ἐμοὶ ποθέοντι μεγαίρεις
Ἠέλιε κλυτέεις με, καὶ εἰ μάθες ἄσχετον ἱμέρτεν.

Ceterum Boreae & Orithyiae mentionem non raro facit idem, ex. gr. lib. 1. p. 16. l. 11.

Νεὶ λίτομαι Βορεης' ὡς ἤρπασας Ὠρείθυιαν νύμφην
Αἶξο με σαῖς πτερύγεσσιν.

Corrige Ναὶ λίτομαι Βορέη σ' ὡς ἡ. Α. ν. ut interpres *Certe supplico tibi Borea, ut* &c. Idem mendum infedit lib. xi. p. 322. l. 15.

Εἰ Βορέης ἐδάμασσεν ἐς Ὠρειθυίην ἰκάνω.

Ubi scribendum omnino Εἰ Βορέης σ' ἐδάμασσεν, quod & sequentia docent:

Εἰ δέ σε κῦμα κάλυψε, καὶ ὑγρὸν ἐδέξατο μορφὴν,
Καὶ σε πανὺς ἐμὸς οἶλεν.

339. Ῥοιζηδὸν φερόμενος αἰπὺ ἁλιβάτου πέσε πέτρης.

Aperta imitatio Nonni lib. 28. p. 732. l. 27.

Ἠερόθεν φερόμενος αἰπὺ ἁλιβάτου πέσε δίφρου.

Solebant enim perditis amoribus miseri de rupibus, & excelsis locis se praecipitare. Horatius Carm. 3. 27. 61.

Sive te rupes & acuta leto
Saxa delectant; age te procellae
Crede veloci.

Glaucippe apud Alciphronem lib. 3. 1. ἢ τοῦτο μεμνήσεται, ἢ τὴν Λευκαδίαν μεμνησομένη Σαπφὼ, ἣν δοκῶ τὴν Λευκάδος πέτρας ἢ αὐτὴν τὴν Περιπλοκῶν φερβόλων ἐμφυτὴν εἰς τὸ κλυδώνιον ὕδωρ. Leucadiae hujus rupis meminit etiam Statius Sylv. 5. 3. 154.

Saltusque ingressa viriles
Non formidata temeraria Leucade Sappho.

Quo loco Cel. Markiandi *actusque egressa virile* legentis

gentis non ſequor expendationem. *ſaltus viriles* elegánter dixit Poëta, quia prae amoris inpatientia viri tantum ſe hinc jaculabantur, unde ἅλμα ἱρώντων dictus locus. V. Joſ. Scaliger Auſon. Lect. lib. 2. cap. 18. Sed Scaliger, inquies, duas feminas, Tollius unam recenſet, quae hinc ſe praecipitarunt &c? Quid tum? hoc ne officit, quod tam longinquo aevo tres tantum ſe hinc praecipitarunt? Sed & nihil mutandum docet Papinii ſedulus imitator Auſonius Cupid. Cruc. Affix. v. 24.

Et de nimboſo ſaltum Leucate minatur
Maſcula Lesbiacis Sappho peritura ſagittis.

Ubi *maſcula* vocatur quae maſculos ſaltus ingredi audebat; non, quae ſententia Vineti, quia non tantum in viros, ſed, ut mas quispiam, in feminas femina exarſerit. Denique qua de ratione, *actus viriles egreſſa* ſeu ſuperaſſe dicetur Sappho? viri hinc ſe praecipitabant. Sed an ideo actus eorum egreditur, quae non ſecus ac ipſi ſe praecipitem tantum dedit?

FINIS.

ADDENDA

ET

EMENDANDA.

Pag. 4. *a. l.* 3. *post p.* 115. *adde:* Conſule & Eruditiſſ. Spanhemio obſervata in Diſſert. II. de Praeſt. & Uſu Numim. Antiq. p. 99. & ſeqq. ubi loca Harduini & Th. Smith ipſum adlegare ſero video, caſtigare autem verba Harduini Σ *e nummis prorſus ablegata*, pro quibus ante quadraginta annos *vix poſtea* illud in veteri nummorum ſupellectile exſtare ſe dixiſſe, neque tamen negare illud C pro Σ ante Domitianum occurrere, ſed tantum *rarius* occurrere, adfirmare monet. Nihil verius: nam prorſus id negari cum Harduino & Smitho non poſſe, patet ex exemplis a nobis adlatis, nec non Eruditiſſimo Spanhemio obſervatis, ſed rariora tamen prae aliis nemini nummos, lapidesque verſanti obſcurum eſſe poteſt.
Ibid. poſt lin. 3. *adde:* 3. ἀχλυόεντα. ἀχλιόεντα Par.

Pag. 7. *b. l.* 15. *adde:* cui ἀκάω vertitur *deſignatum volo*, *intelligo*, ſed invitis, mea quidem ſententia, Muſis & Gratiis; neque melius ille, qui, referente Rondello, legebat λύχνον ἀκοῆς i. *celebrem*, ut *viri gloriae* pro glorioſi, quod ridiculum.

Pag. 8. *a. lin.* 6. *poſt* ſolus, *adde* ſi diſceſſeris a Rondello.

Pag. 9. *a. lin.* 6. *adde:* & Rondelli editio cum aliis apud Röverum.

Pag. 10. *b. lin.* 11. *adde:* & Whitf. ut & *l.* 13.

Pag.

Pag. 13. *b. lin.* 18. *post* displicuit. *Adde*: Firmat lectionem quoque Nonnus lib. 5. p. 156. l. 11.

Εἰσέτι νῦν κήρυκες Ἀελσαίοιο θυηλῆς
Γαῖαν ἀναψύχουσιν ἐτήσιαι ἐκ Διὸς ἄνεμοι.

Ubi interpres consueto more caecutivit. Nihil tamen mutandum docet Apollonius Rhodius lib. 4. v. 1397.

Εἰσέτι κε χθιζὸν παγχρύσεα ῥύετο μῆλα.

Pag. 14. *a. lin.* 4. *adde*: Magis convenit locus Nonni lib. x. p. 270. l. 27.

Φάσμασιν ἀντιτύποισιν ἐς ἤμερον ἤλυθεν ἄγρης.

Confer lib. 32. p. 804. l. 23.
Ibid. b. lin. 9. *post* ἐνέδησας. *adde*; ita & Homerus Iliad. Β. 111.

Ζεύς με μέγας Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ.

Nihil tamen mutandum docere poterunt forte loca, licet non prorsus gemina, Iliad. x. 5.

Ἕκτορα δ' αὐτῷ μεῖναι ὁλοὴ Μοῖρ' ἐπέδησεν.

Iliad. Δ. 517. Nonni lib. 10. p. 272. l. 8.

Παιδοφόνῳ νέον υἷα πατὴρ ἐπέδησε βελέμνῳ.

Pag. 15. *a. lin.* 16. Priorem versum, qui in nostra editione est v. 188. repertum & in Codice Regio, probat Rondellus, sed rejecit merito Röverus.

Pag. 15. *lin.* 13. *a. lin.* 15: pro μένη l. μούνη.

Pag. 16. v. 40. post vocem ἐρωήν ponenda distinctionis nota, quae male ponitur post θυηλαῖς, jubente Georgio d' Arnaud, & favente editione Rondelli.

Pag.

Pag. 18. *b. lin. ult. adde*: Praecipue cum non tantum reliqui Scriptores, ſed & ipſe Muſaeus a talibus ſibi non cavit. ita v. 82.

> Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τὴν ἱέρειαν ἀφάασθαι,
> Τοίην μοι, Κυθέρεια, νέην παρίκοιτιν ὀπάασσας.

v. 191.

> Οὐδέ μοι ἐγγὺς ἔασιν ἑμήλικες, οὐδὲ χορείας
> Ἡϊθέων παρέασιν.

v. 296.

> Χειμέριοι πνείοντες ἀεὶ συφέλιζον ἀῆται,
> Λαίλαπι μαιζόντες ὅλην ἅλα.

Ita v. 309, 310. Homerus Odyſſ. ε. 156.

> Ἤματα δ' ἐν πετρῇσι καὶ ἠιόνεσι καθίζων,
> Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων.

Hinc probare nequeo conjecturam Nic. Heinſii Adverſ. 4. 6. p. 608. in Statio lib. 1. Sylv. 4. 9. ubi pro

> *Ergo alacres, quae ſigna colunt urbana, cohortes,*
> *Inque ſinum quae ſaepe tuum fora turbida queſtu*
> *Confugiunt.*

Minus concinne repeti τὸ *quae* non ferens legit *ceu*, ſed oratione non bene cohaerente, ut inſpicienti patebit. certius eſt Marklandi *queſtum*. An concinnius illud Horatii epiſt. lib. 2. 2. 6.

> *Verna miniſteriis ad nutus aptus heriles;*
> *Literulis Graecis imbutus; idoneus arti?*

An illud Gunthèri Ligur. 7. 466.

> *Namque novae quidam quaerentes ſemina laudis*
> *Praeclarumque ſibi cupientes addere nomen?*

Pag.

Pag. 21 *lin.* 2. *poſt* ſuſpicatur *Adde.* Nunc aliter ſentio. Ἀθανάτων θυηλὰς *Deorum ſacrificia* elegantter vocare videtur, quae Diis ab hominibus offeruntur. Virgilius Æneid. 2. 189.

Nam ſi veſtra manus violaſſet dona Minervae.

Ubi recte Servius: *quae Minervae data ſunt.* idem *Ledae donum* 1. 652. explicat: *Vel quod ipſa filiae: vel quod ei Jupiter dederat.*

Pag. 22. *b. poſt lin.* 5. *adde:* 60. Ἡρεῖς. Ἥρεῖς mendoſe Baſil.

Ibid. lin 8. cum aliis apud Röverum, in qua lectione falſam quantitatem obſervare ſibi viſus Vir Doctus in Obſ. Miſc. Vol. IV. p. 369. caecutit, & Oppianum, Bionem, Stratonem & Aratum infeliciter tentat. Vid. quae moneo p. 105-107.

Pag. 25. *a. lin.* 2. *adde:* pro ἐπάξιον Par. habet ἐπάζιον, ut v. 68. Κύτεος & 70. ἐκέειν.

Ibid. lin 4. *adde:* 70. μενέαινεν. μενέαιεν Baſil.

Pag. 25. *b. lin.* 4. *poſt* adſirmo *adde:* nam tales conjecturae incertae & vanae, qualem & hanc nunc credo.

Pag. 26. *a. lin.* 9. *adde:* 75. μόθον. Editio Rondelli μόχθον exhibet, quae lectio vera videtur. Conſule notata p. 105.

Pag. 27. *b. lin.* 24. *poſt* putarem: *adde:* Idem Metam. lib. 2.

Subit hanc arcana profana
Detexiſſe manu.

Virgilius lib. 8. 14.

Et late Latio increbeſcere nomen.

Homerus Iliad r. 298.

Ζεῦ-κύδιστε, μέγιστε, ἣ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὁππότεροι πρότεροι ὑπερ-ὅρκια πημήνειαν.

V. &

V. & Orpheus Argon. v. 253. Nulla igitur ratio, quare cum uno MS. Rittershusii cum Viro Docto in Observ. Misc. Vol. III. p. 65. in Oppiano legas pro

Τοῖσιν δ' κεν ἀναβάληται ὁμῷ γαμῷ ἔυαρτο νίκην.

Quia id vulgatius altero ὁμῷ γάμῳ, cum vel ideo in MS. inmutatum sit credibile: nam ὁμῷ cum casu secundo reperiri aliquando Lexica docent. an melius, quaeso, sonant haec Hesiodi Θεογ. v. 903. θνητοῖσι βροτοῖσι?

Pag. 29. *b. lin.* 4. *adde:* Par. θετναίην.

Pag. 30. *a. lin.* x. *adde:* Prurienti Critico adrideret forte Τ' μετέρην π. ε. ut ὑμέτερος pro *tuus* obvium V. Animadv. cap. I. p. 121. Neque exempla eorum, ad quos sermo dirigitur, in ipso orationis initio non positorum quaerenti deessent; sed nos sobriam Criticen sectamur. v. autem 80. Rondellus exhibet ἐφιμείρα & v. 101. ἐπιπτεύων, ut pag. 85. ὑπόκλεπτον.

Pag. 35. *b. post lin.* 25. *adde:* 102. ἀφθόγγοισι. ἀφθόγγοισιν Basil. & v. 104. pro Χαῖρεν exhibet Χαῖρε, nec non v. 105. pro ἱμερόεσσαν ἱμερόεσσιν.

Pag. 36. *b. post lin.* 5. *adde:* 108. Ὅττι. ὅτι Basil. & pro ἀπεσείσατο legit ἀπεσείσατο.

Pag. 41. *b. lin.* 21. ἀπελείνεσθαι Rondellus & ἀνείπατο pro ἀνενείκατο, nec non v. 125. pro πολυπτεάων legit πολυπτεώων.

Pag. 46. *b. lin.* 15. Ceterum γυναιξὶ edidit Rondellus.

Pag. 49. *a. lin.* 12. *adde* lib. 38. p. 216. l. 25.

Ὄμμασιν αἰδομένοισι παρήλυθεν ὄργια κόλπου.

Pag. 49. *a. lin.* 21. *post* conjeceris *adde*; Nonnum lib. 42. p. 1100. l. 12.

Κύπελ-

Κύπελδος αἷμα φέρεται τί Κύπελδος ὄργια φεύγεις.

Adde Achillem &c.

Pag. 55. *a. lin.* 3. *adde:* 159. Θυμὸν. πνυμὸν Par. ut 5. 174. ἐπέεσσιν.

Pag. 57. *a. lib.* 4. *poſt* adridet *adde:* Neque enim dubitandi ſcrupulum ullum reſtare permittit elegans & conferri digniſſimus locus Ariſtaeneti lib. 1. ep. 15. p. 166. ἴσως ἤ καὶ τὸ βάδαψος ἐπιχαράττουσα τῷ ποδὶ, ταῦτα δὴ τὰ τῶν διδυμένων ἐν διαπορήσει κινήματα. *modo etiam ſignans terram pede, qualia pudore dubitabundi ſolent.*

Pag. 59. *a. lin.* 19. quibusdam, *adde:* ut Editione Rondelli, aliisque apud Röverum.

Pag. 60. *b. lin.* 16. *adde:* non in MS. ſed Editione Parei ita exhibetur.

Pag. 65. *b. lin.* 8. *adde:* v. 209. autem Par. habet πτολίεθρον, & v. 121. ἀνέφαινε.

Pag. 66. *a. lin.* 213. Καὶ. κὰ Rondellus.

Pag. 68. *a. lin.* 7. *poſt* Canteri *adde:* quae & Magno Grotio in notis ad Germanici Phaenomena pag. 6. b. poſtea inciderat.

Pag. 70. *a. lin.* 20. *adde:* quae v. 218. pro φερεσφόρον ſcribit φερεσφόρον.

Pag. 72. *b. lin. poſt* νώϊν *adde:* quam ſententiam probat vir Doctus in Obſ. Miſc. Vol. I. p. 123. ego tamen nondum video rationem mutandae lectionis vulgatae in utroque Poëta.

Pag. 74. *a. lin.* 28. *poſt.* 3. Diſſentit Vir Erudit. in Obſerv. Miſc. Vol. II. p. 317. in not. neque quod adtinet Heſiodi locum admodum defendam, ipſam tamen rem negare non auſim.

Pag. 74. *a. in fine poſt* cohaerebit. At Vulgata non ſollicitanda, ſed omnino ſtatuta ſynizeſi in voce βλῆαι retinenda. Neque enim χρὼς una ſyllaba pro-

pronunciatum conripi conmode poteſt. Vid. Obſ. Miſc. Vol. X. p. 422.

Ibid. b. lin. 28. Doctiſſ. quidem Pierius Valerianus ad Virg. Æneid. 3. 578. hanc ſynizeſin ex duabus longis non condonat, ſed, quamvis apud Latinos rariſſima ſint exempla, apud Graecos eſſe plurima liquet ex locis pag. 73. adductis.

Pag. 75. b. lin. 29. Diſerte Servius ad Virgil. Georg. 1. 147. *Sane ſolum hoc nomen eſt in polyſyllabis, quod ultimam producat in nominativo, & eam in obliquis corripiat, ut Ceres, Cereris.* ſane non crederem Veterum quenquam hanc legem migraſſe, unde humani quid paſſus videtur Hugo Grotius, Bataviae illud nobile decus, in longe venuſtiſſimo carmine *Pro Cerviſia* in Franc. Gujetum, ad altos ſuperbiſſimi Galli ſpiritus & feroces inpetus retundendos vibrato, quod reperitur in ſelect. epiſt. Balzaci lib. 12. ep. 28. ad Morinum p. 313. ubi ultimam conripit:

Humor dulcis aquae, ſed igne coctae,
Quam ſucco Ceres imbuit ſalubri.

Pag. 82. *b. lin.* 2. *poſt* docet adde: & praeterea cum Jo. Corn. Pauw λαβώμεθ' ut feliciter conjectavit Vir Cl. nam quod ſcribendum ſuſpicatur,

Μάχυς ἴσσα μὲν ἄσσας.

Paucis credo perſuadebit cum, talem numerorum mutationem Poëtis aliquando in deliciis eſſe eruditiores ſciant: nam, quia neminem unquam in animum inducturum, ut id negaret, credere non potui, exempla multa adnotare neglexi. En tamen pauca, quae adtendenti haud longo tempore occurrerunt. ita Statius lib. 5. Sylv. 2. 158.

Nos

Nos fortior aetas
Jam fugit. hinc votis animum precibusque juvaro.

Ita l. Marklandus pro *juvabo.* lib. 5. Sylv. 1. v. 11.

Nos tibi laudati juvenis rariſſima conjux
Longa nec obſcurum finem latura, perenni
Tentamus dare juſta lyra: modo dexter Apollo;
Quique venit juncto mihi ſemper Apolline Caeſar
Annuat.

Ovidius Triſt. lib. 2.

Unde precor ſupplex ut nos in tuta releges:
Ne ſit cum patria pax quoque ademta mihi.

Paulus epiſt. ad Galat. cap. 1. v. 9. Ὡς προειρήκαμεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω. Xenophon Epheſius lib. 3. p. 46. οὐκ ἔτως ἀνανδρος ἐγώ, ὡδ' ἐν τοῖς κακοῖς δειλή. δεδόχθω ταῦτα. πίνωμεν τὸ φάρμακον. Ἀβροκόμην εἶναι δεῖ μοι ἄνδρα. lib. 5. p. 78. πόθεν ἢ εἰδέναι λέγεις ἐμὲ τὴν δυσυχῆ; διαβόητα μὲν γὰρ καὶ ἄδοξα πεπόνθαμεν, ἀλλά σε καὶ γινώσκω τὸ σύνολον. ita optime emendavit vir literarum Graecarum ante alios peritiſſimus in Obſerv. Miſc. Vol. V. Tom. III. p. 60. μέ autem cum ἔσω rectum eſſe docet Homerus, qui dixit Ἴλιον εἴσω.

Pag. 85. *b. lin.* 4. *adde:* v. ſequenti pro ἐπέσκεπτεν, Rond. habet ἐπέσκιπτεν.

Pag. 86. *a. lin.* 1. *adde:* 263. παρθενεῶνος. παρθενιῶνος Baſil. & 271. ἐνὶ κάτθεο.

Pag. 91. *b. lin.* 1. *adde:* Whitf. habet ζύγιν.

Pag. 92. *b. lin.* 3. *poſt* videtur *adde:* v. autem 282. Baſil. cum Par. habet οὐδέποτ' *nunquam.* & 286. ἑλκεσί πεπλος.

Pag. 96. *b. lin.* 11. *adde:* Parei editio exhibet ὐδέποτ'. *in fine pag. adde:* v. 297. τυπτεμένης mendoſe exhibet Whitf. ut Par. v. 312. λείανθρος πρὸ

ἐθήμονος. & 319. Λέανθρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις, *in litoribus* pro *gurgitibus*, quod tamen & in aliis, & 327. ἔρριπται.

Pag. 96. *b. lin.* XI. ut & in Theocrito Idyll. 23: 28.

Οὐ ποεῖς ὅτι νυκτὸς ἀεί πᾳ οἴ δ' ἔτι τοῖχοι
Πάντες ἀειφεγγέες.

non οἴδ' ἔ τε.

Pag. 103. *b. lin.* 4. *adde:* Quin tamen, ut eo revertar, elegantissima lectio Μαινομένη σ' ὤτρυνεν a Musaei manu sit profecta vix ullum jam mihi restat dubium. Locis jam adductis adde Orpheum Hymno Veneris pag. 152. v. 24.

Ἔνθα καλαὶ σε
Παρθένοι ἀδμῆται, νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
Τίμνῦσι σε μάκαιρα.

Pag. 105. *a. lin.* 7. post ἐερσμαφόδοιο *adde:* vel in ἐερσμαφόιο ut Rondell.

Pag. 106. *b. lin.* 7. *adde:* Perperam alii edunt ἀδροτῆτα, quemadmodum etiam citat Servius ad Virg. 12: 952. Reliqua autem exempla fere omnia, quia una ex iis litera liquida est, nihil huc faciunt. Ipsam tamen rem negare vix ausim cum viris Doctiss. Bentlejo, & Dorvillio Vanni Crit. p. 249. Certe Orpheus Argon. v. 1321. dixit

Ἀνδρῶσιν, ἠδὲ γυναιξὶν, ὅσις τάδε μήσεται ἔργα.

Apud Diogenem Laërtium lib. 4. §. 27. occurrit:

Χήρη ἔσηκεν Ἀκαδήμεια, ἢ Σολοὶ, πατρὶς σεῦ.

Versus est Jambicus syllaba una productior. V. Vir Eruditiss. lib. cit. p. 151. Neque in Xenophonte Ephesio lib. 1. p. 41. Vir Elegantissimus in Obs. Misc. V. Vom. III. p. 55. legere veretur:

Οὐ τάφον ἐυθαινάτῳ ἀγαθὸν ἱεροῖο πολίτου.

Pag.

Pag. 108. *a. lin.* 6. *adde:* pro θαλασσαίην Basil. I. θαλασσίην.

Pag. 114. *b. lin.* 5. *adde:* Quod vero Iliad. B. 549. vulgatur Καδ' δ' in Κάδδ' mutandum censeo, quomodo apud Theocritum aliosque exaratur.

Pag. 115. *a. lin.* 4. *post* Röverus. *Adde:* τίθνηκε ἐπ' Rondell.

Pag. 121. *lin.* 10. *post* Interpres *adde:* Nunc Interpretem pueriliter erraſſe animadverto; neque quicquam lectione vulgata ſanius eſſe, cum non Imperatores Antoninus & Verus, ſed ipſe Polyaenus fuerit Macedo. Sic enim in praefat. lib. I. ἐγὼ ὁ Μακεδὼν ἀνὴρ, ἔχων πάτριον τὸ, κρατεῖν Περσῶν πολεμίντων δύναδαι.

Pag. 128. *lin.* 13. poſt *partibus adde:* ita in Juſtino lib. 1. 9. *Tum pertractare dormienti caput jubet.* Cod. Franeq. pro *pertrectare.*

Pag. 131. *lin.* 17. *poſt* poterit *Adde:* Bentlejo tamen aliquo modo videri poſſet favere Servius ad Virgil. Æneid. 8. 577. ſed, etiamſi ita ſcribendum jam negare non auſim, nihil id Bentlejum juvat. Poſt *videt* enim recte ſequitur modus indicativus. Virgilius Æneid. lib. 6.

Viden' ut geminae ſtant vertice criſtae.

Claudianus 4. Conſ. Hon. 5.

Cernis, ut armorum proceres, legumque potentes
Patricios ſumunt habitus &c.

Id forte non intellectum fraudi fuit librariis. *Carinas* autem de una nave etiam explicuit Rich. Johnſon Ariſtarch. Bentl. p. 66, 67. quem nunc demum beneficio Cel. Burmanni videre contingit.

Pag. 139. *lin.* 4. *adde:* Apollonius Rhodius lib. 4. v. 282.

Ἔστι δέ τις ποταμὸς, ὕπατον κέρας οἰκεανοῖο.

Ibid. lin. 22. *poſt* 74. *adde*: ſic Apollonius Rhodius lib. 4. v. 259.

Ἔστι γὰρ πλόος ἄλλος, ὃν ἀθάνατοι ἱερῆες.

Pag. 145. *ante l. pen. adde*: ſic cum Pſemmis Anthiam ducere vellet, apud Xenophontem Epheſium lib. 3. p. 53. illa hanc cauſam interſerit: ὅτι αὐτὴν ὁ πατὴρ γεννωμένην ἀναθείη Ἴσιδι μέχρις ὥρας γάμων. καὶ ἔλεγεν ἔτι τὸ χρέων ἐνιαυτῷ τίθεσθαι.

Pag. 149. *poſt lin.* 33. *adde*: nec non Andr. Papius, qui inmerito tandem inprobavit.

Pag. 160. *lin.* 6. *Poſt* Antonomaſivum *adde*: Atque ita in melioribus editionibus jam exhiberi ſero video, ut adeo per me emendationes iſtae in ſpongiam incumbant.

Pag. 186. *lin.* 24. *addo*: atquè hanc explicationem unice amplector.

Pag. 187. *lin.* 31. *pro* audio *ſcribe* non audio.

Pag. 188. *lin.* 6. *poſt* credebat *adde*: Locus Homeri eſt Iliad. Σ. 382.

Τὴν δ' ἴδε φερμολύσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος
Καλὴ, τὴν ἔτεκε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις.

Sed aliis locis plures aperte adgnoſcit, ut Iliad. Ξ. &c. dein *paulo poſt pro* quin diſerte Homerus *ſcribe* ſic Iliad. P. 51. &c.

Pag. 191. *lin.* 24. *poſt* Ἀγραφίας *adde*: Nunc nihil muto, cum alterum aeque rectum. Etymologicum M. Ἀγραφίης, ὄιον, Νιψάμεναι κρήνας ἔδραμον Ἀγραφίης. τινὲς δὲ διὰ ξ ἔ, ἀπὸ Γεγραφθαι ξ Ποσειδῶνος· τὸ δὲ ἐντελὲς ἐν τῷ ἑρμῇ κρήνης Γαργαφίης. ὁ Παρμένιος, ἄνευ ξ γ· ἢ ἡ ἔλλειψις ἀπὸ ἰσορίας. Compilavit haec Phavorinus ad verbum tantum pro Γαργαφίης ſcribit Ἀγραφίης, reliquis omiſſis. Alciphronem autem verſum citatum reſpexiſſe credibile eſt.

Pag.

Pag. 197. *lin.* 17. *poſt* Erebo *adde*: Quo argumento Th. Galeus ad Apollod. pag. 6. concludebat Poëma hoc non eſſe unius auctoris, & fortaſſe partem Theogoniae Orphei Heſiodo adſutam, ſed non probante Fabricio Bibl. Gr. lib. 2. cap. 8. p. 378.

Pag. 207. *poſt lin.* 28. *adde*: 103. πόθον δολόεντα παθητικῶς moleſtam, quoque decipiebatur Leander, ut *damnoſus ſenex* pro damnis confecto apud Plautum, intelligit Rondellus. fruſtra.

Pag. 259. *lin.* 1. *pro* Perizonio *ſcribe* Scheffero. dein pro Μεναλίων, Μεναλ. Μιναλ. ſcribe Μειλαν. &c.

Pag. 265. *poſt* inſultat *adde*: Crojum jam refutaſſe Jo. Fr. Gronovium ſero video.

Pag. 268. *poſt lin.* 31. *adde*: apud Terent. Andr. 1. 1: 13. *In memoriam habeo* pro *memoria* exhibet Codex Franeq. ita in Juſtino lib, 1. cap. 6. *Aſtyages meriti ſui in Harpago oblitus.* pro *Harpagum* Codex Franeq. cap. 7. *ſi quid in Croeſo crudelius conſuluiſſet* cap. 8. *univerſo oriente in poteſtate redacto.* cap. x. *urbemque ipſam in poteſtate ejus redigit.*

Pag. 303. *lin.* 26. *poſt* laudat *adde*: Confer jocularem inſcriptionem apud Reineſ. Cl. I. 118. p. 156. ubi memoratur aliquis, qui *vixit annis CXV. puellarum anhelitu quod etiam poſt mortem ejus non parum mirantur Phyſici.*

Pag. 310 *poſt lin.* 10. *adde.* Hinc apud Homerum Iliad. A. 18. legendum puto:

Τ'μῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Ἐκπέρσαι Πελάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι·
Παῖδα δέ μοι λύσαιτε Φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε.

Non, quod editiones occupat λύσατε, quod in ipſas metri leges peccat, cum ſecunda in λύσατε corripiatur. Veterem autem hanc eſſe lectionem patet

ex Moſchopuli ſcholiis ad h. l. ubi notat: λύσαιτε] ἀντὶ τοῦ λύσατε· τὸ εὐκτικὸν ἀντὶ προσταχτικοῦ. quod jam video animadverſiſſe Editorem Doctiſſ. Jo. Scherpezeelium. ita praeterea Codicem MS. Bibliothecae Leidenſis diſerte exhibere, qui eum contulit, Eruditiſſimus Valckenaerius mihi oſtendit, atque ita jam edidiſſe Sam. Clarkium ſero video. Spondanus in margine λῦσαί τε emendans, an haec cum praecedentibus jungenda, an infinitivum pro imperativo poni voluerit incertos nos linquit. Prius, licet & aliis apud Euſtathium adriſerit, eſt ineptum, poſterius τῷ λύσατε deterius.

FINIS.

INDEX

INDEX

RERUM ET VERBORUM.

A.

A & Ε permutantur. 36
Ab ovilibus aurae pro *aurae ovilium* 150. *paſtor ab Ida.* 257, 258
Accipio & *adſpicio* permutantur. 7
Ἀδίδακτος γάμων. 143
Adjectiva in ος & ρος aliaque vocibus faemininis adjunguntur. 15, 16, 109, 110.
——— pro nomine. 229
——— vocibus adjuncta pro adverbiis. 40. 41
——— εἰς ξενὴν χαιρᾷ pro ξενὸν χαιρὸν. 265
——— παρθένος μίτρη pro παρθενικὴ. 341
Adonis cum Venere plerumque conjungitur, & eodem, quo illa, templo honorata. 162, 163
Adſpicio & *accipio* permutantur. 7
Ἄεθλος *certamen amoris* non *Officium.* 8. 125
Aequor de fluvio. 6
Ἄγειν pro φέρειν, & viciſſim, ponitur. 128, 129
Aglaia Vulcani uxor. 189
Ἀγλαΐαι *formoſae puellae.* 199
Ἄγρεύειν de Amore poſitum. 253
Ἄγελον οἶδμα. 298
Αἷμα, αἷμα γενέθλης, *genus* quo quis ortus. 136, 137.
——— *filius* ibid.
——— κομίζειν e parentibus dicitur filius, ut & aliquis e regione ubi natus, ut & de inſula. 137, 138
Αἰολόμητις Ἕρμης. 63
Ἀχέω, *ſpecto.* 5
Albae veſtes. V. Veſtes.
Ἅλις ὕδωρ pro ὕδατος. 339
Ἀλιτεφὴς νῆσος, ἄστυ &c. 17, 18.

INDEX RERUM

Ἄλλος pro ἕτερος recte ponitur. 151
Amatores ſpectandarum formarum gratia loca ſacra adeunt. 171
——— dilecta potiti mori cupiunt. 202
——— in coelo eſſe amata potiti ſpernunt. 203
——— dilectis perſuadere omni modo conantur crudeles Veneri, ejusque filio eſſe inviſas. 259
——— omnia tarda dilectis frui ocyus cupientes putant. 321, 322
——— perditis amoribus de rupibus & excelſis locis ſe praecipitare ſolent. 360
Amor militiae conparatus, & pulcherrimae inde ductae locutiones. 125–127
—— αἰολόμητις. 63
—— ignes ejus frigidi maris aqua extinguere nequit. 82
Ἀνατέλλειν & Ἀναφαίνειν permutata. 38
Ἀνατέλλειν φέγγος, aliaque. 208
Ἀνενείκατο φωνήν. 41
Animus & *mens* junguntur. 192
Antonius *victor* Virgilio quomodo vocetur. 258
Antonomaſivum. 159, 160
Ἀνύειν παννύχιδας ὑμεναίων. 317
Aphacitis Venus. 168, 169
Ἀφάσσειν ἱέρειαν, *tangere*. 204
Ἀφροδίτη peſſime pro *Minerva* a Scholiaſta Muſaei habita. 159
Ἀπὸ. πύργος ἀπὸ προγόνων, *turris avita* 149. ἀπ' Ἀρχαδίης Ἀταλάντη. 257.
Ardua montium. 251
Argaphia fons idem ac Gargaphia. 372, 373
Argo nave aedificata primus mare tentaſſe a Poëtis vulgo ſtatuitur Jaſon. 273–275
—— primo die tempeſtate jactata fuiſſe non videtur. 288
Ἄργος Πελασγικόν. 198

Ἀρὴν de patre ſobolem generante. 223
Arvum genitale. 229
Ἄστεα πολίων, ἄστυ ἀρούρης. 132
Atque aliquis eleganter poſitum. 194
Aura puellae. 303
Aurorae modo bigas, modo quadrigas dant Poëtae. 289, 290
Αὐτόματος pro αὐτὸς & viciſſim. 832

B.

Bacchus pulcher non pingui aqualiculo deformis. 153
—— pater Gratiarum. 189
—— juvenes formoſi ipſi conparantur. 152, 153
Βαλὼν & λαβὼν permutata. 76
Bellum Graeciae, quod inferunt Graeci. 248
Boötes. 69
Βοωχυλογία. 72

C.

C pro Σ in numnis ante Domitianum reperitur. 3. 362
Callichori & Parthenii fluminum nomina diverſa ab Orpheo uni tributa. 278
Carinae pro una navi. 131
Caſus tertius pro quarto cum praepoſitione eleganter ponitur. 99—109
—— ſexti rarior uſus pro quarto cum praepoſitione *per*, ut *candidatis miniſtris* pro *per candidatos miniſtros*. 213
in *Ceres* ultima ſyllaba male corripitur. 75. 368
Χαῖρε σποδιὴ αἰθὴρ, ὑφορὸς, ἠὼ σιβὴ. 333
Χρυσόῤῥαπις Ἑρμῆς *aurcam virgam geſtans Mercurius*. 255
in *Coelo eſſe* gaudio inuſitato & maximo adfecti dicuntur. 203

Coeneus in lugentibus campis male ponitur a Virgilio. 284
Cognoscere visu. 324
Colli bonus odor laudatur 219. ut & candor. *ibid*
—— osculari mos erat. 220
Color puellarum niveus purpureo mixtus laudatissimus. 175, 176
—— candidus & roseus. 176, 177
Conjunctio modos diversos non raro copulat. 309—314. 373, 374.
—— casus diversos copulat. 316, 317
Conjux, adulterio cognita. 124
Conposita. v. Voces.
Constructionis durae & impeditae exempla. 38, 39
Creare prolem dicitur & mater. 227
Cupido virginibus infestum numen. 155
—— a nuptias inituris placabatur. 157
—— in membris formosarum excubat. 191
Cythera insula. 166

D.

De libris memoriae pro *memoriae librorum.* 150
—— *Magi de oriente.* 257, 258
Δὲ, *igitur.* 22
—— γὰρ. 23, 24
—— repetitum. 108
ἐπὶ δηρὸν & ἔτι δηρὸν. 96
Dianae venatrices conparabant. 153
—— modo uno, modo duobus cervis, modo quadrigis vehi fingunt. 291
—— a nubentibus apud Graecos zona non sacrabatur. 349
Diis conparantur, qui inter homines aliis praestant. 151-153
—— pri-

— priſtinos amores, ſi nimium ſibi graves, eleganter in memoriam revocant amatores. 358, 359
— *Reges* vocantur. 153, 154
— plures uno templo honorati, ut Venus & Adonis, Diana & Apollo &c. 162, 163
— albas veſtes geſtant. 213
— maris potentes. 327-329
Diva, pro Muſa. 129
Δρυεύειν de venatore, piſcatore, aucupe aliisque ponitur. 325, 326
Δόμος pro *dolio* recte uſurpatur. 232
Dona Minervae, quae ipſi data ſunt. 865
Dormire ſine veſte Veteribus non inſuetum. 338
Δρύπτειν cum compoſitis. 112-114
Duplex Amathuſia. 161
Δῶρα μείλιχα Ἀφροδίτης. 92

E.

Ε & Α permutantur. 36
Ἐγείρειν μῆνιν &c. alicui. 53
Ἔδεκτον & ἴδεκμον permutata. 25
Εἰπὲ ἦ, μὴ κρύψῃς. 270
Εἰ ἐτεὸν & εἰ δ' ἐτεόν. 71
Εἰ δ' ἐθέλεις non ἢ θέλεις. 71
Εἰς πατρίδα μίμνειν pro ἐν πατρίδι. 265
Εἰσέτι πω vel νῦν. 13. 363
Ἔϊσκω. 221
Ἐλίλιζειν vel ἑλίλιξειν ὀπωπάς. 34, 35
Ἐλθεῖν εἰς πόθον, ἵμερον. 14. 363
Ἔλκος & κάλλος quomodo permutata. 31
Ἐν eleganter in multis locutionibus abundat. 260
— omittitur ſaepe. 275, 276
— pro εἰς, ut κάππεσον ἐν Λήμνῳ. 266
Ἐνδεῖν vel ἐπιδεῖν τινα ἀνάγκῃ. 14. 363
Ἐπευφημεῖν. 351

Ἐπιβαίνειν Σπάρτης, *accedere Spartae* non *adscendere*. 195, 196
Ἐπιβαίνειν *concumbere cum puella*. 203
Epicurus doctus summo jure vocatur. 241
Ἐπιδᾶν V. Ἐνδᾶν.
Ἐπιέναι *incedere*. 171
Epitheta duo uni voci addita. 9. 216-218
—— aliquando etiam plura *ibid.*
—— vitari saepe possunt admisso copulae defectu. 219
—— frigida, & otiosa &c. 131
Ἔργα Κύπριδος, Ἄρεως, Θαλάσσης aliaque plurima. 228, 229
Ἔργον simpliciter *opus*, in amore. 239
Erecta montium. 251
Eriphyle in lugentibus campis a Virgilio male ponitur. 284
Ἐρεσμάραγος, ἐρεσμάραδος, & ἐρεσμάραγδος. 104, 105
Ἔρι δέ τις νῆσος, vel ἐρὶ τις νῆσος initio versuum frequens. 138, 139
Ἕτερος pro ἄλλος recte ponitur. 151
Eurynome Gratiarum mater. 189

H.

Ἤθεος. 11
Ἡμιτέρος & ὑμιτέρος permutantur. 121
Ἤν, *ast*. 10
Ἦν ἐθέλῃς, ἐθελήσῃς non ἐθέλεις, aut ἐθελήσεις, nec ἢν ἢ θελήσῃς. 51, 52
Ἠὼς *Aurora, sol, dies &c.* 36, 37

F.

Faces nuptiales in veteri Graecia a matribus: postea vero a patribus videntur fuisse accensae, quamvis ritus hi non raro ab ipsis scriptoribus confundantur. 352-354

Fer-

Fervere. 269
Flavi fluvii ab arenarum fulvo colore. 269, 270
Fortunae jus est in mare. 328

G.

Γάμος & similia verba pro *coitu* pudenter usurpantur. 123
Generalibus ad specialia non raro descendunt Poëtae. 164-166
Γενετῆρες de utroque parente. 215
Gentes & *mentes* mutata. 192
Genus masculinum ponitur pro faeminino. 259
Gignere prolem & de matre ponitur 227, 228
Grammaticorum placitis caute standum. 134, 135
——— ipsi leges a se latas migrant. 151
Gratias ternas vulgatior sententia statuit, alii tamen unam, vel duas. 187-189. 372
——— variis parentibus ortas statuunt. 188, 189
——— in nominibus ingens discrepantia. 188
——— in oculis formosarum excubare dicuntur. 191

H.

Harmonia Gratiarum mater. 200
Hebrus non est fluvius aurifer. 244
Herculis & Omphales exemplum in Amore. 255
——— generationi duas noctes inpensas tradit cum paucis Statius, alibi tamen trium meminit. 288, 289
Hero sacerdos Veneris ad nubilem aetatem videtur fuisse. 146
—— publica fuit Sacerdos. 160
—— & Leander primas nuptias in templo Veneris fecisse non videntur. 317-319
Heroes veteres pedibus nudis incedebant. 185
Heroides veteres albas vestes gestabant. 214

Hu-

Humeris oscula inponebant. 220
Hyems gramina campis aufert. 181

J.

Jason. V. Argo.
Ἰάσων μῦθος. 87
Ibi pro *eo*. 270
Ἴλιος primam syllabam communem habent 11, 12. 121
—— cum casu secundo. 46
In eleganter in multis locutionibus abundat. 260
— cum quarto casu pro sexto, & vicissim, ponitur. 267, 268. 373
Incedere pompam ac majestatem denotat. 171
Incessus decoris pars non temnenda. 171, 172
Inconstantiae accusati plurimi veteres scriptores, nonnulli absoluti. 272——294
Infernis in sedibus mariti non videntur sortiti loca quae meruerant uxores. 283
—— manes certos circulos habebant *ibid.*
—— lugentibus campis a Virgilio adscribuntur alio loco dignae. 284
Infinitivi modo elegans usus, in Οὐτινάων ἐκάμιζεν aliisque. 256, 257
—— pro inperativo. 305
Intacta, pro muliere virum passa, sed casta, recte adhibetur. 204, 205
Ipse pro sponte eleganter ponitur. 332
Ἴσος cum casu secundo, & quarto constructum. 45, 46
Ἰσχίδος μῦθος. 87
Iuncta Luna non est triplicata. 288
Juno Ζυγία. 90
— Cinxia, unde dicta. 349
— zonam ei sacrabant. 250
Ixionis in poena memorantur a Virgilio angues, silex inminens, & rota. 285-287

K.

Κ & Λ permutata. 31
—— τ permutata. 80
Καὶ, *sed.* 325
Καὶ τὸ elegantèr positum. 194
Καλέω σε γυναικὶν ἴσην. 321
Κάλλος & ἔλλος quomodo permutata. 31
Καταβαίνειν pro ἐπιβαίνειν. 196
Καταπτώσω. 65
Κεδνὸς, *venerandus.* 87
ἑστῶν Κελευθοί. 362
Κλέπτειν & κρύπτειν παρεῖην. 62
Κοῖτος pro *lecto*, & *concubitu* recte videtur poni. 149
Κραδίη & θυμὸς junguntur. 192
Κρύπτειν & κλέπτειν παρεῖην. 62

L.

Λ & κ permutata. 31
Labens manus. 252
Λαβὼν & βαλὼν permutata. 76
Lacedaemon & *Sparta* disjunctive memorata pro una urbe ponuntur. 197
—— Cypri urbs. 198
—— V. Virgines. & Nuptiae.
Leander veste capiti adstricta per Hellespontum natavit secundum Musaeum: secundum Ovidium in litore liquit. 331, 339
Leves Dii. 158, 159
Λευκόπις Ὀπίσσω. 185, 186
Leucothoe in mare jus habet. 227
Libanus mons Veneri sacer. 167, 168
—— puellae montis accolae prae ceteris Veneri dilectae erant, & forma liberali. 168
—— fragantissimas arbores gerit, non vero thus &c. 169, 170

Litus

Litus pro *ripa*. 61
Λοχεύειν de patre prolem generante usurpatum. 226
Loqui digitis, *nutu* &c. 207
Λύχνος *lucerna* non *fax*. 4
Lucifero formosos comparabant. 174
Λύειν ζώνην, de puellis virginitatem amittentibus; non vero virum passis ponitur. 317
—— nec de parientibus tantum. 341. 343
—— minus de sacerdotali redimiculo capitis. 343
Lugentes campi. V. Infernae sedes.
Lycurgum modo Martis, modo Dryantis filium facit Nonnus. 279

M.

a Majori ad minus non raro descendunt Poëtae. 164-166
Manus osculandi mos. 221
Maris frigida aqua ignes Amoris extinguere nequit. 82
—— inpetium variis Diis tribuunt veteres, quos invocare, &, si liberarentur, vota ils solvere solebant laborantes. 327-329
Μαμμαρυγὴ χαείσατα. 21
Medea Hecatae fuit Sacerdos. 143, 144
—— ad nubilem aetatem. 145, 146
Μειλίκια ἱερὰ θαλίης, θαλίης μειλιόεις, θαλίης μειλίσσετα ἱερά, θαλίης μειλιόεις. 229
Mens & *animus* junguntur. 192
—— *mentes* & *corda ibid. mentes* & *gentes* permutata. 192
—— & *oculi* junguntur. 193
Mercurius χρυσόῤῥαπις. 255
—— partes suas in amore habet, quia eloquentiae praeses Deus. 255, 256
Μετὰ. 221
Metaplasmi exempla varia. 179

Μετεχίδης Κύπελλος ἔργα. 47
Militia. V. Amor.
Minerva a nuptiis inituris placari ſolebat. 156
Μίτρη & μήτρη permutantur. 90
Modus inperativus in precibus uſitatus. 119
Μυχὸς varii ſignificatus. 332, 333
Munera Bacchica, vinum, &c. 95

N.

Naves autumno & hyemali tempore ſubducebant veteres. 97
——— ulteriori uſui ineptas fractas hyemali tempore fuiſſe non eſt veroſimile *ibid.*
Navigantes in periculis patrios deos cuncti non invocant, & vota ſolvunt liberati Diis praeſidibus locorum, ad quae rejecti. 329, 330
——— pro felici navigatione aras in litore & ripis erigere ſolebant. 330, 331
——— mari ſe conmiſſuri ſacrificia offerebant. 331
Nec & *nunc* permutantur. 252
Νεύματα ἄφθογγα. 206
Nomina duo uni Deo tributa, ut *Phoebus Apollo*, Κυθέρεια Ἀφροδίτη. 159
Νῆς & φρένες junguntur 192. & ὄμματα. 193
Nox pronuba. 355
Noctem obſcurare ſolem tradunt auctores. 209
Nocti veſtem nigram tribuunt. 208. & ſtellatum peplum. 210
——— aetate quadrigis, hyeme bigis vehi perperam vult Broekhuſius. 290, 291
Numerus pluralis pro ſingulari ponitur. 130, 131
——— ſingularis additur nominibus duobus ſingularibus pro plurali. 357, 358

—— ſingularis & pluralis ſaepe permutantur. 368
Nunc & *nec* permutata. 252
Nuptias veteri aevo ſine parentum conſenſu contrahere non licebat. 265
—— apud Lacedaemonios contrahendi mirus modus. 335
—— in iis utebantur veſtibus albis. 214
—— nomen horrent virgines modeſtae, ſaltem horrere ſe fingunt. 261, 262
Nutus loquaces. 207

O.

Ὀαρῦ varius ſignificatus. 43, 44
Ὄχθαι. 61
Oculi praecipua pulchritudinis ſedes. 190
—— Cupidines, Veneres Gratiaeque iis inſident. 191
—— *mens* & *animus* junguntur. 193
—— dejecti ſigna pudoris. 261
Odor bonus mulierum laudatiſſimus. 181
Officium. 8
Οἶστρος. 44
Ὄμματα & νῦς junguntur. 193
Oleum ῥόδιον & ῥόδεον. 86
—— eo Veteres cubitum ituri inungere ſe ſolebant &c. 337, 338
—— membra tinguit Leander ponto frigido ſe conmiſſurus. 338
Ὅλος pro πᾶς. 336
Omnis pro *totus.* 336
Omphales & Herculis exemplum in amore. 255
Ὅπη anteriori reſpondet. 125
Ὀπιπτεύω & ὀπιπεύω. 66

Opus in amore. 230
Ὀ*ϱεύω*, *audio*. 5
Ὄ*ϱγια* quaevis *myſteria*. 48, 49. 366
Oreſtes quare λευκόπυς dicatur. 185, 186
Oſculabantur Veteres alicujus collum, humeros, pectus, manus, aliasque corporis partes. 219-221

P.

Palaemoni jus in mare. 328
Παυδήμιος ἑορτὴ peſſime ad Venerem πάνδημον refertur. 160
Παυσυδίη & παασυδίη 17
Παφλάζειν *fervere* verbum ab Hippocrate fictum male ſtatuitur. 298, 299
Παπταίνω. 201, 202
Parcis parentes diverſi tribuuntur ab Heſiodo. 197. 373
Parentum ſine conſenſu nuptias veteri aevo non contrahere licebat. 265
Parere de patre uſurpatum. 226, 227
Parthenii & Callichori fluminum nomina diverſa ab Orpheo uni tributa. 278
Παρθένος μίτρη. 341
Participium in fine verſus apud Graecos & Latinos recte ponitur. 133, 134
Πᾶς pro ὅλος. 336
Παασυδίη & πασυδίη. 17
Παῖδες. 92
Patres pro utroque parente. 215
Pectus oſculandi mos. 221
Pedes pulchri veteribus probatiſſimi. 182, 183
—— pedibus nudis incedebant Gentilium Sacerdotes, Dii, alique, ut & in dolore, 184. Veterum Heroes 185. nec non furentes. 186
Πεϱικτίονες. 19
Πεϱιπτώσεω. 64

Πυγνύειν πεζὸν. 355
Φαιδροὶ ὀφθαλμοὶ. 173
Φάρσος prima ſyllaba eſt communis. 296
Φέρειν pro ἄγειν & viciſſim ponitur. 129
Φιτύειν pro φυτεύειν, ut & φιτώνυμον, φίτυν aliaque probae notae vocabula. 224-226
Φυτεύειν de patre ſobolem generante. 223, 224
—— primam conripit. 224
Φωζέω. 297
Φένες & νῆες junguntur. 192
Φευγίης prima conrepta. 19, 20
Plaga fluvii minus recte dicitur. 244
Pleonaſmus pronominum elegans. 99. 370
Πνείω *ſpiro* 355. & ὄζω. 356
Poëtae praeſides eorum, quae dicturi, proprios, invocare ſolent. 119, 120
—— nec non defunctos vates. 120, 121
—— praecipue autem Muſas. 121, 122
—— ut & Inperatores. 124
—— Epitheta frigida & otioſa &c. adhibent aliquando. 131, 132
—— veteres a recentioribus mendacii arguuntur. 187
—— in carminibus artificioſe aliquem introducunt, cujus ore vota &c. aliorum exprimunt. 194
Πολυδαίδαλος χιτών, *artificioſa veſtis.* 210, 211
Πολύχλαυσος lucerna, quae miſerandum fecit Leandrum. 81
Ponere urbem pro condere. 240
Pontificem unum, non duos, ſingulis provinciis praepoſuit Maximinus. 212
Πορθμὸς Ἀβύδου *fretum* inter Seſtum & Abydum, non *littus.* 12, 13
Prato pulchro formoſae conparatae. 180
Προγόνοι *majores*, non *parentes* denotant. 147

—— ἱέρεια ἀπὸ πτερύγων, πύργος α. π. *ibid.* &c. 149
Prolepsis. 81
Πτέρυγες. 171
Πτόσσω. 65
Pudore adfecti faciem velare solebant summa vestis parte in caput contracta. 295, 296
Pueri & puellae Diis ministrabant. 144
Pulchrae puellae Veneri conparabantur. 152
—— ut & Lunae 172, 173. nec non Aurorae 178. prato roseo. 173
—— prae caeteris Libanum, ubi Veneris sedes, incolebant. 168
—— colore niveo purpureo mixto celebrantur. 175, 176
—— nec non candido & roseo. 176, 177
—— odor earum bonus laudatissimus. 181
Pulchri juvenes Baccho conparabantur. 152, 153
—— ut & Lucifero. 174
Pulchritudo puellae per oculos in amatoris animum penetrat. 31, 32
—— sedes ejus praecipua in oculis. 190
πῦρ in obliquis casibus primam forte syllabam communem habet. 16
Purpureas vestes gerebant sacra celebraturi. 214

Q.

Quasi eleganter reticetur. 258
Que pro *sed* positum. 323
Qui anteriori respondet. 125
Quo pro *ubi*. 270

R.

Reges Diis conparantur. 154
Repetitio vocum. 43
—— earundem, licet vicina admodum in

fede, multis exemplis demonſtrata. 231-236. 249
——— in principio verſus. 88
——— in fine verſuum. 103
——— periodorum. 239
——— τῦ Αὲ. 108
——— conpoſitarum & derivatarum crebra admodum eſt. 236-239
——— nec tamen laudanda. 253
——— invenuſta. 295
——— epithetorum &c. diverſis perſonis & rebus tributorum. 110-112
Ripa pro *litore*. 61
Ῥόδιον ἔλαιον & ῥόδινον. 86
Roſae albae, praecipue in conparationibus, raro memorantur. 177
——— florum pulcherrimae, ideoque Veneri ſacrae. 178
Roſeus color. 176
——— pulcher. 177, 178. *Roſea cervix* ibid.

S.

Σ pro C in nummis &c. ante Domitianum. 3. 362
Sacer cum caſu ſecundo conſtructum. 330
Sacerdotes virginitatem fere omnes ſervare tenebantur. 143-145
——— virginitatem minus ſancte ſervantes graviter puniebantur. 145
——— quaedam ad nubilem aetatem virgines manebant, ut Medea, & Hero. 145, 146
——— ſine Deorum conſenſu nuptias contrahere non poterant. 144
——— juvenes ſacra peragebant, quia aetas innocentior Diis grata. 145
——— albas veſtes geſtabant, & purpureas. 211, 213, 214

—— veſtes ad talos demiſſas geſtabant. 356
Sacerdotia quaedam certis familiis adligata fuerunt. 147
Sidera pro ſidere ponuntur. 209
Sichaeus in lugentibus campis a Virgilio male ponitur. 283
Sinus. 13
Solem obſcurat nox 207. Eorum, *quos ſol adſpicit*, potentiſſimus. 209, 210
Soni ejusdem iterationis conplura exempla. 26. 365, 366
Sparta plano loco condita fuit. 196
—— & Lacedaemon juncta pro una urbe poſita. 197
Spartanarum puellarum forma decantata 198. nec minus caſtitas. 199
—— publice curſu lucta, &c. exercebantur. 199
Σφετερὸς pro ἐὸς, *noſter*, ὑμέτερος uſurpatur. 296, 297
Σπείρειν de patre prolem generante. 222
Stellas nitidas &c. claras ſequuntur nautae. 68
Στεφανῶν. 18
Syllabae breves productae. 74. 139. 367
—— longae per poſitionem conreptae. 105-107. 365. 370
Synizeſis in voce θεοὶ 67. in φάος aliisque vocibus multis Graecis & Latinis. 72-75. 367, 368

T.

T & K permutata. 80
Tangere puellam. 204
Taurum Jovi inmolatum male negat Servius. 135
Tempora praeſentia pro futuris. 49, 50, 51
—— diverſa recte conjunguntur. 299--302

Θεὰ, *Diva*, Musa Calliope, sive Etato, vel Venus. 119–122
Theseus pulchris pedibus fuit. 185
Θεσπιωδῶν antepenultima correpta. 21
Θυηλαὶ Ἀθανάτων, *sacrificia quae Diis afferuntur.* 365
Θυμὸς & κραδίη junguntur. 192
Thus Libanus non fert. 169, 170
Timor puellae est timor pro puella. 335
Τὶς eleganter abundat. 133
Toros nuptiales vestibus consternebant. 355
Torti orbes. 287
Totus pro *omnis.* 336
Trajectiones verborum. 147, 148
Τρέμειν καρδίαν & similia. 33

V.

Venari in amore. 254
Venatrices Dianae comparabant. 153
Veneficae in sacris magicis unum pedem nudum habuisse, male statuuntur. 184
Veneri puellae pulchrae conparabantur. 152
—— a nuptias inituris res divina fiebat. 157
—— numen virginibus infestum. 155
—— sanguine placabatur vel columbae vel majoris hostiae. 157, 158
—— *Coelestis & Vulgaris.* 161
—— cum Adonide plerumque conjungitur & eodem, quo ille, templo culta. 162, 163
—— in Libano culta. 167, 168
—— Aphacitidis nomen adepta a loco ubi culta. 168, 169
—— rosa florum pulcherrima ipsi sacrata. 178
—— virginitatem non inlibate servatam ipsa aeque ac alii Dii vindicabant. 319

—— e mari nata mare navigantibus favet. 326, 327
—— in mare jus habet, & a navigantibus invocatur. 329
— zona virginea post concubitum ei sacrabatur. 349
Ubi pro *quo*. 270
Visus in amore satietas nulla. 202
Verba sensus denotantia permutantur inter se. 5, 6, 7
—— neutra active usurpata, ut *pergere iter*. 302, 303
Versuum invicem se sequentium in exitu dictiones eodem modo desinentes recte ponuntur. 139-142
—— invicem se sequentium in medio voces eodem modo desinentes recte ponuntur. 364
Vestes albas gestabant sacerdotes sacris operantes. 211
—— sacerdotes Maximi civitatibus, & Pontifices provinciis praepositi a Maximino candidis chlamydibus ornati incedebant. 211
—— vates, Dii, Angeli, veteres Heroïdes, nec non nuptiarum tempore induebant. 213, 214
—— purpureas sacra celebraturi gestabant. 214
—— in amore adprehendebant. 215
—— ad talos demissas gestabant sacerdotes, & veteri aevo inlustres virgines & mulieres. 356, 357.
Virgines modestae nuptiarum nomen horrent, certe horrere se fingunt. 261, 262
Virginum cura anxia & custodia erat apud Graecos alios que, a quibus tamen diversis institutis utebantur Lacedaemonii. 333-335
Ὑμετέρος & ἡμέτερος permutantur. 121
—— pro *tuus*. 121
Voces conpositae sonum simplicium non raro retinent, ut *detracto* pro *detrecto* &c. 127, 128. 371

—— idem ſignificantes junguntur. 197. 270, 271. 323-325
—— a curſu & via ad orationem transferuntur. 262-264
—— ab arvis eorumque, cultu deſumtae ad ſobolis generationem deductae. 222-224
Υ'πὸ abundat. 56
Υ'ποδεήσεσιν non ὑποδεήσεσιν. 48

Z.

Zonam ſalvere dicitur virgo & maritus &c. 343
—— non uſurpatur de redimiculo capitis ſoluto in re nuptiali. 343, 344
—— ſolvebat maritus in lecto, non antea. 344
—— non unam, ſed plures fuiſſe contra Braunium aliosque demonſtratur. 345
—— Voſſii ſententia puellarum pudenda zonis munita fuiſſe rati pluribus adſerta. 346-348
—— nubiles puellae tantum geſtabant. 348
—— apud Romanos ipſo nuptiarum tempore cingulo demum praecingebantur. 348, 349
—— poſt concubitum Veneri apud Graecos conſecrabant, non Dianae; apud Romanos autem Junoni Cinxiae. 349, 350
—— mulieres etiam geſtaſſe videntur. 350, 341
Ζυγία Ἥρη. 90
Ζῶμα, pro ζώνη. 347

FINIS.

INDEX

INDEX

Auctorum Veterum & Recentiorum, qui in Notis & Animadversionibus vel Emendantur, vindicantur & inlustrantur; vel Laudantur & refutantur.

A.

Achilles Tatius. 45. 49. 133. 138. 224, 225. 281, 282. 334. 352
Acro. 145. 158. 220. 269. 304. 356
Aelianus. 151. 276. 295
Alberti (Johannes). 148. 257
Alciphron. 191. 265. 323
Anacreon. 82. 185. 368
Apollonius Rhodius. 239, 240. 351
Arator. 277
Aristaenetus. 110. 181. 259. 301
d' Arnaud (Georgius). 24. 109. 162. 185. 240. 256. 304-308. 333
Attius *apud Ciceronem*. 227
Avienus. 253
Auctor epistolae ad Hebraeos. 24
——, *de* Solomone. 296
——, Elegiae in obitum Maecenatis. 342
Ausonius. 324. 361

B.

Barthius (Casparus). 139. 218. 347, 348
Bauldri (Paulus). 50. 212. 268
Begerus (Laurentius). 249
Bentlejus (Richardus). 7. 135. 140-142. 217, 218. 227. 239. 241. 306. 308. 333. 370
Berglerus (Stephanus). 34. 76. 83. 90. 191. 199. 220. 265. 326
Bochartus (Samuel). 154. 168. 267
Boëthius. 75. 128. 139. 240. 267. 292, 293. 314

Bos

INDEX AUCTORUM.

Bos (Lambertus). 23. 99. 271
Braunius (Johannes). 184. 345
Broekhusius (Janus). 134, 135. 144. 153, 154. 156. 172. 175. 207. 218. 227. 241, 242. 248. 269. 290. 302. 335. 356
Buanarrotus (Philippus). 291
Burmannus (Petrus). 7. 27. 50. 204. 213. 215. 243. 250. 274. 325. 357
——————— Junior. 6. 105. 158

C.

Callimachus. 16. 49. 72. 109
Callyus (Petrus). 74. 75. 120
Cannegieterus (Henricus). 251, 268
Canterus (Gulielmus). 39. 68. 70
Canticum Salomonis. 387
Casaubonus (Isaäcus). 140. 151
Catalecta Pythoei. 200
Claudianus. 122. 218. 246. 247. 251. 382. 358
Clericus (Joannes). 24. 342
Columbus (Joannes). 50. 267
Coluthus. 36
de Cordova (Franc. Ferdinandus). 125
Cornutus. 189, 190
Crojus (Joannes). 264, 265
Cruceus (Emericus). 288
Cuperus (Gisbertus). 188. 212. 214. 232. 354

D.

Davisius (Johannes). 159
Deinias. 198
Demsterus (Thomas). 90. 347. 353
Diogenes Tragicus *apud Athenaeum*. 20
Diodorus Siculus. 307
Dorvillius (Jac. Philippus). 5. 9. 26. 29. 97. 164. 370

INDEX AUCTORUM.

Douza (Janus). 177
Dukerus (Carolus Andreas). 127. 130. 227. 267. 315.

E.

Eſchenbachius (Andreas Chriſtianus). 26. 275.
Euripides *apud Plutarchum*. 20, 21.

F.

Faber (Tanaquillus). 248. 293
——— (Petrus). 343
Falkenburgius (Gerartus). 52. 105, 106. 110. 120. 189, 223.
Feſtus. 344.
Feythius (Everhardus). 338. 345.
Florens Chriſtianus (Q. Septimius). 8. 77, 78. 171, 172. 320.
Florus. 249. 267
Francius (Petrus). 26. 55. 68. 72. 80
Fulgentius. 314.

G.

Gale (Thomas). 189
Gebaverus (Georg. Chriſt.). 269
Gellius (Aulus). 264.
Gevartius (J. Casparus). 79. 103.
Graevius (Jo. Georgius). 73, 74. 249. 334.
——— (Theodorus). 333.
Gronovius (Jo. Fridericus). 245. 252. 268. 288
——— (Jacobus). 110. 249. 309. 325.
——— (Abrahamus). 15. 17. 157
Grotius (Hugo). 95. 150. 289. 367. 368.
Gujétus (Franciſcus). 187. 240. 266. 297. 308
Guntherus. 209. 247. 313

H.

Harduinus (Joannes). 2
Harpocration. 161, 162

Haver-

INDEX AUCTORUM.

Havercampus (Sigebertus). 148
Heinſius (Daniel). 133. 143. 176. 265
——— (Nicolaus). 158. 218. 230. 240---244. 247. 250, 251. 253. 258. 277. 299. 332. 342. 358. 364
Hemſterhuis (Tiberius). 200. 223. 265
Herminius (Henr. Chriſt.). 244. 229. 230
Herodotus. 110
Heſiodus. 73, 74. 107. 124. 187. 217. 224. 232. 266. 297. 307
Heſſelius (Franciſcus). 99
Heumannus (Chriſtoph. Auguſtus). 27. 34
Hieronymus. 294
Homerus. 26. 96. 131. 308. 370, 371. 374
Horatius. 7. 131. 158. 177. 217. 220. 256. 304. 312. 371
Hyginus. 302. 311

J.

Jacobus. 336
Jenſius (Joannes). 240. 306. 308
Inſcriptio Palmyrena. 3
——— in inſula Chio reperta. 229
——— Philadelphiae reperta. 341
Interpres Vulgatus. 148, 149. 170
Johnſon (Richardus). 142
Jungermannus (Gothofredus). 86. 280
Juſtinus. 248, 249. 268. 293. 301. 371. 373
Juvenalis. 204, 205

K.

Knatchbull (Nortonus). 148
Kromayerus (Jo. Henr.). 34. 40. 57. 72. 77. 98. 147. 255. 317--320

L.

Lactantius. 103. 111--114. 267. 268

Lia-

INDEX AUCTORUM.

Libanius. 353
Longus. 253. 279-281. 347
Lucanus. 209

M.

Manetho. 307, 308
de Mara (Gulielmus). 77
Marius Nigrinus (Dominicus). 317
Marklandus (Jeremias). 79. 131. 192. 204, 205. 229. 242. 245, 246. 252. 258. 260. 277. 288. 289. 301, 302, 303. 312, 313, 314. 325. 342. 358. 360, 361. 364
Mercerus (Josias). 124. 200. 294
Meursius (Johannes). 147. 161. 196. 199. 289. 351
Mimnermus. 92
Minucius Felix. 150. 251
Moll (Petrus). 253. 280. 347
Munckerus (Thomas). 39. 74. 102. 124. 152. 189. 268. 332. 311. 314

N.

Nonnus. 41. 47, 48. 51, 52. 54. 58, 59. 90. 105, 106. 120, 121. 132. 137. 162. 173, 174. 182. 193. 201, 202. 206. 208. 223. 225. 262. 279. 291. 323. 326. 346. 356. 360

O.

Observationes Miscellaneae. 27. 94. 110, 111. 126. 156. 165. 173. 179. 186. 192. 209, 210. 215, 216, 217. 226, 227. 244, 245, 246. 251, 252. 276, 277. 286, 287. 291. 294. 322. 324. 365. 366. 367. 368. 369. 370
Oppianus. 366
Oraculum *apud Eusebium*. 9. 14. 198. 305
Orpheus. 16. 188. 225. 273-275. 278. 306
Ovidius. 27. 204. 215. 250. 302. 316. 325

INDEX AUCTORUM.

P.

Papius (Andreas). 12. 60. 154. 207. 372
Pareus (Daniel). 57. 60. 66. 72. 80. 97. 154. 160. 172. 195, 196. 210. 343. 346
Paulus in epist. ad Romanos. 148, 149
du Pauw (Jo. Cornelius). 110. 181. 186. 190. 259. 301. 368
Perizonius (Jacobus). 293. 295
Persius. 140
Petronius. 127
Phaletranus (Georg. Eric.). 293, 294
Phavorinus. 11. 59. 90. 161. 224. 351
Pierius Valerianus. 368
Plutarchus. 226
Poëta Vetus *apud Diodorum Siculum.* 138, 139
Pollux. 86
Polyaenus. 121. 371
Potterus (Johannes). 226. 350. 353
Priscianus. 312
Propertius. 230. 240-242. 268, 269. 293. 303. 335
Prosper. 192

R.

Raphelius (Georgius). 148
Rondellus (Jacobus). 362
Röverus (Matthias). 11, 12. 18. 21. 29, 30. 35. 59. 64. 68, 72. 76. 91. 95. 110. 147. 253. 325
Rous (Franciscus). 353

S.

Sannazarius (Actius Sincerus). 195. 201. 291
Santolius (Baptista). 102
Scaliger (Julius Caesar). 274. 349
——— (Josephus). 342. 351
Schacchus (Fortunatus). 337

INDEX AUCTORUM.

Schefferus (Johannes). 248, 249. 301. 311
Scherpezeelius (Joannes). 374
Schoëttgenius (Chriſtianus H.). 67
Scholiaſtes Muſaei. 15, 16, 17. 32. 155—159. 192. 211
——— Horatii MS. 158. 147. 191
——— Cruquii. 158. 174
——— Theocriti. 198
——— Apollonii Rhodii. 351
Schrieverius (Petrus). 343. 345
Secundus (Janus). 152. 176. 191. 193. 305
Seleucus. 232
Seneca. 244, 245
Servius. 6. 133-135. 159, 160. 163. 165, 166. 248. 277. 286. 304. 329
Smith (Thomas). 2. 362
Spanhemius (Ezechiel) 19, 20, 21. 143. 147. 263. 339. 342. 362
Statius. 27. 111. 209. 229. 245, 246. 250. 252. 260. 277, 278. 288. 301. 312, 313. 358. 360. 361. 364
Stephanus (Henricus). 12. 16. 40
Stephanus Byzantinus. 279

T.

Theocritus. 870
Tibullus. 299
Titius (Robertus). 177, 178
Tollius (Jacobus). 267
Tryphiodorus. 72. 297. 305

V.

Valckenaer (Ludovicus Caſparus). 37, 38. 224. 374
Valerius Flaccus. 68. 243. 250. 268. 274, 275. 287, 288
Vallinus (Renatus). 139

INDEX AUCTORUM.

Vigerus (Franciſcus). 305
Vinetus (Elias). 361.
Virgilius. 6. 101. 135. 140-142. 163. 165, 166. 177. 233, 234. 242. 250. 258, 259, 260. 282. —287. 289. 315, 316. 330
Vitringa (Horatius). 325.
Vlamingius (Gulielmus). 75. 120. 128. 241
Voëtius (Paulus). 67. 219
Voſſius (Ger. Johannes). 268. 317
—— Iſaäcus. 224. 346
—— Gerardus. 243
Vulcanius (Bonaventura). 333

W.

Weitzius (M. Johannes). 160. 166. 198. 343
Whitfordus (David). 12. 76. 85. 149. 319, 320
Withoſius. 99. 207. 235. 247. 277. 311, 312
Wolfius (Jo. Chriſtophorus). 149. 336
Wopkenſius (Thomas). 150. 255
Wouweren (Joannes). 353. 354

FINIS.

ERRA-

ERRATA

Sequentia, quae vel Scriptoris, humana in minimis difficilius aliquando sibi cavente Natura, vel typorum fudit incuria, ut Lector corrigat, neque omissis, si forte supersint, offendatur etiam atque etiam rogo.

Pag.	lin.	pro	scribe
3. b.	15.	ΘΕΙΟΝΤΑΤΗ.	ΘΕΙΟΤΑΤΗ.
	17.	ΣΕΒΑΣΤΗ.	ΣΕΒΑΣΤΗ,
	21.	Ofroënonim.	Ofroënorum.
34. b.	26.	l. 32. lib. 23.	lib. 32. l. 23.
64. a.	5.	de excidio Iliі.	de R. H.
80. b.	7.	Neminem *adde*.	vero.
82. b.	14.	con.	cum.
102. a.	21.	Scholiastes *adde*	Germanici, ut alibi.
	26.	desunt	prostant.
107. a.	6.	a voce *Quid* ad	*Statius* omnia dele,
109. b.	7.	masculinis.	faemininis.
111. a.	4.	dele *haec*,	
125.	21.	κεφίσιι,	κεφίσι,
131.	33.	135.	136.
135.	6.	*dele* ad.	
	25.	superius	superiot,
149.	30.	*post* loco *adde*,	cumque alia huic gemina nondum mihi reperta.
150.	22.	adferant.	adferent.
163.	8.	Cei.	Ceae.
195.	22.	aucta.	auctus.
198.	2.	repertus.	reperta.
205.	28.	Statium.	Poëtas.
212.	17.	candido.	candida.
214.	11.	utebantur *adde*.	sacra celebraturi.
	27.	ita *adde*.	vero.
	l. ult.	*adhibitum*.	*adhibitum*.
216.	l. ult.	Δυνείλαδες καπεχαρες	Δυνείλαδες καπέχ.
218.	7.	*pumifer*.	*pomifer*.
223.	5.	*post* rectum *dele omnia ad* Α'ρε usque.	
224.	27.	que.	quae.
	38.	cap. p	cap. 3. p. 138.
226.	7.	hanc.	huic.

ERRATA.

233.	29.	*fuerit.*	*furit.*
236.	9.	eaedem-derivatae & conpoſitae.	easdem derivatae & conpoſitae.
239.	26.	lavaſſe.	laviſſe.
241.	6.	*poſt* indoctum *adde.*	adfirmat.
247.	4.	Heinſius.	Heinſium.
251.	1.	opem *adde.*	quoque.
	10.	in Claud.	Claud. in.
	23.	adridebit.	adriſura ſit.
252.	24.	5.	3.
256.	7.	Porphyrius.	Porphyrio & ita ſemper.
	9.	Acron,	Acro, ut ſemper.
	13.	ἐκμιμεῖται.	ἐκμιζει.
264.	20.	*librorum* adde	lectione.
268.	21.	haec *adde.*	non.
269.	27.	an voluit &c. *dele ad*	Servius.
273.	27.	Eratoſthenes.	Eratoſthenem.
274.	29.	minimo.	minime.
275.	2.	Phaecas.	Phaeacas.
277.	24.	4 Sylv. 5.	5 Sylv. 4.
280.	1.	eruendam.	eruendum.
282.	25.	Hos dolos.	Hi doli.
288.	24.	rejecta.	provecta.
289.	7.	*adde*	Aurorae
299.	31.	ſuas.	ſuos.
301.	14.	πιφιλῆται *adde.*	cum ἐπιφιλήσει ſatis rectum ſit.
302.	27.	*euntes.*	*iter gradientes.*
309.	3.	γ.	Vid.
311.	19.	tamen *adde.*	hic.
313.	17.	recepterat.	receperat
315.	13.	ubi *adde.*	tamen potius.
321.	29.	tarde.	tarda.
326.	11.	aucipe.	aucupe.
	26.	Melito.	Melite.
321.	12.	σιβῆ pro *dele.*	
332.	2.	Σιδώνιος.	Σιδώνιος.
368.	29.	non potui.	*dele* non.

In Indice R. & V. p. ult. generantionem. l. generationem.

——— Auctorum l. 8. *adde* Ammonius 37, 38.

In Dedicatione	p.	3.	v. 1.	*limine*	*limite*
In Praefatione	p.	7.	l. 13.	has	hos
	p.	36.	l. 8.	meam *adde* tamen	